

JENNIFER EGAN

MANHATTAN PLAJI

ÇEVİREN: TÜLİN ER

İTHAKİ MODERN

Jennifer Egan, 1962'de doğdu. 1994'te yayımlanan ilk romanı *The Invisible Circus*'la birlikte Amerikan edebiyatının yükselen yıldızlarından biri olarak gösterilen ve artık günümüzün en nitelikli kalemlerden biri kabul edilen, *İt Kopuk Takımı* adlı eseriyle Pulitzer Ödülü ile birlikte Ulusal Kitap Eleştirmenleri Ödülü'nü kazanan roman ve öykü yazarı Jennifer Egan, 2018-2020 yılları arasında PEN Amerika'nın da başkanlığını yürüttü. 2017'de yayımlanan *Manhattan Plajı* adlı romanı 2018 Andrew Carnegie Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü ve Ulusal Kitap Ödülü'ne aday gösterildi. Diğer eserleri arasında *Emerald City and Other Stories, Look at Me, The Keep* ve *The Candy House* bulunmaktadır. *The New Yorker, Harper's Magazine, Granta, McSweeney's* ve *The New York Times Magazine* gibi mecralarda öykü ve makaleleri yayımlandı. Brooklyn'de yaşıyor.

Manhattan Plajı
Jennifer Egan

Özgün Adı
Manhattan Beach

İthaki Yayınları - 2400
İthaki Modern - 85

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Burcu Uluçay*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-140-7
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Tülin Er, 2023
Jennifer Egan © 2017
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2023

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

JENNIFER EGAN

MANHATTAN PLAJI

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: TÜLİN ER

ithaki

Christina, Matthew ve Alexandra Egan,
bir de Bob amcamız Robert Egan için

Öyledir, derin düşünce ile su her zaman el ele gider,
herkes bilir bunu.*
– HERMAN MELVILLE, *MOBY-DICK*

Moby Dick, Herman Melville, Çev: Sabahattin Eyüboğlu-Mina Urgan, YKY Yayınları, 2. Baskı, Mart 2001, s. 47. –*çn*

BİRİNCİ KISIM

Sahil

BİRİNCİ BÖLÜM

Anna, babasının gerginliğini ancak Bay Styles'ın evine vardıklarında fark etti. Önce, Coney Island'a gidermiş gibi –gerçi Noel'in üstünden dört gün geçmişti ve plaj acayip soğuktu– Ocean Parkway boyunca yaptıkları araba yolculuğu dikkatini dağıtmıştı. Sonra da evin kendisi: Üç katlı, altın rengi tuğladan bir saray, her yanı pencere, patır patır çırpınan yeşil-sarı çizgili bir tente. Denize uzanan çıkmaz sokaktaki son evdi.

Babası Model J'yi kaldırıma yanaştırıp motoru kapadı. "Tatlım," dedi. "Bay Styles'ın evinde gözlerini kısarak bakma."

"Elbette onun evinde gözlerimi kısmam."

"Şu anda yapıyorsun."

"Hayır," dedi kız. "Gözlerimi küçültüyorum."

"Bu gözünü kısmak," dedi babası. "Sadece tarif etmiş oldun."

"Bence değil."

Adam sertçe ona döndü. "Gözünü kısma."

Kız işte o zaman fark etti. Babasının güçlükle yutkunduğunu işitti ve karnında endişe kıpırtısı hissetti. Babasını gergin görmeye alışkın değildi. Dikkati dağınık, evet. Kafası bir şeylerle meşgul, kesinlikle.

"Bay Styles gözlerin kısılmasından neden hoşlanmıyor?" diye sordu.

"Kimse hoşlanmaz."

"Bana bunu daha önce hiç söylememiştin."

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Seni eve götürebilirim."

"Gözlerimi kısarsam mı?"

"Başımı ağrıtırsan, yavaş yavaş başladı bile."

"Beni eve götürecek olursan," dedi Anna, "acayip gecikirsin."

Babasının ona tokat atabileceği geldi aklına. Rıhtımda duyduğu bir küfür silsilesini takır takır söylediğinde bunu bir kez yapmış, eli kırbaç gibi kızın yanağına inmişti. Bu tokadın anısı hâlâ Anna'ya musallat oluyor, o da ona meydan okumak için tuhaf bir cüretkârlık takınıyordu.

Babası alnını ovuşturdu, sonra kıza baktı. Gerginliği geçmişti; Anna onu iyileştirmişti.

"Anna," dedi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Tabii ki."

"Ben Bay Styles'la konuşurken, sen de Bay Styles'ın çocuklarına sevimli görün."

"Bunu biliyorum baba."

"Biliyorsun elbette."

Kız, gözleri kocaman açılmış ve güneşten sulanmış hâlde Model J'den indi. Borsanın çöküşüne dek bu onların kendi otomobiliydi. Şimdiyse sendikaya aitti; sendika işlerini yapması için babasına ödünç veriyordu. Anna okulda olmadığı zamanlarda babasıyla birlikte –hipodromlara, cemaat kahvaltılarına ve kilise etkinliklerine, onları yüksek katlara çıkaran asansörlerin olduğu ofis binalarına, hatta ara sıra bir restorana– gitmeyi seviyordu. Ama daha önce hiç birine ait böyle bir eve gelmemişti.

Bir film yıldızınınki gibi ustaca biçimlendirilmiş kaşları ve parlak kırmızıya boyalı uzun bir ağzı olan Bayan Styles kapıyı açtı. Bayan Styles'ın bariz ışıltısı karşısında, annesini karşılaştı-

ğı her kadından daha güzel bulmaya alışmış Anna'nın süngüsü düştü.

Bayan Styles boğuk bir sesle, "Bayan Kerrigan'la tanışmayı umuyordum," deyip Anna'nın babasının elini her iki eliyle sıktı. Adam buna, küçük kızının o sabah hastalandığı ve karısının ona bakmak için evde kaldığı cevabını verdi.

Bay Styles'tan hiç iz yoktu.

Anna nazikçe ama bariz bir hayret göstermeden (öyle olduğunu umuyordu), açık mavi bir üniforma giymiş zenci bir hizmetçinin taşıdığı gümüş tepsiden bir bardak limonata aldı. Giriş holünün pırıl pırıl cilalı ahşap zemininde, annesinin diktiği kendi kırmızı elbisesinin yansısı gözüne takıldı. Bitişik oturma odasının pencerelerinin ötesinde deniz, zayıf kış güneşinin altında tatlı tatlı ürperiyordu.

Bay Styles'ın kızı Tabatha sadece sekiz yaşındaydı – Anna'dan üç yaş küçüktü. Yine de Anna kendisinden küçük kızın onu elinden çekiştirip alt kattaki "çocuk odasına" götürmesine izin verdi; burası sadece oyuna ayrılmış, insanın ağzını açık bırakan çeşitlilikte oyuncaklarla dolu bir odaydı. Etrafa hızlıca bir göz gezdirince bir Flossie Flirt bebek, birkaç büyük oyuncak ayı ve bir sallanan at olduğunu gördü. Çocuk odasında bir "Dadı" vardı; yünlü kumaştan elbisesi heybetli göğsünü zaptedebilmek için aşırı yüklenmiş kitap rafı gibi pot yapmış, çilli, sesi kulak tırmalayan bir kadındı bu. Anna yüzünün genişliğinden ve gözlerinin mutlu mutlu açılıp kapanışından onun İrlandalı olduğunu tahmin etti ve kendisinin nereli olduğunu anlamasından korktu. Ondan uzak durmaya karar verdi.

İki küçük oğlan –ikiz ya da en azından birbirine çok benzer– elektrikli tren raylarını birleştirmeye uğraşıyordu. Anna kısmen oğlanların yardım için yalvarışlarını tersleyen dadıdan uzak durmak için, kopuk rayların yanına çömelip yardım etti. Mekanik parçaların mantığını parmak uçlarında hissedebiliyordu; bunu o kadar doğal biçimde yapıyordu ki diğerlerinin

gerçek anlamda çaba göstermediğini düşünebildi sadece. Onlar hep *bakıyordu;* bu da bir şeyleri birleştirmek söz konusu olduğunda, bir resmi dokunarak incelemek kadar faydasızdı. Anna oğlanların çok uğraştığı bir parçayı taktı ve yeni açılmış kutudan birkaç tane daha aldı. Bu bir Lionel treniydi, rayların kenetlenme tasarımına bakınca kalitesi apaçık görülüyordu. Anna elindeki işi yaparken ara sıra bir rafın en sonuna tıkılmış Flossie Flirt bebeğine bakıyordu. İki yıl önce bunlardan birine sahip olmayı o kadar çok istemişti ki kırılan umudunun bir parçası içinde kalmıştı âdeta. Şimdi o eski arzuyu burada hissetmek tuhaf ve acı vericiydi.

Tabatha yeni Noel bebeğini, tilki kürkünden paltosu olan bir Shirley Temple'ı beşiğe yatırdı. Anna'nın kardeşlerinin tren rayını kurmasını büyülenmiş gibi seyretti. "Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

"Uzakta değil."

"Sahilde mi?"

"Yakınında."

"Senin evine gelebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Anna, oğlanlar ona parçaları uzattıkça rayları birleştirerek. Bir sekiz rakamı neredeyse tamamlanmak üzereydi.

"Erkek kardeşlerin var mı?" diye sordu Tabatha.

"Bir kız kardeşim var," dedi Anna. "Senin gibi o da sekiz yaşında ama pek terbiyesiz. Çok güzel olduğu için."

Tabatha telaşlanmış gibiydi. "Ne kadar güzel?"

"Aşırı güzel," dedi Anna ciddi ciddi, ardından ekledi: "Follies'de* dans eden annemize benziyor." Biraz sonra da bu böbürlenmenin yanlışlığını fark etti. *Ancak başka hiçbir seçeneğin kalmazsa gerçek bilgi ver.* Babasının sesi kulaklarındaydı.

---

* *The Ziegfeld Follies,* Broadway'de 1907-1931 arası sergilenen varyete türünde bir tiyatro gösterisidir. 1934 ve 1936'da gösteride yenilemeler yapılmış, 1932 ve 1936'da radyo programı olarak da yayınlanmıştır. *–çn*

Öğle yemeğini, oyun odasındaki bir masada aynı zenci hizmetçi servis yaptı. Kumaş peçeteler kucaklarında, küçük sandalyelere yetişkinler gibi oturdular. Anna birkaç kez Flossie Flirt'e baktı, ilgilendiğini fazla belli etmeden bebeği kucağına alabilmek için bahaneler düşündü. Onu sadece kolları arasında hissedebilse tatmin olacaktı.

Uslu durmalarının ödülü olarak, öğle yemeğinden sonra dadı onların palto ve şapkalarla sıkı sıkı giyinmesine, Bay Styles'ın evinin arkasından özel bir plaja uzanan bir patikaya arka kapıdan fırlamalarına izin verdi. Toz gibi karla kaplı uzun bir kum kavisi denize doğru iniyordu. Anna kışın rıhtımda pek çok kez bulunmuşsa da hiç plaja gitmemişti. Ayağıyla basınca çatırdayan buz derinin altında minyatür dalgalar omuz silker gibiydi. Karınları bembeyaz martılar, gürültücü rüzgârın içinde çığlıklar atıp dalışa geçiyordu. İkizler Buck Rogers* ışın tabancalarını yanlarında getirmişti ama rüzgâr onların açtığı ateşleri ve can çekişmelerini pantomime dönüştürdü.

Anna denizi seyretti. Kıyıda dikilirken içinde bir his belirdi: Cazibe ile korkunun elektrikli bir karışımı. Tüm bu su aniden çekilse ortaya ne çıkardı? Kayıp nesnelerden oluşan bir manzara: Batık gemiler, gizli hazineler, altınlar, değerli taşlar ve onun bileğinden bir rögara düşmüş tılsımlı bilezik. *Ölü bedenler,* diye eklerdi babası hep kahkahayla. Ona göre okyanus bir çorak ülkeydi.

Anna yanında titreyen Tabby'ye** (çünkü kızın lakabı buydu) baktı ve neler hissettiğini anlatmak istedi. Yabancılara bir şey anlatmak genellikle daha kolaydır. Bunun yerine, karşıda çıplak bir ufuk olduğunda babasının hep söylediği şeyi tekrarladı: "Görünürde tek bir gemi yok."

Küçük oğlanlar ışın tabancalarını kumun üstünden dalga-

Philip Francis Nowlan tarafından yaratılan ve ilk macerası Ağustos 1928'de, *Amazing Stories*'de yayınlanan bir çizgi roman karakteri. –ç*n*

Tabby, tekir kedi anlamına da gelir. –ç*n*

lara çevirdiler, dadı nefes nefese peşlerinden koştu. "Phillip, John-Martin, suyun yakınına gitmiyorsunuz," dedi hırıltılı hırıltılı, insanı yerinden sıçratan yüksek sesiyle. "İyice anlaşıldı mı?" Onların oraya gitmesine sebep olan Anna'ya sert sert baktı ve ikizleri önünden eve doğru yöneltti.

Tabby, "Ayakkabıların ıslanıyor," dedi takırdayan dişlerinin arasından.

"Çıkarsak mı?" diye sordu Anna. "Soğuğu hissetmek için?"

"Ben hissetmek istemiyorum!"

"Ben istiyorum."

Tabby, Anna'nın alt katta oturan Zara Klein'la paylaştığı siyah rugan ayakkabıların tokalarını çözmesini izledi. Kız yün çoraplarını çıkarıp beyaz, kemikli, yaşına göre büyük ayaklarını buz gibi suya soktu. Her bir ayak, kalbine acılı bir his taşıdı; bu kısmen, umulmadık şekilde hoş gelen bir ağrı alazıydı.

"Nasılmış?" diye ciyakladı Tabby.

"Soğuk," dedi Anna. "Acayip, acayip soğuk." Geri çekilmemek için tüm gücünü kullandı ve direnişinden de tuhaf bir heyecan duydu. Eve doğru bakınca, koyu renk paltoları olan iki adamın kumun üstündeki taş döşeli patikadan geldiklerini gördü. Rüzgâr yüzünden şapkalarını tutuyor, sessiz sinema aktörlerine benziyorlardı. "Şunlar babalarımız mı?"

"Babam işlerini evin dışında konuşmayı sever," dedi Tabby. "*Meraklı kulaklardan uzakta.*"

Ne zaman istese bunları dinleyebilen Anna, babasının işlerinden uzak tutulan küçük Tabatha'ya karşı sevecen bir merhamet hissetti. Pek ilgisini çeken şeyler duymamıştı. Babasının işi, sendikanın adamları ile onların arkadaşı olan diğer adamlar arasında selamları ya da iyi dilekleri iletmekti. Bu selamlaşmalara babasının gelişigüzel aldığı ya da götürdüğü bir zarf, bazen de bir paket dahil edilirdi – dikkatinizi vermezseniz onu fark etmezdiniz. Yıllar içinde babası farkına varmadan Anna'ya çok şey anlatmıştı ve kız da ne duyduğunu bilmeden onu dinlemişti.

Babasının Bay Styles'la her zamanki neşeli tarzıyla konuşmasına şaşırdı. Belli ki arkadaştılar. Her şeye rağmen.

Adamlar yollarını değiştirip kumun üstünden Anna ve Tabby'ye doğru yürümeye başladılar. Anna alelacele sudan çıktı ama ayakkabılarını vaktinde giyemeyecek kadar uzakta bir yere bırakmıştı. Bay Styles iri, azametli bir adamdı, şapkasının kenarından çıkan siyah saçları briyantinliydi. "Bu senin kızın herhalde?" diye sordu. "Bir çift çorabı bile olmadan kutup havasına karşı koyan?"

Anna babasının memnuniyetsizliğini hissetti. "Aynen öyle," dedi adam. "Anna, Bay Styles'a merhaba de."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi kız, adamın elini babasının öğrettiği gibi güçlü biçimde sıkıp ona bakarken gözlerini kısmamaya dikkat ederek. Bay Styles babasından genç görünüyordu, yüzünde izler ya da kırışıklıklar yoktu. Onun tetikte hâlini, dalgalanan paltosundan bile seçilebilen gerginliğini hissetti. Hep tepki gösterecek ya da kendisini eğlendirecek bir şeyin beklentisi içindeydi sanki. Şu anda o şey Anna'ydı.

Bay Styles kumda onun yanına çömelip doğrudan yüzüne baktı. "Ayakların neden çıplak?" diye sordu. "Soğuğu hissetmiyor musun, yoksa hava mı atıyorsun?"

Anna'nın hazırda bir cevabı yoktu. Bunların hiçbiri değildi; sebebi daha çok Tabby'yi şaşırtma ve meraktan çatlatma arzusuydu. Ama bunu bile söyleyemedi. "Neden hava atayım ki?" dedi. "Neredeyse on iki yaşındayım."

"Pekâlâ, nasıl bir his?"

Rüzgâra rağmen adamın nefesindeki nane ve likör kokusunu aldı. Babasının konuşmalarını duyamayacağını fark etti birden.

"Başta sadece acıyor," dedi. "Bir süre sonra hiçbir şey hissedemiyorsun."

Bay Styles, kızın yanıtı bir topmuş da onu yakalamaktan fiziki bir memnuniyet duymuş gibi sırıttı. "İbretlik laflar,"

dedi, sonra kocaman boyuyla tekrar ayağa kalktı. "Güçlü," dedi Anna'nın babasına.

"Öyledir." Babası kızın bakışlarından kaçındı.

Bay Styles pantolonundaki kumları silkeleyip gitmek üzere döndü. O ânı tüketmiş, bir sonrakine geçivermişti. Anna onun babasına, "Bizden daha güçlüler," dediğini duydu. "Neyse ki bilmiyorlar." Arkasını dönüp ona bakar diye düşündü ama adam unutmuş olmalıydı.

Dexter Styles, bata çıka patikaya ulaşmaya çabalarken ayakkabılarının içine kum girdiğini hissetti. Ed Kerrigan'ın içinde taşıdığı sağlamlığın kara gözlü kızında ihtişamla çiçek açtığı çok belliydi. Hep inandığı şeyin kanıtı: Erkekleri ele veren onların çocuklarıdır. Dexter bu yüzden ailesiyle tanışmadan önce herhangi bir adamla pek iş yapmazdı. Kendi Tabby'sinin de ayakkabısını çıkarmış olmasını dilerdi.

Kerrigan'ın arabası Niagara mavisi bir 1928 Duesenberg Model J'ydi; bu hem ince zevkin hem de buhrandan önceki parlak başarıların ispatıydı. Mükemmel bir terzisi olduğu belliydi. Yine de bu adamda bir tuhaflık vardı; kılık kıyafete, otomobile ve hatta açık sözlü, maharetli sohbet yeteneğine ters düşen bir şey. Bir gölge, bir keder. Gerçi kim kederli değildi ki? Hatta bazıları öbürlerinden daha dertliydi.

Patikaya ulaştıklarında Dexter Kerrigan'ı işe almaya karar verdiğini anladı, uygun şartların tesis edilebileceğini düşünüyordu.

"Söylesene, eski bir dostumla tanışmak için arabayla bir yere gitmeye vaktin var mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Kerrigan.

"Karın seni beklemiyor mu?"

"Akşam yemeğinden önce değil."

"Kızın? O merak eder mi?"

Kerrigan güldü. "Anna mı? Onun işi beni merakta bırakmak."

Anna babasının onu plajdan her an çağırmasını beklemişti ama sonunda oflaya puflaya, sinirli sinirli gelip soğuktan içeri girmelerini emreden dadı oldu. Işık değişmişti ve oyun odası sıkıcı, karanlık bir hâl almıştı. Oda, kendi odun sobasıyla ısınıyordu. Cevizli kurabiye yiyip elektrikli trenin Anna'nın yaptığı sekiz biçiminde raylar üstünde dönmesini seyrettiler, minyatür bacasından gerçek buhar saçılıyordu. Daha önce hiç böyle bir oyuncak görmemişti, fiyatının ne olduğunu tahmin bile edemiyordu. Bu maceradan sıkılmıştı. Genelde yaptıkları nazik ziyaretlerden çok daha uzun sürmüştü ve diğer çocuklarla oynama rolü Anna'yı yormuştu. Babasını son görüşünün üstünden saatler geçmiş gibiydi. Sonunda oğlanlar treni çalışır hâlde bırakıp resimli kitaplara bakmaya gittiler. Dadı bir sallanan sandalyede uyukluyordu. Tabby örgü kilimin üstüne uzanmış, yeni kaleydoskopunu lambaya doğrultmuştu.

Anna öylesine sorar gibi, "Flossie Flirt'ünü kucağıma alabilir miyim?" dedi.

Tabby belli belirsiz başını salladı, Anna da bebeği raftan dikkatle aldı. Flossie Flirt'ler dört boyda oluyordu ve bu en küçüklerin ikincisiydi – yeni doğmuş bebek değil de masmavi gözleri olan biraz daha büyük bir bebek. Anna bebeği yan döndürdü. Tam da gazete reklamında vadedilen gibiydi, bakışını Anna'nın üstünde tutmak ister gibi mavi irisleri yanlara kaydı. Kız, ona neredeyse kahkahalar attıracak saf bir neşe hissetti. Bebeğin dudakları mükemmel bir "O" biçimindeydi. Üst dudağının altına da iki beyaz diş çizilmişti.

Tabby, Anna'nın mutluluğunun kokusunu almış gibi ayağa kalkıverdi. "Senin olabilir," dedi tiz bir sesle. "Artık onunla hiç oynamıyorum."

Anna bu teklifin yarattığı etkiyi bastırdı. İki Noel önce, Flossie Flirt'ü fena hâlde istediği zaman, bunu sormaya cesaret edememişti – gemilerin gelmesi kesilmişti ve hiç paraları yoktu. Bu bebeğe hissettiği fiziksel arzunun aşırılığı şimdi onu âdeta makasla kesiyor, elbette reddetmek zorunda olduğunu bildiğinden üzülüyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi nihayet. "Evde daha büyüğü var. Küçüğün nasıl olduğunu görmek istedim sadece." Çok büyük bir çabayla Flossie Flirt'ü yeniden rafa koymaya zorladı kendini, dadının bakışlarının üstünde olduğunu fark edene dek bir elini kauçuk bacağın üstünde tuttu. Umurunda değilmiş gibi yapıp arkasını döndü.

Çok geçti. Dadı görmüş ve anlamıştı. Tabby seslenen annesine gitmek için odadan çıkınca, dadı Flossie Flirt'ü alıp Anna'ya doğru hafifçe salladı. "Al bunu canım," dedi telaşlı telaşlı fısıldayıp. "Umurunda değil – oynayamayacağı kadar çok oyuncağı var. Hepsinin var."

Anna tereddüt etti, kimse anlamadan bebeği almanın bir yolu olabildiğine azıcık inanmıştı. Ama babasının tepkisini düşünmek bile yanıtını güçlendirdi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukkanlılıkla. "Bebekle oynamak için fazla büyüğüm zaten." Bir kez olsun ardına dönüp bakmadan oyun odasından çıktı. Ama dadının fark etmesi onu zayıf düşürmüştü ve merdivenden çıkarken bacakları titriyordu.

Ön holde babasını görünce, Anna koşup eskiden yaptığı gibi bacaklarına sarılmamak için kendini zor tuttu. Paltosunu giymişti. Bayan Styles'la vedalaşıyordu. "Bir dahaki sefere kardeşini de getir mutlaka," dedi kadın Anna'ya, yanağından öperken kız misk kokulu bir parfüm esintisi hissetti. Anna getireceğine söz verdi. Dışarıda Model J akşamüstü güneşi altında soluk bir ışıltı saçıyordu. Kendi arabalarıyken daha parlaktı; sendikadaki gençler onu daha az cilalıyordu.

Bay Styles'ın evinden uzaklaşırlarken, Anna babasını yumu-

şatmak için edilecek en doğru zekice lafın ne olabileceğini düşündü – küçükken hiç düşünmeden söylediği türden; babasının aniden koyuverdiği kahkahası lafının komikliğinin ilk emaresi olurdu. Son zamanlarda kendini daha önceki bir durumu yeniden yakalamaya çalışır buluyordu, bir tazelik ya da masumiyet ondan geçmiş gibiydi.

"Bay Styles borsada değildi herhalde," dedi sonunda.

Adam kıkırdayıp kızı kendine doğru çekti. "Bay Styles'ın borsaya ihtiyacı yok. Onun gece kulüpleri var. Ve başka şeyleri."

"Sendikadan mı?"

"Ah hayır. Sendikayla hiçbir alakası yok."

Bu şaşırtıcıydı. Genel konuşmak gerekirse, sendikadaki adamlar şapka, liman işçileriyse kasket takardı. Babası gibi olan bazıları, gününe göre ikisinden birini takabilirdi. Şimdiki gibi iyi giyindiği zamanlarda babasını liman işçisi kancasıyla düşünemiyordu. Annesi parça başı yaptığı işlerden egzotik tüyler saklar, bunları onun şapkalarını donatmak için kullanırdı. Takım elbiselerini, modaya uydurmak ve fakir görünüşünü gidermek için yeniden elden geçirmişti – gemilerin gelmesi kesildiğinden beri babası kilo vermişti ve daha az egzersiz yapıyordu.

Babası arabayı tek elle sürüyordu, direksiyondaki elinin iki parmağı arasında bir sigara vardı, diğer koluyla Anna'ya sarılmıştı. Kız ona yaslanmıştı. Sonunda hep ikisiydi hareket hâlinde olan, Anna uykulu bir memnuniyet hissinin akıntısına kapıldı. Babasının sigara dumanı arasından arabada yeni bir şeyin kokusunu aldı, pek adını koyamadığı killi, aşina bir kokuydu.

"Neden çıplak ayaklıydın tatlım?" diye sordu babası, Anna bunu soracağını biliyordu.

"Suyu hissetmek için."

"Küçük kızlar böyle yapar."

"Tabatha sekiz yaşında, o yapmadı."

"Daha mantıklıymış."

"Benim yapmam Bay Styles'ın hoşuna gitti."

"Bay Styles'ın ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrin yok."

"Var. Benimle konuştu, sen duyamadın."

"Fark ettim," dedi adam ona bakıp. "Ne söyledi?"

Kızın aklı yeniden kuma, soğuğa, ayaklarındaki ağrıya ve yanındaki meraklı adama gitti – tüm bunlar şimdi o Flossie Flirt'e hissettiği özlemde birleşmişti. "Güçlü olduğumu söyledi," bir yumru sesini boğdu. Gözleri bulanık görmeye başladı.

"Öylesin tatlım," dedi babası başının tepesini öpüp. "Bunu herkes görebilir."

Bir trafik ışığında babası Raleigh paketinden bir sigara daha çıkardı. Anna paketin içine baktı ama kuponunu çoktan almıştı. Babasının daha fazla sigara içmesini diledi; yetmiş sekiz kupon biriktirmişti ama yüz yirmi beş kupona gelene dek katalogdaki ürünlerin hiçbir cazibesi yoktu. Sekiz yüze özel kutusunda altı gümüş servis tabağı alabilirdiniz ve yedi yüze otomatik bir tost makinesi vardı. Ama bu rakamlar ulaşılabilir görünmüyordu. B&W Premium ürünler kataloğunda pek oyuncak yoktu: İki yüz elliye sadece bir Frank Buck pandası ya da tüm kıyafetleriyle bir Betsy Wetsy bebeği vardı ama bunlar ondan daha küçükler için gibiydi. "Daha büyük çocuklar ve yetişkinler için" olan dart tahtasını istiyordu ama küçük apartman dairesinde keskin dart oklarını savurduğunu düşünemiyordu. Ya biri Lydia'ya gelirse?

Prospect Park'ın kamp alanlarından duman yükseliyordu. Neredeyse eve varmışlardı. "Az kalsın unutuyordum," dedi babası. "Bak burada ne var." Paltosunun içinden bir kese kâğıdı çıkarıp Anna'ya verdi. Parlak kırmızı domateslerle doluydu, daha önce duyduğu bunların yoğun, topraksı kokularıydı demek.

"Nasıl yani," dedi kız hayretle, "kış mevsiminde?"

"Bay Styles'ın, camdan yapılma küçük bir evde bunları yetiştiren bir arkadaşı var. O gösterdi bana da. Anneni şaşırtacağız, değil mi?"

"Bir yere mi gittin? Ben Bay Styles'ın evindeyken?" Buruk bir şaşkınlıkla kalakaldı. Bunca yıl işlerini yaparken Anna ya-

nında olmuştu, babası onu asla hiçbir yerde bırakmamıştı. Hep yakınında olurdu.

"Sadece kısacık bir süre tatlım. Beni aramadın bile."

"Ne kadar uzaktı?"

"Çok değil."

"Seni aradım." Onun gittiğini anladığını, yokluğunun yarattığı boşluğu hissettiğini şimdi fark ediyor gibiydi.

"Saçmalama," dedi babası onu tekrar öpüp. "Çok eğlenceli vakit geçiriyordun."

İKİNCİ BÖLÜM

Katlanmış bir *Evening Journal*'ı kolunun altına sıkıştırmış olan Eddie Kerrigan dairesinin önünde duraksadı, merdivenleri tırmanmaktan nefes nefese kalmıştı. O gazeteyi alırken Anna'yı

yukarı göndermişti, bunun sebebi daha çok eve dönüşünü geciktirmekti. Durmadan çalışan radyatörlerden yayılan sıcaklık, üçüncü kattaki Feeney'lerden gelen ciğer ve soğanın kokusunu yoğunlaştırarak kapıdan koridora sızıyordu. Kendi dairesi, dâhi bir müteahhidin ikinci kata birinci kat diyerek yırttığı bir nizamsızlıktan dolayı altıncı –görünüşte beşinci– kattaydı. Ama binanın en büyük avantajı bunu hayli hayli telafi ediyordu: Bu avantaj, her odada bulunan bir radyatöre buhar pompalayan bodrumdaki bir kazandı.

Kapının arkasından ablasının gür kahkahasını işitince şaşırttı. Görünüşe göre Brianne Küba'dan beklenenden önce dönmüştü. Eddie kapıyı itip açınca fazla boyanmış menteşelerden tiz bir gıcırtı çıktı. Karısı Agnes mutfak masasında oturuyordu, üstünde kısa kollu sarı bir elbise vardı (altıncı katta mevsim yıl boyu yazdı). Beklendiği üzere, karşısında da hafifçe bronzlaşmış Brianne oturuyordu ve elinde neredeyse boşalmış bir bardak vardı – Brianne'in bardakları genelde böyle olurdu.

"Selam sevgilim," dedi Agnes, süslediği payetli kadın şapkalarından oluşan bir yığının arkasından ayağa kalkıp. "Çok geç kaldın."

Adamı öptü, Eddie de onun güçlü kalçasını kavrayıp bu kadının her şeye rağmen içinde hep uyandırdığı kıpırtıyı hissetti. Oturma odasındaki Noel ağacına astıkları, karanfil bezeli portakalların kokusunu duydu ve Lydia'nın orada, ağacın yanındaki varlığını hissetti. Arkasını dönmedi. Kendini hazırlaması gerekiyordu. Güzel karısını öpmek iyi bir başlangıçtı. Onun, Brianne'in getirdiği lüks Küba romundan koyduğu bir bardağa maden suyu ekleyişini seyretti – bu harika bir başlangıçtı.

Agnes akşamları içmeyi bırakmıştı; kendisini çok yorduğunu söylüyordu. Eddie içine yeni bir buz parçası atılmış, tazelenmiş kokteyl bardağını kardeşine götürdü ve kendi bardağını onunkine tokuşturdu. "Yolculuk nasıldı?"

"Mükemmelen harikulade," dedi Brianne bir kahkaha atıp, "ta ki mükemmelen berbatlaşana dek. Buharlı gemiyle döndüm."

"Yat kadar hoş değil ha. Güzeldi diyelim yani."

"Buharlı gemi en iyi kısmıydı! Çok daha iyi ahbaplık ettiğim yeni bir arkadaş buldum gemide."

"İşi var mı?"

"Bir müzik grubunda trompetçi," dedi Brianne. Biliyorum biliyorum, kendine sakla biraderciğim. Acayip tatlı biri."

Her zamanki mesele. Ablası –üvey ablası, çünkü anneleri farklıydı ve büyük oranda birbirlerinden ayrı büyümüşlerdi, Brianne üç yaş büyüktü– tedbirsiz sahibinin, mahvoluşun kıyısına sürdüğü güzel bir otomobil gibiydi. Eskiden bir afetti; şimdiyse yanlış ışıkta elli yaşında gösteren, otuz dokuz yaşında bir kadındı.

Oturma odasından yayılan inlemeyle, Eddie karnına tekme yemiş gibi oldu. Agnes ona hatırlatmak zorunda kalmadan önce, *şimdi*, diye düşündü. Masadan kalktı ve Lydia'nın bir

köpek ya da kedi gibi desteklenerek uzandığı yayvan koltuğa gitti – kendini dik tutmaya yetecek gücü yoktu. Eddie'nin yaklaştığını görünce çarpık gülüşüyle, kafası sallanarak, bilekleri kuş kanatları gibi kıvrılmış hâlde gülümsedi. Kızın parlak mavi gözleri babasınınkileri yakalamaya çalıştı: Istırabından hiçbir iz taşımayan pırıl pırıl, mükemmel gözler.

"Merhaba Liddy," dedi Eddie kuru kuru. "Günün nasıldı evlat?"

Yanıt veremeyeceğini bilince, alay eder gibi konuşmamak zordu. Lydia'nın kendi konuşma tarzı anlamsız bir gevelemeydi – ekolali diyordu doktorlar buna. Yine de onunla *konuşmamak* insana tuhaf geliyordu. Yürümek şöyle dursun, kendi başına oturamayan, sekiz yaşında bir kızla başka ne yapılabilirdi? Sevilir, selamlanırdı: Tüm bunlar da on beş saniye sürerdi. Peki ya sonra? Agnes, küçük kızlarına gösterilen sevgiyi görme arzusuyla izlerdi. Eddie, Lydia'nın yanında diz çöküp yanağından öptü. Saçı altın sarısıydı, yumuşak kıvrımları vardı ve Agnes'in ona almakta ısrar ettiği fahiş fiyatlı şampuan kokuyordu. Teni bir bebeğinki gibi kadifemsiydi. Lydia büyüdükçe, böyle arazlı olmasa nasıl görünebileceğini daha fazla düşünmeye başlamıştı. Bir güzellik. Muhtemelen Agnes'ten daha fazla – Anna'dan kesinlikle daha fazla. Anlamsız bir düşünce.

"Günün nasıldı evlat?" diye fısıldadı yeniden. Lydia'yı kollarına aldı ve onu göğsüne bastırarak kendisi koltuğa oturdu. Anna ona yaslandı, bu etkileşimleri dikkatle incelemesi gerektiği konusunda annesi onu eğitmişti. Onun Lydia'ya kendini böyle adaması Eddie'nin kafasını karıştırıyordu; karşılığında Lydia'nın verecek çok az şeyi varken neden? Anna kardeşinin çoraplarını çıkardı ve kız Eddie'nin kucağında kıvranıp onun için gülmek olan sesi çıkarana dek yumuşak, kıvrık ayaklarını gıdıkladı. Eddie bundan nefret ediyordu. Lydia'nın sadece hayatta kalmaya çalışan bir hayvanın yaptığından daha fazla düşünüp hissedemediğini varsaymayı tercih ediyordu. Ama

zevkten attığı kahkahalar, bu inancı çürütüyordu. Eddie buna sinirleniyordu – önce Lydia'ya, sonra da bir anlık zevki ona çok gördüğü için kendine kızıyordu. Salyası aktığı zaman da aynıydı, kız elbette buna mâni olamıyordu; ani bir öfke, hatta ona tokat atma isteği hissediyor, bunu suçluluktan kıvranma izliyordu. Küçük kızı söz konusu olduğunda öfke ve kendine duyduğu nefret gelgit gibi Eddie'yi tekrar tekrar ele geçiriyor, onu hissiz, takatsiz bırakıyordu.

Yine de her şey çok tatlı olabiliyordu. Alacakaranlık pencerelerin dışında mavilik hâlinde çöküyor, Brianne'in romu düşüncelerini hoş biçimde bulutlandırıyor, kızları kedi yavruları gibi onu hafifçe dürtüyordu. Radyoda Ellington vardı, bu ayın kirası ödenmişti; her şey daha kötü olabilirdi – 1934'ün pisliğinden çıkamayan pek çok adam için daha kötü *olmuştu.* Eddie onu uyku gibi cezbeden teskin edici bir mutluluk ihtimali hissetti. Ama isyan onu ânında yeniden kendine getirdi: *Hayır, bunu kabul edemem, bu beni mutlu etmeyecek.* Aniden ayağa kalkınca Lydia şaşkına döndü, babası onu tekrar koltuğa yerleştirirken küçük kız sızlandı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi – bununla uzaktan yakından alakası yoktu. O kanun ve düzen adamıydı (Eddie ironik biçimde bunu kendine sık sık hatırlatırdı) ve burada çok fazla kanun çiğnenmişti. Kendini geri çekmiş, bunlardan ayrı tutmuş ve mutluluktan uzaklaşarak almıştı ödülünü: Acı ve yalnızlıktan oluşan bir boşluk.

Lydia için alması gereken korkunç pahalı, özel bir sandalye vardı. Böyle bir kıza sahip olmak, Dexter Styles gibi zengin bir adamın harcıydı – ama öyle adamların Lydia gibi çocukları *olur muydu?* Kızın yaşamının ilk yıllarında, hâlâ zengin olduklarına inandıkları zamanlarda, Agnes Lydia'yı New York Üniversitesi'ndeki bir kliniğe götürür, orada bir kadın ona mineral banyoları yaptırıp kaslarını güçlendirmek için deri kayışlar ve kasnaklar kullanırdı. Artık böyle bir bakım güçlerini aşıyordu. Ama o sandalye kızın dik oturmasını, karşıya bakmasını, dikey

dünyaya katılmasını sağlayacaktı. Agnes bu sandalyenin dönüştürücü gücüne inanıyor, Eddie de onun bu inancını paylaştığını göstermesi gerektiğini düşünüyordu. Belki gerçekten de paylaşıyordu, birazcık. Dexter Styles'la tanışmanın bir yolunu bulma çabasının başlıca nedeni bu sandalyeydi.

Agnes, şapkaları ve payetleri mutfak masasından kaldırıp yemek için dört kişilik servis koydu. Lydia'nın da onlara katılmasını isterdi, onu memnuniyetle kucağına oturtabilirdi. Ama bu Eddie açısından yemeğin tadını kaçırırdı. Bu yüzden Agnes, her zamanki gibi dengeyi sağlayıp Lydia'yı oturma odasında yalnız bıraktı; tüm dikkatiyse, bir ucunu kendisinin bir ucunu küçük kızının tuttuğu bir halat gibi çocuğun üstündeydi. Bu halat aracılığıyla Agnes, Lydia'nın bilincinin ve merakının titreşimlerini, yalnız olmadığına dair güvenini hissediyordu. Lydia'nın da onun güçlü sevgisini ve güvencesini hissedebildiğini umuyordu. Bu halatı tutmak Agnes'in bulunduğu bir ortamda ancak yarı yarıya var olabilmesi demekti – Eddie'nin sık sık söylediği gibi kafası başka yerdeydi. Ama bu kadar az umursadığı için kocası ona başka seçenek bırakmıyordu.

Sosisli fasulye güvecini yerken, Brianne onları Bert'le çarpışmasının hikâyesiyle eğlendirdi. Bahamalar'ın köpekbalığı kaynayan denizinde onu yatının güvertesinden aşağı yuvarlayarak kazara öldürücü bir son darbe indirdiğinde, ilişkileri zaten kötüye gidiyormuş. "Daha önce hiç bu kadar hızlı yüzen bir adam görmemişsinizdir," dedi. "Olimpiyatlarda gibiydi yemin ederim. Ve güverteye yığıldığında, ben de onu ayağa kaldırıp sarılmaya çalışırken –günlerdir yaptığı ilk eğlenceli şeydi– o ne yaptı dersiniz? Burnuma yumruk atmayı denedi."

"Sonra ne oldu?" diye bağırdı Anna, Eddie'nin pek hoşuna gitmeyen heyecanla. Ablasının berbat bir etkisi vardı ama bu konuda ne yapması, onunla nasıl yüzleşmesi gerektiğinden emin değildi.

"Eğildim tabii, o da az kalsın gerisingeri suya düşüyordu.

Zengin büyüyen adamlar nasıl kavga edileceğini hiç bilmiyor. Sadece artıklarla yetişenler biliyor. Senin gibiler biraderciğim."

"Ama bizim yatımız yok," dedi Eddie.

"Ne yazık ki," dedi Brianne. "Yatçı kasketiyle çok havalı görünürdün."

"Gemileri sevmediğimi unutuyorsun."

"Zengin büyümek onları yumuşatıyor," dedi Brianne. "Sonra bir bakmışsın her konuda yumuşaklar, anlarsınız ya. Kafada da yumuşaklar, aptallar yani," diye toparladı kardeşinin sert bakışına karşılık.

"Peki ya trompetçi?" diye sordu Eddie.

"Ah, o tam bir âşık çocuk. Rudy Vallee gibi kıvırcık saçlı."

Yakında yeniden paraya ihtiyacı olacaktı. Brianne dansçılık günlerini çoktan geride bırakmıştı ve o zaman bile en büyük geçim kaynağı her zaman sevgilileriydi. Artık daha az erkeği heyecanlandırıyordu; gözlerinin altında torbalar, belinde ayyaş kalınlığı olan bir kızın birini kafeslemesi daha düşük bir olasılıktı. Eddie, ne zaman istese ablasına para vermenin bir yolunu bulurdu, bu tefeciden borç almak anlamına gelse bile. Aksi hâlde kadının dönüşebileceği şey onu çok korkutuyordu.

"Aslında trompetçinin hâli vakti gayet yerinde," dedi Brianne. "Dexter Styles'ın kulüplerinin birkaçında çalışıyor."

Bu isim Eddie'yi gafil yakaladı. Brianne'in ya da başka birinin bunu telaffuz ettiğini daha önce hiç işitmemişti – bu olasılığa kendini hazırlamayı düşünmemişti bile. Masanın karşısından Anna'nın tereddüdünü hissetti. Lafa karışıp bugünü tam da bu adamla, Manhattan Plajı'ndaki evinde geçirdiklerini anlatacak mıydı? Eddie ona bakmaya cesaret edemedi. Uzun süren sessizliğiyle, Anna'nın da sessiz kalmasını istediğini belli etti.

Eddie, "Bu da bir şey herhalde," dedi ablasına nihayet.

"Canım Eddie." Brianne iç çekti. "Her zaman iyimser."

Oturma odasında saat yediyi vurdu, bu da vaktin neredeyse

çeyrek saat ileri olduğu anlamına geliyordu. "Baba," dedi Anna. "Sürprizi unuttun."

Eddie kıl payı yırtmış olduğu için hâlâ sarsılmış hâldeydi, onun neyi kastettiğini anlayamadı. Sonra hatırladı, masadan kalktı ve astığı paltosuna gitti. Nefesini yavaşlatmak için ceplerini arıyormuş gibi yaparken, Anna'sının iyi bir kız olduğunu düşündü hayretle. İyiden de iyiydi. Kese kâğıdını ters çevirip parlak domatesleri masaya döktü. Karısı ile ablası beklendiği üzere çok şaşırdılar. "Nereden buldun bunları? Nasıl?" diye sordular aynı anda konuşup. "Kimden aldın?"

Eddie bir açıklama bulmaya çalışırken, Anna rahatça şöyle deyiverdi: "Sendikadan birinin içinde bir şeyler yetiştirdiği cam bir evi var."

"İyi yaşıyorlar, şu sendika gençleri," dedi Brianne. "Buhran zamanında bile."

"Özellikle de bu zaman," dedi Agnes kuru kuru ama aslında hoşuna gitmişti. İkramiye alan tarafta olmak, Eddie'ye hâlâ ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu – bu konuda asla bir garantileri yoktu. Tuz, sonra da küçük bir bıçak aldı ve kesme tahtasında domatesleri dilimlemeye başladı. Domateslerin suyu ve küçük çekirdekleri muşambaya yayıldı. Brianne ile Agnes keyif mırıltıları çıkararak domates dilimlerini yediler.

"Noel'de hindi, şimdi de bu – yaklaşan bir seçim var mutlaka," dedi Brianne, parmaklarından domates suyunu emerken.

"Dunellen belediye meclis üyesi olmak istiyor," dedi Agnes.

"Tanrı yardımcımız olsun, o pinti ha. Hadi Eddie. Birinin tadına bak."

Eddie sonunda yedi; tuzun, ekşinin ve tatlının keskin birleşimine hayran kaldı. Anna, gizli anlaşmalarını ima eden hafif bir gülümseme bile olmadan onun bakışlarını yakaladı. Çok iyi idare etmişti, babasının umduğundan daha iyi, yine de Eddie bir şeylere endişelendiğini fark etti – yoksa kendisi o gün yaşadığı bir endişeyi mi hatırlıyordu?

Anna annesinin masayı toplayıp bulaşıkları yıkamasına yardım ederken, Brianne bardağına biraz daha rom doldurdu, Eddie yangın merdivenine çıktıkları ön pencereyi açıp sigara içmek için dışarı çıktı. Lydia üşümesin diye pencereyi arkasından hemen kapadı. Karanlık cadde, sokak lambasının sarı ışığına boğulmuştu. Bir zamanlar sahibi olduğu güzel Duesenberg oradaydı. Onu iade etmesi gerektiğini hatırlayınca içi biraz rahatladı. Dunellen arabayı gece boyu tutmasına asla izin vermezdi.

Sigarasını içerken, Anna'nın endişesini cebine koyduğu bir taşmış gibi yeniden hatırladı, şimdi onu çıkarıp inceleyebilirdi. Coney Island'da ona yüzmeyi öğretmiş, *Halk Düşmanları*'na, *Küçük Sezar*'a ve *Yaralı Yüz*'e* (yer göstericilerin kınayan bakışları altında) götürmüş *egg cream*'ler,** kremalı pastalar ve yedi yaşından beri içmesine izin verdiği kahveler almıştı. O bir oğlan da olabilirdi pekâlâ: Uzun çorapları tozluydu, günlük giysilerinin kısa pantolondan pek farkı yoktu. Kavgacıydı, her yerde yetişebilecek, her koşulda hayatta kalabilecek bir yabani ottu. Lydia yaşama isteğini ne kadar söküp alıyorsa, Anna da Eddie'ye o kadar hayat pompalıyordu.

Ama şimdi, masada tanık olduğu şey dalavereydi. Bu bir kız için iyi bir şey değildi, onu yanlış yollara saptırabilirdi. Bugün Styles'la birlikte plajda Anna'nın yanına giderken, kızının çok güzel değilse de dikkat çekici olduğu gerçeğini fark etmek onu sarsmıştı. Neredeyse on iki yaşındaydı – her ne kadar kendisi onu hâlâ böyle görse de artık küçük değildi. Bu düşüncenin gölgesi, günün geri kalanı boyunca canını sıkmıştı.

Yapılacak şey apaçık ortadaydı: Anna'yı yanında götürmeyi

Halk Düşmanları (Public Enemy), Yapım Yılı: 1931, Yönetmen: William A. Wellman; *Küçük Sezar (Little Caesar)*, Yapım Yılı: 1931, Yönetmen: Mervyn LeRoy; *Yaralı Yüz (Scarface)*, Yapım Yılı: 1932, Yönetmen: Howard Hawks. –ç*n*

Süt, soda ve aromalı şuruptan yapılan bir soğuk içecek. *Yumurta kreması* gibi bir anlamı olsa da içinde yumurta bulunmaz. –ç*n*

kesmesi gerekiyordu. Hemen değilse de yakında. Bu düşünce içini gittikçe büyüyen bir boşlukla doldurdu.

Tekrar içeri girdiğinde, Brianne yanağına rom kokan ıslak bir öpücük kondurdu ve trompetçisiyle buluşmaya gitti. Karısı, mutfak lavabosunu örten tahtanın üstünde Lydia'nın bezini değiştiriyordu. Eddie karısına arkasından sarıldı ve çenesini onun omzuna koydu; rahatça bir arada olabildikleri o hâli yakalamaya çalıştı, bir an buna inandı. Ama Agnes onun *Lydia*'yı öpmesini, bezi alıp kızın narin tenine batırmamaya dikkat ederek iğnelemesini istiyordu. Eddie bunu yapmanın eşiğindeydi –yapardı, tam da yapmak üzereydi– ama yapmadı, sonra da bu istek geçti. Agnes'i bıraktı, kendi kendini hayal kırıklığına uğrattı ve karısı bez değiştirme işini tek başına tamamladı. O da eski hayatlarının çekimini hissetmişti. Dönüp Eddie'yi öpmek, onu şaşırtmak; bir anlığına Lydia'yı unutmak – ne zararı olurdu? Bunu yaptığını hayal etti ama yapamadı. Dünyadaki eski varoluş biçimi katlanıp Follies kostümleriyle birlikte bir kutuya konmuştu ve orada tozlanmaktaydı. Belki bir gün onu yatağın altından çekip çıkarır ve yeniden açardı. Ama şimdi değil. Lydia'nın ona çok ihtiyacı vardı.

Eddie, Lydia'yla paylaştıkları odada Anna'yı bulmaya gitti. Oda caddeye bakıyordu; o ve Agnes, küf ve ıslak kül kokan sağlıksız buharların yayıldığı havalandırmaya bakan odayı almışlardı. Anna, Premium kataloğuna dalmıştı. Kızın aşırı pahalı ödüllerle dolu bu küçük broşüre kendini böyle kaptırmasını görmek Eddie'yi afallatsa da dar yatakta yanına oturup yeni Raleigh paketinden çıkardığı kuponu ona verdi. Kız "sürekli kullanıma dayanıklı" işlemeli bir briç masasını inceliyordu.

"Ne dersin?" diye sordu Anna.

"Yedi yüz elli kupon mu? Eğer bunu alacaksak, Lydia'nın bile sigaraya başlaması gerekir."

Bu kızı güldürdü. Babasının Lydia'yı konuşmaya dahil etmesine bayılıyordu; adam bunu daha sık yapması gerektiğinin

farkındaydı, ne de olsa bunu yapmasının hiçbir zararı yoktu. Anna başka bir sayfayı çevirdi: Bir erkek kol saati. "Sana bunu alabilirim baba," dedi. "Sonuçta bütün sigaraları sen içiyorsun."

Eddie duygulandı. "Cep saatim var, unuttun mu? Kuponları toplayan sensin, neden senin için bir şey bakmıyoruz?" Çocuklar için olan eşyaları arayarak sayfaları çevirdi.

"Bir Betsy Wetsy bebeği mi?" dedi kız hor görerek.

Kızın ses tonu Eddie'nin canını yaktı, pudralıkların ve ipek çorapların olduğu bir sayfayı çevirdi.

"Anneme mi?" diye sordu kız.

"Sana. Bebekler için büyüdün artık."

Kızın kahkahalarla gülmesi Eddie'nin içini rahatlattı. "Böyle şeyler asla istemem," dedi ve zücaciye sayfasına, bir tost makinesine, bir elektrikli lambaya döndü. "Hadi bütün ailenin kullanabileceği bir şey seçelim," dedi içtenlikle, küçücük ailesi Feeney'ler gibiydi de sanki; onların sekiz sağlıklı çocuğu iki daireyi dolduruyordu, üçüncü kat tuvaletlerinden birinin onların tekelinde olması gibi bir ayrıcalıkları vardı.

"Haklıydın tatlım," dedi yumuşak sesle. "Yemekte Bay Styles'tan bahsetmeme konusunda. Aslında en iyisi onun ismini kimseye söylememek."

"Senden başka mı?"

"Bana bile. Ve ben de söylemeyeceğim. Onu düşünebiliriz ama söyleyemeyiz. Anladın mı?" Kendini kızın kaçınılmaz biçimde saçma bir şey söylemesine hazırladı.

Ama Anna bu dalavereden hoşlanmış gibiydi. "Evet!"

"Pekâlâ. Kimden bahsediyorduk?"

Bir duraksama oldu. "Bay İsmilazımdeğil," dedi kız sonunda.

"İşte benim kızım."

"Bayan Kimsekim'le evli."

"Tam isabet."

Anna, babasıyla bir sır paylaşmanın, onu kimsenin yapamayacağı şekilde memnun etmenin verdiği tatminle uyuşup

unutmaya başladığını hissetti. Tabatha ve Bay Styles'la geçirilen gün, toparlamaya çalıştığınız zaman bile parçalanıp eriyen o rüyalardan birine dönüştü.

"Ve Kim-bilir-nerede'de yaşıyorlar." Gözünde canlandırdı: Bir unutkanlık sisi içinde gözden yiten, deniz kenarında bir kale.

"Tam olarak orada," dedi babası. "Tam olarak oradaydılar. Çok güzeldi, değil mi?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eddie'nin evden çıkarken hissettiği rahatlama, bir zamanlar oraya varmanın getirdiği rahatlamanın tam tersiydi. Öncelikle, sigara içebiliyordu. Zemin katta bir kibriti ayakkabısına sürtüp yaktı, aşağı inerken hiçbir komşuyla karşılaşmamış olmaktan memnundu. Onların Lydia'yı görünce verdiği tepkilerden –ne tür olursa olsun– nefret ediyordu. Dindar ve yardımsever Feeney'ler: Acıma. Merdivenlerde ayak sesi duydu mu terlikleri kapının ardında hamamböceği gibi seğirten Bayan Baxter: İğrenç merak. İkisi arasında tek bir duvar olsa da on yıldır konuşmamış ihtiyar bekârlar Lutz ile Boyle: Tiksinti (Boyle) ve öfke (Lutz). "Bir bakımevinde olması gerekmez mi?" Lutz bunu soracak kadar ileri gitmişti. Eddie de şöyle karşılık vermişti: "Peki ya senin?"

Binadan çıkınca, soğuk havada fısır fısır bir mırıltı işitti, yanan sigara uçları etrafında ıslıklar çalınıyordu. "Hepsi özgür!" bağırışının üstüne bunların *Ringolevio** oynayan çocuklar olduğunu fark etti: İki takım birbirini tutsak düşürmeye çalışıyordu.

---

* 19. yüzyıl sonlarında New York sokaklarında ortaya çıkmış bir oyun. İki takım arasında oynanır, saklambaca benzer. Her bir takımın "hapishane"si vardır, diğer takımın üyelerini yakalayıp hapsetmeye çalışır. –*çn*

Bu, karma bir sokaktaki karma bir binaydı –İtalyanlar, Polonyalılar, Yahudiler, zencilerden başka her şey– ama bu manzara, onun büyüdüğü Bronx'un Katolik çocuk esirgeme kurumunda da pekâlâ görülebilirdi. Nereye giderseniz, her yerde: İtişip kakışan oğlanlar.

Eddie, Duesenberg'e binip motoru çalıştırdı, daha önce de fark ettiği kişnemeye benzer titreşimi dinledi ve bu ses hiç hoşuna gitmedi. Dunellen dokunduğu her şeye –Eddie dahil– yaptığı gibi arabayı da hor kullanıyordu. Gaz pedalına basıp iniltiyi dinleyerek başını kaldırdı ve kendi evinin oturma odasının aydınlık pencerelerine baktı. Ailesi oradaydı. Bazen, içeri girmeden önce, Eddie koridorda durur ve kapalı kapının ardından gelen bayram neşesini dinlerdi. Bu onu hep şaşırtırdı. *Hayalimde mi duyuyorum bunu?* diye sorardı kendine sonra. Yoksa onsuz daha rahat, daha mı mutlulardı?

36

Anna'nın babası dışarı çıktıktan sonra hayati öneme sahip her şey de onunla birlikte gitmiş gibi olurdu hep. Oturma odasındaki saatin tik takları kızın dişlerini kenetlemesine yol açardı. Bir işe yaramamanın sancısı, neredeyse öfke, ince iş gerektiren tüylü bir başlığa boncuklar işlerken bileklerinde ve parmaklarında zonklardı. Annesi kadın şapkalarına, elli beşine birden payetler işliyordu ama en zor düzeltme işi Anna'ya kalıyordu. Dikiş hünerinden hiç gurur duymuyordu. Ellerle çalışmak emir almak demekti – annesinin durumunda emir veren, Broadway gösterilerinde ve nadiren Hollywood filmlerinde çalışan, Follies'den tanıdığı bir kostümcü olan Pearl Gratzky'ydi. Bayan Gratzky'nin kocası evden çıkamayacak kadar hastaydı. Vücudunun yan tarafında I. Dünya Savaşı'ndan kalma, on altı yıldır iyileşmemiş bir delik vardı – işler istediği biçimde yapılmayınca Pearl'ün attığı histerik çığlıkları açıklamak için sık başvurulan bir gerekçeydi bu. Anna'nın annesi Bay Gratzky'yi hiç görmemişti.

Lydia uykusundan uyanınca, Anna ve annesi uyuşuk hâllerinden sıyrıldılar. Annesi her sabah yumuşak sebzeler ve haşlanmış etle yaptığı lapayı ona yedirirken, Anna göğsüne bir önlük bağlanmış kardeşini kucağında tuttu. Lydia kıpır kıpır bir farkındalık yayıyordu; görüyor, duyuyor ve anlıyordu. Anna geceleri kardeşine sırlar fısıldardı. Birkaç hafta önce, bitmiş dikişlerin olduğu bir paketi götürdüğünde ve Pearl Gratzky'nin evde olmadığı bir sırada, Bay Gratzky'nin yan tarafındaki deliği Anna'ya gösterdiğini sadece Lydia biliyordu. Nereden geldiğini anlayamadığı bir cüretle gidip adamın –yakışıklı, mahvolmuş yüzüyle uzun boylu bir adam– yattığı odanın kapısını iterek açmış ve yarasına bakmak istediğini söylemişti. Bay Gratzky pijamasının üstünü, sonra da bir parça sargı bezini kaldırmış ve ona pembe, bebek ağzı gibi parlayan küçük, yuvarlak bir açıklık göstermişti.

Lydia yemeğini bitirince, Anna caz standartları çalan Martell Orkestrası'na rastlayana dek radyoyu kurcaladı. O ve annesi, hemen altlarındaki dördüncü katta oturan Bay Praeger'in bir süpürge sopasıyla tavanına vurmasını bekleyerek çekine çekine dans etmeye başladılar. Ama cumartesi geceleri genelde yaptığı gibi merdiven altı boks maçlarından birine gitmişti herhalde. Radyonun sesini açtılar ve Anna'nın annesi her zamanki hâlinden çok farklı, umursamazca kendini kaptırarak dans etti. Anna bunu görünce, çok küçükken annesini sahnede izleyişine dair belli belirsiz şeyler hatırladı: Uzak, yanıp sönen bir görüntüydü, renkli ışığa batıp çıkıyordu. Annesi her türlü dansı –*Baltimore Buzz*, tango, *Black Bottom, cakewalk*– becerebiliyordu ama artık sadece evde, Anna ve Lydia'yla birlikte dans ediyordu.

Anna, kardeşinin gevşek bedeni dansın bir parçası hâlini alana dek Lydia'ya sarılarak dans etti. Hepsi kıpkırmızı kesildi; annelerinin saçı çözüldü ve elbisesinin üst düğmesi açıldı. Yangın merdiveni penceresini araladı, sert kış havası onları öksürttü. Küçük daire, babası evdeyken hiç olmayan bir neşeyle

sarsılıp çın çın öttü; o dinleyecek olduğunda abuk subuk seslere dönüşen bir lisandı sanki bu neşe.

Dans etmekten hepsi ter içinde kalınca, Anna küveti örten tahtayı kaldırıp onu doldurdu. Lydia'nın giysilerini çarçabuk çıkarıp onu yavaşça sıcak suyun içine yerleştirdiler. Yerçekiminden kurtulunca kıvrılmış, eğilmiş bedeni görünür biçimde rahatladı. Annesi kollarının altından tutarken, Anna da özel leylak şampuanıyla kafatasına ve saçlarına masaj yaptı. Lydia'nın parlak mavi gözleri coşkuyla onlara baktı. Şakaklarında köpükler birikti. En iyisini ona ayırmanın can yakan bir tatmini vardı, onların hürmetini hak eden gizli bir prensesti sanki.

Annesi ile Anna birlikte tutup Lydia'yı su soğumadan küvetten çıkardılar, bedeninin umulmadık kıvrımlarında baloncuklar parlıyordu – tuhaf bir güzelliği vardı, bir kulağın içi gibi. Onu bir havluya sardılar, yatağa taşıdılar ve yatak örtüsünün üstünde kurulayıp tenine *Cashmere Bouquet* talk pudrası serptiler. Pamuklu geceliği, Belçika danteliyle süslenmişti. Islak bukleleri leylak kokuyordu. Onu yatırdıktan sonra Anna ve annesi iki yanına yattı, uykuya dalarken yataktan düşmesin diye bedeni üstünden el ele tutuştular.

Anna, babasının dünyasından annesi ile Lydia'nın dünyasına geçtiği her seferde, bir yaşamdan silkinip kurtularak daha derin bir başkasına geçtiğini hissediyordu. Ve babasınınkine döndüğünde, temkinli adımlarla şehirde onun elini tutmuş yürürken silkinip kurtulduğu annesi ile Lydia'ydı, genellikle onları tamamen unutuyordu. Böyle mekik dokuyor, daha aşağılarda gidebileceği başka yer kalmamış gibi gelene dek daha derine – daha da derine– iniyordu. Ama bir şekilde o yer hep vardı. Dibe asla varmamıştı.

Eddie Duesenberg'i, iskelenin hemen berisindeki Sonny'nin Batı Kıyısı Bar ve Mangal'ının önüne park etti. Yeni yıla sadece

üç gün kalmıştı, cumartesi gecesiydi ve ortalık çok sakindi – o hafta ya da ondan önceki hafta hiçbir geminin gelmediğinin kesin kanıtıydı bu.

Beyaz saçlı barmen Matty Flynn'a selam verdi, sonra talaşın üstünden yürüyüp arkadaki sol köşeye, Jimmy Braddock'un dövüş saatini gösteren bir pankartın altına, John Dunellen'ın gayriresmi işlerini yürüttüğü yere yürüdü. Hırpalanmış dok işçisi elleriyle büyük bir adamdı, gerçi gemilerde çalışmayalı on yılı geçmişti. Tüm o şık giyim kuşamına rağmen Dunellen, uzun süre demir atmış hâlde kaldıktan sonra paslanmaya başlamış bir yük gemisi gibi kendini salmış, mağlup bir izlenim uyandırıyordu. Etrafı, hayır duasına karşılık ona payını getirmiş bir dalkavuk, ricacı ve önemsiz gangster sürüsüyle sarılmıştı. Gemiler olmayınca haraçlar patlıyordu – liman işçileri çaresiz durumdaydı.

Eddie bir sandalyeye çökerken, "Ed," diye mırıldandı Dunellen.

"Dunny."

Dunellen, Eddie'ye bir Genesee birası ile bir viski *shot* getirmesi için Flynn'a eliyle işaret etti. Sonra oturdu, dalgın görünse de aslında kulağı yanında her yere götürüp (bir çantanın içine yerleştirilmişti) alçak seste açtığı taşınabilir radyodaydı. Dunellen at yarışlarını, boks maçlarını, beysbol maçlarını –üstüne bahis oynanabilen her türlü etkinliği– takip ediyordu. Ama özellikle boksu seviyordu. Hafif sıklet gençler grubundan iki delikanlıyı destekliyordu.

"Geline selamlarımı ilettin mi?" diye sordu Dunellen, onun ortamına yeni katılmış hesap kitap işleri yapan Lonergan radyoyu dinlerken.

"Fazla sıkıntılı," dedi Eddie. "Ben olsam yılbaşının geçmesini beklerdim."

Dunellen hırıltılı bir ses çıkarıp bunu onayladığını belli etti. "Sorunsuz ve kolay olsun, başka türlü olmaz."

Bu özel teslimatın alıcısı bir eyalet senatörüydü. Plan, teslimatı o günün erken saatlerinde St. Patrick Katedrali'nden çıkışta yapmaktı. Gelinin babası, Kardinal Hayes'e yakın bir bankacı olan Dare Dooling'ti. Nikâhı kardinalin kendisi kıymıştı.

"Bana sorunlu görünmedi," diyerek itiraz etti Lonergan. "Kanun vardı tabii ama *bizim* kanunumuz."

"Orada mıydın?" Eddie şaşırdı. Lonergan'ı sevmiyordu; adamın uzun dişleri ona alaycı bir ifade katıyordu.

"Annem gelinin dadısıydı," dedi Lonergan böbürlenerek. "Aslında, seni orada göremedim Kerrigan."

"İşte Eddie böyledir." Dunellen kıkırdadı. "Ancak görmeni isterse görebilirsin onu." Bakışlarını Eddie'den tarafa kaydırdı ve Eddie, Brianne için hissettiğinden bile daha ailevi gelen sıcak bir yakınlığı eski dostuna karşı hissetti. Eddie, çocuk esirgeme kurumundaki başka bir oğlanın yanı sıra Dunellen'ın da hayatını kurtarmıştı – Rockaway'in ters akıntısında bağırıp çağırır, kusarken onları dışarı çekmişti. Bu, aralarında varlığını hep hissettiren ama asla dile getirilmeyen bir gerçekti.

"Gelecek sefere daha dikkatli bakacağım," dedi Lonergan, bozulmuştu. "Sana bir içki ısmarlayayım."

"Nah ısmarlarsın," dedi Dunellen sinirlenerek, bu ani öfkesi bir anda her yere onunla giden iki fedainin dikkatini çekti. Dunellen bu düz burunlu devleri belli bir mesafede tutuyordu; yaratmak istediği babacan etkiye uygun düşüyorlardı. "Bu barın dışında Eddie Kerrigan'ı *tanımıyorsun* – kapiş? Majesteleriyle senli benli olup da bir dakika sonra senin gibi bir mankafayla dedikodu yapması nasıl görünür? Eddie'nin nereye gittiği seni hiç ırgalamaz; burnunu ait olmadığı yerlere sokmaktan vazgeç."

"Affedersin patron," diye mırıldandı Lonergan, yanakları kıpkırmızı kesildi. Eddie adamdan yayılan hasedi hissedip kahkaha atma isteği duydu. Lonergan onu kıskanıyordu! Elbette, Eddie iyi giyiniyordu (Agnes sağ olsun) ve Dunellen kendisine güveniyordu, ama en üst düzeyden biri de değildi. "Tahsildar"

tam da kulağa geldiği gibi bir anlam taşıyordu: Bir şey içeren (para elbette, ama bunu bilmek ona düşmezdi) bir torbayı, ilişkileri dürüst olmayan adamlar arasında getirip götüren bir ahmaktı. İdeal tahsildarın hiçbir tarafla ilişkisi olmazdı, giyinişi ve tarzı tarafsız olurdu ve bu değiş tokuşları olması gerektiği gibi el altından yürütebilirdi. Eddie Kerrigan bu adamdı. Her yerde –hipodromlarda, dans salonlarında, tiyatrolarda, Kutsal İsim Derneği* toplantılarında– rahat görünürdü. Hoş bir sîması, genel geçer bir Amerikalı aksanı ve farklı dünyalar arasında gidip gelme konusunda bol bol deneyimi vardı. Eddie teslimatı sonradan akla gelen bir düşünceye dönüştürebilirdi: *–Ah, az kalsın unutuyordum, ortak arkadaşımızdan –Öyle mi, teşekkürler.*

Dunellen, zahmetleri için ona asgari ücretler ödüyordu: Şansı varsa haftada yirmi dolar, ki bu da –Agnes'in parça başı işleriyle birleşince– halihazırda rehine vermedikleri değerli eşyalarını elden çıkarmalarına güçbela mâni oluyordu: Mezara götüreceği cep saati; radyo; Brianne'in onlara evlendiklerinde verdiği antika masa saati.

"Karantinada bir şey var mı?" diye sordu Eddie, Dunellen'in kontrolündeki üç iskeleden birine gelmesi gereken gemileri kastederek.

"Bir, iki güne belki, Havana'dan."

"Seninkilerden birine mi gelecek?"

"*Bizimkilerden,*" dedi Dunellen. "Bizimkilerden Eddie. Neden, borç mu lazım?"

"Ondan istemem." Dart okları fırlatan tefeci Nat, haftada yüzde yirmi beş alıyordu.

"Eddie, Eddie," diye söylendi Dunellen. "Haftalık paranı ödeyeceğim."

Holy Name Society, Katoliklerin kurduğu, Tanrı'nın ve İsa'nın ismini yüceltmeyi amaçlayan, kâfirliğe, yalancılığa, ahlaksızlığa karşı savaşan bir topluluk. *–çn*

Eddie'nin niyeti bir içki içip oradan gitmekti. Şimdiyse, Lonergan meydan okumuşken, ondan uzun kalmanın akıllıca olacağını düşündü. Cüssesi Eddie'nin üç katı ve bir tahta bacağı olan Dunellen'la birlikte içmek anlamına geliyordu bu da. Eddie kapıya baktı; Dunellen'ın cadaloz karısı Maggie'nin gelip, belediye meclis üyesi olma yolundaki bir sendika başkanı değil de maaşını ezen bir tersane işçisiymiş gibi kocasını bardan ite kaka çıkarmasını diledi. Ama Maggie görünmedi ve sonunda Eddie kendini, Dunellen ve birkaç başka kişiyle birlikte "The Black Velvet Band"in* sözlerini bağıra çağıra söylerken buldu; hepsi de gözyaşlarını siliyordu. En sonunda, Lonergan çekip gitti.

"Ondan hoşlanmıyorsun," dedi Dunellen adam gidince – önce giden Eddie olsaydı, Lonergan'a da ilk söyleyeceği şey bu olurdu.

"İdare eder işte."

"Dürüst mü sence?"

"Bence temiz oynuyor."

"Bu konuda burnun iyi koku alıyor," dedi Dunellen. "Polis olmalıymışsın."

Eddie sigarasını iki parmağı arasında döndürüp omuz silkti.

"Polis gibi düşünüyorsun."

"Namussuz olmam gerekirdi. Böyle de polis mi olur?"

Dunellen sivri biçimli kafasına gömülmüş gözleriyle Eddie'ye sert sert baktı. "Namussuzluk bakanın düşüncesine göre değil midir?"

"Öyle herhalde."

"Polisleri işten çıkaramazlar, Buhran zamanında bile."

"Öyle de bir şey var."

Dunellen pek göze çarpmazdı. Dikkat çekmeyişi bazı adamların onu hafife almasına ya da yanında fazla rahat davranma-

---

* Bir İrlanda halk şarkısı. –*çn*

sına yol açıyordu – hataydı bu. Eddie'nin, avını kandırmak için taş görünümüne büründüğünü işittiği o zehirli balıklardan biri gibiydi. Eddie tam kalkmak üzereydi ki Dunellen ona dönüp ıslak, yalvaran bir bakışla yerine mıhladı. "Tancredo," dedi inler gibi. "İtalyan piç kavga seviyor."

Dunellen'ın İtalyanlara olan takıntısını kurcalamak Eddie'nin en az yarım saatini alırdı. Dikkatini dağıtmayı umarak, "Senin oğlanlar nasıl?" diye sordu.

Boksörlerinden bahsedilmesi, Dunellen'ın yüzünü ateşte ısınan soğuk bir rosto gibi gevşetti. "Harika," diye mırıldandı, içkilerinin tazelenmesi için elini sallaması Eddie'yi telaşlandırdı. "Kesinlikle harikalar. Hızlılar, akıllılar, dinliyorlar. Nasıl hareket ettiklerini görmelisin Eddie."

Dunellen'ın çocuğu yoktu, ortalama bir erkeğin dört ila on çocuğunun olduğu ortamda bu tuhaf bir durumdu. Maggie'nin cadalozluğunun buna sebep olduğu ya da kısırlıktan kaynaklandığına dair farklı görüşler vardı. Bir şey kesindi: Eğer Dunellen oğullarını, hafif sıkletlerine (hep iki tane vardı) yaptığı gibi aşırı şımartsaydı, onunla açık açık alay ederlerdi. Dövüşlerde, süs köpeğinin bir Doberman'la kavgasını izleyen ihtiyar bir kadın gibi sinip kıvranıyordu. Ringde taktığı yeşil güneşlik, küçük, zalim gözlerinden dökülen gözyaşı selini gizlemeyi başaramıyordu.

"Tancredo onlara el attı," dedi titreyen bir sesle. "Benim oğlanlarım. Hiç şansları olmasın diye uğraşacak."

Eddie sarhoş hâliyle bile Dunny'nin içinde bulunduğu çıkmazı rahatlıkla görebiliyordu: Tancredo, her kimse artık, Kartel'in kontrol ettiği belli ringlerde dövüşmelerine – veya muhtemelen galibiyetlerine– izin verme karşılığında, Dunellen'ın hafif sıkletlerinden pay talep ediyordu. Bu düzenleme, Dunellen'ın iskelelerinde zorla kabul ettirdiği her türlü işle benzerdi: Eğer ödeme yapmazsanız, başınıza gelecek en iyi şey işsizlik olurdu.

"İyice köşeye sıkıştım, Ed. İtalyanlar. Bunu düşünmekten gözüme uyku girmiyor."

Dunellen, İtalyan Karteli dediği şeyin kâr etmeye ve kendini korumaya dair bariz hedeflerinde gizli bir amaç olduğuna inanıyordu: Bu da İrlandalıların kökünü kurutmaktı. Bu teori, haçın durakları* gibi gördüğü belli olaylara dayanıyordu: Tammany'nin** Belediye Başkanı LaGuardia tarafından kapatılması, Chicago'daki Sevgililer Günü Katliamı*** (yedi İrlandalı ölmüştü) ve Legs Diamond'ın, Vincent Coll'un**** ve diğerlerinin daha yakın zamanda öldürülmeleri. Öldürülenlerin hepsinin katil olmasının bir önemi yoktu. Kartel'in tamamının İtalyanlardan oluşmamasının ya da Dunellen'ın şahsi hasımlarının hepsinin –rakip rıhtım patronları, hilekâr işe alım şefleri, sendika anlaşmazlıkları– kendisi gibi İrlandalı olmasının bir önemi yoktu – herhangi biri, baharda çözülen buzların etkisiyle şişmiş cesedi geçit töreni platformları gibi Hudson Nehri'nde yüzmeye başlayana dek Dunellen'ın fedaileri eliyle ortadan kaybolabilirdi. Dunellen'a göre, İtalyan Karteli tehdidi dinseldi, kozmikti. Ve normalde onun bu saplantısı Eddie'yi çok bunaltmanın dışında başka hiçbir büyük tehlike taşımasa da o bugünü bir Kartel patronunun yanında geçirmişti.

"Bir şey düşünüyorsun," dedi Dunellen gözlerini Eddie'ye dikip. "Dökül bakalım."

John Dunellen denen kafası meşgul, yarı sarhoş kütleden belli belirsiz her şeyin farkında olduğunu hissettiren doğaüstü

Stations of the cross: Keder yolu ya da *Via Crucis* olarak da bilinen, İsa'nın çarmıha gerilişiyle sonuçlanan 14 aşamaya gönderme. –ç*n*

** *Tammany Hall* veya *Society of St. Tammany,* 1786'da New York'ta kurulmuş bir siyasi örgüttür. New York Eyaleti siyasetini kontrol etme ve göçmenlere, özellikle de İrlandalılara yardım etme amacı taşıyordu. 1967'de kapatılmıştır. –ç*n*

The Saint Valentine's Day Massacre: 1929'da Chicago'nun Kuzey Yakası gangsterleri (İrlandalılar) ile Güney Yakası gangsterleri (İtalyanlar) arasında gerçekleşen çatışma. Kuzey Yakası'ndan yedi kişinin ölümüyle sonuçlanmıştır. –ç*n*

**** *Legs Diamond:* Jack "Legs" Diamond (1897-1931); *Vincent Coll:* Vincent "Mad Dog" Coll (1908-1932). Amerikalı-İrlandalı gangsterler. –ç*n*

bir şey yayılıyordu; âdeta algıladıklarını radyosuna yönlendirip, orada büyütüyordu. İşte bu çoğu insanın çok geç olana dek görmeyi başaramadığı Dunellen'dı – düşüncelerinizi okuyabilen Dunellen. Ona yalan söylemek, kendinizi riske atmak demekti.

"Haklısın Dunny," dedi Eddie. "Polis olmayı isterdim."

Dunellen ona biraz daha baktı. Sonra, bu lafın doğruluğunu hissedip gevşedi. "Ne yapardın," dedi nefes alıp, "Tancredo konusunda?"

"Ona istediği şeyi verirdim."

Dunellen, fırtına yüklü bir itiraz bulutuna dönüşüp diklendi. "Ne bok yemeye yapayım bunu?"

"Bazen kavga etmek hiçbir işe yaramaz," dedi Eddie. "Bazen yapabileceğin en iyi şey zaman kazanmak, bir boşluk yakalamayı beklemek olur."

Şimdi olduğu gibi ara sıra, aralarındaki bağı güçlendiren ve konuşmalarında mecazlarla hâlâ varlığını hissettiren o okyanus kurtarışı, yüzeye çıkıp elle tutulur bir şey olurdu. Dunellen ve Sheehan daha büyük oğlanlardı; Bart beyindi, Dunny ağızdı. Eddie onların dalaştıklarını, kıyıya dönemediklerini görünce suya atlayıp yanlarına yüzmüştü. Her bir oğlanın boynuna bir kolunu atmış, dehşet dolu yüzlerine bağırmıştı: "Kavgayı kesin. Yüzün ve bırakın da dalga bizi kıyıya atsın."

Karşı çıkamayacak kadar yorgundular. Yüzmüşlerdi ve nefeslerini düzenleyince, Eddie kıyı boyunca yaklaşık bir kilometre yüzdürmüştü onları. Su sıçanları gibiydiler, gerçekten de yürümeye başladıkları andan itibaren yaz sıcağından kaçmak için şehrin iskelelerinden suya atlarlardı. Sahilde, bir buçuk kilometre kadar ötede, Eddie dalgakıranların içinde bir boşluk görmüş ve Bart ile Dunny'yi oraya götürmüştü.

"Her şeye burnunu sokan bir İtalyan'la nasıl zaman kazanabilirim?" dedi Dunellen sinirli sinirli.

"Sakin kalmasını sağlayacak kadarını ver ona," dedi Eddie. "Hep tatmin et. Sonra da bir çıkış yolu ara."

Dunellen'la –Dunellen *hakkında*– olduğu kadar kendisiyle de konuştuğunun farkındaydı. Eski dostu çok yakınında oturuyordu ve emmeyi sevdiği soğan turşusunun ekşi kokusu Eddie'nin her yanını sarmıştı. Bir mide bulantısı girdabı dönmeye başladı içinde.

"İyi tavsiye Ed," dedi Dunellen kısık sesle.

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Kendine iyi bak."

Dunellen sandalyesini çevirdi. Eddie o sarhoşlukla başta, gitmeden önce kendisine söz verilen ödemenin yapılmayacağının ima edildiğini anlayamadı – Dunellen'ın zayıflığını gösterdiği için cezalandırılmıştı. Sahilde de aynısı olmuştu: Eddie, Dunellen'ı saçından kuma çekmişti; Dunellen orada uzunca bir süre ağlayıp deniz suyu kusmuş, ardından gözyaşlarını silip sendeleyerek uzaklaşmıştı. Eddie'yi havaya kaldırıp her iki yanağından da öpen diğer çocuktu, Bart Sheehan. Ama Dunellen, Eddie'yi ne o zaman ne de şimdi kandırabilmişti; zorbanın bundan sonra onu koruyacağını biliyordu. Öyle de olmuştu: Bağ güçlendikçe, Dunellen'ın umursamazlığı daha bariz bir hâl almıştı. Eddie'yi yürekten seviyordu.

Dunellen dikkatini açıkça gelip yüzüğünü öpen ve ara sıra bir tomardan banknotlar çekip zoraki bir samimiyetle bunları yumruklarının içinden ona uzatan birkaç bahisçiye çevirdi. Eddie inatla oturduğu yerden kalkmadı. Eve boş elle döneceğini bildiği hâlde bekledi. İlişkilerinin karmaşık hesapları gereği, uzunca bir süre bekleyip de hiçbir şey almamak büyük ihtimalle Dunellen'ın kafasında başka bir şeyler daha olduğu anlamına geliyordu.

Dunellen, Eddie'nin hâlâ orada olduğunu görünce kaşlarını çattı. Sonra memnuniyetsizliği hafifledi, bir sakinlik ânında, "Ufaklık nasıl?" diye sordu.

"Aynı. Hep olacağı gibi."

"Onun için her gün dua ediyorum."

Eddie onun dua ettiğini biliyordu. Dunellen son derece dindar biriydi, sabahları, bazen hiç uyumadan Guardian Angel Kilisesi'nde altı buçuk ayinine katılır ve öğleden sonra beşteki ayin için oraya tekrar giderdi. Her cebinde bir tespih vardı.

"Ben de onun için daha fazla dua etmeliyim," dedi Eddie.

"Bazen insanın kendisi için Tanrı'dan istekte bulunması daha zor."

Bunun doğruluğu Eddie'ye dokundu. Dunellen'la arasındaki derin ve basit yakınlığı hissetti, kanları birbirlerinin damarlarından akıyordu sanki. "Ona almam gereken özel bir sandalye var," dedi. "Fiyatı üç yüz seksen dolar."

Dunellen hayrete düşmüş görünüyordu. "Aklını mı kaçırmış bunlar?"

"Sandalye onlarda," dedi Eddie, "ve çocuğun ona ihtiyacı var."

Bu parayı arkadaşından isteme niyetinde değildi ama birden Dunellen'ın bunu ona teklif edebileceğini umdu. Tanrı biliyor ya, böyle bir umudu da vardı. Bu miktar şimdi bile üstünde taşıdığı muazzam para tomarında olabilirdi – yoğun beden ısısıyla tespihleri gibi sıcacıktı muhakkak.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Nat sana bu konuda yardımcı olabilir," dedi Dunellen düşünceli bir edayla. "Ben konuşurum, sana istediğin kadar zaman verir. Herhangi bir yardımı olacaksa, parayı doğrudan maaşından kesebilir."

Dunellen'ın kastettiği şeyi anlamak, yarı yarıya sersemlemiş Eddie'nin bir dakikasını aldı. Eddie'yi tefeciye yolluyordu. Gözlerindeki yumuşak bakıştan anlaşıldığı kadarıyla da Dunellen bu yönlendirmeyi hayırseverlik olarak görüyordu.

Eddie tepki vermemek için büyük çaba gösterdi. "Bunu düşüneceğim," dedi kibarca. Sonny'nin Yeri'nde bir dakika daha kalacak olursa, Dunellen hoşnutsuzluğunu anlar ve bu yüzden onu cezalandırırdı. "İyi geceler Dunny," dedi, Duesenberg'in anahtarını masanın üstünden ona doğru itip. "Teşekkürler."

Tokalaştılar ve Eddie bardan çıkıp Hudson Nehri'nden esen dondurucu rüzgârın onu tokatlayarak ayıltmasını bekleyerek birkaç dakika açık havada durdu. Ama sendeleyerek metroya doğru yürümeye başlayınca sandığından daha sarhoş olduğunu fark etti ve Sonny'nin soğuk tuğla duvarına yaslanması gerekti. Rıhtımdan yayılan uğultu ve halat çatırtıları, diş gıcırdatmaları gibi geldi ona. Paslı zincirlerin, balık yağına bulanmış kaplamaların kokusunu aldı: Şimdi bunları çürümenin gerçek pis kokusu gibi algılıyordu. Dunellen çevrede sevilirdi ve etrafa banknotlar dağıtmakla bilinirdi ama Eddie onun, Nat dahil tefecileri kontrol ettiğini, topladıkları faizlerden pay aldığını, fedailerini ödeme yapmayan borçluların üstüne saldığını biliyordu. Dunellen'ın bir sözüyle işe alım şefleri bir borçluya bir günlük iş verir, böylece tefeciye yapılması gereken ödemeler ücretinden kesilirdi. Ne kadar derine batarsanız o kadar *onların* olurdunuz, sizi ellerinde tutmaya daha çok çabalarlardı.

Bizim, demişti Dunellen. Bizim rıhtımlarımız.

Eddie kaldırımda sendeledi ve caddeye dolu dolu kustu. Sonra ağzını silip etrafına bakındı, caddenin boş olduğunu görmek içini rahatlattı.

Bir sona yaklaştığının farkındaydı. Gözlerini kapayıp bugünü düşündü: Plaj, soğuk hava, harika öğle yemeği. Beyaz masa örtüsü. Brendi. Tekerlekli sandalyeyi düşündü. Ama Dexter Styles'a gitmesine sebep olan sadece sandalye değildi: Huzursuz, çaresiz bir değişim arzuydu. Herhangi bir şey. Bu değişim belli bir tehlike getirecek olsa bile. Tehlikeyi üzüntüye her zaman tercih ederdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her hafta iki akşam hayırsever bir hanım New York Katolik Çocuk Esirgeme Kurumu'na gelir, akşam yemeğinden sonra *Define Adası*, *Binbir Gece Masalları*, *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* ve başka egzotik macera hikâyelerini yüksek sesle okurdu. Kadın kürsüden oğlanların oturduğu sıralara bakarken, Eddie onun gördüğü şeyi kafasında canlandırmaya çalışırdı: Sıra sıra kavuşturulmuş eller (yemeği bitirdikten sonra böyle yapmaları isteniyordu), bozuk para gibi birbirinin aynısı yüzler. En büyük, en çirkin, en tatlı olanlar göze batıyor olabilirdi (DeSoto; O'Brien; küçücük melek suratıyla Macklemore) ama Eddie Kerrigan değil. Kayda değer tek özelliği, sadece bir zincirle kapatılmış kapılardan kayıp geçebilmesi ve sokak lambası direklerine maymun gibi tırmanabilmesiydi. Aksan taklidi yapabiliyordu ama bununla hava atamayacak kadar mahcuptu. Bir defasında, Eastchester Körfezi'nde suyun altında iki dakikadan uzun kalmıştı.

Babası onu buraya dört yaşındayken, annesi tifodan öldükten sonra getirmişti. O sıralar bu kurum hâlâ Westchester'deki Van Nest kasabasındaydı ama Eddie bunu anlayabilecek kadar büyüdüğünde Doğu Bronx, Van Nest'i bünyesine katmıştı.

Unionport Yolu'nun karşısında, onlarınkine benzer bir göleti olan, kızların binalarından oluşan ayrı bir grup vardı – ama Eddie, kızların ürkek, somurtkan sazanları yakalama konusunda maharetli olup olmadığını asla öğrenemedi. Brianne kendi annesi İrlanda'da öldüğü için onun New Jersey'deki akrabalarının yanına gitmişti. Babası ilk zamanlarda ziyaretine gelir, Eddie'yi at yarışlarına, sonra da bir bara götürürdü. Babasının eline yapışıp kısa pantolonuyla at arabalarının ve tramvayların arasından geçerken onun hızlı adımlarına yetişmeye çalışması dışında, Eddie bu gezintilerden pek az şey hatırlıyordu.

Koca yatakhanede uzanıp nefesinin uyuyan pek çok oğlanın müşterek iç çekmesi arasında kaybolmasını dinleyen Eddie kendi cılızlığından utanıyordu: Dar kalça; ince, sıradan bir yüz; kirli saman gibi bir saç. Kurumun berberinin ellerinin kafa derisine şöyle bir kayıtsızca, yine de neredeyse uyuyacak kadar sakinleşmesine yetecek biçimde dokunduğu ânı, yetimlerin yıllık sirk gezisinden bile fazla, hasretle bekliyordu. Boş bir sigara paketinden daha önemli değildi. *Onu* yansıtmayan her şeyin bu kaba saba çokluğu zaman zaman kurumun pencere pervazlarında yığınlar hâlinde birikmiş kuru güveleri ezmesi gibi Eddie'yi ezip toza çeviriyordu sanki.

Dokuz ya da on yaşlarına geldiklerinde oğlanların derslerden sonra ÇOCUKLAR ARANIYOR ilanları asan sayısız işten birinde harçlıklarını kazanması isteniyordu: Mektup ya da paket teslim etmek; pek çok Bronx piyano fabrikasının birinde kutuları yapıştırmak. Daha girişimci çocuklar Van Nest Tren İstasyonu'nda sakız, rozet ya da şeker satıyor, ikili ya da üçlü gruplar hâlinde şarkı söyleyip dans ederek mağazaların reklamlarını yapıyordu. Kurum civarında çocuklar yakından izleniyordu, mahalledeki herkes bunların kavanozlarından karamel ve el arabalarından tatlı patates aşıran aynı çocuklar olduğunun farkındaydı. Eddie de hırsızlıktan muaf değildi; ganimetler paylaşılırken kimse eli boş olsun istemezdi. Ama işlemek zorunda

kaldığı suçlar yüzünden kendini alçalmış, ardından gelen şüpheyle lekelenmiş hissederdi. Batı Farms Yolu tramvayının arkasına asılıp Crotona Parkı'nın yanından, evlerin taş ve tuğladan olduğu Bronx Nehri'nin karşısına geçer, başka mahallelerde iş arardı. Yetimhane pantolonu ve ayakkabılarıyla fakir bir görünüşü olsa da Eddie, o süprüntü yerden uzaklaştığında dimdik durup karşısındaki her kimse dosdoğru onun gözlerinin içine bakarak konuşabildiğini fark etmişti.

Eddie on bir yaşındayken, sonbahar başında bir öğleden sonra, Clermont Park'tan geçip Morris Bulvarı'nda siparişlerini teslim ettiği bir pastaneye doğru giderken, yaşlıca bir beyefendi tekerlekli sandalyesinden ona seslendi. Adam sandalyesinin güneşe çekilmesini istiyordu. Üstünde kruvaze bir takım, şapkasının şeridinde gıcır gıcır turuncu bir tüy vardı. Eddie kendisinden istendiği gibi beyefendinin sandalyesini itti, ardından Belmont'taki bir gazete bayiinden ona bir puro ve bir *Mirror* gazetesi alıp getirdi. Adam gazetesini okuyup purosunu içerken gitmesine izin verilmesini bekleyerek yanında oyalandı. Sonunda unutulduğunu hissedip, kitap okuyan hayırsever hanımlar gibi tumturaklı konuşmaya çalışarak şöyle dedi: "Tüh, güneş üstünüzden çekildi bayım. Yerinizi değiştirmemi ister misiniz?"

Şaşıran adam onun gözlerine baktı. "İskambil oynar mısın?" diye sordu.

"Hiç destem yok."

"Hangi oyunları biliyorsun?"

"*Knuckles.* Yirmi bir. *Chuck-a-luck. Stutz.* Poker." Eddie halka geçirmece oynuyormuş gibi isimleri bir bir saydı – sonra pokerle isabet ettirdiğini anladı. Yaşlı adam dizlerini örten ekoseli battaniyenin altını karıştırdı ve Eddie'ye yepyeni bir deste uzattı. "*Stud poker,*" dedi. "Sen dağıt. Dürüstçe."

Birbirlerinin isimlerini öğrendiler ve Eddie'nin oturabilmesi için güneşli bir banka geçtiler. Bahis için çocuğun toplayıp eş uzunlukta kırdığı küçük dalları kullandılar ve Bay De Veer'in

incelmiş bacakları üstünde iyice gerdiği battaniye masaları oldu. Eddie yepyeni kartların kokusunu duydu, onları yalama ya da yanağına sürme isteği hissetti. Her eli kaybetti ama pek umursamadı – bu kartların, güneşte oturmanın verdiği his onu kendinden geçirmişti. Nihayet beyefendi cebinden ağır, gümüş bir saat çıkardı ve kız kardeşinin biraz sonra onu almaya geleceğini söyledi. Eddie'ye beş sent verdi. "Ama kaybettim," dedi Eddie. Bay De Veer, Eddie'nin zamanı ve arkadaşlığı için ödeme yaptığını söyleyip yarın öğleden sonra yeniden gelmesini istedi.

Eddie o gece uyuyamadı, kesinlikle büyük ve yeni bir şeyin başladığını tüm bedeninde hissediyordu. Ve bunda haklıydı, o zamandan beri olup biten pek çok şeyin sebebi bir şekilde bu tanışmaydı. İkinci buluşmalarında Bay de Veer, "İki adamın poker oynaması pek de oyun sayılmaz," dedi ona ve kendisinin tanındığı bir yerde vekili olarak oynaması için Eddie'ye bahis parası vermeyi teklif etti. Ama yetki verdiği kişinin ağırlığı Bay De Veer'in umduğundan hafif kaldı ve Eddie dahil olmaya çalıştığı ilk birkaç oyundan fena hâlde kovuldu, bunlardan biri ona süpürgeyle vuran bigudili bir hanımdı. Sonunda, tren garının karşısındaki bir tütün dükkânında, yeşil siperliğinin altında biriken bir kümülüs bulutunun içinden gözlerini kırpıştırarak Eddie'ye bakan, *Old Gold* sigarası tiryakisi Sid istemeye istemeye onu kabul etti.

Sonraki haftalarda hava iyi gitti, Eddie bir buçuk saat –eğer bahis parasını bu süre dolmadan kaybederse daha kısa– Sid'in oyununa katıldı. Sonrasında Bay De Veer'in yanına döner, zamanla geliştirdiği bir ezber ve hatırlama başarısıyla oyunu kart kart, bahis bahis anlatırdı. İhtiyar beyefendi onun anlatımını dikkatlice dinler, her bir hatada araya girerdi –"Hayır, Polsky'ye karşı *high card* olmaz, blöf yapamaz. Böyle yaparsan kaybedersin"– ta ki Eddie, işvereninin heyecanını ve neşesini yüksek tutmak için sonuçları en sona saklayana dek. Eddie'nin kârlı çıktığı nadir durumlarda, Bay De Veer kazancın yarısını ona verirdi. Kaybet-

tiğinde sadece geri kalanı getirirdi. Eddie yalan söyleyebilirdi elbette – gerçekte kazanmışken kaybettim diyebilir, tüm kârı kendisine saklayabilirdi ama bu düşünce onda sadece olumsuz hisler uyandırıyordu: Çünkü diğer oğlanlar olsa böyle yapardı.

Bay De Veer eskiden "sportmen bir adam"dı, görünüşe göre bu da kumarbaz ve atlara meraklı olduğu anlamına geliyordu. Peder Parkhurst gibi "yardımseverler" en iyi mekânların tepesine binip iflas ettirmeden ve Brighton Plajı'ndaki hipodromu kapatmadan önce Canfield'in Yeri'nde ve Metropole Hotel'de Gould'lara, Fisk'lere ve Vanderbilt'lere karşı oynamıştı. Beyefendi kumarbazlar eskide kaldı, diye anlattı Eddie'ye acı acı, hile yaparak kazanan parlak genç Arnold Rothstein gibi gangsterler ve sahtekârlar onları piyasadan silmişti. Gümüş kirpiklerle çevrelenmiş, rengi solmuş gözleriyle bakıp, "Asla hile yapma, bir kere bile," diye uyardı Eddie'yi. "Hile, bir kızın bekâret zarı gibidir. O işi bir kez ya da yüz kez yapması fark etmez; aynı şekilde bozulmuş olur."

Bu kelimeler, halihazırda bildiği bir gerçeğin olgunlaşmamış ağırlığıyla Eddie'nin kulaklarına yerleşti. Hile, kaldığı kurumda bir yaşam biçimiydi ama Eddie farklıydı, hep öyle olmuştu. Bay De Veer içindeki o farklılığı görmüştü. Eddie'ye hileli zarları, kıvrılmış desteleri, birbirine yabancı görünenler arasındaki tezgâh işaretlerini –Şans Meleği'nin gizemli işlerinin kuyusunu kazan her şeyi– fark etmenin yollarını öğretti.

Bay De Veer, İç Savaş gazisiydi ama onu sandalyeye mahkûm eden şey iki yıl önce çıkan "kalp arızası"ydı ve hiç evlenmemiş kardeşi Bayan De Veer eliyle kumar oynamasına hemen son verilmişti. Kardeşi bunun sağlığını mahvettiğini iddia ediyordu ama Bay De Veer onun, sayıları çoktan yüzleri bulmuş porselen bebek koleksiyonunu genişletmek için askerlik maaşına göz diktiğinden şüpheleniyordu. Bir öğleden sonra, bir kış tatilinin hemen ardından, Eddie bir iskambil oyunundan geç döndü. Bay De Veer onu sertçe kovdu. Kalbi kırılan Eddie parkın içinden,

geniş kenarlı siyah bir şapka takmış iriyarı bir kadının büyük bir kararlılıkla Bay De Veer'e doğru yürümesini izledi. İhtiyar beyefendi onun yanında ezik büzük ve kırılgan görünüyordu, Eddie onun kardeşinden korktuğunu anladı.

"Saatin yok mu?" diye sordu Eddie'ye ertesi gün öğleden sonra. Eddie olmadığını söyleyince, adam kendi saatinin zincirini çözdü. Gümüş cep saatini Eddie'nin avcuna bastırıp, "Bunu kullan," dedi. Saat ağırdı ve işlemeleri vardı.

"Yapamam efendim," dedi Eddie kekeleyerek. "Şey sanırlar, ben..."

"Ödünç veriyorum, hediye değil," dedi Bay De Veer kısaca.

Mayıs sonunda, Bay De Veer dört gün üst üste ortalarda görünmedi. Dördüncü gün, bir cuma günü Eddie, gümüş cep saatine dakika başı bakarak bütün öğleden sonra bekledi. Sonunda Bayan De Veer'in geldiği Topping Bulvarı'na gitti ve seksek oynamak için toprağa kareler çizen birkaç kızın yanına gitti. "Tekerlekli sandalyedeki o yaşlı adamı gördünüz mü?" diye sordu. Açık sarı saç örgüleri olan ufak tefek bir kız, "Onu tabuta koyup cennete götürdüler," dedi cırtlak sesiyle.

"Ya da cehenneme. Adamın içini bilemeyiz!" dedi kurnaz görünen daha büyük başka bir kız ve hepsi Eddie'ye hiç acımadan güldüler, tıpkı ortalarına aldıkları herhangi bir yabancı çocukla alay eden kendi itiş kakış grubu gibi. Bacağına değen cep saatini hissetti, geri vermek için Bayan De Veer'i bulması gerektiğini biliyordu. Ama bu düşünce içsel bir paylamayla bastırıldı: *Hayır! Ona olmaz,* ve Eddie porselen bebekleri hatırlayıp gerisingeri Clermont Parkı'na yürümeye başladı, bir dondurmacı arabasının yanından geçene dek adımlarını aylak attı ve o noktadan itibaren koşmaya başladı. On iki yaşına girmişti, uzun boyluydu, sırım gibi kaslarla bezeli bir sıskalığı vardı. Clermont kumarhanesinin önünden ve demiryolu köprüsünün yanından hızla geçerken, bu paldır küldür temposunu sürdürürse Bay De Veer'i bir daha asla göremeyeceği bilgisini bastırabileceğini fark

etti. Crotona Park'ın içinden hızla, köprüde balık avlayan oğlanları ürküterek Bronx Nehri'nin karşısına geçti; geleceğin hayalet caddeleriyle bölünen boş arazileri aşarken sendeledi ve nihayet demiryolunun karşısına, bir zamanların virane Van Nest kasabasına geçti. Neredeyse yıkılmak üzereydi, hızlı hızlı soluyarak kurumdaki çocukların kovboy filmi için sıraya girdikleri Unionport Sineması'na yöneldi. Sıradan bir gündü. Arkadaşları Bay De Veer konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Eddie aralarına yığıldı ve onlar fırça bıyıklı tren hırsızlarını ıslıklayıp bağırırken ağladı. Oğlanların şamatacı kayıtsızlığı yasının gürültüsünü bastırdı ve sonunda matem kendi kendini köreltti. Hiçbir şey değişmemiş ya da yok olmamıştı.

Bundan sonra Eddie uzaklara sürüklendiğinde bile kurumdaki kardeşlerine yakın kaldı. Bir gelip bir giden, pek çözemedikleri biriydi ve bu kısmi varlığını kabullenişleri Eddie'nin onlara duyduğu sevgiyi artırdı. Büyüyüp kendi yollarına gittiler: Daha büyük olanlardan birkaçı Birinci Dünya Savaşı'na katılmış, Paddy Cassidy Reims'te ölmüştü; pek çoğu da Batı Yakası doklarına gidip rıhtım işçisi ya da amele (bu ne kadar içtiklerine bağlıydı), polis, meyhaneci, hükümet görevlisi, sendika memuru ya da doğrudan gangster olmuştu. Rıhtımda bu rollerin birden fazlasını üstlenmek mümkündü ve çoğu da öyle yapmıştı. Eddie'nin Dunellen'ın yanı sıra hayatını kurtardığı diğer oğlan Bart Sheehan önce liseden sonra yüksek okuldan ve ardından *hukuk fakültesinden* mezun olmayı başarmıştı: Onu bu mevkiye taşıyan önemli başarılardan ve melek yüzlü Kevin Macklemore'un On Birinci Bulvar'da başıboş bir tren vagonuyla ikiye bölünmesinden aynı fısıltılarla bahsedilirdi. Sheehan şimdi eyalet savcısının ofisinde çalışıyordu; gerçi Eddie onu yıllardır görmemişti. Dunellen'ın kuşlardan –*Shamrock*'tan*

1891'de Dublin'de yayınlanmaya başlayan ve 50 yılı aşkın süreyle haftalık yayınlanan bir dergi. *Shamrock*, "yonca" demektir ve bu bitkinin İrlanda kültüründe önemli bir yeri vardır. –*çn*

daha fazla her şeyi bilen bir söylenti ve ima ağı– duyduğuna göre Bart, İtalyan Karteli'ni soruşturuyordu. Eddie bunun Dunny'nin hüsnükuruntusu olduğundan şüphelendi.

Eddie'nin dans ettiği, komiklik olsun diye berbat biçimde şarkı söylediği, tiyatro kirişlerinden yarasa gibi asıldığı ve Houdini'ninki gibi tuzaktan kurtulma numaraları sergilediği vodvile yönelmesi arkadaşlarını çok şaşırttı. Bir sezon için Follies'de çalışmaya başladı ve orada (Agnes'in deyişiyle) Minnesota'daki bir arpa çiftliğinden yeni kaçmış bir koro kızına âşık oldu. Evlenmelerinin ardından bir tiyatronun müdürlüğünü yaptı ve bankerlik eğitimi aldı. New York Borsası'ndan daha ekonomik olan Menkul Kıymetler Borsası'nda bir üyelik satın almayı planlamıştı. Para sorun olduğu için değil. Eddie mükemmel bir şans oyunu bulmuştu; ihtiyat akçesiyle, yani borçla hisse senedi alıyor, sonra hem daha fazlasını almak hem de yeni zenginliğine uygun ziynet eşyaları edinmek için bunları satıyordu. Agnes'e bir Rus samur kürkü ile Black, Starr & Frost'tan bir inci kolye aldı. Beşinci Bulvar'daki kiralık dairede mutfak lavaboları, alelacele yatak odasına geçmeden önce yarım bırakılmış yemeklerin içinde söndürülmüş Prince de Monaco sigaralarıyla doluydu. Eddie, öğleden sonraları temizlik yapması için bir hizmetçi tuttu. Bir terziyi işe alıp İngiltere'den takım elbiseler sipariş etti ve gösterilerinin ardından Agnes'e, ayrıca Heigh-Ho ve Moritz'den başka bir düzine insana şampanya ısmarladı. Nasıl zengin olunacağı konusunda hiçbir fikri yoktu – aslında zengin *olduğunu* pek düşünmüyordu. Anna'yı partilere götürdüler ve onu kürk palto dağlarının üstünde uyuttular. Lydia farklıydı elbette. Akşamları çamaşırlarını yıkarken bir yandan da Lydia'ya bakması için İrlandalı bir çamaşırcı kadın tuttular.

Eddie, keyfinin en yerinde olduğu zamanlarda bile Broadway'in ara sokaklarının öbür ucunda gezinen gemilerin pek farkında değildi, o hengâmede konumunu ancak korumaya

yetecek kadarını yapıyordu: Sendikanın ileri gelenleriyle Guardian Angel ve Columbus Şövalyeleri toplantılarındaki Komünyon kahvaltılarına katılıyor; en yüksek mevkilere gelmiş olanlara saygı niyetine düzenlenen yıllık yemekli danslara pahalı biletler satın alıyordu. Kısmen de Agnes'le, onun yıldız adayı bukleleriyle ve esnek dansçı bedeniyle hava atmak istiyordu. İrlandalı kızların düğünden sonra hırpani tiplere döndüğü şakası yapılırdı ve kardeşlerinin kıskançlıkla, mahcubiyetle biraz bozum olduklarını görmek Eddie'nin hoşuna gidiyordu.

Ve Tanrı'ya şükürler olsun o bağları korumuştu – şükürler olsun! İflas bayrağını çektikten sonra, Eddie'nin asla tümüyle sahibi olmadığını keşfettiği servet donanımları onu birer birer terk ettiğinde –samur, inciler, daire, birbirinin eşi Cartier sigara tabakaları–, işini kaybettiğinde (tiyatro kapanmıştı), Dunellen yeniden kucak açtı, Duesenberg'i ondan satın aldı ve ona bir sendika kartı verdi. Eddie günübirlik işler için olan iki sıradan birine girerken –iş arayanların işe alım şefinin önünde dizilmesi demekti bu– kulağının arkasına bir kürdan yerleştiriyor, bu da en azından gemi ambarındaki ya da büyük olasılıkla daha iyi olan yükleme işlerinden birini garantilemesini sağlıyordu. Aksi hâlde ailesi açlıktan ölürdü. Nakliye işi 1932'de kesildiğinde de Dunellen onu ince çizgili takım elbise giymiş bir sendika uşağı olarak yanına aldı ve ayak işlerini yapması için Duesenberg'i ödünç verdi. Bir öğleden sonra Wall Street'ten arabayla geçerken, köşede elma satan bir adam Eddie'ye tanıdık geldi. Ancak yanından geçtikten sonra anladı onun kim olduğunu: Onun borsacısıydı.

Anna, babasının kilide giren anahtarının sesini işitip gözlerini açtı. Pencerenin dışındaki sessizliğin yoğunluğundan saatin çok geç olduğunu anladı. Tek bir tramvay çanı bile yoktu. Brianne

Hala için koydukları paravanın etrafından parmak ucunda dolaşıp karanlık salona girdi. Orada durdu. Mutfak lavabosunun önündeki babası üstsüzdü, gövdesini sabunluyordu. Anna büyülenmiş hâlde onu izledi. Adam aydınlık mutfaktan onu göremiyordu ve tuhaf bir an, Anna'nın tanımadığı ve üstünde hiçbir hakkı bulunmayan biri gibi göründü. Kafası bir şeylerle meşgul sıska, yakışıklı bir yabancıydı.

O koridordaki tuvalete girince, Anna mutfakta bekledi. Onu geceliğiyle gören babası sıçradı; sonra tüm endişesi geçmiş gibi göründü. Yeniden kendisi oldu. Kızı da öyle.

"Tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Uyanık ne yapıyorsun böyle?"

"Seni bekliyordum."

Eddie kızı havaya kaldırdı, sendeledi, az kalsın dengesini kaybediyordu. Nefesindeki ilaca benzer kokudan, kız onun içtiğini anladı.

"Gittikçe büyüyorsun," dedi babası, kapı pervazına yaslanarak dengesini buldu.

"Sen de gittikçe küçülüyorsun," dedi kız.

Eddie onu oturma odasından geçirip yatak odasının kapısına dek biraz dengesizce taşıdı. Oturma odasının penceresindeki güneşlik açıktı, babası pencere çerçevesine yaslandı, kız hâlâ kucağındaydı. Birlikte karanlığa baktılar. Anna şehrin dört bir yanlarında gerildiğini, sokaklarının ve bulvarlarının nehre ve rıhtıma doğru uzandığını hissetti.

"Şu sükûneti duyuyor musun?" dedi babası, parmak uçlarında yürür gibi dikkatle konuşarak. "Bu, Buhran dönemindeki bir rıhtımın sesi."

"Hiç gemi yok," dedi kız.

"Hiç gemi yok."

"Bir kuş duyuyorum."

"Hiç kuş yok, lütfen. Henüz değil."

Ama tek bir kuş ötmeye başladı, kış mevsimine son bir iti-

raz. Sırada beklermiş gibi, gökyüzünün doğusunda belli belirsiz bir ışık göründü.

"Tüm gece dışarıda mıydın?" dedi kız merakla.

"Kilise saatine kadar uyuyabiliriz." Ama kucağında Anna'yla bir dakika daha pencere çerçevesine yaslanmış hâlde kaldı. Kaç kez daha onu böyle kucağına alabilecekti? Neredeyse şimdi bile bunun için fazla uzundu.

"Burada uyuyacağım," dedi kız kollarını onun boynuna dolayıp. Babasının teni az önce yıkanırken kullandığı *Ivory Flakes* sabunu kokuyordu. Kız yanağını onun çıplak omzuna koydu ve gözlerini kapadı.

İKİNCİ KISIM

Gölge Dünya

BEŞİNCİ BÖLÜM

Her şey kızı görünce başladı. Anna, gözetmeni Bay Voss onaylamadığı hâlde dışarı öğle yemeği almaya çıkmıştı; Bay Voss onların yemeklerini evden getirip gün boyu ölçüm yaparak oturdukları aynı yüksek taburelerde yemelerini istiyordu. Anna, kızlar Donanma Tersanesi'nde serbest dolaşacak olursa tavuk gibi saçılabilirler diye onları göz önünden ayırmama isteğindeki endişeyi seziyordu. Doğru, atölyeleri burada oturup yemek için yeterince hoştu, temizdi ve bir dizi ikinci kat penceresiyle çok aydınlıktı. Havalandırması vardı, Anna'nın burada ilk çalışmaya başladığı o sıcak eylül ayı boyunca her bir köşeyi vızıltılı bir serinlikle doldurmuştu. Şimdiyse pencereyi açıp taze ekim havasının içeri girmesine izin vermek isterdi ama pencereler daimi olarak kapatılmış, onun ve diğer kızların yaptığı ölçümleri etkileyebilecek tozun ve kirin içeri girmemesi için mühürlenmişti – yoksa ölçtükleri minicik parçaların işleyebilmek için kirlenmeden kalması şart olduğundan mıydı? Kimse bilmiyordu ve Bay Voss sorulardan hoşlanan bir adam değildi. Başlarda Anna tepsisindeki tanıyamadığı parçaları sormuştu: "Tam olarak ne ölçüyoruz ve hangi gemi için bunlar?"

Bay Voss'un sarı kaşları kalktı. "İşinizi yapmak için bu bilgiye ihtiyacınız yok Bayan Kerrigan."

"Daha iyi yapmama faydası olur."

"Korkarım sizi anlamıyorum."

"Ne yaptığımı bilirdim."

Evliler gizlice gülümsedi. Anna'ya ele avuca sığmaz küçük kardeş rolü verilmişti –veya kendisi bu rolü üstlenmişti– ve bundan büyük keyif alıyordu. Doğrudan itaatsizlik riskine girmeden, Bay Voss'a meydan okumak için küçük yollar aramaya başladığını fark etti.

Adam aklı kıt biriyle konuşuyormuş gibi, "Birörnek olduklarından emin olmak için parçalar ölçüp denetliyorsunuz," dedi sabırla. "Böyle olmayan her bir parçayı da kenara ayırıyorsunuz."

Kısa sürede, denetlenen parçaların, omurgası Pearl Harbor'dan neredeyse bir yıl önce 4. Kuru Havuz'da yapılan
64 *Missouri* savaş gemisi için olduğu ortaya çıktı. Daha sonra *Missouri*'nin gövdesi Wallabout Körfezi'nin karşısındaki gemi inşa iskelesine yüzdürülmüştü: Zikzak biçimli iskeleleriyle Coney Island Cyclone'u* anımsatan devasa demir çerçevelerden oluşuyordu. Denetlediği parçaların şimdiye dek inşa edilmiş en modern savaş gemisine takılacağını öğrenmek, Anna'nın işini daha şevkle yapmasını sağladı hakikaten. Ama yeterli değildi.

Saat on bir otuzda öğle yemeği düdüğü çaldığında, dışarı çıkacağından dolayı içi içini yiyordu. Binadan çıkışını mazur göstermek için yemek getirmemişti – bunun Bay Voss'u kandıramayacak bir taktik olduğunun farkındaydı. Ama bu adam bir kızın yemeğine karışamazdı, o yüzden evliler sandviçlerinin yağlı kâğıdını açıp acemi birliğindeki ya da denizaşırı ülkelerdeki kocalarından; kimin mektup aldığından; sevdiklerinin nerede olabileceğine dair ipuçlarından ya da önsezilerden

---

* New York, Coney Island'daki lunaparkta bulunan ahşap bir hız treni. 26 Haziran 1927'de halka açılmıştır. *–çn*

ya da rüyalardan; ne kadar çok korktuklarından konuşurken Anna'nın kapıya yönelmesini asık suratla izledi. Birkaç kız, bir kocanın ya da nişanlının dönmeyebileceği korkusundan bahsedip ağlamıştı. Anna dinleyemedi. Bu konuşmalar içinde, çok zayıf görünen bu kızlara karşı rahatsız edici bir öfkenin kabarmasına yol açıyordu. Neyse ki Bay Voss mesai saatleri içinde bu konuya bir nokta koyuyor, Anna'da beklenmedik bir minnettarlık hissi uyandırıyordu. Artık çalışırken okullarında öğrendikleri şarkıları söylüyorlardı: Hunter'dan, St. Joseph'ten, Anna'nın şarkılarını nihayet öğrendiği Brooklyn Üniversitesi'nden – orada öğrenci olduğu sene bunu öğrenme zahmetine girmemişti.

Kol saatini hepsinin esas aldığı büyük duvar saatine göre ayarladı ve dışarı çıktı. Atölyesinin mutlak sessizliğinin ardından Tersane'nin gümbürtüsü onu hep hayrete düşürürdü: Vinç, kamyon ve tren motorları; kesilen çeliğin mart kedisi gibi çıkan sesi ve yanındaki yapı atölyesinden gelen yontma sesleri; adamların bağırtıları vardı. Kömür ve yağın pis kokusu, Flushing Bulvarı'daki fabrikadan gelen çikolata rüzgârına karışıyordu. Fabrika artık çikolata değil, askerlerin açlıktan ölmemek için yiyeceği türden şeyler üretiyordu. Askerler onu vaktinden önce atıştırmaya meyletmesinler diye, bu çikolatanın akrabası olan şeyin tadının haşlanmış patatese benzediğini duymuştu Anna. Yine de kokusu hâlâ çok nefisti.

Binlerce pis penceresi olan yapı atölyesinin, yani 4. Bina'nın yanından acele acele yürürken bir bisikletin üstüne çıkan bir kız gördü. Anna başta onun kız olduğunu ayırt edemedi; üstünde hepsinin giydiği sade mavi iş önlüğü vardı. Ama duruş biçiminde, bisiklete oturuşunda bir şey Anna'nın gözüne takıldı ve kızın süzülerek uzaklaşmasını hafif kıskançlıkla izledi.

İskelelere yakın bir kafeteryadan kırk sentlik paket yemeğini aldı –bugün tavuk, patates püresi, konserve bezelye ve elma ezmesi vardı– ve (çoğunlukla ayakta dikilerek, hatta yürüyerek) yemek için ikisi de atölyesine yakın olan C ve D iskelelerine yö-

neldi, sonra da saat on ikiyi çeyrek geçe tezgâhının başına döndü. Önceki günden beri C iskelesine bir gemi bağlıydı, heyula gibi birdenbire ortaya çıkışı gerçek dışı bir izlenim uyandırmıştı neredeyse. Anna'nın gemiye doğru attığı her adımda daha da yükseliyor gibiydi; sonunda kıvrımlı pruvasını görebilmek için çok yüksekteki güvertesi boyunca başını tamamen geriye atıp bakması gerekti. Oyuncak gibi üniforma ve kasketleriyle birbirine benzeyen, hepsi de eğilmiş aşağıdaki bir şeye aval aval bakan bir denizci güruhuyla doluydu. Aynı anda bir ıslık korosu ulaştı kıza. Yemek paketini sıkı sıkı tutmuş hâlde kalakaldı – ardından onların bu heyecanının sebebinin kendisi değil de iskelenin üstünden geminin yanında ilerleyen, oksijenli suyla açılmış bukleleri başörtüsünün altından karman çorman çıkmış bisikletteki o kız olduğunu görünce içi rahatladı. Anna, kızın bu ilgiden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya çalışarak onun yaklaşmasını seyretti. O kararını veremeden bisiklet bir çakıl tümseğine takıldı, yana doğru patinaj yaptı ve gemicilerin alaycı şamatası altında sürücüsünü iskelenin tuğla zeminine atıverdi. Adamlar kıza yakın bir yerde olsaydı, birbirlerini dirsekleyerek itişe kakışa ona yardım etmeye koşarlardı şüphesiz. Ama o yükseklikten, sadece birbirlerine hava atmak için cümbüşlü bir kıyamet koparmakla yetindiler:

"Aaa, zavallı bebek dengesini kaybetti."

"Etek giymemesi yazık olmuş."

"Ay, ağlarken bile güzelsin sen."

Ama kız ağlamıyordu. Öfkeyle, utanmış ama meydan okuyan bir edayla ayağa kalktı ve Anna o anda kızdan hoşlandığına karar verdi. Bir an koşup kıza yardım etmeyi düşündü ama bu fikrine direndiğine memnun oldu – bir bisikletle boğuşan iki kız, bir kızdan daha komik görünürdü sadece. Üstelik bu kız yardım istememişti. Omuzlarını dikleştirdi ve iskelenin üst kısmına doğru bisikletle ağır ağır yürüdü; Anna oradaydı ve hiçbir şey duymamış gibi yaptı. Anna gamzeli yanakları ve masmavi

gözleriyle, o Jean Harlow bukleleriyle kızın ne kadar güzel olduğunu gördü. Tanıdık da geliyordu – Lydia o hâlde olmasa böyle görüneceği için belki. Dünya, Anna'nın tam da bu sebepten bir kız kardeş yakınlığı hissettiği yabancılarla doluydu (Betty Grable da onlardan biriydi). Ama kız uzun adımlarla yürüyüp Anna'ya hiç bakmadan geçerken onun, kızların eylül ayında Donanma Tersanesi'nde çalışmaya başladığı ilk gün gelen muhabirlerin izlemek üzere seçtiği kızlardan biri olduğunu fark etti. Onun resmini *Brooklyn Eagle* gazetesinde görmüştü.

Geminin yanından güvenle geçtikten sonra, kız bisikletine binip uzaklaştı. Anna kol saatine bakınca, neredeyse on üç dakika geciktiğini korkuyla gördü. Hızla binasına doğru koşmaya başladı; bu koşuyla küçük bir seyirci grubu yarattığının farkındaydı. İlk kattaki kontrolörlerin –hepsi erkekti, daha büyük parçaları ölçmek için merdiven kullanırlardı– yanından uçarak geçti ve 12:37'de iş tezgâhına dönmüş oldu; koltuk altlarından süzülen ter kazağının içinden akıyordu. Her gün ölçmesi için verilen küçük parçaların bulunduğu tepsiye bakışlarını sabitledi ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Arkadaşlık ettiği evli bir kız olan Rose, yan masadan ona uyaran bir bakış attı.

Mikrometreyi bir aptal bile kullanabilirdi: Tuttur, sık, oku. Anna başta bu işi çok sevmişti; kaynak ya da perçinleme gibi işler yapan kızların altı hafta eğitim alması gerekiyordu, buna karşılık kontrolörlük için sadece bir hafta süren uygunluk sınavlarından geçmek yeterliydi. O okullu kızlar arasındaydı ve Bay Voss tanıştırırken, Anna'nın hoşuna giden "seçkin" kelimesini kullanmıştı. Her şeyden çok da elleriyle çalışmaktan bıkmıştı. Ama mikrometreyi okumakla ve ardından parçaların birörnek olduğunu onaylayan bir kâğıdı yapıştırmakla geçen iki günden sonra Anna bu işi yapmayı hiç istemediğini anladı. Monoton olmasına rağmen konsantrasyon gerektiriyordu; usandırıcı biçimde sıradandı ama "temiz oda"da yapılacak kadar da kritik bir önem arz ediyordu. Gözlerini kısıp mikrometreye bakmak

başının zonklamasına yol açıyordu. Parçaların doğru boyutlarda olup olmadığını sadece parmaklarıyla ölçme arzusu hissediyordu bazen. Her şeyi fark eden Bay Voss da onun gözlerini kapatıp çalıştığını anlamıştı. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim Bayan Kerrigan?" diye sordu. Anna ona (evlileri güldürecek biçimde) söylediğinde, adam şu sözleri sarf etti: "Acayiplikler yapma vakti değil. Savaştayız."

Vardiya bitip de yeniden sokak kıyafetlerini giydiklerinde, Bay Voss Anna'yı odasına çağırdı. Daha önce kimse onun odasına çağırılmamıştı; hayra yorulacak bir durum değildi.

Diğer evliler bol şans dileyip alelacele yürüyerek uzaklaşırken, "Bekleyeyim mi?" diye sordu Rose. Ama Anna, evde Rose'u bekleyen bir bebek olduğunu bildiğinden bunu kabul etmedi.

Bu asabi adamın odası, Donanma Tersanesi'ndekilerin çoğu gibi çıplak ve eğretiydi. Kız içeri girince kısa bir süre ayakta dikildikten sonra, Bay Voss metal bir masanın arkasındaki sandalyesine oturdu. "Öğle yemeğinden yirmi dakika geç döndünüz," dedi. "Tam olarak, yirmi iki dakika."

Anna adamın karşısında dikiliyordu, kalbi dosdoğru yüzünde atıyor gibiydi. Bay Voss tersanede önemli bir adamdı; komutan onu birden fazla kez aramıştı. Kızı kovabilirdi. Adamı usul usul sinir ederek geçirdiği haftalarda bu etraflıca düşünmediği bir olasılıktı. Ama şimdi balyoz gibi inmişti: Brooklyn Üniversitesi'ni bırakmıştı. Eğer burada işte olmazsa, evde annesiyle birlikte Lydia'ya bakması gerekirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Bir daha olmayacak."

"Oturun," dedi adam ve Anna kendini bir sandalyeye bıraktı. "İş dünyasında fazla deneyiminiz olmadığından, bu kurallar ve kısıtlamalar size büyük zahmet geliyor olmalı."

"Tüm hayatım boyunca çalıştım," dedi Anna ama bu kulağa pek inandırıcı gelmedi. Bir vitrin camında bir an yansımasını görmüş de bu eciş bücüşlükten yerin dibine girmiş gibiydi. Savaş işlerine şöyle bir bakmak isteyen okullu bir kız. Bir "seçkin."

Adam onu böyle görüyor olmalıydı. *Shipworker*'dan* sloganlar akıp durdu zihninde: BURADA KAZANILAN DAKİKALAR, ORADA KAZANILAN CANLAR DEMEK. ÇALIŞMADIĞIN ZAMAN, DÜŞMANA ÇALIŞMIŞ OLURSUN.

"Savaşı kazanamayabileceğimizin farkındasınızdır," dedi adam.

Anna gözlerini kırpıştırdı. "Ne, evet. Elbette." Moral bozma korkusu yüzünden Donanma Tersanesi'ne gazetelerin girmesi yasaktı ama Anna her akşam Sands Caddesi kapısından çıkınca bir *Times* alıyordu.

"Nazilerin Stalingrad'ı kuşattığını biliyorsunuz."

Kız kafasını salladı, utançtan başını eğmişti.

"Peki ya, Filipinler'den Yeni Gine'ye dek Pasifik cephesinin Japonların kontrolünde olduğunu?"

"Evet."

"Burada yaptığımız işin, Müttefik gemilerini inşa ve tamir etmenin denizcilerin, uçakların, bombaların ve kol refakat birliğinin savaş alanına ulaşmasını sağladığının farkında mısınız?"

Anna içinde sıkıntılı bir öfkenin titreştiğini hissetti. Adam derdini anlatmıştı. "Evet."

"Peki ya savaş başladığından beri yüzlerce Müttefik ticaret gemisinin torpille tahrip edildiğinin, her geçen gün bunların sayısının arttığının?"

"Eskisinden daha az gemi kaybediyoruz ve daha fazlasını inşa ediyoruz," dedi kız yavaşça, kısa süre önce *Times*'da okumuştu bunu. "Kaiser tersanesi geçen ay on günde *Liberty*** tipi bir gemi inşa etti."

Bu lafın berbat bir acemiliği vardı ve Anna gelecek darbeyi

---

* *Shipworker:* 1941-1966 tarihleri arasında yayınlanan, Brooklyn Donanma Tersanesi bülteni. –*çn*

** II. Dünya Savaşı'nda ABD'de üretilen bir yük gemisi grubunun genel adı. Basit, ucuz maliyetli yapısı nedeniyle yaygın biçimde kullanılmıştır. –*çn*

bekledi. Ama Bay Voss kısa bir duraksamanın ardından sadece şöyle dedi: "Öğle yemeği getirmiyorsunuz? Bir evde yaşıyorsunuz herhalde?"

"Evet, öyle," dedi Anna. "Ama annem ve ben kardeşime bakmakla çok meşgulüz. O, ileri seviyede sakat."

Bu doğruydu. Aynı zamanda değildi. Annesi Anna için kahvaltı ve akşam yemeği hazırlıyordu; öğle yemeğini pekâlâ yanına alabilirdi ve bu ona teklif de edilmişti. Anna pek tanımadığı ya da gerçekten yabancı olan insanların yanında sık sık takındığı o savunmasız hâle bürünüvermişti. Ödülü, Bay Voss'un yüzünde belli belirsiz seçilen rahatsız bir şaşkınlık ifadesi oldu.

"Çok yazık," dedi. "Babanız yardım edemiyor mu?"

"Gitti." Bu gerçeği neredeyse hiç söylemezdi ve böyle yapmayı planlamamıştı da.

"Orduda mı?" Adam şüphelenmiş görünüyordu; on dokuz yaşında kızı olan bir adamın mutlaka çok yaşlı olması gerekirdi.

"Sadece – gitti."

"Ailesini terk mi etti?"

"Beş yıl önce."

Anna bu sırrını paylaştığı için herhangi bir şey hissetmiş olsaydı da saklardı. Ama hissetmedi. Babası herhangi bir gün gibi evden çıkmıştı – Anna bunu hatırlayamıyordu bile. Gerçek, akşam karanlığı gibi ağır ağır çökmüştü üstüne: Günlerce, sonra haftalarca, sonra da aylarca onun dönmesini beklerken gelen bir itiraftı – ve sonunda da dönmemişti işte. On dört yaşındaydı, sonra da on beş. Umut, bir umut hatırası hâlini aldı: Hissiz, ölü bir leke. Artık babasını zihninde net biçimde canlandıramıyordu.

Bay Voss derin bir nefes aldı. "Eh, zor bir durum," dedi. "Hem siz hem de anneniz için çok zor."

"Kız kardeşim için de," dedi refleks olarak.

Onları saran sessizlik rahatsız ediciydi ama nahoş değildi. Bir değişiklikti. Bay Voss gömlek kollarını kıvırmıştı; kız onun elleriyle güçlü, kalın bilekleri üstündeki sarı tüyleri fark etti.

Anna adamın anlayışını hissetti ama konuşmalarının yoğun ciddiyeti, hassasiyetin geçebileceği hiçbir aralık bırakmıyordu. Ayrıca Anna'nın istediği anlayış değildi. Öğle yemeği saatinde dışarı çıkmak istiyordu.

Vardiya değişimi koşuşturmacası dindi; gece kontrolörleri tepsileri başında çalışıyor olmalıydı. Anna bisikletli kızı düşündüğünü fark etti. *Nell* – gazetedeki yazıdan onun ismi hatırladı aniden.

"Bayan Kerrigan," dedi Bay Voss sonunda. "Eğer zamana dikkat ederseniz ve tüm kapasitenizle çalışırsanız, öğle yemeğinde dışarı çıkabilirsiniz."

Anna heyecanla ayağa fırlayıp, "Teşekkür ederim," dedi. Bay Voss şaşırmış göründü, ardından o da ayağa kalktı. Gülümsedi, bu kızın daha önce görmediği bir şeydi. O gülümseme adamı değiştirmişti; kontrol katında sergilediği tüm ciddiyet, bu cana yakın adamın az önce ortaya çıkıverdiği bir saklanma yeriydi sanki. Sadece sesi aynıydı.

"Annenizin evde size ihtiyacı vardır," dedi. "İyi akşamlar."

Ertesi sabah Anna sekize çeyrek kala, saati geçmeden kart basmaya çok az bir zaman kalmışken, Sands Caddesi kapısına yığılan şapka ve kasket kalabalığının arasından Nell'in açık sarı buklelerini seçti. Atölyenize saat sekizden sonra girerseniz, bu ister otuz saniye ister otuz dakika olsun, bir saatlik ücretiniz kesiliyordu. Dışarıda, karaya çıkma izinleri için satın aldıkları dar kesim üniformalarını giymiş düzinelerce denizci vardı. Anna, gençler bunları kolayca çıkarıp giyebilsinler diye pantolonların yanlarına dikilmiş fermuarlar olduğunu işitmişti. Midelerinin hassasiyeti yansımış solgun yüzlerinden, bu denizcilerin çoğunun serbest zamanlarını tüm gece süren âlemlerde geçirdikleri anlaşılıyordu. İkisi sendeleyerek kalabalıktan uzaklaştı ve yeşilimtırak suratlarla tesisi çevreleyen duvara yaslandı.

Nell, ortadaki denizci Hardy'nin sırasına girmişti. En kısası hep onun sırası olurdu çünkü burun akıntısının alkol kontrolü yapmak için açtığı termoslara damladığı görülmüştü. Donanma muhafızları paketleri de açıyor, iplerini çözüyor, kâğıt katlarını ayırıyor, bomba arıyordu. Alman casuslar ve sabotajcılar, Donanma Tersanesi'ne girmeye bayılırdı. Bu fikir ihtimal dışı görünmekle birlikte (Anna çevresindekilerin pek çoğunu simaen tanıyordu), Amerikan şehirlerinde kaçak dolaşan Alman casuslar vardı gerçekten. Bunların otuz üçü, Amerikan ticaret gemisi *SS Robin Moor*'un denize açılma tarihini Nazi Almanyası'na bildirdiği için geçen ocak ayında hapse atılmıştı. Gemi, Afrika açıklarında torpille vurulup batırılmıştı.

Nell ve Anna arasındaki turnikeden üç erkek geçti ama Anna Hardy'ye kimliğini gösterip içine bakması için el çantasını açarken, Nell'in parfümünün kokusu hâlâ hissediliyordu. Nell evlilerden biri değildi. Anna bunu sırf onun kapının öbür tarafında düşünceli düşünceli durup kol saatine bakmasından ve tırnaklarının özenle biçimlendirilmiş yuvarlaklığından anladı. Saçı yapılı görünüyordu; bu saç maşalarıyla uyuyan bir kızdı, işten sonra bir randevusu vardı mutlaka çünkü bukleleri –atölyenin içinde bunları örtmesi gerekiyordu– başka hiçbir amaca hizmet ediyor olamazdı. Anna kimseyle flört etmiyordu ama bazı kızların yaptığı biçimde flörtleşmenin onun için sakıncası yoktu. Erkekler kontrolün *kendilerinde* olduğunu sanırken, onların erkeklerin kontrolünü ele almasını izlemeyi seviyordu. Anna da flört etmeyi isterdi ama bu işte hiç iyi değildi; dürüstlüğü buna mâni oluyordu.

"Sen Nell'sin," dedi kıza yetişip. Kız, tanınmak alışkın olduğu bir şeymiş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Ben Anna." Elini uzattı, yürümeyi kesmeyip alelacele tokalaştılar. Anna, Nell'in yüzündeki kızgınlığı ve şaşkınlığı yakaladı; flörtözlerin çoğu gibi o da başka kızlar tanımakta hiçbir sebep göremiyordu. Kızlar ya rakip ya da dalkavuktu ve Anna, Nell'in onun hangi

türe girdiğini merak etmiş olabileceğini tahmin etti. "Dün bisikletten düştüğünü gördüm."

"Ah. O mesele." Nell gözlerini devirdi ama Anna dikkatini çekmişti.

"Senin mi?"

"Hayır, Roger'ın. Benim atölyemde çalışıyor."

"Sence onu bana ödünç verir mi?" diye sordu Anna.

Nell kıza baktı. "Bana ödünç verecek. Ben de sana veririm."

Şimdi konuşmaları Anna'nın bir şey istediği ve Nell'in de onu elde etmesine yardımcı olduğu bir havaya büründüğünden, Nell daha rahatlamış görünüyordu. İkinci Cadde'den hızlı hızlı yürürlerken Anna sordu: "Atölyende çok kız var mı?"

"Kalıplama katında benimle birlikte birkaç tane var ama sevimsiz tipler."

"Evliler mi?"

"Tam üstüne bastın. Bekâr kızların çoğu kaynakçı ama o pis bir iş. Asla yapmam."

"Kalıplama katında ne yapılıyor?"

"Biz...kalıp yapıyoruz," dedi Nell, görünüşe göre konunun karmaşıklığı yüzünden açıklama yapmaya olan ilgisini kaybetmişti.

"Gemiler için mi?"

"Hayır, dondurma kamyonları için. Aptal aptal konuşma."

Anna, Nell'in atölyesine varmalarına sevindi; konuşmaları uzadıkça kızdan daha az hoşlanmaya başlamıştı. "Bisikleti nasıl alabilirim?"

"Düdük çaldıktan sonra 4. Bina girişinde buluş benimle," dedi Nell. "Onu getireceğim."

"Dışarı çıkmana şefin bir şey demez mi?"

"Beni sever," dedi Nell; bunun kendisine dair pek çok şeyi anlatırken –belki doğru biçimde– kullandığı bir açıklama olduğunu düşündü Anna.

"Bizimki içeride kalmamızı istiyor," dedi Anna; artık biraz

miadını doldurmuş bir Bay Voss versiyonuna başvurduğunun, azıcık rol yaptığının farkındaydı. Görünüşe göre dalkavukluk rolüne oynuyordu, belki de yapabileceği sadece bu vardı.

"Ruj sürmeyi dene," dedi Nell. "Harikalar yaratıyor."

"O tür biri değil."

Nell'in aydınlık yüz hatları vardı; sürekli kahkahayı koyuvermek üzereymiş gibi görünüyordu. Yine de mavi bakışları hesapçı bir ifade takındı. "Başka türü yok bunların," dedi.

Gün ortasında tekrar buluştuklarında, ikisinin de üstünde mavi iş önlüğü vardı. Nell'in bukleleri tamamen kundak gibi sarılmış şişkin bir eşarbın içindeydi ve hepsine almaları tavsiye edilen çelik burunlu güvenlik botu giymişti. Her ne kadar *Shipworker*'da sık sık bu botların önlediği felaketlere dair küçük hikâyeler çıksa da Anna satın almamıştı. Hiçbir anlamı yok gibi görünüyordu, üstünde çalıştığı hiçbir şey bir çeyreklikten daha büyük değildi.

Hırpalanmış görünen siyah Schwinn bisikleti Anna'ya verirken, "İşin bitince tam buraya bırakabilirsin," dedi Nell. "Dönerken onu alacağım. Cumberland kapısının hemen dışında, yumurta salatalı müthiş sandviçler satan bir hanım var. Hemen evinin önünde – Flushing'deki kuyruğu görürsün."

"Teşekkürler."

"Yumurta salatasını paket alamazsın. Vıcık vıcık olur."

"İki bisiklet olsaydı keşke," dedi Anna, bu kendini beğenmiş, cömert kıza karşı ani bir sevgi hissetti.

"Hayatta olmaz. Ben o işleri tamamen bıraktım," dedi Nell. Gülümseyerek ekledi: "Ayrıca, isyana sebep olurduk."

Anna daha önce bisiklete binmişti. Prospect Park'ta on beş sente kiralanabiliyordu ve orada bisiklete binmek, Brooklyn Üniversitesi oğlanları ile kızları arasında popüler bir hafta sonu etkinliğiydi. Bu farklıydı. Her şeyden önce bu bir erkeğin Schwinn'iydi, gidonu öyle uygunsuzdu ki Anna'nın devrilmemek için ayakta pedal çevirmesi gerekiyordu. Belki fark yaratan

ayakta durmaktı. Her ne olursa olsun, pedalları çevirip de bisiklet tuğlaların üstünde paldır küldür gitmeye başlayınca, Anna şimşek çarpmış gibi hissetti. Hareket, etrafını saran her şeyde bir simya etkisi yarattı, onları birbirinden kopuk görüntüler zinciri olmaktan çıkarıp görünmeden bir martı gibi içinden süzülebildiği senfonik bir makineye dönüştürdü. Çılgın gibi, ara ara kahkahalar atarak, isli rüzgâr ağzına dolarak sürdü bisikleti. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlandığı, geç kalmaktan çok korktuğu için ilk kez hiçbir yumurta salatası riskine girmedi. 12:10'da tezgâhının başına döndü ve günün geri kalanında açlıktan kıvrandı, mikrometreyi tutan elleri titriyordu, tuhaf bir neşe elektrik akımı gibi her yanını kaplamıştı.

Ertesi sabah vakit hızlı geçsin diye harıl harıl çalıştı, düdük öttüğünde tepsisindekilerin dörtte üçünü bitirmişti. Nell bisikletle birlikte bekliyordu. Anna o gün gemi inşa iskelesine doğru sürdü, kafes işi delikli demirlerinin önünden birkaç kez geçti ve gölgeli aralıklardan içeri bakınca, ezelden beri oradaymış gibi görünen devasa bir gemi gövdesi gördü. *USS Missouri.** Tersane'ye geldiğinden beri adının fısıldandığını işittiği bu şeyi gerçekten görmek Anna'ya tekinsiz, neredeyse korkutucu geldi. O şeyin bizatihi kendisi.

Artık daha hızlı ölçtüğü için kendisininki bitince daha yavaş bazı kızlara yardım etmeye başladı. Bay Voss bir öğleden sonra ona rulo yapılmış bir plan verip bunu Tersane yüzbaşısının 77. Bina'daki ofisine götürmesini söyledi. Evlilerin sessizce belli ettiği hayretten neşelenen Anna, güney yönünde Morris Bulvarı'ndan ve sonra Altıncı Cadde'den hızlı hızlı geçip en tepedekiler haricinde hiçbir penceresi olmayan gizemli yeni binaya gitti. Asansörle on beşinci kata çıkınca kendini haritalarla kaplı duvarlarla çevrelenmiş buldu. Pencerelerden sadece

---

Missouri zırhlısı. ABD Deniz Kuvvetleri'ne aittir. Japonya İmparatorluğu'nun, II. Dünya Savaşı sonunda kayıtsız şartsız teslim olduğuna dair belge onun güvertesinde imzalanmıştır. *–çn*

gökyüzü görünüyordu ama sokak giysileri içindeki bir sekreterin ürperten görüntüsü, Anna'nın manzaranın keyfini çıkarma dürtüsüne mâni oldu. Ertesi gün öğleden sonra, Bay Voss onu aynı ofise bir paket almaya gönderdi. Paketlerin bu geliş gidişi Anna'ya tam açıklayamadığı bir esrarengizlik, hatta dalavere heyecanı yaşattı. Kendini casus gibi hissediyordu.

Bisikleti aralarında paslarken birbirlerini selamlamaktan başka bir şey yapmayan Anna ve Nell bir tür arkadaş oldular. Bu Anna'nın birlikte kâğıt bebeklerle oynadığı, ip atladığı ve birbirlerinin küçük kardeşlerine bakmaya yardım ettiği, oturduğu binadan kızlar olan Stella Iovino ya da Lillian Feeney'le arkadaşlığına hiç benzemiyordu. Crown Heights'dan ve Bay Ridge'den çalışkan kızlarla kurduğu okul arkadaşlıkları gibi de değildi. Nell iyi bir kız değildi. Anna onun sırlarını öğrenemezdi ve bu da Nell'in yanında kendini rahat hissetmesini sağlıyordu – başka kızlarla birlikteyken farkında olmadan sürdürdüğü o numara yapma çabasından kurtulmuştu.

Nell geciktiğinde Anna 4. Bina'nın yanında, binanın ahır kapısına benzer kapılarından girip çıkan, tırtıklı çeneleriyle halatların ucunda asılı devasa yassı metal parçalar taşıyan vinçlerden kaçarak bekliyordu. Ağır eldivenleri ve ateş saçan çubukları olan içerideki kaynakçılara bakmayı severdi. Bazen bir kaynakçı koruyucu maskesini çıkardığında, Anna onun kız olduğunu görmekten hayrete düşerdi. Bu kız kaynakçılar öğle yemeklerini yere oturup sırtlarını duvara yaslayarak yiyor, botlarının çelik burunları havaya dikiliyordu. Anna onları seyrederken kendisinin kaçınılmaz, temel bir şeyden rahatsız edici bir uzaklıkta olduğunu hissederdi. Pearl Harbor'dan önce bile vardı bu peşini bırakmayan his. Geçen yaz, kızların işe alınacağı lafları ortalıkta dolanmaya başlayınca Donanma Tersanesi'ne onu çeken de bu olmuştu. Ama burada bile savaş çıldırtırcasına soyut, hissedilemeyecek kadar uzak görünüyordu. Anna bir şekilde ona dokunmak istiyor ve bunda yalnız olmadığını sanıyordu. Bir defasında

Rose'un ölçü tepsisindeki bir bakır boruya bir tırnak törpüsünü gizlice sürttüğünü fark etti. Soyunma odasında üstlerini değiştirip sokak giysilerini giyerken, Anna ona ne yaptığını sordu. Rose kızardı. "Bay Voss gibi konuşuyorsun."

"Öyle demek istemedim," dedi Anna. "Merak ettim sadece."

Rose, bebek oğlunun baş harflerini boruya kazıdığını itiraf etti, onun isminin denizde, bir Müttefik gemisinin ufacık bir parçasında olması düşüncesi onu duygulandırıyordu.

Anna hangi yöne giderse gitsin –istediği kadar uzağa gidebilir ve yine de kırk beş dakika içinde dönebilirdi, bu süre öğle yemeğini hızlıca mideye indirmesine yetiyordu– istemsizce iskelelere yöneliyordu: Kendi binasından çok uzakta batıdaki A'ya; doğuda Wallabout Körfezi karşısındaki G, J ve K'ya. Buralarda önce saçlarını bir kasketin altına sıkıştırıp tereddütle, Nell'in başına geldiği gibi bir alaya konu olmamaya kararlı hâlde bisiklet sürmüştü. Ancak Anna'nın kahverengi saçının açıkken bile dikkat çekmediği ortaya çıktı. "İtalyan" benizliydi ve yıllardır Lydia'yı taşımaktan bir erkeğin sert, güçlü omuzlu duruşuna sahipti. Bir kasketin güneşliği altındaki gözleriyle, hiç fark edilmeden iskelelerde bisiklet sürebilirdi.

Aşina bir koku onu sarıp sarmaladı: Balık, tuz, akaryakıt – denizin öyle karmaşık, öyle belirgin bir hafif tuzlu, endüstriyel versiyonuydu ki bildik bir insanın kokusuna benziyordu. Artık pek hatırlayamadığı daha eski bir zamanı çağrıştırdı. Babasının takım elbiseleri yakaları düzgün, omuzları fırçalanmış, renkli kravatları balina kemiğiyle takviyeli hâlde hâlâ gardırobunda asılıydı. Her an eve dönüp de bunları giyecek bir adamın takım elbiseleri gibi görünüyorlardı. O ardında para dolu bir zarf ve annesinin bilmediği bir hesabın banka defterini bırakmıştı. Başta bu hazırlıkların sadece onları normalden daha uzun bir seyahate hazırlamak olduğuna inanmışlardı – babası iş seyahatlerine çıkmaya başlamıştı. Yokluğu aylarca geçici ve diri kaldı; yan odada ya da sokağın başındaydı sanki.

Anna tüm gücüyle bekledi onu. Yangın merdivenine oturur, bakışlarını aşağıdaki caddeye diker, babasını gördüğünü sanırdı – bu düşünme biçiminin onu ortaya çıkmaya zorlayacağına inanıyordu. Kendisi bu kadar tutkuyla beklerken, babası nasıl uzak kalabilirdi?

Hiç ağlamamıştı. Dönmek üzere olduğuna inanırken ağlayacak bir şeyi yok demekti ve nihayet inanmayı kestiğinde de artık çok geçti. Babasının yokluğu kireç tuttu, sertleşti. Nerede olduğunu, ne yaptığını merak ettiğini anladığı anda kendini buna bir son vermeye zorladı. Babası bunu hak etmiyordu. Onu en azından bundan mahrum bırakabilirdi.

Annesinin de benzer bir yoldan geçtiğini tahmin etse de bundan emin değildi. Babası hayatlarından çıktığı gibi tarifsiz biçimde sohbetlerinden de çıkıvermişti. Artık ondan bahsetmek tuhaf geliyordu. Ayrıca bunu yapmaya hiç gerek yoktu.

Bir öğle yemeği vaktinde Anna Nell'den bisikleti alırken, "Bazen ona sen de binebilirsin bence," dedi.

"Dünyaları verseler olmaz."

"Bir kez düştün diye mi?"

"*Sen* hiç düştün mü?"

"Hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordun."

"Amaç buydu."

Anna C İskelesi'ne doğru Nell'in yanında bisikletle yürüdü, gerçi Nell'i takip mi ediyordu yoksa tersi miydi emin olamadı.

"Yani," dedi Nell sinsi bir bakışla, "o asabi herif dışarı çıkmana izin veriyor, ruj bile sürmesen."

"Geç kalmadığım sürece."

"Biraz ruj sürsen neler yapabilirsin düşünsene."

Ağır ağır yürürlerken erkeklerin sesleri gittikçe uzaklaştı. Bu çok farklıydı, Nell'le yürümek yani – Nell *olmak* nasıl bir şeydi acaba? C İskelesi'ne bağlı hiç gemi yoktu bugün ve sonuna geldiklerinde, Nell tulumunun cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkardı. Tabaka güneşte parladı; bir sevgilinin

hediyesi diye tahmin etti Anna. "Burada sigara içilebiliyor mu?" diye sordu.

"Erkekler rıhtımlarda içebiliyor. Hiçbir 'Tehlike' tabelası görmüyorum. Yani –hımmm, güzel, rüzgârı kesiyorsun– dört yanımız su Tanrı aşkına!"

Nell, genel sinsi zarafet edasına keskin bir zıtlık oluşturan kaba bir hünerle bir kibriti botunun altına sürttü ve dudaklarının arasına sıkıştırdığı ince beyaz bir sigarayı yaktı. Dışarı üflenen duman, kız çikolata rüzgârını* yemenin bir yolunu bulmuş gibi kremamsı bir lezizlikte göründü. "Eğer bizi bu gudubet giysileri giymeye mecbur edeceklerse, sigara içmemize de izin verecekler," dedi. "Bir tane ister misin?"

Anna'nın bloğunda sadece erkekler sigara içerdi – kızlar bunun pis bir şey olduğunu düşünürdü. "Teşekkür ederim," dedi. "İsterim."

Nell dudaklarının arasına yeni bir sigara sıkıştırdı ve kendisininkinin yanan ucunu buna bastırıp her iki uç da turuncuya dönene dek içine çekti. Yanan sigaraların arkasındaki hayat dolu yüzünün görüntüsü Anna'ya sarsıcı, heyecan verici geldi. Nell'in uzattığı yeni sigaranın izmariti nemli, ruju yüzünden kırmızıydı. "Başta içine çekme," dedi Nell. "Başın döner. Gerçi ben başımın dönmesini severim."

Anna sigaradan nefes çekti, ağzının içindeki kuru sıcaklık hoşuna gitti ve dumanı rüzgârda saçılmaya bıraktı. Pis bir şeydi *gerçekten* ama sevdiği türden bir pislikti – yere oturmuş yemeklerini yiyen kız kaynakçılara benziyordu. O ve Nell sessizce sigaralarını içtiler. Anna karşıya, Wallabout Körfezi'ndeki göğe yükselip kalmış çekiç başlı vince baktı. Birkaç gün önce onun bir çimento kamyonunu yerden oyuncak kaldırır gibi kaldırmasını izlemişti. Vincin gerisinde Williamsburg Köprüsü ve pen-

---

The Chocolate Wind: 1520'lerde İspanya'ya çikolata ticareti yaygınlaştığında, Meksika Körfezi'ndeki gemiler için elverişli olan kuzey rüzgârına verilen isim. Aynı zamanda daha önce bahsedilen fabrikadan gelen koku ima ediliyor. *–çn*

cereleri puslu gökyüzünde altın pullar gibi parlayan, Manhattan kıyısındaki alçak binalar uzanıyordu.

"Bir gece benimle dışarı çıkmalısın," dedi Nell.

"Nerelere gidiyorsun?"

"Gösterilere, filmlere. Restoranlara. Şehirde akşam yemeğine gitmedin mi hiç?"

Anna'ın Brooklyn Üniversitesi oğlanlarıyla Üçüncü Bulvar'daki Öğrenci Birliği Evi'nde bira içmişliği vardı ama Nell'in kafasından geçenin öğrencilerin gittiği barlar olmadığını hissetti. "Korunaklı, erdemli bir hayat sürüyorum," dedi.

Nell gözlerini devirdi. "Çok kötü. Nasıl giyinmek gerektiğini bilemeyeceksin."

"Bir şeyler uydururum. Şöhretine halel getirmem, söz veriyorum."

Nell'in mavi gözleri keyifle kısıldı. "Bu geceye ne dersin?" dedi, sigarasının izmaritini körfeze atıp. "Ne de olsa cuma – yarın çalışmamız gerekse bile."

C İskelesi'nde yürürlerken Anna 1. Kuru Havuz'un sonundan uzaklaşan bir mavnayı fark etti; kancaları, halat takımları ve pis sundurmasıyla diğer tarama mavnalarından farklıydı. Bu açılmıştı. Bir uçta iki adam, yaverlerin bir şövalyeyi muharebe için giydirmesi gibi üçüncü bir adamın branda bezinden ağır bir giysiyi giymesine yardım ediyordu. Yakında iki başka adam, dik duran büyük bir dikdörtgen kutunun krank kolunu çeviriyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Anna.

"O büyük giysi içindeki adam dalgıç herhalde," dedi Nell. "Gemiler için sualtından çalışırlar. Belki öğreniyordur – o duba üstünde eğitim veriyorlar ona herhalde."

"Dalgıç mı!" Anna daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Yardımcıların küre biçiminde metal bir kaskı dalgıcın başına geçirip onu tamamen kaplamasını büyülenmiş hâlde izledi. Dalgıç giysisinin ilkel bir aşinalığı vardı – bir rüyadan ya da efsaneden çıkmaydı sanki. Anna'nın kilitlenmiş dikkati yüzün-

den izlemeye değer bir şeyler gerçekleştiğine ikna olan Nell de seyretti.

"Dalgıç olduğunu nereden bildin?" diye sordu Anna, adamdan gözlerini ayırmadan.

"Atölyemdeki Roger'dan. Sivil gönüllüler arıyorlar. Risk ödemesi için yapmak istiyor bunu."

Dalgıç ayağa kalktı ve hantal bir yürüyüşle mavnanın kenarına geldi, ardından geri geri denizin içine giren bir merdivene geçti. Körfez kaya gibi içine girilemez görünüyordu, yine de adam yüzeyde sadece bombeli kaskı kalana dek suya girdi. Sonra ardında sadece baloncuk parıltıları bırakarak gözden kayboldu.

Nell bir ara kafeteryaya gidip iki yemek paketiyle dönmüştü. Birini Anna'ya uzattı. "Hızlı yesen iyi edersin."

Anna bakışları denize kilitlenmiş hâlde spagettisiyle köftelerini yedi. Dalgıcın yüzeye çıkmasını bekliyordu ama adam çıkmadı. Suyun altında nefes alıyordu. Onu körfezin dibinde gözünde canlandırmaya çalıştı – yürüyor muydu, yüzüyor muydu acaba? Aşağıda ne vardı? Duyduğu kıskançlık ve istekten her yerine kramplar girdi. "Bizim de bunu yapmamıza izin verirler mi?" diye mırıldandı.

"Yapmak mı isterdin?"

"Sen istemez miydin?"

Nell duyduğuna inanamadığını belli eden bir kahkaha attı. "Yapmamıza asla *izin* vermezler. Ama bizi buna *zorlayabilirler.* Erkekler yığın yığın gitmeye devam ederse."

Anna'nın zihni bu düşünceyi uğur parasıymış gibi sıkı sıkı kavradı. *Shipworker*'a göre, iki yüz yetmiş Donanma Tersanesi işçisi eylül devresi için askeri izindeydi. Her hafta daha fazla erkek gidiyordu.

"O gün geldiğinde temelli çekip gideceğim," dedi Nell. Tulumunun cebinden bir pudra kutusu çıkarıp burnunu pudraladı ve ruj sürdü.

Anna çatal bıçaklarını kafeteryaya bırakırken, içinde deprem gibi bir değişim olduğunu hissetti. Hep bir dalgıç olmayı, deniz tabanında yürümeyi istediğini artık apaçık anlamıştı. Ama bu kesinlik, reddedilme endişesi yüklüydü.

Öğle yemeğinden sonra Bay Voss onu 77. Bina'ya gönderdi, bu iş öyle rutin bir hâl almıştı ki evliler artık fark etmiyordu bile. On beşinci katta Anna dalış mavnasını görme umuduyla yüzbaşının sekreterine pencerelerden dışarı bakıp bakamayacağını sordu.

"Ah, elbette," dedi sekreter, birkaç kez karşılaşmış oldukları için daha dostane bir havası vardı. "Manzarayı kanıksadım artık; bazen koca bir hafta geçiyor da dışarı bakmak aklıma gelmiyor."

Anna bir pencereye gitti. Donanma Tersanesi, ekim sonunun parlak güneşinde bir kroki kesinliğiyle kendisini onun gözleri önüne sermişti: Çatal dişi gibi uzanan dört iskeleye her boydan gemi bağlanmıştı. Kuru havuzlarda gemiler, plajda kolları bacakları bağlanmış Gulliver gibi yüzlerce halatla sabitlenmişti. Çekiç başlı vinç yumruğunu doğuya savuruyordu; batıda gemi inşa iskelelerinin kafes görünümü belli belirsiz seçiliyordu. Hepsini çevreleyen tren rayları şal deseni helezonlar hâlinde kıvrılıyordu. Dalış mavnası gitmişti.

Gelip Anna'nın yanında duran sekreter, "Tüm bu şeylere baktığımda," dedi, "şöyle düşünüyorum: *Nasıl kazanamayız?*"

Anna atölyeye döndüğünde Bay Voss odasındaydı. Paketi masaya bırakınca, "İçeri girin Bayan Kerrigan. Oturun. Kapıyı kapayın," dedi.

Bir ay önceki sohbetlerinden beri baş başa tek kelime etmemişlerdi. Anna aynı sert sandalyeye oturdu.

"Dışarıdaki öğle yemeklerinizden keyif alıyorsunuz eminim?"

"Hem de çok," dedi kız. "Ve gecikmiyorum."

"Gecikmiyorsunuz. Üstelik en verimli kontrolörümüz sizsiniz, hem erkekler hem kadınlar arasında."

"Teşekkür ederim efendim."

Bunun ardından gelen duraksama, Anna'nın kafasını karıştırdı. Adam onu odasına sadece hoş sohbete mi çağırmıştı? "*Missouri*'yi gördüm," dedi Anna, sessizliği bozmak için. "Gemi inşa iskelesinin içinde."

"Ah," dedi adam. "Denize indirildiğini düşünsenize. *Iowa*'yı kaçırdınız, değil mi?"

"Üç haftayla." Kız bunu düşünmekten nefret ediyordu. Bayan Roosevelt de gelmişti.

"Bir savaş gemisinin kızaktan kayıp suya inişini izlemek muazzam bir şey. Tek bir kuru göz göremezdiniz."

"Sizinkileri bile mi?" Soruyu açık açık sormak istemişti; Bay Voss'un bir gemi için ağladığını düşünmek imkânsızdı. Ama bu laf kızın ağzından muzip bir edayla çıkmıştı ve adam güldü – bu bir ilkti.

"Ben bile bir-iki damla gözyaşı döktüm," dedi. "İster inanın ister inanmayın."

Kız ona sırıttı. "Soğuk yaşlardı herhalde."

"Donmuştu. Yere çarpıp cam gibi paramparça oldular."

Anna tezgâhının başına döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. Fazla uzak kaldığını düşündü, hemen çalışmaya başladı. Çevresini saran sıradışı sessizliği ancak birkaç dakika sonra fark etti. Ne zamandır böyleydi? Diğer kızlara baktı ama evlilerden hiçbiri onun bakışlarına karşılık vermedi. Rose bile. Yine de Anna onların kendisinin gayet farkında olduğunu hissediyordu.

İşte o zaman anladı: Evliler konuşmaya başlamıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Anna, Alan Ladd'in oynadığı *Cam Anahtar*'ın* saat sekizdeki gösterimi için Nell'le Roxy'de buluştu. Ancak Nell'in düğmelenmemiş paltosunun arasından bembeyaz dekoltesini görünce
84 filme girmeyeceklerini anladı.

"Eğer yeniliklere açıksan, farklı bir önerim var," dedi Nell tuhaf, çın çın bir neşeyle. Anna onu yeniliklere açık biri olduğu konusunda temin edince Nell devam etti: "Bir arkadaşımın Moonshine'da sürekli bir masası var – orası bir gece kulübü. Ona katılmamız için bizi davet etti."

"Elbisem uygun değil."

"Pejmürde görüneceğin konusunda uyardım onu."

Anna güldü. Aslında elbisesi –paltosunun altında gizliydi– o kadar da kötü değildi. Donanma Tersanesi'nden bir kız arkadaşının kendisini sinemaya davet ettiğini, ancak tahminince giysilerinin korkunç kaçacağını söylediğinde, annesi hararetli bir tadilat çılgınlığına kapılmış, Lydia'nın yaklaşan doktor randevusu için Anna'nın S. Klein'dan aldığı düz mavi elbiseye

---

* *The Glass Key:* Dashiell Hammett'in aynı adlı romanına dayanarak 1942'de çekilmiş bir ABD suç filmi. Yönetmeni Stuart Heisler, başrol oyuncuları Brian Donlevy, Veronica Lake ve Alan Ladd'dir. –*çn*

vatka ve beline de bir fırfır eklemişti. O esnada Anna da yakaya serpiştirilmiş turkuaz boncuklar dikmiş, elleri bir düet çalıyorlarmış gibi annesininkilerle yan yana havalanıp durmuştu. Giysilerden gerçekten anlayan hiç kimse bu süslemelere kanmazdı ama onların yaptığı dikiş böyle denetimden geçmeyecekti. Pearl Gratzky'nin vakurla söylemekten hoşlandığı gibi, "Biz izlenim âleminde çalışıyoruz."

Nell bir taksi durdurup şoföre Doğu Elli Üçüncü Cadde'ye gitmek istediklerini söyledi. "Aramızda altı sokak var!" diye itiraz etti Anna. "Hadi para harcamayalım da yürüyelim."

Bu öneriyi, yapmacık bir kahkaha saltosu karşıladı. "Merak etme," dedi Nell. "Bu yolculuk harcayacağımız son on sent olacak bu gece."

Hava kararmasına rağmen, Times Meydanı'nın kuzeyindeki sokaklar, yarı karanlık sokak lambalarından ve loş tabelalardan yayılandan daha fazla ışıkla parlıyordu. Anna karanlık çöktükten sonra Manhattan'a pek gelmemişti ve askerlerin çokluğu onu hayrete düşürdü: Ağır paltoları içinde subaylar, denizciler ve erler, tanıyamadığı üniformalar içinde başkaları – hepsi tek bir önemli etkinliğe gider gibi acele acele yürüyordu.

"Şöyle bir şey var," dedi Nell arka koltukta Anna'ya dönüp. "Yaptığımız iş konusunda tek kelime etmeyeceksin."

"Ne biz..."

"Şşş!" Nell bir parmağını dudaklarına bastırdı. Öğleden sonra tırnaklarına kırmızı oje sürmüştü.

"Yani Donan..."

"Şşş!"

"Neden?"

"Ah, hadi ama," diye azarladı Nell onu, keyifli tiz bir sesle. "Aptala yatmaya gerek yok."

"Aptala yatan hangimiz?"

Bir duraksama oldu. "Neyi kastettiğimi pekâlâ biliyorsun," dedi Nell normal sesiyle. Ciddi bir ifadeyle Anna'ya baktı, pen-

cereden giren cadde ışığıyla gamzeleri gölgelendi. "Uslu duracağından emin olmam gerek."

"Endişelenme," dedi Anna. "Seni utandırmayacağıma söz veriyorum."

Taksi onları Madison Bulvarı'nın doğusunda, mutluluğunun tamam olması için bu tekil olay şartmış gibi onları selamlayan silindir şapkalı kapıcının durduğu pırıl pırıl beyaz bir kapının önünde indirdi. Ölçüm atölyesinin yoğun sessizliğinin ardından gelen Donanma Tersanesi'nin gürültüsü gibi Anna'yı sarsan gümbür gümbür bir şamatanın içine girdiler.

Paltolarıyla şapkalarını vestiyere bırakmalarının ardından onun elbisesini inceleyen Nell, "Umduğumdan daha iyi," dedi. "Çok daha iyi."

"Eh, içim rahatladı," dedi Anna ama Nell onun alaycı tonunu yakalayıp başını yana eğdi, Anna'nın gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Komiksin," dedi.

"Sen de öyle," dedi Anna; Nell onu elinden tutup müziğin ve seslerin oluşturduğu galeyana çekti ve Anna bu konuşmadan, Nell'in herhangi bir kıza ancak bu kadar arkadaşlık gösterebileceği sonucunu çıkardı – on yaşlarındayken Lillian Feeney'le kan kardeşi olmak gibiydi. Bunu mümkün kılansa, Nell'in krem rengi degaje yaka saten elbisesi içinde böylesi enfes görünmesi, Anna'nın eser miktarda erkek ilgisini bile ondan çalmasının hayal edilemez oluşuydu.

Alçak merdivenden gece kulübüne inmek çarpıcı biçimde gerçek dışı geldi – görünmez bir engeli aşıp bir filmin içine girmişti sanki. Ağır ağır kendini hazırlamaya, gevşemeye ihtiyacı vardı ama buna vakit yoktu; bir orkestra, bir çeşme, damalı zemin ve kovanlar gibi üşüşülmüş bin küçük kırmızı masa onu tamamen sardı. Nell bu masaların arasında, onları işgal edenleri tiz sesle, heyecanla selamlamak için duraksayarak yalpalaya yalpalaya ilerledi. Anna endişeyle onu peşinden takip etti.

Kalabalık oval dans pistinin yanındaki bir masada üç erkek

onları bekliyordu. Göğüs ceplerindeki ipek mendilleri ve pahalı görünen kravat iğneleriyle aşağı yukarı birbirlerine benziyorlardı. Onları ayıran özellikler sadece bu üçünden birinin yakışıklı olması ve yakışıklı olmayanlardan birinin diğerlerinden daha yaşlı görünmesiydi. Daha sonra bağıra çağıra yapılan hoşbeş bombardımanı içinden genel gürültüyü delip geçebilen ifadeler sadece şunlardı:

"...kutlayalım...

"...Japonlar yapmış..."

"...orada oturuyor...

...şampanya..."

"...hadi canım...

Anna dinlemeye çalıştı, kaskatı kesildiğinin hayli farkındaydı. Şakalaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı; kendinden emin biçimde zıplayacak kadar ritminde ustalaşamadığı bir atlama ipi gibiydi. Üniformalı subayların varlığına rağmen burada savaş yoktu sanki. Nell'in iki daha genç talibi neden askere çağırılmamıştı?

Şampanyanın yanında istiridye tabağı geldi. Fark edilir biçimde titreyen garson (4-F,* diye düşündü Anna) derin olmayan beş bardağı doldurmakta zorlandı. Anna daha önce hiç şampanya içmemişti; Öğrenci Birliği Evi'nde sadece bira içmişti ve evdeki içki de daima viski olurdu. Mat altın sarısı iksir dökülüp bardağında köpürdü. Bir yudum alınca, çıtır çıtır boğazından aşağı indi – tatlıydı ama hafif bir acılığı da vardı, bir minderde zar zor fark edilen bir iğne gibi.

"Çok leziz bu!" diye bağırdı ve Nell de nefes nefese katıldı ona: "Harika değil mi? Bütün gün içebilirim," ve Anna, donanma muhafızlarını atlatabilirlerse termosla işe götürmeleri gerektiğini söyleyip dalga geçecekti az kalsın. Tam vaktinde bunu yapmaması gerektiğini hatırladı.

ABD ordusunda, fiziksel kusurlarından dolayı askerlikten muaf tutulan, kaba tabirle çürüğe ayrılanlar için kullanılan bir sınıflandırma. –*çn*

Bardağı boşalıverdi ama garson onu yeniden doldurmak için hemen oradaydı. Ve bir dakika içinde, bir fırının düğmesi çevrilmiş de bunun sonucu sıcak bir alev dalgası hissedilmiş gibi, Anna'nın etrafındaki manzara parlak bir bulanıklık hâlinde yumuşadı –müzik, ışıltı, kahkaha– Pearl Gratzky'nin de göz ucuyla bakıp söyleyeceği gibi, gerçek bir mekândan ziyade bir *izlenimdi*. Ve bu değişim, Anna'yı dışarıda bırakan her türlü engeli çözdü. Kıpkırmızı yanaklarla, dörtnala atan bir kalple onun ortasına sıçrayıverdi.

Hareketli bir dans müziği çalmaya başladı. Yakışıklı olmayan taliplerden genci kendini yeniden tanıttı –Louie– ve Anna'yı, kızın itirazlarını neşeyle savuşturarak dansa davet etti. "Yalanı kes, her kız dans eder. Hadi bakalım," dedi onun elini tutup damalı zemin üstünde çekiştirerek. Anna onun topalladığını fark etti. Mesele buydu demek. Annesinden öğrendiği yirmilerin danslarını –*Peabody, Texas Tommy, Breakaway*– bu orkestranın çaldığı Benny Goldman tarzı tempoya uyduramamaktan endişelendi. Ama Louie bu işi kolaylaştırdı, Anna'nın büyük özen gösterdiğini hissettiği marifetli hareketlerle dans etti – muhtemelen topallayışını örtmek içindi aynı zamanda ve bunu kusursuz biçimde başarıyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Louie. "Emin misin?" Belli ki Louie, partinin neşesinden sorumlu ev sahibi rolüne bürünmüştü. "Nell'den ne haber, eğleniyor mu? Onu anlamak hiç mümkün değildir."

"Eğleniyor," diye temin etti onu Anna. "Hepimiz eğleniyoruz."

Masaya dönünce bardakları yeniden dolduruldu. Nell yakışıklı taliple dans etmekten döndü ve Anna adamın onun sevgilisi olabileceğini düşündü. Ama o kalabalığın içinden güçbela kadınlar tuvaletine doğru giderlerken şöyle fısıldadı Nell: "Erkek arkadaşım gelmemiş, domuz ne olacak."

"Ah," dedi Anna, kafası karışmıştı. "O..."

"Clark Gable'a benzer, herkes öyle söylüyor. Hadi giriş kapısına bakalım."

Gidip bakmalarından bir şey çıkmayınca, Nell huysuzlaştı. "O işe yaramazın canı cehenneme!"

"Güvenilmez biri midir?"

"Öyledir – başı bağlı. Her zaman çıkamıyor."

"Başı bağlı derken..."

Nell başını salladı. "Karısı da cadalozun teki."

"Çocukları var mı?"

"Dört tane. Ama evde keyifsiz oluyor – beni tekrar görmek için dakikaları sayıyor sadece."

"Radyodaki aşk konulu arkası yarınlardan çıkma bir kıza benziyorsun," dedi Anna.

"Onları dinlememelisin," dedi Nell. "Beynini çürüteceksin."

"Annem açıyor."

"Neden burada değil? Masamızdaki o mızmızların tek manası, o gelene dek bana tüneyecek bir yer sağlamasıydı."

"Louie mızmız değil," dedi Anna. "O tatlı bir adam."

"Al birini vur ötekine," dedi Nell.

Anna, artık Nell'le ilişkisi olmadığını bildiğinden, yakışıklı taliple dans etmeyi çok isteyerek masaya döndü. Bunun yerine kendini yeniden Louie'yle pistte buldu; genç adam bir tuğgenerali, bir eyalet senatörünü ve ünlü bir zenci akademisyeni göstererek eğlendiriyordu onu. Geçen bahar izlediği *Kiralık Silah*'tan* Laird Cregar ve Anna'nın çok sevdiği bir film olan *Şüphe*'deki** rolüyle Oscar kazanan Joan Fontaine de oradaydı. Kente dair karanlık hikâyeleri hep çok severdi – sinemadan çıktıktan sonra arkanızda ayak sesleri işittiğinizde yüreğinizin hop etmesine yol açan türden filmleri.

This Gun for Hire: Yönetmenliğini Frank Tuttle'ın yaptığı, 1942 tarihli bir ABD filmi. Veronica Lake ile Robert Preston'ın başrollerini paylaştığı filmde Laird Cregar ile Alan Ladd de yardımcı oyuncu olarak yer almıştır. *–çn*

Suspicion: 1941 tarihli bir Alfred Hitchcock filmi. Başrol oyuncuları Cary Grant ve Joan Fontaine'dir. *–çn*

"Herkesi tanıyorsun Louie!" dedi.

"Tanıyorum galiba," dedi adam. "Hayıflandığım şu ki onlar beni tanımıyor."

Anna onu inceledi: İnce bir erkek, dar suratına göre aşırı büyük dişler. Topallama. "Ne tür bir iş yapıyorsun?"

"Aktüerya,"* diye mırıldandı, Anna bunun ne demek olduğunu soramadan konuyu değiştirdi. "Ya sen?"

Birkaç kez Donanma Tersanesi'nden bahsetmenin kıyısından döndüğü için hazırdı Anna. "Sekreterlik," dedi detay vermeden.

"Bu tip mekânların amacı, bizimkiler gibi işleri insanlara unutturmak bence," dedi Louie. "Moonshine bunun için çok uygun bir edepsizlik sınırında."

"Nerede?" diye bağırdı Anna. "Edepsizlik sınırı göremiyorum."

"Ah, göremezsin – mesele de bu zaten. Üst katta kumar var, yalnızca para babası kumarbazlar için. Bakara, kanasta, poker – kaynaklarım öyle söylüyor. Hem burada her türlüsü var, gangsterler dahil. Siz kızlar gangsterlere bayılırsınız elbette."

"Onlardan biriyle hiç tanışmadım!" dedi Anna. "Birini gösterebilir misin?"

"Şey, buranın sahibi bir gangster, öyle diyorlar. Veya öyleymiş, içki yasağı döneminde. Genellikle şurada oturur." Louie gözlerini kısıp salonun uzak bir köşesine baktı. "İsmi Dexter Styles. Pek çok kulübü var, bu yüzden her zaman burada olmuyor."

"Dexter Styles," dedi Anna. Bu ismi biliyordu. "Görünüşü nasıl?"

"Boksöre benziyor. Büyük, güçlü bir adam, siyah saçlı. Orada olabilir şimdi, bilemiyorum."

Yakışıklı talip Marco nihayet Anna'yı dansa davet etti. Kı-

---

* Sigorta riskleri ve istatistikleriyle ilgili bir iş kolu. *–çn*

vırcık koyu renk saçı ve düşünceli gözleri, sert ifadeli ağzıyla artistlere benziyordu. İtalyan'dı – belki de bu yüzden askere çağırılmamıştı. Mussolini'yi bir kutuya işaret koyar gibi baştan savma biçimde telaffuz etti, sonra da sessizliğe büründü. Adamın bakışları dans pistinde geziniyordu ve Anna biraz sonra onun, Louie değil de yakışıklı olmayan diğer taliple dans eden Nell'den gözünü ayırmadığını fark etti. Anna Marco'yla kötü dans etti, Marco da onunla. Adam üçüncü kez ayağına basınca kız, hayal kırıklığından içi acıyarak müsaade istedi. Anna yeniden Louie'nin yanına gitmektense, onun kulübün sahibinin oturduğunu söylediği köşeye doğru ilerledi. Dört erkek bir masaya oturup birbirine doğru eğilmişti. Anna'nın içtiği şampanya ona bir yarı-görünmezlik hissi vermişti ve kız dosdoğru masaya gidip oradakilere baktı. Adamlar onu fark ettiler. Anna hemen hangisinin Bay Styles olduğunu anladı – ve tam o anda, onunla daha önce tanıştığını fark etti.

"Bayanlar tuvaleti ön kapının orada," dedi adamlardan biri.

"Hayır, ben – Affedersiniz," dedi Anna ve aniden karar değiştirip uzaklaştı. Dexter Styles plajdaki adamdı. Bu keşif sıcak-soğuk bir dalga hâlinde her yanını sardı, salon bir yana devrilmiş gibi kıza yönünü şaşırttı. Bu adam, Dexter Styles, o buzlu plajdaydı. Bu tesadüf mucizevi göründü. Anna bir an olsun durup düşünmeden, adama bunu söylemek için hızla masaya döndü.

Adamlar ikinci kez kafalarını kaldırıp baktılar; bakışlarındaki ortak soğukluk kıza onların nezaketini zorladığının işaretini verdi. Şampanyanın verdiği bulanıklık geçmişti ve kız kendini fazla göz önünde, Bay Styles'ın ortaklarından büyük bir gıdısı ve çalı gibi, darmadağın saçları olan en gencinin husumetine karşı korunaksız hissetti. "Bunu kötü bir alışkanlık hâline getiriyorsun bebeğim," dedi. "Bas git."

Dexter Styles aniden ayağa kalktı, Anna ve masanın arasında durdu. "Sizin için ne yapabilirim hanımefendi?" diye sordu mesafeli bir nezaketle, gözleri kızın yüzüne değmemişti nere-

deyse. Onu hiç hatırlamıyordu elbette. Manhattan Plajı gezisi, tren penceresinden atılan bir elma çöpü gibi uzak geçmişte silinip gitmişti. Onu yeniden hatırlatma düşüncesi saçma göründü. Aralarında bir sessizlik açıldı ve çoğaldı.

"Brooklyn'deki Donanma Tersanesi'nde çalışıyorum," deyiverdi Anna sonunda, bu tercihteki hata daha cümlesini bitirmeden kafasına dank etti.

"Çok ilginç." Kız, adamın bakışlarındaki dikkat ışığını kendine çekmeyi başarmıştı. "Kızların orada çalışmaya başladığını gazetelerden okumuştum. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Bir mikrometreyle parçalar ölçüyorum," dedi Anna. "Ama kaynak, perçin yapan kızlar da var..."

"*Kaynak* mı yapıyorlar?"

"Tıpkı erkekler gibi. Maskelerini çıkarana dek onları birbirinden ayıramazsınız."

"Bu doğal mı? Erkekler ile kadınların böyle birlikte çalışması?"

Adam dosdoğru kıza bakıyordu. "Bilmiyorum," dedi kız, telaştan kızarmıştı. "Ben çoğunlukla kızlarla çalışıyorum."

"Eh, sizinle konuşmak zevkti, Bayan..."

"Feeney," dedi kız refleks olarak, elini uzattı. "Anna Feeney."

"Dexter Styles."

Tokalaştılar, adam ortalarda gezinen bir garsonun koluna dokunup şöyle dedi: "Gino, Bayan Feeney'e masasına kadar eşlik edip, bir de arkadaşlarına müesseseden bir şişe şampanya gönderir misin? Size iyi şanslar Bayan Feeney."

Kız böylece gönderildi. Dexter Styles yeniden arkadaşlarına katıldı ve Anna kalabalığın içinden geçerek ilerlemeye başladı; az önce olan her şeyin tuhaflığı kulaklarında çınlıyordu. Lillian Feeney'in ismini kullandığı için değil de –bu mekânın kendisi kadar sahte gelmişti kulağa– böyle yaparak aralarındaki bağlantıyı gizlediği için. Bay Styles onun adını tanıyıp hatırlayabilir miydi ki?

Anna masaya dönünce, Louie'nin yoğun konuşturma çabalarına rağmen düşünceli kaldı. Oturduğu yerden Dexter Styles'ı göremiyordu – onu bir daha asla görmeyecekti muhtemelen. Refleks olarak hileye başvurmasının sebebini, gerçek ismini kullanmasının ardından gelebilecek sohbeti kafasında canlandırınca anladı ancak. *Peki baban nasıl? Bugünlerde nerede? Neler yapıyor?* Bu sorular sorulurdu muhakkak ve yanıt vermeye çalışma düşüncesi kızı dehşete düşürdü.

Garsonları yeni bir şişe şampanyayla geldi. Nell ve Marco dans pistinden döndüler, Marco hâlinden pek memnun görünüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Nell, Anna'nın yanındaki bir sandalyeye kendini bırakıp. "Sıkıldın mı?"

"Belki." Ama tam aksini hissediyordu: Aniden çöküp onu bunaltan ağır hüznü –aslında, boşluğu– dağıtacak kadar şampanya içmemişti.

"Geceyi bitirmeye hazırım," dedi Nell.

Louie için bu düşünce tehlike manasına geliyordu. "Aaa, hadi ama kızlar," diye bağırdı. "Biraz şampanya için – müesseseden bir şişe gönderdiler bize! Hayatım boyunca müesseseden bir şişe bekledim!"

"Canım Louie," dedi Nell.

"Amacım memnun etmek. Üzgün suratlar başarısız olduğum anlamına geliyor."

Anna onun neşesinin altında telaşlı bir umutsuzluk olduğunu sezdi ve bu kızın canını yaktı. "Harikaydın Louie," dedi, bir koluyla onun dar omuzlarını sarıp. Delikanlının serin, solgun yanağını öptü.

"Oh-la-la," diye bağırdı Louie.

Nell de ona öbür taraftan sarıldı. Hem Marco hem de diğer yakışıklı olmayan talip güldü. Louie'ye geçmiş olsun dememek imkânsızdı.

"Düşüp bayılacağım," dedi Louie. "Bayılacak olursam siz beni tutarsınız, değil mi kızlar?"

Moonshine'nın içindeki taşkınlık hiçbir şekilde Doğu Elli Üçüncü Cadde'ye sızmıyordu, bu bir dünyadan diğerine geçmek gibiydi. Anna saatine bakınca hayrete düştü; gece biri geçmişti. "Eve gitmem gerek," dedi.

Nell hiçbir yanıt vermedi; tam olarak gecenin başında yapay biçimde canlandığı noktaya gerisingeri dönmeye başlamıştı. "Yarın onunla görüşecek misin?" diye sordu Anna.

Nell başını sağa sola salladı. "Hafta sonları evden çıkamıyor. Gelmediği için bu yüzden sinirlerim tepemde, sıçan herif."

"Bu elbiseyi sana o mu aldı?"

"Palm Plajı'ndan," dedi Nell. "Miami'ye bir iş seyahati yapacaktı, ben de onunla gittim. Seni çok şaşırttım, değil mi?" diye ekledi aldırışsız bir kasvetle.

"Birazcık," diyerek kabullendi Anna. "Bu...tehlikeli görünüyor."

"Sadece onun için – benim kaybedecek bir şeyim yok. Ve benim her riske değdiğimi söylüyor." Acı acı gülümsedi. "Beni melek sandığını söyleme sakın."

"Sanmadım. Öyle düşünmedim."

"Böyle bir şey de yok zaten."

Anna hiçbir şey söylemedi.

"Melekler en iyi yalancılardır, böyle düşünüyorum ben," dedi Nell asık suratla. Bir dakika sonra şöyle sordu: "Sen bir melek misin Anna?"

Anna kaldırıma düşmüş sonbahar yapraklarından çıkan hışırtıyı duyuyor, Nell'in parfümünün gardenya kokusunu alıyordu. Kimse ona bu soruyu sormamıştı daha önce. Herkes sadece öyle olduğunu varsayıyordu.

"Hayır," dedi. "Melek değilim." Gözleri Nell'inkilerle buluştu ve birbirlerini anladılar.

Nell Anna'nın koluna girdi, neşesi yeniden yerine gelmiş-

ti. El yapımı mücevher kutuları gibi görünen sıra sıra evlerin önünden geçtiler. "Gayet iyi saklıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu iyi bir şey herhalde."

"Casus ya da dedektif olabilirsin. Gerçekte kim olduğunu ya da kimin için çalıştığını kimse anlayamaz."

"Dalgıç olmak istiyorum," dedi Anna.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dexter Styles arabasını Brooklyn'deki Elli Altıncı Cadde'de sürerken, Badger'ın kol saatine bakıp kıllı elini, muhtemelen sabah beş buçuk haberleri için radyo düğmesine uzattığını gördü.

Dexter ele vurup uzaklaştırdı.

"Niye yaptın bunu şimdi?" diye sızlandı Badger.

"İzin almadan bir adamın arabasına dokunamazsın. Sana Chicago'da bunu öğretmediler mi yoksa?"

"Affet patron," dedi Badger süklüm püklüm, ama inatçı, keyifli gözleri başka hikâye anlatıyordu. Beklendiği üzere, şöyle devam etti: "Sadece şu var ki... arabada oturarak arabaya dokunmuş oluyorum, anlarsın ya. Arkama yaslandığımda koltuğa dokunuyorum."

"Seni tokatlamamı istiyorsan, sadece söylemen yeter."

"Yani, tüm gece sinirliydin bana."

Dexter ona baktı. Badger'ın sinir bozucu özellikleri arasında, Dexter'ın ruh hâlini gayet isabetli okumak da vardı. *Gerçekten* sinirliydi – neden olduğunu hatırlayamadı. Belki sebep, Dexter'ın en sevdiği saatler yaklaşırken Badger'ın arabasını işgal ettiği gerçeğiydi: Görünürde hiçbir şey yokken ışık olasılığını hissettiğiniz, gece ile şafak arasındaki o duraksama ânı.

"Kız," dedi, aklına gelmişti. "Masama gelen kıza kaba davrandın. Bayan Feeney'e."

Badger kulaklarına inanamadı, nefesi kesildi.

"Hell's Bells'teysen, mesele başka," dedi Dexter, Flatlands'teki yol üstü dinlenme tesisinden bahsediyordu; Moonshine'dan çıktıktan sonra ilk oraya gitmişlerdi. "Pines'ta bile, gerçi Bay Healey'in bir müşteriyle o şekilde konuştuğunu duyamazsın. Ama Moonshine'da olmaz."

"Fazla yüksek tabaka mı?"

"Onun gibi bir şey."

Badger derin bir iç geçirdi. "Chicago'da farklıydı."

"Ben de öyle duydum."

Badger, üst üste yedi gecedir Chicago'nun harika barları, kıyas kabul etmez hatunları ve seksi gölüyle kafasını şişirip durmuştu; hepsinden öte de Kartel ile Kanun arasındaki tatlı uyumla. Badger Chicago'yu seviyordu ama Chicago Badger'ı sevmiyordu. O Rüzgârlı Şehir'de bir şeyler ters gitmişti ve daha talihsiz olan bir çocuk olsa şimdi Michigan Gölü'nün dibinde balıkları beslerdi. Ama Badger'ın annesi Bay Q.'nun sevdiği bir yeğeniydi. Konuşmalar yapılmış ve Bay Q. yeğeninin çocuğunun Brooklyn'e sağ salim varmasını sağlamıştı; burada da eğitsin ve yol göstersin diye Dexter'a teslim etmişti. Normali Badger'ın ona şoförlük yapmasıydı ama Dexter bu çocuğu şoförü yapacağına avukatı yapardı daha iyi. Bu yeni Cadillac 62 Serisi'nin direksiyonuna asla başkasını oturtmazdı; Detroit tam anlamıyla savaş üretimine geçmeden önce üretim hattından çıkan son araçlardan biriydi, kuzey grisi boyalıydı. Dexter araba kullanmaya bayılırdı. New York'ta kendisi kadar araba kullanan ya da karaborsa benzin aranan on adam olduğundan şüpheliydi.

"Bence yanlış yöne gidiyorsun patron."

"Nereye gitmeye çalıştığıma göre değişir tamamen."

"Beni eve götürüyorsun sanmıştım." Badger, Bensonhurst'ü

kastetti; orada Bay Q.'nun hiç evlenmemiş müzelik ablasının misafir odasında yatıyordu.

Dexter, az önce Pines'a uğradıkları Gravesend'den hiç düşünmeden arabayı Bay Ridge'e sürdü. Birkaç hafta önce, Fort Hamilton'ın üstündeki yokuşlu bir caddede bir iş arkadaşını ziyaretinin ardından, Narrows'un harika bir manzarasını keşfetmişti. Tam arabasına geri binmek üzereyken, gemilerde ve kıyıda hiç elektrik ışığı yokken karanlığın içinden Yukarı New York Körfezi'ne bakarken bulmuştu kendini. Karanlıkta yeni, dinamik bir yoğunluk algılamıştı. Gözleri ansızın bu gizemi bir düzene oturtmuş ve o zaman görmüştü: Limandan düzenli aralıklarla canavarlar ya da hayaletler gibi kayıp giden kocaman gemilerden oluşan bir kafile. Denize doğru yol alan bir konvoy. Bu sessiz yolculukta içe işleyen, hatta doğaüstü bir şey vardı. Dexter her bir gemi geçene dek bekledi – yirmi sekiz, diye saydı ama o gelmeden önce bu geçit töreni ne kadar sürmüştü kimbilir. Sonunda, denizaltı-savar ağını kapatmak üzere küçük kanal teknesi gelmişti. O günden sonra, başka bir konvoy görme umuduyla birkaç gecede bir buraya gelmeyi alışkanlık hâline getirmişti.

"Gençsin, sağlığın yerinde Badger," dedi motor rölantide çalışırken. "Neden askere yazılmadın?"

"Asker değilim de o yüzden."

"Sen tam anlamıyla bir askersin. Ben de öyleyim."

"O türden değil."

"Büyük amcan bizim generalimiz."

"İleri marş türünden değil."

Dexter sert sert bakarak ona döndü. "Eğer Bay Q. bize ileri marş derse, uygun adım yürürüz. Eğer bize maymun kostümü giymemizi söylerse, giyeriz. Çürük olma ihtimalin yok değil mi Badger?"

"Ben mi?" dedi Badger cırtlak bir sesle. "Siyamlı gözü var bende. Drake Hotel'in çatısından, ta Michigan Gölü'nün ortasındaki yanıp sönen uyarı işaretlerini okuyabilirim."

Yine Chicago. Badger kendini öve öve bitiremezken, Dexter az önce Hell's Bells'te ve Pines'ta duyduklarını düşünerek limanı seyretti: İşler kötüye gidiyordu. İnsanların yol üstü dinlenme tesislerine gidecek kadar benzini yoktu. Bu gece ve pazartesi günü gideceği Long Island ve Palisades'teki kulüplerde de aynı hikâye vardı muhtemelen.

Pines'taki şu adam, Heels, ona başka bir şey anlatmıştı: Hugh Mackey adındaki eski bir krupiye sorun çıkarıyordu. Çok fazla kumar oynamış, büyük miktarda borç almış, pençelerini kasanın fazla derinlerine sokmuş ve işten kovulmuştu. Şimdi kendisini daha yüksek maaşla işe alması için Heels'e şantaj yapıyordu. Sekiz ay içinde, hepsini Sing Sing'e* tıkacak kadar şey gördüğünü iddia ediyordu. Dexter, Hugh Mackey'yi gözünde canlandırmaya çalıştı. Bir yüze hep bir isim bulabilirdi ama tek başına bir isim bazen yeterli olmuyordu.

"Sonunda ne istedi?" diye sordu Badger tembel tembel. "Geri gelip duran o amcık."

"Ağzını topla."

"Beni duyamaz."

Dexter onun küstahlığına hayret etti. O âna dek hiç aklına gelmeyen bir şey dank etti kafasına: Badger kendisinin korunduğunu sanıyordu. Bay Q.'nun yardımsever elini bir tür ayrıcalık olarak görme hatasına düşmüştü – görünüşe göre, Bay Q.'nun özbeöz kardeşinin onun yükselişi sırasında en az iki kuzenle birlikte ortadan kaybolduğundan haberi yoktu. Bu yanılgı Badger'ın Dexter'a karşı, içinde azıcık alay da barındıran abartılı hürmetini açıklıyordu.

"İn aşağı," dedi Dexter.

Badger apışıp kalmış gibiydi.

"Defol. Hemen."

Çocuk bir dakika kadar bir şeyler geveledi ama Dexter'ın

---

* Doğu New York eyaletinde, Hudson Nehri kenarında ünlü bir hapishane. –*çn*

ciddi olduğunu anlamıştı. Kapıyı açıp karanlığa çıktı. Dexter dikiz aynasından sadece bir kez bakarak, sakin sakin arabayı sürüp uzaklaştı. Önceki hafta Dexter'ın Crawford'dan kendisi için aldığı ucuz takım elbisenin içinde arabanın arkasından öylece bakakalan Badger'ı güçbela seçebildi. Bensonhurst'e dönüş yolunu bulmak onu biraz uğraştıracaktı, eğer adresi biliyorsa tabii. O gıcırtılı yeni kösele ayakkabıların tabanı çabuk ayrılırdı. Böyle bir çocuk söz konusu oldu mu kaç sefer gerekiyorsa o kadar sert darbeler indirmekten başka şansınız yoktu. Bay Q. onu Chicago'da nasıl bir durumdan kurtarmış olursa olsun burada, New York'ta emir komuta zincirine saygı göstermemesi durumunda Badger'ın üstüne yağmur gibi yağacak olan cehennem ateşinden daha kötü olamazdı. Ayrıcalık diye bir şey yoktu. Böyle bir şeye sahip olduğunuzu düşünmek intihar demekti.

İyi haber şuydu ki Badger yaralarını sararken Dexter birkaç gün çocuktan kurtulmuş olacaktı. Aslında Dexter kadınları tercih ederdi – etrafta onlar varken daha kolaydı. Gençliğinin gizli gizli içki satan dükkân sahipleri gibi sağlamlarını bulabilse bütün işini kadınlar yürütsün isterdi: Texas Guinan, Bell Livingstone, alkol yasağı ajanlarından kaçmak için damlarda koşan kadınlar. Ama modern kızlar silahlardan pek hoşlanmıyor gibiydi ve elbise altında tabanca taşımak da hakikaten zordu. Dexter bile omza takılan tabanca kılıfı taşımıyordu; kesimi bozulacaksa F.L. Dunne'dan özel yapım bir takım elbise giymenin ne anlamı vardı? Bir el çantasında tabanca taşımaya gelince, bu sadece filmlerde olurdu. Bir silahın onu saklayana temas etmesi gerekirdi.

Manhattan Plajı'na yaklaşırken sihirli saat çaldı: Bu Dexter'ın fiziksel olarak tecrübe ettiği göksel bir taşkın vaat, göğsünün içinde bir genleşmeydi. Doğu ucunda, eskiden büyük otellerin olduğu yerde ilk ışığı beklemeyi severdi. Dexter küçükken babası Oriental'in mutfağında çalışıyordu ve otel o on bir yaşındayken yıkıldıysa da binayı zihninde tam olarak can-

landırabiliyordu – hayaleti hâlâ tenteleri, kuleleriyle kollarını uzatmış denize bakıyordu sanki, bayrakları rüzgârda çırpınıyordu. İçeride kilometrelerce kırmızı halı kaplı koridorlarını, gözden azıcık uzaktaki –babası dahil– yüzlerce kişiden yayılan bir mırıltı kaplamıştı. Dexter'ın Oriental'in plajına inmesine asla izin verilmezdi. Fazla üst tabakaya mahsus bir yerdi.

Geçen şubat ayında, Pearl Harbor'dan hemen sonra, Sahil Güvenlik Manhattan Plajı'nın doğu ucunu kapatıp tatil köyünün ortasında bir eğitim merkezi inşa etmişti. Dexter ilk ışık belirirken doğuya bakarak bunun kapısının önünde aylak aylak dolaştı. Yavaş yavaş gerçekleşiyordu, hiç böyle hissettirmemişti daha önce. Bir saniyeden diğerine, gündüz oldu.

Onun evi Manhattan Plajı'nın batı ucundaydı. Ön kapıyı kilitlemezdi. Mutfakta Milda onun için bir demlik kahve bırakmıştı, bunu ocakta ısıttı. Kendine bir fincan doldurdu ve denize bakan pencereleri örtüp evi karanlığa gömen kalın perdeleri açtı. Ancak bu pencerelerden bakınca bir günün neye benzediğini gerçekten anlayabiliyordu. Şafağın her yönden sökün etmesiyle, gemi bolluğu hemen gözler önüne serildi: Tarak gemileri, mavnalar, tankerler, bazıları demir atıp karantinaya alınmıştı. Ahşap gövdeli mayın tarama gemileri, Ambrose Kanalı'nın iki yakası arasında gidip geliyordu. Römorkörler, Yukarı New York Körfezi'ne doğru yönelmiş gemilerin yanına sirk palyaçoları gibi yapışmış hâlde ilerliyordu.

Kahvesini ve dürbününü, denize bakan arka verandaya götürdü. Birkaç dakika sonra Tabatha geldi, üstünde fırfırlı lavanta rengi sabahlığı vardı, gözleri uykuluydu. Dexter mutlu oldu; normalde kızı cumartesileri geç saate kadar uyurdu. Kestane rengi –annesininkiyle aynı tondaki– saçları, babası kendisiyle dalga geçmesin diye muhtemelen dakikalar önce çıkardığı tokalar yüzünden girintili çıkıntılıydı. "Tabby kediciğim," dedi Dexter, kızın uzattığı yanağını öpüp. "Ne yapıyorsun, kahvemi mi içiyorsun?"

"Çoğu süt." Kız dizlerine sarılarak adamın yanındaki sandalyeye kıvrıldı. İncecik kombinezonu bu rüzgâra hiç uygun değildi.

"Dün gece pijama partisi yok muydu?"

Son zamanlarda hep bir kız arkadaşıyla (genellikle Natalie, Dexter bu kıza güvenmiyordu) birlikte zaman geçiriyordu ya da iki-üç kız buraya gelmiş, erimiş balmumundan yaka iğneleri ya da "batik etekler" –bunun için eteği bir boya kabına batırıp kuruması için bir sopaya sarmak gerekiyordu– yapıyorlardı. Sonuç tam anlamıyla gudubet bir şeydi.

"Film yıldızları var mıydı dün gece?" diye sordu kız.

"Dur, bir düşüneyim. Aline McMahon oradaydı, Wendy Barrie. Joan Fontaine, Oscar kazandı o." Dexter sadece kızlardan bahsederek ona takılıyordu.

"Başka kimse yok muydu?"

"Şey, bir ara Gary Cooper'ı gördüm. Çok geç saatte."

Kız ellerini çırptı. "Ne yapıyordu?"

"Karısının yanında mutlu mesut oturup, onun martinisini eksik etmiyordu."

"Hep böyle diyorsun!"

"Hep de doğru." Ama esasında hiçbir zaman doğru değildi. Dexter, kulübün ikinci katındaki gizli pencereden neler gördüğünü kimseye anlatmazdı. Bu işi, bir şey anlatıp aynı anda hiçbir şey söylememe sanatında usta olan dostu ve mekânın müdavimi Bay Winchell'e bırakıyordu.

"Başkaları var mıydı?" Kız, Victor Mature'le ilgili bir şeyler duymayı umuyordu. Geçen sene Natalie'yle *Çığlık Çığlığa Uyandım*'a* gitmişlerdi ve Mature'ü mayolu görmek dönüştürücü bir deneyim olmuştu. Şimdi adamın iç bayan resimleri, kızın selofan kaplı okul kitaplarını süslüyordu.

---

* *I Wake Up Screaming:* H. Bruce Humberstone'un yönettiği 1941 tarihli bir kara film. Başrollerinde Betty Grable, Victor Mature ve Carole Landis yer almıştır. *–çn*

"Victor görünmedi, kastettiğin buysa," dedi.

"Hayır," dedi kız göstermelik biçimde. "Onun gece kulüplerine gitmekten daha önemli işleri var. Sahil Güvenlik'e katıldı."

Eski günlerde, düzenli olarak erken kalktığı zamanlarda Tabby süt fincanıyla çoğu sabah burada Dexter'a katılırdı. Kızının ıvır zıvır konuları tercih ettiğini üzülerek fark etse de açıkgözlülüğü Dexter'ı etkilerdi ve bir gün onunla birlikte çalışmayı hayal ederdi – yasal işlerde, elbette. Ama geçen yıl saçını Veronica Lake gibi yapmaya başlayıp, ruh çağırma tahtasına fena hâlde düşkünleşince Tabby'ye dair bu umutlarına gölge düştü. Yine de birkaç haftada bir hâlâ bir ritüele riayet eder gibi sabahları buraya çıkıyordu.

"Bugün ne yapacaksın Tabs?"

"Natalie'yle bir şeyler."

"Ne gibi şeyler?"

"Bir film. Belki kafeye gideriz." Gözlerini gayretle kaçırmasından, Dexter oğlanların da olacağını anladı. Natalie oğlan delisiydi ve Tabby büyüdükçe Dexter'ın isteyebileceğinden daha fazla güzelleşmişti. Kızının çirkin olmasını dilediğinden değil ama gösterişli güzellik, birilerine tabi olmaya davetiye çıkarırdı. Kızının gizli saklı, sadece yakından bakanlara görünür bir güzelliği olmasını dilerdi. Bir aspirin kutusunu kırmızı ojeyle boyayıp yaka iğnesi yapmış ve adına Dilek Kutusu demişti. Görünüşe göre, içinde bir kâğıt parçasına yazılı gizli bir dilek vardı. Tabby'nin bir sırrının olduğu düşüncesi Dexter'ın azıcık canını sıkıyordu.

"Bakmak ister misin?" diye sordu dürbünü uzatıp. Kız başını sağa sola salladı. Bir tırnak törpüsü çıkarmış, tırnaklarını mükemmel ovaller hâlinde törpülüyordu. "Kelimelerle cevap ver lütfen," dedi.

"Hayır, teşekkürler babacığım."

"Çok gemi var."

"Görüyorum."

"Gözlerini tırnaklarına dikmişken, nasıl görüyorsun?"

"Onları her gün görüyorum."

Dexter dürbünü kaldırıp bir denizaltı kumanda kulesi aranarak çalkantılı gri suyu taradı. Narrows'u kaplayan ağ Yukarı New York Körfezi'ni koruyordu ama Dexter'ın bildiği kadarıyla Fort Tilden'ın olduğu Breezy Noktası'nın köşesinden sıyrılıp geçecek ve dosdoğru evinin altında denizle buluşan kayalara gelecek bir Alman denizaltısını hiçbir şey durduramazdı. Bir denizaltı görme korkusuyla denizi seyretmek zaman zaman bunlardan birini önceden sezmek – hatta dilemek gibi geliyordu.

"İşte," dedi, sadece kendisiyle meşgul Tabby'nin dikkatini dağıtmak için dürbünle kızı dürttü. "Amangansett Plajı'nda olduğu gibi hiçbir Alman'ın burada karaya çıkmadığından emin olmalı."

"Neden çıksınlar ki babacığım? Önemli bir şey yok ki burada."

"Tırnaklarına yardım etmek için belki? Görünüşe göre pek önemliler."

Kız birden sabahlığına sarınıp hızlı hızlı içeri yürüdü. Dexter onun böyle kibir yapmasına ve kendi düşüncesizliğine çok sinirlendi. Düpedüz zayıflıktı.

Soğumuş kahvesini kayalara döküp içeri girdi. Soyunma odasında tabancasını bileğindeki kılıftan çıkardı ve bu iş için kullandığı dolaba kilitledi. Pantolonuyla ceketini gardıroba astı, gömleğini yıkanması için bir köşeye attı ve Sulka marka donuyla lavabonun önünde dikilip soğuk suyla elini yüzünü yıkadı. Sonra misk kokan, loş yatak odasına gitti. Onun ve Harriet'ın paylaştığı yatağın harika genişliği, Püriten atalarının sevdiği baraka tarzı uyuma alanının reddedilişini yansıtıyordu. Kadının nefesini işitti ve yavaşça yatağa girip yanına yattı. Soyunma odasından gelen ışık geniş elmacık kemiklerine, şehvetli ağzına düşüyordu. Onun Harriet'ı çok güzeldi. Rahatsız edici derecede güzeldi – neden kızının daha az güzel olacağını sanmıştı ki? Uyurken bile soğukkanlıydı; onu sinirlendirmek Dexter'ın işiy-

di. On altı yaşından beri ona yapıyordu bunu; içki sevkiyatlarına gelmesi için yalvarıyor, Long Island'ın balkabağı tarlalarında ay ışığı altında onu sikmek için işine ara veriyor, Harriet'ın kafasının üstünde toplanan sosyetik elbisesine yapraklar takılıyordu. Bir gecelik hararet, başlama kapılarında seğirip duran yarış atları gibi birikmişti içinde. Bu bir eylemi gerektirirdi her zaman. Harriet'ın üstüne çıktı, kadın daha uyanmamıştı bile.

"Günaydın bebeğim," dedi Harriet boğuk bir sesle, buna henüz alışmadığı zamanlarda, gençliğinde bu ses çok sinirli çıkardı. "Böyle uyandırmak çok ayıp."

"Uzun bir geceydi," dedi Dexter.

Ertesi sabah ayinden önce yeni papaz yardımcısı çan konusunu konuşmak için Dexter'ı kenara çekti. Çanda, sadece sesini bozmakla kalmayıp kırılmaya, düşmeye, cemaatten birinin ezilmesine sebep olabilecek "görünmez bir çatlak" vardı. Yaşamının doğasında günah olduğundan, din adamları kilise tamiratları için Dexter'ı hep kolay lokma görürdü. Yontma bir mihrap masası, korodaki çocuklar için yeni cübbeler alınmıştı zaten, şimdi de bu çan vardı ki sesi Dexter'a gayet iyi geliyordu. Aslında, daha az çalsalar onun için bir sakıncası olmazdı.

"Şaşırdım, Papaz Yardımcısı," dedi, Azize Maggie Kilisesi'nin önündeki çimenlik bir köşede dikilirlerken. "Yirmi beş yıldan eski olmayan bir kilise."

"Büyük Buhran'da hiçbir tamirat yapamadık," diye mırıldandı papaz yardımcısı.

"Öyle denemez. Sizden önceki Papaz Yardımcısı Bertoli, apsiste duvara asılı haçlar bir yana, bir de cüppeler ve yeni bir ayin kadehi için geldi bana."

"Cömertliğiniz bizi ayakta tutuyor," dedi papaz yardımcısı tekdüze bir sesle, yere bakıyordu.

Dexter parlak gün ışığında inceledi onu: Genç bir adam, göz

altlarında torbalar, mevsime uymayan bir kızarıklık: İçki, muhtemelen. İtalyan din adamlarında İrlandalılardan daha az rastlanan ama kesinlikle görülebilen bir şeydi, özellikle de dini nedenlerle evlenmeyen bir bakirde. Kariyerini insani zevklerin gücü üstüne kurmuş olan Dexter, Roma'nın papazlarının bu en ilkel dürtüyü tatmin etmeme ısrarına ancak kafa sallayabiliyordu. Bertoli at yarışı oynardı; Dexter ona iki kez Belmont'ta ve bir kez de "dini inzivası" sırasında Saratoga'da rastlamıştı. Adam, hipodromu olmayan bir şehre tayin edilmişti. Ve şimdi onun yerine gelen bir şarapçıydı ve kendisine ödedikleri üç kuruşla alabileceğinden daha yüksek kalite bir mürekkep istiyordu. Onu kim suçlayabilirdi?

Dexter ayine hiç dikkatini vermedi. Din hiç umurunda değildi; kayınlarının Protestan dualarına kuyruğu kaptırma ihtimalini savuşturmak için Azize Maggie Kilisesi'ne kendini teslim etmişti. Tüm şu Püritenler, Tanrı yardım etsin. Kilisede bir saat geçirmek zorundaysanız, bırakın da bu korkunç, tütsüye batmış Katoliklik olsun. Ayini, işlerini uzun uzun düşünmek için iyi bir zaman olarak görüyordu. Bugün, Heels'e şantaj yapmaya çalışan, borca batmış torbacı Hugh Mackey konusunda ne yapacağını düşünüyordu. Heels sinirlenene dek dünyanın en yumuşak başlı amcığıydı ve sinirlenmeye başlamıştı.

Ayinden sonra, kilisenin önünde zorunlu mahalle kaynaşması yaşanırken, Dexter kayınlarının Sutton Place'teki evine uzun bir yolculuğa çıkmak üzere ailesini Cadillac'a doldurdu. İkizler ellerindeki dalları kılıç gibi birbirlerine savurmaya başladığında arabayı daha yeni çalıştırmıştı. "Babacığım!" diye ciyakladı Tabby. "Durdur şunları!"

"Çocuklar," dedi Dexter sert sert ve ikizler durdu. Onların arasında, telgraf gibi titreşip duran bir eğlence akımı vardı hep.

"Dün avcılık kulübünde," dedi Tabby, "insanlar onları durdurana dek terasın yanında *jai alai** oynayıp durdular."

Jai alai: Çok sert kauçuk bir topu duvara çarptırıp yakalamaya dayanan bir oyun. *Ja alai* Baskçada "neşeli şenlik" anlamına gelir. *–çn*

"İspiyonculuk yapma," dedi Harriet.

"Gürültü yapmıyorduk," dedi John-Martin öfkeyle.

Dexter'ın anlayamadığı sebeplerden dolayı oğulları, genellikle de sinemalardaki ödüllü yarışmalara girmeyi seviyordu. Step dans yapıyorlar, perendeler atıyorlar, demir çubuklardan tepe üstü sallanıyorlar ve dişleri arasından ıslık çalıyorlardı. Başarılı olduklarında eve borazanlar ya da mızıkalar veya tekerlekli patenler getiriyorlardı – bu nesnelere ya zaten sahiptiler ya da kolayca satın alabilirlerdi. Dexter onların gayriciddi bir mizacı olmasından korkuyordu.

"Avcılık kulübü *ja alai*'yi spordan saymıyor ha?" Karısına laf sokmaktan kendini alamadı. "At yarışıyla aynı kategoriden değil miymiş?"

"Yıllardır yarış yapılmıyor," dedi Harriet. "Senin de bildiğin gibi."

Genç bir kızken, Harriet'ın münasip bir soydan gelen bir koca –ideal olarak, Oxford-Cambridge-Rockaway takım maçlarını izlemeye gelmiş bir İngiliz– bulmasını umut eden annesiyle birlikte o at yarışlarına giderlerdi. Harriet, Rockaway Avcılık Kulübü'nü başlarda, "Küfelik olup polo oyuncularına yan bakan bir avuç kız kurusu," diye tarif ederdi; o ve Dexter nadir ziyaretleri sırasında, evlilik yeminlerini hiç değilse yeni bir yerde ederek taşı gediğine koymuştu. Ama son yıllarda, Harriet buraya açıklanamaz bir sempati geliştirmişti. Artık sık sık gidiyor, bir zamanlar dalga geçtiği aynı kız kurularıyla *pink lady* kokteylleri yudumluyor, onların titrek titrek sosyeteye ilk kez takdim edilen kızlar olarak Kraliçe Victoria'yla tanışma hikâyelerini anlatmasını dinliyordu. Golfe başlamıştı. Tüm bunlar Dexter'ı tarifsiz edilemez biçimde rahatsız ediyordu.

"Hiç gitmemeliydik," diye homurdandı John-Martin. "Oraya uygun değiliz."

"Polo oynayın," dedi Dexter. "Gayet iyi uyarsınız."

"Atlarımız yok bizim," diye hatırlattı Phillip.

Harriet'ın annesiyle babası Hell Gate'in hemen güneyine, East Nehri'nin Long Island Boğazı'yla birleştiği yere tepeden bakan bir yemek salonundaki uzun bir masanın zıt uçlarında karşılıklı oturuyordu. Beth Berringer'de klasik kız kurusu suratı vardı: Kuraklığın vurduğu bir çatlaklar deltası ve bir Doberman'ın faal çenesine eklenen ırmak kolları. İhtiyar kocasını açık mavi gözlerinin ani bir hareketiyle tek başına harekete geçirebilir ya da durdurabilirdi. Oğlu ve üç kızları, onların eşleri ve kolektif biçimde ürettikleri on dört torunun hemen hemen tamamıyla – büyük oğlanlar okuldaydı– hep yanlarındaydı. Beth Berringer'in en sevdiği iki Romanyalı hizmetkâr bir rostoyu kesip servis etti. Arthur şükür duasını okudu ve East Nehri'nden gelen vapur trafiği uğultusunun doldurduğu sessiz bir çiğneme arası yaşandı; ardından çocuk sesleri bu sessizliğe hücum etti.

Elma tatlısının üstüne krema koyulup yendikten sonra, kadınlar masadan kalkıp mutfağa ve kütüphaneye, çocuklar oyun odasına ve yatak odalarına geçtiler. Erkekler kaldı, Arthur'un her zamanki tertibi etrafında kendilerini konumlandırdılar: Tek oğlu Arthur Jr. (Cooper olarak da bilinirdi) sağında, Dexter solunda, her birinin yanında da başka bir damat: Doktor olan George Porter, Dexter'ın öbür tarafında; okul müdürü olan Henry Foster ise Cooper'ın öbür yanında. Böylece Dexter'ın hafta boyunca dört gözle beklediği bir saatlik sohbet başlardı.

Tabby'nin yemek odasının sürgülü kapısı yanında oyalandığını fark etti. Önce ihtiyar adamın başını sallayarak onay işareti vermesinin ardından, "Buraya gel Tabs," diye seslendi ona. "Biraz bizimle otur."

Kendisi ile Arthur arasındaki köşeye bir sandalye çekti. Tabby oturdu, Cooper'ın sigarasından, ihtiyar adamın piposundan ve George Porter'ın purosundan kıvrılarak yükselen duman yüzünden hafifçe öksürdü.

Dexter ile Henry Foster sigara içmiyordu – dirsekleri yamalı tüvit ceket giyen ve dağılmaya yüz tutmuş külüstür bir araba kullanan okul müdürüyle tek ortak özelliği buydu.

Arthur her birine bir bardak şarap doldurdu. I. Dünya Savaşı'nın ardından donanmadan tuğamiral olarak emekliye ayrılıp bankacılığa geçmişti, askerce duruşu bile onu orta boyun üstüne çıkaramıyordu. Küçük pembe elleri, seyrelmeye yüz tutmuş kır saçları vardı; iyi giyimliydi (Brooks Brothers) ama gerektiği kadar değil (Savile Row). Çamur rengi bir 1939 Plymouth sürüyordu. Yine de bu alelade debdebeden yayılan şey, Dexter'ın herhangi bir adamda gördüğünden daha etkileyici, rafine bir *hayattı*. Kayınpederine koşulsuz şartsız hayrandı.

"Eee, evlatlarım," dedi ihtiyar, Tabby orada yokmuş gibi davranarak. "Neler duydunuz?"

Gazeteleri kastetmiyordu. Roosevelt'le vali olduğu dönemde tanışmıştı; sık sık milli savunma tahvili meseleleri üstünde çalışmak ve borç verme-kiralama işlerine yardım etmek Washington'a giderdi. Donanmadaki dostları filolara kumanda ediyordu. Başka bir deyişle, Arthur Berringer pek çok şey biliyordu ama seçkin bağlantılarının kendisini yaşamın daha iyi noktalarına yükselteceğinin farkındaydı.

Henry Foster, kendisinin de gittiği okul olan Alton Akademisi'nin bulunduğu Westchester kasabasından haberler vermeye başladı: Oralı bir kadın, kapı komşusu ailenin –sekiz yıllık komşularının– Amerikalı kılığına girmiş Alman casuslar olduğuna inanıyordu. "Aksanlarını gizlediklerini düşünüyor, çocukların bile," dedi. "*Alttan alta Almanca'nın dürttüğünü* duyabiliyormuş. Onu bir tımarhaneye kapatmaları gerek."

"Sen bundan ne çıkarırsın?" diye sordu ihtiyar, doktor olan George Porter'a.

"Savaş stresinin zayıf bir zihne etkisini," dedi George. "Pekâlâ iyileşebilir."

Dexter Tabby'nin tepkisini izledi ama kız gözlerini yere dikmiş, bir limon diliminin kabuğunu soyuyordu.

"Ya komşular gerçekten Almansa," diye konuştu Cooper, bu söz babasını irkiltti.

"Alton Akademisi'ni Şükran Günü boyunca açık tutmamız gerekecek," diye devam etti Henry. "Kocalar yurtdışında, anneler işe gidiyor...bazı çocukların gidecek başka hiçbir yeri yok."

Dexter, Tabby'nin de katılması umuduyla, "Brooklyn'in göbeğinde, Donanma Tersanesi'nde çalışan kızlar geliyor kulübe. Kaynakçılık, tesisatçılık yapanlar...görünüşe göre, yüzlerce var onlardan."

İhtiyar adam duyduğuna inanamamış gibiydi. "Yüzlerce mi?"

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedi Cooper babasına hızlı bir bakış atıp, gerçi kızlar için mi yoksa dünya için mi tehlikeli olduğunu kastettiği net değildi. Muhtemelen Cooper da bilmiyordu. Babasının daha zayıf, çok daha düşük zekâlı bir versiyonuydu, soylarının sınırını gösteren somut bir örnekti. İhtiyar adam bunun farkındaydı; Cooper bankada onun yanında çalıştığı için görmemesi imkânsızdı. Baba oğul arasındaki hayal kırıklığı anlarında, Dexter bir rahatlama ve kendisinin kayınpederiyle olan bağının gücünü hissederdi. Cooper, Arthur Berringer'e onun bilmediği bir şey söyleyemezdi asla, halbuki Dexter kişisel bir tavizde bulunmadan, ihtiyar adamın göremediği şeyleri görüp, bilemediği şeyleri bilirdi. Dünyaya, onun zenginliklerine, herhangi bir Berringer'in nesillerdir olmadığı kadar yakındı. Üstelik ihtiyar adamın parasından kuruş istemeyen tek damattı.

"Ah, bilmiyorum Coop," dedi babası nazikçe. "Tehlikeli mi?"

"Kızların gemi inşasında hiçbir tecrübesi yok."

Tabby dedesine baktı ama ihtiyar adamın bakışı kıza hiç değmedi. Onun neslinin bir zayıflığı: Kadınların kıymeti konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

George Porter kıkırdayarak, "Kızlar erkeksi miydi?" diye sordu Dexter'e. Harriet'ın huysuz bir ablası olan karısı Regina'yla,

yenilenmiş yumurta sarısı 1923 Duesenberg'lerine atlayıp Moonshine'a sık sık gelirdi. Dexter gizli penceresi sayesinde, o iki dirhem bir çekirdek doktorun başka kadınlar da getirdiğini biliyordu. George da Dexter'ın bildiğinin farkındaydı ve bu ikisi arasında samimi bir karşılıklı anlayış yaratıyordu.

"Sadece sıradan kızlar," dedi Dexter. "Öğle yemeği saatinde Otomatlarda* göreceğin türden."

"Otomatlara gitmiyorum ben," dedi ihtiyar adam. "Tarif et bize."

Bayan Feeney'i birkaç kız hâlinde çoğaltma işi meşakkatli oldu. Bu çoğaltmaya bir refleksle başlamıştı – sadakatine dair en hafif söylentinin bile baştan önüne geçmek için çoktandır taşıdığı bir istekle. Gizli gizli aldatma işi, köklü bir aileden gelen bir papazın oğlu olan George Porter'a göre bir işti. Dexter böyle şeylerle hiç zaman kaybetmezdi. Harriet'a sadakati ihtiyar adamın rızasının bir koşuluydu ve Dexter da buna memnuniyetle uyuyordu. Böylece, başka pek çok şeyde olduğu gibi, kayınpederi bu konuda da ona iyilik yapmıştı. Kadın peşinde koşmak uyuşturucu bağımlısı ya da kokainman olmak kadar kötüydü, Dexter tüm bu kargaşanın erkeklerin hayatını mahvettiğini görmüştü.

"Yirmilerin başlarında...koyu renk saçlılar, İrlandalı isimleri var," dedi. "Hoş, sağlıklı kızlar. Pek modaya uygun giyinmiyorlar."

"Moonshine'a uyacak kadar modayı takip ediyorlardır," dedi gece kulüplerinden hazzetmeyen Henry Foster.

"Mekâna pek uygun değil gibilerdi," diye görüş belirtti Dexter. "Onları birisi getirmişti herhalde."

"Hepsi birbirine benziyor anlaşılan," dedi kayınpederi bir kahkaha atıp. "İkiz olmadıklarına emin misin?"

Otomatlardan hazır gıdaların alındığı, garson ya da benzeri bir çalışanı olmayan *fast food* restoranları. İlki New York'ta, Horn & Hardart adıyla 1912'de açılmıştır. –*çn*

Dexter kızardı. "Çok dikkatli bakmadım herhalde."

"Neden Donanma Tersanesi'nin kumandanını aramıyorum," dedi ihtiyar. "Filipinler'de birlikteydik. Grady'yle bir tur ayarlarım, o Annapolis'ten dönünce."

"Evet!" diye bağırdı Tabby, herkesi hazırlıksız yakalamıştı. "Lütfen dede! Donanma Tersanesi'ni görmek istiyorum."

Dexter hayretten ve gururdan az kalsın bayılacaktı.

"Grady Şükran Günü için ne zaman eve dönecek?" diye sordu ihtiyar adam Cooper'a.

Hepsi bu isme kulak kabarttı: Grady sıkıcı varoluşunun parlak mücevheri olduğu için Cooper böyle yapmıştı; peki diğerleri neden? Berringer torunlarının en büyüğü olan Grady'de ışık saçan bir şeyler vardı; sanki ihtiyar adamın zekâsı ve haylazlığı, başka insanları kolayca ikna edebilmesi, Cooper'ı atlayıp çarpıcı biçimde en büyük torununda açığa çıkmıştı. Meşhur tabirle Grady harika şeylere yazgılı gibi görünüyordu ve Dexter, böyle bir oğlu olduğu için Cooper'ı kıskanıyordu.

"Şükran Günü'nden önceki salı," dedi Cooper biraz şişinerek, Grady'den ne zaman bahsetse böyle havalara girerdi. "Ama erken mezuniyet dolayısıyla acayip yoğun – Marsha'ya sormam gerek."

"Şükran Günü'nden önceki çarşamba o zaman," dedi ihtiyar, oğlunun belirsiz konuşmasını kulak ardı edip. "Yarın sabah amirale telefon ederim. Sen de gelecek misin Tabatha?" Kızın ismi onun dudaklarında tuhaf biçimde resmi durmuştu.

"Evet dede," dedi kız, yaptığı taşkınlığın ardından kendini zaptetmeye çalışarak. "Gelmeyi çok isterim."

"Korkarım benim Alton'da kalmam gerekecek," dedi Henry. "Ama Bitsy gelmek ister eminim, eğer onu istasyondan alacak biri olursa."

"Elbette," dedi Dexter, Henry'nin içinin rahatladığı belli oluyordu. Harriet'ın küçük kız kardeşi Bitsy sekiz ay öncesine kadar ideal bir okul müdürü karısı olmuştu, ama dördüncü

çocuklarının doğumunun ardından Henry'nin deyişiyle "sinirleri bozulmuş"tu. Bir öğretmenle Rusça çalışmaya başlamıştı ve yüksek sesle Puşkin'den mısralar okuyordu. Dünyayı gezmek ve bir çadırda yaşamak istediğinden bahsediyordu. Zavallı Henry'nin ne yapmak gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

George'un pasaklı kızları Edith ve Olive eşikte göründü, çamur rengi yün çileleri örgü şişlerinden dökülüyordu. Askerler için bir şeyler yapıyorlardı. "Seni bekliyoruz," dedi Olive Tabby'ye sitem eder gibi, kız da kalkıp onlarla birlikte gitti, Dexter kızıyla gurur duyuyordu.

Kızlar gidince, "Peki ya sen Arthur?" diye sordu Dexter kayınpederine. "Sen neler duydun?"

"Şey. Siz beylerden farklı olarak, kapıları dinlemekten başka pek bir şey *yapmıyorum* esasında," dedi ihtiyar adam. "Ama duyduklarım bana yakında bir şeyler olacağını söylüyor. Bizim öncülüğümüzde."

Bunu sindirmek için hepsi bir dakika kadar durdu. Cooper bile ihtiyar adamın bir taarruzdan bahsettiğini anlamıştı. "Avrupa'da mı, Asya'da mı baba?" diye sordu.

"Öz saygısı olan hiçbir kumandan böyle bir şeyin sızmasına izin vermez," dedi ihtiyar adam terslenerek. "Sırf bu ikisinden daha fazla olasılık da var elbette."

Dexter o zaman onun, İngilizlerin Rommel'e karşı nihayet biraz cesaret gösterebildiği Kuzey Afrika'yı kastettiğini düşündü. "Muharebe deneyimine ihtiyacımız var," dedi, bu sözleri zihninde tartarak.

İhtiyar onun gözlerine hızlıca baktı. "Kesinlikle."

Eğer doğruysa, bunun önceden bilinmesi sarsıcı bir şeydi. Şimdiye kadar, Arthur Berringer'in onlara anlattığı şeyler hep doğru çıkmıştı. İhtiyar adamın hem akıldan hem muhakemeden yoksun Cooper'la ya da yaptığı işler kanunlara hem uygun hem uygunsuz olan Dexter'la hassas bilgileri neden paylaştığı eskiden Dexter'ın kafasını karıştırırdı. Kayınpederinin onları

yanlış bilgilerle beslediği de gelmişti aklına – ya onları denemek ya da yaymak istediği dedikoduların sözcüleri olarak kullanmak için. Ama Dexter başkalarına tek bir kelime bile etmemişti; ihtiyar adamın gücü böyle bir şeydi işte. Ve karşılığı da buydu. Arthur Berringer oğlu ve damadıyla sırrını, Dexter'ın ön kapıyı kilitlememesiyle aynı sebepten rahat rahat paylaşıyordu: Onları güvenilir *kılacak* gücü vardı. Ama Dexter'ın gücü kaba kuvvetten gelirken, ihtiyar adamınki soyutluk derecesinde damıtılmıştı. Dexter'ın içinden çıktığı halk memleketinde hâlâ saman balyaları arkasında çiftleşirken, Berringer'ler silindir şapkalar takıp operaya gidiyordu. Kendi gücünün de bir gün arıtılıp şeffaflık kazanacağını, artık hiçbir kan ve toprak anısı taşımayacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Müttefikler bu savaşı kazanacak," dedi ihtiyar adam.

"Bunu söylemek...erken değil mi?" diye sordu George.

"Eh, kalkıp da bunu herhangi birine söylemem," dedi ihtiyar. "Ama gerçek."

"Donanmanın meseleyi böyle gördüğünü sanmıyorum baba," dedi Cooper.

"Donanmanın işi böyle düşünmek değil evlat. Veya ordunun işi. Veya Sahil Güvenlik'in. Onların işi kazanmak. Düşünmek *bankacıların* işi – ikinci işimiz yani, savaşın kendisi için ödeme yaptıktan sonra."

Arthur Berringer için insanlığın tüm başarısı –Romalıların fetihlerinden Amerikan bağımsızlığına dek– sadece bankacıların çevirdiği dolapların küçük gösterileriydi (ilk olarak vergilendirme; ikinci olarak da Louisiana Satın Alımı*). Her türlü takıntı gibi bu da aile fertlerinden gelen bezgin iç çekişlerden payını alırdı. Dexter böyle yapmazdı. Ona göre, müphem bir gerçeğin varlığının bariz olanın gerisine çekilip onun içinden

---

Mississippi Nehri havzasının batısındaki toprakların 1803'te ABD tarafından Fransa'dan satın alınması. Satın alınan 2.100.000 km2 alan için 15 milyon dolar ödenmiştir. –*çn*

kinayeli biçimde sızması büyüleyiciydi. Bu durum ilk kez on beş yaşında, her üç haftada bir pazartesi günü iki adamın Coney Island'daki restoranında babasını görmeye geldiği zamanlarda ilgisini çekmişti. Daha seyrek gelen başka bir adam daha vardı, daima son moda tozluklar takar, göğüs cebinden kırmızı bir mendil fışkırırdı. Barmenden istemek yerine, bu adamın brendisini koymak üzere hep Dexter'ın babası geçerdi barın arkasına.

Bu ziyaretlerden sonra babasının ifadesiz yüzünü utanç ve öfke kaplar, Dexter bunun ne anlama geldiğini sormaması gerektiğini gayet iyi bilirdi. Ama bu adamlar onu cezbediyordu – gözlerinin ardında için için yanan belli belirsiz bir his, sırtını sıvazlayan ya da sertçe vuran ellerinin bir ağırlığı vardı. Babası bakmadığı zamanlarda bardaklarını yeniden doldurup masalarının yanında oyalanarak onların bu iyiliğine karşılık verirdi. Dillendirilmeyen hayvani bir fark edişle yavaş yavaş ona dikkat etmeye başladılar. Daha sonra, I. Dünya Savaşı'nda çarpışan erkekler döndüğünde, Dexter onların kırık bakışlarında ve uykulu hareketlerinde ilk kez Bay Q.'nun adamlarında hayran kaldığı bir şeyi fark etti. O zaman artık bunun anlamını biliyordu: Şiddet içeren yakınlık.

"Elbette," diye ekledi Arthur gülerek, "Büyük Buhran'dan beri biz bankacılar geleceği düşünme zevkine ve...şöyle de diyebilirsiniz, başına buyrukluğuna sahibiz. İç Savaş bize bir federal hükümet bıraktı. I. Dünya Savaşı bizi kredi veren bir ülkeye dönüştürdü. Bankacılar olarak, bu savaşın bizi nasıl değişikliklere mecbur bırakacağını öngörmeye mecburuz."

"Öngörünüz nedir?" diye sordu, Roosevelt'e güvenmeyen Henry.

İhtiyar adam öne doğru eğilip derin bir nefes aldı. "Bu ülkenin, şimdiye dek hiçbir ülkenin varmadığı bir yüksekliğe erişeceğini görüyorum," dedi alçak sesle. "Romalılar yapamadı. Karolenjler yapamadı. Cengiz Han veya Tatarlar ya da

Napoleon'un Fransa'sı yapamadı. Hah! Tımarhanelik olmuşum gibi bakıyorsunuz hepiniz bana. *Böyle bir şey nasıl olabilir?* diye soruyorsunuz. Çünkü bizim üstünlüğümüz, insanlara boyun eğdirmekten gelmiyor. Bu savaştan muzaffer, hasar almadan çıkacağız ve dünyanın bankerleri olacağız. Hayallerimizi, lisanımızı, kültürümüzü, yaşam biçimimizi ihraç edeceğiz. Göreceksiniz, kimse buna karşı koyamayacak."

Dexter dinledi, karanlık bir endişe şemsiyesi içinde ağır ağır açılıyordu. Hizmet ettiği örgütün refahını ve canlılığını temin etmek için bir emir komuta zinciri gözeterek, yirmi yılı aşkın süre askerlik yapmıştı: Derin devlet, derin ülke. Bir kabile. Bir klan. Şimdi birdenbire herkes bir Amerikalı olmuştu. Ortak bir düşman tuhaf dostluklar yaratmıştı; söylentiye bakılırsa, büyük Lucky Luciano,* kıyı kesimlerdeki Mussolini sempatizanlarının kökünü kazımak için hapishanedeki hücresinden federallerle bir anlaşma yapmıştı. Savaş sona erdiğinde Dexter'ın kendi konumu ne olacaktı?

"Tüm bunlarda benim pek bir payım olmayacak," dedi Arthur Berringer. "Bunun meyve verdiğini göremeyecek kadar yaşlıyım." Onların itiraz mırıltılarını elini sallayıp savuşturdu. "O size ait olacak evlatlarım, size ve yakınlarınıza. Hazırlıklı olduğunuzdan emin olun."

Yakında kalkacak bir vapuru onlara hatırlatır gibi, rahat bir üslupla konuşuyordu. Bunun ardından gelen sükûnette Dexter dengesi şaşmış bir saat gibi ani, titreşen bir darbeli ses işitti. Kendi nabzı olduğunu sandı.

İhtiyar adam elini hızla masaya vurup ayağa kalktı. Öğle yemeği bitmişti. Salon duman altıydı. Erkekler el sıkışıp kadın ve çocuk şamatası içinde dağıldılar.

Bu sohbetten sonra Dexter'ın içini huzursuzluk kapladı ve bunun sonucunda boş sokaklardan hemen evine dönme-

---

* *Charles "Lucky" Luciano (1897-1962),* Sicilyalı-Amerikalı bir kanun kaçağıydı. ABD'de etkin olan modern suç örgütlerinin babası sayılır. *–çn*

yi istedi. Çorba ve kızarmış ekmekten oluşan hafif bir akşam yemeği, ardından bir pazar geleneği olarak hepsinin birlikte dinlediği *Suç Tiyatrosu*. Sonra da uyku: Bütün bir haftanın sınırlı uykularını telafi edecek uzun, derin, her şeyi unutturan bir uyku.

O Harriet'ı ararken, karısının küçük kardeşi Bitsy kütüphaneden fırlayıp kapıyı hızla çarparak kapadı, koşarak yanından geçerken az kalsın Dexter'e çarpacaktı. Harriet ve Regina biraz sonra ortaya çıktılar, sarsılmış görünüyorlardı.

"Kontrol edilmesi lazım," dedi Regina. "Zavallı Henry yapamıyor."

"Askerlerle randevuya çıkmak için gönüllü olmuş," dedi Harriet, Dexter'a.

"*Ne?*"

"Bilirsin işte, onlara şehri gezdirmek için," dedi Regina. "Yirmi yaşındaki yollu kızların yaptığı türden bir şey. Dört çocuklu Westchester ev hanımlarının değil!"

"Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Harriet.

Uzun zaman Harriet hakkında da böyle konuşulmuşken, şimdi karısının otoriter ablasıyla kafa kafaya verip endişelendiğini duymak tuhaftı. Yüksek yakalı elbisesi içinde neredeyse bağnaz görünüyordu. Karısı hakkında böyle şeyler düşünmeye alışkın değildi.

"Arabaya gidelim," dedi.

Olive ve Edith'le birlikte cansız cansız örgü ören Tabby gitmek için hevesle ayağa fırladı. Böylece geriye saatlerdir kimsenin görmediği ikizler kaldı. Torunlar lekeli aynalı gardıropları açıp yatakların altına bakarak evin içinde koşturup aramaya katıldı. "Phil-lip... John-Mar-tin..." Saklanma ihtimalleri kesinlikle vardı ve Dexter eğer durum buysa onları tokatlamak için yarı yarıya sabırsızlanıyordu.

En üst kattaki bir arka pencereden, güneye doğru Long Island Boğazı yönünde ilerleyen bir tankere baktı. Yine panikle

çarpan bir kalbi düşündüren o asabi pat pat sesini işitti. Hayal görmüyordu; gerçek bir sesti bu. Dexter evin ön kısımlarına doğru bu sesi takip etti ve yuvarlak bir pencereden aşağı, York Bulvarı'na baktı.

İkizler oradaydı, küreklere sabitlenmiş küçük kırmızı toplarını zıplatırken iyice konsantre olmuş suratları ifadesizdi.

Pat-a-pat-a-pat-a-pat-a-pat-a-pat-a-pat-a-pat-a...

Tüm bu zaman boyunca *jai-alai*'ye takılmışlardı demek.

Dexter kendine mâni olamayıp gülümsedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dexter arabasını kendi evine doğru sürerken, denize açılan son ve en büyük çıkmaz yolda kaldırıma park etmiş, güvercin grisi haşat bir Dodge spor arabanın yanından geçti. Direksiyonda tek başına bir adam oturuyordu. Tanıdığı bir araba değildi.

Kafasını çevirmeye ya da dikiz aynasından bakmaya bile kalkmadı ama içinde bir şeyler aniden gerilip alarm durumuna geçtiği için irkildi. Bu sokağa yabancı araçlar park etmezdi. Çocuklar bu sokakta oynamazdı. Ve hiçbir adam ailesini yanında getirmeden Dexter'ın evine ziyarete gelmezdi.

"Bu nedir?" diye sordu Harriet.

"Hiçbir şey."

Karısı buna tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. O da arkasını dönmedi.

İçeri girince Dexter doğrudan giyinme odasına gitti, tabancasını koyduğu dolabın kilidini açtı, onu ayak bileği kılıfına yerleştirdi ve kılıfı baldırına bağladı. Sonra yeniden üst kata çıktı. Birazdan ön kapının vurulduğu işitilecekti ve gelenin derdi her neyse bunun ne yeri ne zamanı olduğunu göstermek için bir aileyle geçirilen zaman tablosu yaratmak istiyordu.

İkizler oturma odasında yerde Lincoln Logs'la* bir şeyler inşa ediyordu. Dexter alelacele elinde bir *Journal-American* gazetesi ve onun kalın pazar karikatürleri ekiyle bir koltuğa yerleşti. "Çocuklar buraya gelin," dedi. "Size karikatürleri okuyayım."

Kafası karışmış hâlde babalarına yaklaştılar ve Dexter, koltuğun üstünden ona doğru eğildiklerinde onlara çok uzun zamandır hiç karikatür okumadığını fark etti – bir yılı geçmişti muhtemelen. Bu zaman zarfında çok büyümüşlerdi, özellikle de John-Martin. Neyse, sadece zil çalana dek yapacağı bir şeydi. Dexter çocukları kendine çekti, tüm ağırlıklarıyla onu nefessiz bırakarak göğsüne yüklendiler. Hem çocukları hem de *Journal-American*'ı tutmak zordu; bunu becerdiğinde de karikatürleri görmek imkânsızlaştı. Ama Dexter pes etmedi, oğlanların boynunun arasındaki anahtar deliği kadar bir açıklıktan gözlerini kısarak *Prince Valiant*'a** baktı. Çocuklar kıpır kıpırdı, kıkırdayıp duruyorlardı, kısa devre kahkahaları her zamanki gibi Dexter'ın sinirini bozdu. Sessiz olmalarını söyledi, ardından *Bringing Up Father****'ı için canlı bir karikatür okuma sesi çıkarmaya çabaladı. İkizler surat astı, artık eğlenmiyorlardı. Dexter ön kapıya baktı, pazar gününe burnunu sokan bu mütecavize duyduğu öfke, adamın ortaya çıkmasının bu kadar uzun sürmesinin getirdiği sabırsızlıkla daha da katlandı.

En sonunda zil çaldı, kapıya Harriet baktı, zamanlaması ve üslubu kusursuzdu. Dexter, tam olarak istediği manzarayı yaratabilmiş olmaktan küçük bir tatmin hissetti. Bunun pek de önemi yoktu; adamın hiç umursamadığı eşikten bile belli oluyordu. Meşgul aile babası manzarası onu hiç etkilememişti.

Dexter oğullarını bıraktı –serbest kalmaktan rahatlamışlar-

---

* Çeşitli yapılar inşa etmek için üstünde çentikler bulunan küçük ahşap tomruklardan oluşan bir oyuncak. Lego'ya benzer. –çn

** Hal Foster'ın 1937'de yarattığı bir çizgi roman karakteri. Kral Arthur dönemine dair hikâyeler anlatır. –çn

*** 1913-2000 yılları arasında 87 yıl sürmüş George McManus tarafından yaratılmış bir bant karikatür. "Jiggs and Maggie" adıyla da bilinir. –çn

dı– ve misafirini karşılamaya gitti. Adam çok cılızdı, neredeyse iskeleti çıkmıştı; daha çok palyaço makyajı yaraşırmış gibi görünen gergin, tuhaf bir suratı vardı: Büyük bir ağız ve hilal biçimli gözler. Dexter onun kim olduğunu hemen anladı.

Onu tanıyan herkesin azarlama ya da uyarma olduğunu anlayacağı bir ses tonuyla, "Ne beklenmedik bir sürpriz Bay Mackey," dedi. Hugh Mackey'nin güçlü elini sıktı. "Buraya karınız olmadan gelmeye sizi yönlendiren sebep nedir acaba?"

"Annesini görmeye gitti," dedi Mackey ıkınıp sıkılarak.

"Biraz sonra pazar yemeğimizi yiyeceğiz," dedi Dexter soğuk bir sesle. "Bize katılmak istemezsiniz herhalde."

Mackey gergin, huzursuz gözlerle ona baktı – çaresizliği oyuna ayak uydurma yeteneğini sekteye uğratan bir adamın ifadesiydi bu. Şapkası hâlâ başındaydı. "Hayır hayır, kalamam," dedi. "Sadece bir şey konuşmam gerek. Geçen hafta Manhattan kulübüne gelip sizi görmeye çalıştım ama beni kapıda durdurdular."

Dexter'ın tek düşüncesi, Mackey'yi evinden çıkarmaktı. Adamın bizatihi varlığı bir kirlilikti – oturma odasına sıçıyor da olabilirdi pekâlâ. "Peki, kızıma plajda yürüyüş sözü vermiştim," diye toparlayabildi Dexter. "Neden bize katılmıyorsunuz?"

Mackey ona bet bet baktı. Gölge dünyanın herkesin görebildiği dünyaya karışmasının Dexter'ı zıvanadan çıkardığını herkes görebildi. Bir dış görünüşü korumak, altında yatandan daha –çok daha– fazla önemliydi. Daha derindeki şeyler gelip geçerdi ama yüzeydeki kırılma herkesin aklına kazınıp kalırdı.

Mackey'yi başından savabilirdi; bir köpek gibi azarlayıp gönderebilirdi. Adamın dertli ifadesinden, bunu beklediği anlaşılıyordu. Ama Hugh Mackey'nin daha sonra ne yapacağını kim bilebilirdi? Hayır. Yürüyüşe çıkmak en iyi çözümdü; onu evden uzaklaştırmak. Neredeyse günbatımı vaktiydi.

Dexter onu Harriet'le birlikte ön kapıda bırakıp Tabby'nin odasının kapısını çalmak üzere üst kata çıktı. Kız, on altıncı do-

ğum gününün hediyelerinden biri olan makyaj masasında oturuyordu. Küçük ampullerden oluşan bir halka aynayı çevreliyor, soyunma odasındaki bir genç Hollywood yıldızı havası yaratıyordu. Dişi kimliğine ilişkin tüm yanlış unsurları destekleyen bir araç için daha iyi bir isim* olabilir miydi?

"Tabby," dedi Dexter sert bir sesle. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

"İstemiyorum babacığım."

Derin bir nefes alıp tahammülsüzlüğünü bastırdı ve kızın sandalyesinin yanına çömeldi. Ayna ampullerinden yayılan sıcaklık, makyaj masasıyla birlikte hediye edilen pudranın çiçeksi, tozlu kokusunu artırmıştı: *Charles of the Ritz* marka olmalıydı, eğer doğru hatırlıyorsa.

"Senden bir iyilik istiyorum," dedi. "Yardımına ihtiyacım var."

Kızın merakı, su seviyesi çoğu zaman çok aşağılarda görünen bir kuyuydu âdeta. Ama "yardım" kelimesinin bir şıpırtı çı-
122 kardığını hissetti Dexter.

"Burada bir bey var, benim bir tanıdığım, onun – onun bir derdi var. Eğer bizimle plaja gelirsen şikâyet edip duramaz."

"Ben de orada olacağım için mi?"

"Aynen öyle."

Kız makyaj masasından kalktı, gardırobunun içinde gözden kayboldu – "soyunma odası" diyordu artık ona. Birkaç dakika sonra rengârenk kırkyama bir etekle saç örgüsü desenli bir kazak giymiş, bir de gemici şapkası takmış olarak çıktı. Belli ki alımlı görünmenin ona verilen görevin bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Harriet ve Hugh Mackey'yi oturma odasında sessizce otururken buldular, Mackey gözlerini pencereden denize dikmişti. Dexter onları tanıştırarak, "Kızım Tabatha," dedi. Mackey kaldırmaktan başka seçeneğinin olmadığı bir yükü ölçüp biçer gibi

---

* *Vanity table:* Makyaj masası demekken, *Vanity:* Kendini beğenmişlik, kibirlilik vb. anlamlara da gelir. *–çn*

fikir edinmek isteyen bezgin bir bakışla Tabby'yi süzdü. Kendi rolünü oynayamayacak – oynamayacaktı.

Evden çıkıp patika boyunca plaja doğru yürüdüler, Dexter Tabby'yi kendisiyle Mackey arasında tutmaya özen gösterdi. Kum aşırı beyaz, değişen göğün altında neredeyse ay yüzeyi gibi görünüyordu. Normalde Dexter patikada kalırdı ama Tabby denize daha fazla yaklaştı, o da kumda kızın peşinden gitti.

"Ayakkabılarını çıkar babacığım," dedi Tabby. "Çok soğuk değil."

Kız kendi ayakkabılarını çıkardı, neredeyse terlik gibi bir şeydi ve Dexter onun kıyafetini değiştirme sebeplerinden birinin yalınayak kalabilsin diye yün çoraplarını çıkarmak olduğunu anladı. Ne de olsa plajdı burası. İnce ayakları kumun üstünde bembeyaz birer gölge gibi parladı ve onların bu ışıltısı Dexter'a kendi ayakkabılarını çıkarma isteği verdi. Ama sonra bilek kılıfını hatırladı. "Sorun değil Tabs," dedi. "Benimkiler kalsın."

Tabby ayakkabıları çıkarmayı Mackey'ye teklif etmedi; onun bitap palyaço suratına bakınca Mackey'nin ayakları olduğuna inanmak güçtü.

Bir plajda sessizlik diye bir şey olmazdı; rüzgâr, martılar ve kıyıya vuran dalgalar karşılıklı konuşmanın boşluğunu doldururdu. Breezy Point'e doğru gemiler görülüyordu, ışıkları şimdilik yanmıyordu. Dexter rahatlamaya başladı. Mackey'nin konuşmaya başlamanın bir yolunu bulmak için kıvrandığını ama Tabby engeline takıldığını hissetti. Doğuya, alacakaranlığa doğru yürüdüler. Tabby biraz sekerek gitti, böylece birkaç adım önden gitmeye başladı.

Mackey bu şansını kullandı. "Durumum çok zorlaştı Bay Styles," dedi tiz, hırçın bir sesle.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Tabby beklemek için durdu, Dexter da ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Mackey'nin memnuniyetsizliğinin büyüklüğünü, bu plaj yürüyüşünün durağanlığını bozmayacak bir

lisanla anlatmak için kendini zorladığını hissedebiliyordu. En azından bu kadar bir çaba gösteriyordu.

Bu kez Tabby'nin rahatça duyabileceği bir yerde, "İşlerin bu şekilde yürüyebileceğini sanmıyorum Bay Styles," diye konuşmaya başladı yeniden, daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Ben de sanmıyorum," diye karşılık verdi Dexter.

"Söylüyorum size," dedi Mackey. "Yapamazlar."

Dexter bu cüret karşısında kısa bir an sessiz kaldı. Tabby oradayken Mackey'nin kullandığı aynı rahat tonla karşılık vermekten başka seçeneği yoktu. "Maalesef elimden bir şey gelmez Bay Mackey," dedi. "Bunu sizin ve Bay Healey'nin çözmesi gerek."

"Bay Healey'yle ben birbirimizi anlamıyoruz."

Aynı anda hem yaltaklanan, hem mağdur, hem de tehditkâr olan ses tonu Dexter'ı isyan ettirdi. "Bay Healey'yi yirmi yıldır tanırım," dedi. "Ve o asla –tüm bu zaman boyunca bir kez bile– bir pazar günü çıkıp da evime gelmedi."

"Başka ne yapabilirdim?"

Bu görüşmenin, beysbol sonuçlarından konuşuyorlarmış gibi kaba saba bir tarafı vardı. Dexter kızıyla Mackey arasına girip bu konuşmayı bitirmeye niyetli bariz sert bir sesle şöyle dedi: "Size yardımcı olamam Bay Mackey."

"Deneme zahmetine girmenize değebilir," dedi Mackey. "Sonra yaşanacak sıkıntılardan kendinizi korumak için."

"Sıkıntı mı?" diye sordu Dexter kaygısızca. Tabby elinden tutuyordu. Kızın eli bir bilezik gibi serin ve narindi.

"Bildiğim şeylerin farkındaydım," dedi Mackey. "Ama bunları başkaları da öğrenecek olursa neler söyleyeceklerini bilmiyorum."

Adamın sıkılgan, düşük gözleri dosdoğru ileri, doğuya, karanlığın çökmekte olduğu yere sabitlendi. Dexter'ın kulakları çınlamaya başladı. Kuma tükürmek geldi içinden. Alacakaranlığın içinden, günbatımı tortusunun Sahil Güvenlik eğitim

merkezinin çitlerinde parıldadığını gördü. O anda, yapılması gerekeni anladı.

"Neler yapabileceğime bakarım," diyebildi kendini zorlayıp.

"Öyle mi, çok sevindim bunu duyduğuma. Ben – rahatladım," dedi Mackey. "Teşekkür ederim Bay Styles."

"Lafı bile olmaz." Dexter da rahatlamıştı. Artık tek zorluk, plajda Mackey'yle birlikteyken kendine hâkim olmaktı. Bu sonucu öngörmüş olsaydı, konuyu farklı biçimde hallederdi. Tabby'yi asla işin içine katmazdı.

"Bakın ne buldum," dedi kız bir deniztarağı kabuğunu kaldırıp. Açık turuncu renkteydi. Tabby kabuğu göğe tutup tırtıklı kenarını inceledi.

"Çok güzelmiş," dedi Mackey.

"Hadi dönelim," dedi Dexter.

Ters yöne dönünce, batı göğünde bir cümbüşle karşı karşıya geldiler: Şatafatlı pembe çizgiler, bir havai fişek gösterisinin gecikmiş ürünleri gibiydi. Kum da günbatımını emmiş de onu ağır ağır salarmış gibi pembe renkti.

"Vay canına, şuna bak," dedi Mackey göğe doğru. Derdini anlatıp karşılığında temin edildikten sonra farklı bir adam gibi görünüyordu şimdi.

"Harika değil mi?" diye bağırdı Tabby.

Dexter aralarına girmeye çalıştı. Artık onların konuşmasını istemiyordu. Ama Tabby Mackey'ye yapışıp kaldı, adamın moralinin düzelmesine sevinmişti sanki.

"Çocuklarınız var mı Bay Mackey?" diye sordu kız.

"Bir kızım var, Liza, senin yaşlarında," dedi adam. "Tyrone Power'ı seviyor. Yakında yeni filmi gelecek, *Siyah Kuğu*,* onu götürmeye söz verdim. Sen de Tyrone Power sever misin?"

"Severim tabii," dedi Tabby. "Victor Mature'ün de bu ay yeni

---

* *The Black Swan:* Henry King'in yönettiği 1942 tarihli bir film. Başrollerini Tyrone Power ile Maureen O'Hara paylaşmıştır. –*n*

bir filmi gelecek, *Yedi Günlük İzin.** Sahil Güvenlik'e katılmadan hemen önce yapmıştı onu."

Dexter, gözleri tüyler ürperten coşkulu gökyüzünde, çok uzakta bir yerlerdeymiş gibi dinledi bunları. Mackey'nin bir kızı olduğundan bahsetmesi ona acımasını sağlamadı – tam tersi. Bir aile babası, gölge dünyadaki herkesin din gibi ezberlediği kuralları çiğnediğinde iki kat sorumsuzluk etmiş olurdu. Hiçbir istisna olamazdı. Bunu varsayan adamların başı korkunç belalara girerdi. Herkes kendini istisna sanırdı.

Mackey aşağılık bir tipti, onları korumak için yaptıklarına bakılırsa ailesi onsuz daha iyi olurdu. Dexter bu meseleyi Heels'e ve onun adamlarına bırakacaktı. Olacaklarla arasına koyduğu mesafe, her şeyin çoktan olup bitmiş gibi görünmesine yol açtı. Olmasına karar verdiği an gerçekleşmişti.

"Donanma Akademisi'nde bir kuzenim var, adı Grady," diyordu Tabby.

"Hadi ya, üniversiteli bir çocuk demek. Benim oğlum orduda."

"Önümüzdeki haziran mezun olması gerekiyordu ama şimdi bu aralık ayına kaydı. Çünkü donanmanın daha fazla subaya ihtiyacı var."

"Eh, kesin vardır, bütün çocuklar Solomon'larda."

Dexter, Tabby'nin bu saçma sapan konuşan berbat adama yaklaşmasından hoşlanmadı. Ev hâlâ sinir bozucu bir uzaklıktaydı. Harriet karartma perdelerini çekmişti, orada kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu.

"Biliyor musun ne yapacağım?" dedi Mackey aniden Tabby'ye. "Galiba ben de ayakkabılarımı çıkaracağım."

"Ah, evet!" diye bağırdı Tabby el çırpıp.

"Dönmemiz gerek," diye homurdandı Dexter ama kızıyla Mackey onun aşamadığı bir ittifak kurmuştu.

---

* *Seven Days' Leave:* Tim Whelan'ın yönettiği 1942 tarihli bir müzikal komedi filmi. Başrollerini Lucille Ball ve Victor Mature paylaşmıştır. –*çn*

Mackey kuma oturup pantolonunun paçalarını kıvırdı, sonra çoraplarını dikkatle sıyırıp zamanı durdurmaya çalışır gibi ağır ağır çıkardı. Tabby, Dexter'a bakıp sırıttı. Hiçbir tartışma yaşanmadığı için meseleyi harika biçimde hallettiğini düşünüyor olmalıydı.

Mackey'nin çoraplarını düzelttiği uzun dakikalarda gökteki pembe çizgiler, birisi onları bir masadan silmiş gibi solup kayboldu. Geriye kalan cam gibi, o kadar saf bir mavimsi yeşildi ki bir kaşıkla vursanız âdeta çın çın edebilirdi.

"Bu tip şeyleri yeterince yapmıyorum," dedi Mackey iç çekip. Yorgun palyaço suratını kaldırıp Dexter'a baktı. "Ya siz Bay Styles?"

Neyi kastettiği belirsizdi. Ayakkabılar mı? Plaj mı?

"Muhtemelen ben de yapmıyorum," diye itiraf etti Dexter.

Mackey bir elinde ayakkabılar sallanarak, diğer eliyle başındaki şapkasını tutarak ayağa kalktı. Büyük beyaz ayakları tiksindirici biçimde kumda yayıldı. Dexter bakamıyordu.

"Hadi koşalım Bay Mackey," dedi Tabby. "Kumda koşalım hadi."

"Tanrım, koşmak mı?" diye sordu Mackey, ardından kahkaha attı – Dexter'ın kulaklarına can çekişme hırıltısı gibi gelen hafif, yapay bir sesti. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun, Kumda koşalım. Neden olmasın?"

Böylece havaya ayaklarından beyazlıklar püskürterek, alacakaranlığın içinde kaybolurken bağırıp çağırarak koştular.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Denizi Gör

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lydia'ya Peter Pan yakası olan çiçek desenli elbisesini giydirip eğik omurgasını örtsün diye bir şal takmak için hem Anna'nın hem de annesinin uğraşması gerekti. Dr. Deerwood için giyinmek bir gelenek ve onur meselesiydi – Park Bulvarı kadınları ısmarlama elbiselerini Bergdorf'tan, 125 dolarlık ayakkabılarını Lieberman'dan alırdı. Ama Lydia kadın giysilerine illet oluyordu ve onun sutyene, külota, çoraba ve jartiyere karşı sessiz direnişi Anna için tüm bunların hepsine neler hissettirdiğinin ifadesi gibiydi.

Anna, Nell'den aldığı ilhamla, kız kardeşi uyurken kıvrımlarını tokayla tutturmuştu. Şimdi onun altın sarısı saçını, mavi beresinin altından yüzüne düşecek şekilde tarıyordu. "Ah, Anna, çok güzel oldu," dedi annesi, Lydia'nın kulaklarının arkasına Mille Fleurs parfümü sürerken. "Tıpatıp Veronica Lake'e benziyor."

Anna bir taksi çevirmek için Dördüncü Bulvar'da yürürken, sokağın çocukları kaldırımda kilise giysileri içinde dikkatle oyun oynuyordu. Taksiyle geri dönerken, saçlarını tarayıp gömleğinin kollarını kıvırmış bekleyen Silvio'yu almak için Bay Mucciarone'nin bakkalında durdu. Silvio saf biriydi, babasının

yazarkasasında para bile bozamazdı. Yüzünde ciddi bir konsantrasyon ifadesiyle Lydia'yı dairelerinden altı kat aşağı taşıdı. Bu yüz ifadesinin sebebi büyük oranda, Lydia mızıldanıp tekmeler savururken kıvrılmış yenlerinin altında titreyen kol kaslarından kaynaklanıyordu. Lydia, Silvio'nun onu taşımasından nefret ederdi. Anna bunun sebebinin Silvio'nun kokusu olduğunu sanıyordu: Soğanlı, madeni, her merdiven sahanlığından dönüşte gittikçe artan bir koku. Bu, on altı yaşındaki bir –şimdiye dek Lydia'yı kucağına alan ilk ve muhtemelen son– delikanlının kokusuydu.

Binadan Lydia'yla çıkıp onu taksiye bindirirken, çocuklar Silvio'nun bacakları etrafında güvercinler gibi toplaştılar. Anna önden koşup taksici kaçamasın diye hemen arka koltuğa yerleşti. Annesi öbür taraftan Lydia'yı yerleştirirken, taksici de katlanmış sandalyeyi bagaja koydu. Kasım ortasında çok güzel bir gündü. Taksi Brooklyn Köprüsü'nden geçti, East Nehri Yolu'na döndü ve nehrin karşısında Wallabout Körfezi göründü – gemiler, gemi bacaları ve çekiç başlı vinç. "Anne, bak!" diye bağırdı Anna. "Orası Donanma Tersanesi!"

Annesi dönene dek Tersane arkalarında kaldı. Önemli de değildi; pek ilgisini çekmiyordu. Savaşı umursuyor gibi değildi, yine de artan yağları kasap için biriktiriyor* ve tansiyon ölçmede kullanılan manşonların dikimine yardım ediyordu. Annesi günlerini komşularla birlikte radyo tiyatroları –*Fırtınaya Karşı, Genç Doktor Malone*– dinleyerek geçiriyormuş gibi geliyordu Anna'ya. Yemek vakti radyoda *New York Times Haber Bülteni*'ni açan, Fransız Kuzey Afrikası'ndaki ABD çıkarmalarına dair haberleri merak eden Anna'ydı. Orayı ele geçirdiklerinden beri Tersane yeni bir iyimserlik dalgasıyla dolmuştu. Anna, savaşta bir dönüm noktasından, uzun zamandır beklenen bir ikinci cepheden söz edildiğini bile işitmişti.

---

* II. Dünya Savaşı'nda Amerika'da yemeklerden artan yağlar toplanıp bomba yapımında kullanılıyordu. –*çn*

Anna'nın kendi gergin heyecanının farklı bir kaynağı vardı: Dexter Styles. Bu gece kulübü sahibiyle karşılaşmasının üstünden geçen iki haftada hayal gücü çok büyük, ürpertici senaryolarda hevesle dolaşmaya başlamıştı. Mesela babası evi hiç terk etmemiş. Mesela yağmur gibi yağan yeraltı dünyası kurşunlarıyla yok edilmiş, ölürken dudaklarında *Yurttaş Kane*'deki "Rosebud" gibi Anna'nın ismi varmış? Çok fazla Ellery Queen* kitabı okumuştu. Çok büyük bir tehlikeyi tek bir yozlaşmış kişiye yüklemek, Anna için daima bitmek tükenmek bilmeyen bir zevk olmuştu. Şimdi kendi hayatı bu gizemlerin dünyasına kaymış gibiydi; kasım gölgeleri manalı manalı uzanıyor ve Donanma Tersanesi'nin sokak ışıklarının parıltısı karnında uğursuz kıpırtılar yaratıyordu. Bu yeni önsezide, ilaçlarla dalınan bir uykudan uyanıyormuş gibi bir dinamizm, keskin bir canlılık vardı.

Dr. Deerwood'un muayenehanesi Park Bulvarı'ndaki bir apartmanın ilk katındaydı. Anna'nın annesinin dediğine göre, Oryantal halılar ve brokar döşeme koltuklarla bezenmiş bekleme odası "Viktoryen" tarzda döşenmişti. Perdelerde altın püsküller vardı ve duvarlar, ağır çerçevelerle boğulmuş küçük resimlerden oluşan bir yığınla kaplıydı. Bazen burada, sandalyelerde büzülmüş ya da iki büklüm olmuş, bastonla yürüyen, Lydia'yla akrabalık ilişkileri varmış da ıstırap bakımından kuzenlermiş gibi bekleyen başka hastalar da olurdu. Bugün pazar olduğu için oda boştu. Anna ve annesi bir kanepede yan yana oturdular, Lydia sandalyesindeydi. Geleceğini bilerek Dr. Deerwood'u beklemek, Anna için yılda iki kez yaptıkları bu ziyaretlerin en önemli kısmıydı. Beklenti kaburgalarının altında köpürürdü. *Doktor gelecek! Doktor gelecek!*

Bir kapının iması, ardından onun sesi: "İyi günler, iyi günler.

Ellery Queen, Frederic Dannay ve Manfred Bennington Lee adlı yazarların mahlası ve yarattıkları kurgu karaktere verdikleri isimdir. New York'ta yaşayan gizemli bir yazar olan bu karakter, polis müfettişlerinin karmaşık cinayetleri çözmesine yardım eder. Dannay ve Lee, Ellery Queen karakterinin yer aldığı otuzdan fazla roman ve birkaç öykü kitabı yazmıştır. *–çn*

Hepiniz hoş geldiniz." Balmumu sürülmüş beyaz bıyığıyla, gri doktor önlüğünden ziyade silindir bir şapkayla daha iyi görünebilecek tombul bir adamdı. Önce yüzüne düşen saçını yana aldığı Lydia'yı selamladı. "Merhaba, Bayan Kerrigan," dedi. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Ve abla Bayan Kerrigan," diye ekledi, Anna'nın elini sıkıp. "Ve elbette anne Bayan Kerrigan." Son yıllarda Bay Kerrigan'ın nerelerde olduğundan asla konuşulmazdı.

Muayene, dekorasyon bakımından daha sade ama insanı rahatlatan bir sıcaklığı olan yan odada yapıldı. Bir köşede üst üste asılmış kasnaklar ve deri bantlar vardı ama Lydia için bunlara asla başvurulmuyordu. Doktor onu tekerlekli sandalyesinden kaldırıp onunla birlikte bir tartıya çıktı. Daha küçük bir kızken bu işten heyecan duyan Anna, tartının çubuğu dengede durana dek ağırlıkları hareket ettirdi. Ardından doktor Lydia'yı, başını eliyle destekleyerek yumuşak bir muayene koltuğuna koydu ve nazikçe bir o yana bir bu yana çevirdi. Kız kımıldamadan yatıyordu, neredeyse uykulu gibiydi, bu esnada doktor ağzının içine baktı, nefesini kokladı ve stetoskopla kalbini ve ciğerlerini dinledi. Saçını ve tırnaklarını inceledi. Uzuvlarını hareket ettirdi: Kollar, bacaklar, gövde, dikkatle açarak gerçek boyutunda incelediği ve ölçtüğü kıvrılmış ayaklar ve eller. Lydia Anna'dan beş santim kadar uzun olmalıydı.

"Akşamları daha mı huzursuz?" diye sordu doktor. "Sakinleşmesi için size kafur damlası vereceğim. Yutmakta zorluk çekiyor mu? Yemek yedirmek dert olabilir, biliyorum. Kilo kaybetmemesine sevindim; bu noktada hastalarımın pek çoğu zayıflamaya başlıyor. Daha zayıf görünmeye başlarsa telaşlanmayın; bu tamamen doğal."

Lydia eskiden gülerdi. Eskiden pencereden dışarı bakardı. Eskiden kendi geveleyen, anlaşılmaz tarzıyla yanında söylenenleri tekrarlardı. Uzun süreler daha hareketli, daha canlı olurdu. Bu keyifler ve alışkanlıklar teker teker azalıyordu. Bunlardan birinin kaybolduğu her seferde, Anna'yla annesinin artık o şeyi

beklemedikleri, neredeyse hatırlamadıkları yeni bir hâle uyum sağlaması gerekiyordu.

Artık onun uyanık olduğu zamanlarda, Anna kardeşiyle ilgili farklı şeyler düşündüğünü fark ediyordu. Gün boyunca aşk programları dinlemek insanı uyuşuk yapmaz mıydı? Lydia'nın *ne sebepten* hareketli, canlı olması gerekiyordu ki?

Muayene bitti, Dr. Deerwood onu da konuşmalarının bir parçası kılacak şekilde Lydia'nın yakınına bir sandalye çekti. "Her ikinizi de çok takdir ediyorum," dedi Anna ve annesine. "Çabalarınız fevkalade sonuçlar vermeyi sürdürüyor."

Bu noktada sık sık olduğu gibi annelerinin gözünde yaşlar birikti, gerçi hiç ağlamazdı. "Mutlu mu sizce?" diye sordu.

"Aman Tanrım, evet. Lydia hayatı boyunca sevgi ve ilgiyle sarılıp sarmalandı. Onun durumundaki pek az insan bu lükse sahip oluyor maalesef."

Anna bazen Dr. Deerwood'a, uzun zamandır süren mücadelelerini ışık saçan bir şeye dönüştürebilen bu sihirbaza karşı hissettiklerinin aşk olabileceğini düşünürdü. Ama bugün, belki doktor önlüğünün altına binici çizmesi giydiğini görüp Central Park'ta bir atı olup olmadığını merak ettiğinden, *Bize harika olduğumuzu söylesin diye tonlarca para ödüyoruz ona,* diye düşünürken buldu kendini. Ve sonra başka bir ses kendine itiraz edermiş gibi araya girdi: *Bunu duyabilirsen aferin sana.*

"Neden daha kötüye gidiyor?" diye sordu Anna ve annesinin irkildiğini hissetti.

"Lydia'nın hastalığının hiçbir tedavisi yok," dedi Dr. Deerwood. "Bunu biliyorsun."

"Evet," diyerek kabullendi Anna.

"Onun için doğal olan bir seyir izliyor. Bizim 'daha iyi' ya da 'daha kötü' dediğimiz şeyler, kardeşin için pek geçerli değil."

"Onunla daha fazla ne yapabiliriz?" diye sordu Anna. "Daha sık dışarı çıkarsak? Okyanusu hiç görmedi – tüm hayatı boyunca bir kez bile."

"Değişiklik ve hareket herkes için iyidir, Lydia dahil," dedi doktor. "Üstelik deniz havası mineral doludur."

"Üşütür herhalde," dedi Anna'nın annesi sert sert.

"Eh, ben olsam kışın götürmem. Ama sıkı giyinirse böyle bir günde sorun olmaz."

"Baharı beklemeyi tercih ederim."

"Neden?" diye sordu Anna annesine. "Neden bekleyelim?"

"Neden acele edelim?"

Gözlerini dikip birbirlerine baktılar.

"Genç Bayan Kerrigan'la hemfikir olacağım," dedi Dr. Deerwood yumuşak bir sesle. "Zaman geri gelmiyor ne de olsa. Nasıl geçtiğini anlamadan, önümüzdeki mayıs yeniden görüşeceğiz. Neden bekleyesiniz?"

Dr. Deerwood'a yaptıkları ziyaretler normalde Anna ve annesini saatler süren –birlikte geçirdikleri en güzel saatlerdendi– bir yüksek moral havasıyla çevrelerdi. Şimdiyse Lydia'nın sandalyesini yeniden Park Bulvarı'na doğru iterken birbirlerinin gözlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Dışarı çıkınca Anna kardeşinin saçını topladı, bu arada annesi de atkısını yeniden boynuna sardı.

"Pekâlâ. Parka mı?" diye sordu annesi.

"Neden plaj olmasın?"

"Ne plajı Anna?"

Anna inanamadı – annesi doktorun az önce söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış mıydı? "Coney Island ya da Brighton Plajı! Taksi tutabiliriz."

"Çok uzun sürer, üstelik pahalıya patlar," dedi annesi. "Ne yeterince bez var yanımızda ne de yiyecek. Hem Lydia'nın okyanusu görmesi için bu ani takıntı neden? Gözü neredeyse hiç görmüyor."

"Belki bakacak fazla şeyi olmadığındandır."

Annesinin yüzü yoğun sonbahar ışığında fena hâlde solgun görünüyordu – dün gece şapkasına diktiği parlak yeşil tüyler

daha da fazla öyle görünmesine yol açmıştı. "Senin neyin var Anna?" diye sordu üzüntülü bir sesle. "Günümüzü hep yaptığımız gibi geçiremez miyiz?"

Anna pes etti. Yiyecek ve bez konusunda annesi haklıydı; daha fazla plan yapmadan böyle bir şeye kalkışamazlardı. Central Park'a yürüdüler, burası çocuklu annelerle ve üniformalarına hardal bulaşmasın diye dikkatle sosisli sandviçlerini yiyen askerlerle doluydu. Anna, dişlerini şekerlemelere geçirmiş gibi günün zevklerini hissetmeye çalıştı. Burunlarından soluyup homurdanan atlar. Patlamış mısır kokusu. Ağaçlardan süzüle süzüle düşen yapraklar. Lydia uyuyakaldı, başı önüne düştü. Yüzünü örten parlak saçıyla, sadece bacakları sorunlu bir kıza benziyordu. Bu görüntü, onun gerçek hastalığının sebep olduğundan daha sevecen bir acıma hissine yol açtı. Anna askerlerin birbirlerine mırıldandıklarını işitebiliyordu neredeyse: *Ne yazık, çok da güzel bir kız.*

Ama Anna'nın düşünceleri inatla plaja ve ardından Dexter Styles'a kaydı. Bethesda Çeşmesi'nin basamaklarından aşağı bakarlarken şöyle dedi: "Sence babam dönecek mi?"

Ondan son kez bahsetmelerinin üstünden haydi haydi bir yıl geçmişti ama annesi şaşırmış görünmedi. Belki o da onu düşünüyordu. "Evet," dedi. "Döneceğini hissediyorum."

"Onu aradın mı? Limanda? Ya da sendika binasında?"

"Elbette. O zaman da biliyordun. Ama İrlandalılar asla konuşmaz. 'Çok üzüldüm, Aggie canım, çok yazık oldu...' O çakmak çakmak mavi gözler. Ne düşündüklerini asla bilemezsin."

"Bir kaza oldu herhalde. Limanda."

"Ah, bunu saklamazlardı! Dullar ve öksüzler onların uzmanlık alanı. Dertleri yaşayanların karılarıyla."

"Peki ya – birisi ona zarar verdiyse?" Bu kelimeleri söylerken Anna'nın kalp atışları hızlandı. Annesinin yüzünde bir hayret ifadesi gördü.

"Anna," dedi annesi. "Onu tanıdığım bunca yıl boyunca tek bir düşmanı olmadı."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Annesi yanıt vermekte zorlanıyor gibiydi. En sonunda şöyle dedi: "İşlerini çok düzenli bir biçimde bırakmış. Nakit, banka defterleri...hiçbir yerde yarım kalmış bir iş yok. İnsanlar – senin kastettiğin biçimde ortadan kaybolan insanlar, hiçbir uyarı almazlar."

Anna bu gerçekleri gözden kaçırmıştı. Şimdi bunları hatırlayınca, hayal kırıklığı midesini öyle altüst etti ki korkuluğa yaslanmak zorunda hissetti. Uzun bir sessizliğin ardından, "Sence çok uzakta mıdır?" diye sordu.

"Yakınlarda olup da yanımıza gelmeyeceğini sanmam."

"Ne yapıyordur?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sen ne *düşünüyorsun?*"

Annesi ona baktı. "Onu düşünmüyorum Anna. Gerçeği söylemek gerekirse."

"Neyi düşünüyorsun?"

Annesinin yanaklarında bir kırmızılık belirdi. Öfkeliydi. Anna da öyleydi ve bu öfke, ona karşı gardını alıyormuş gibi kızı güçlendiriyordu.

"Neyi düşündüğümü gayet iyi biliyorsun," dedi annesi.

Silvio Lydia'yı yeniden üst kata (merdivenlerden geri yukarı çıkmak hep daha sakin geçiyordu) çıkardıktan kısa süre sonra kapı üstünkörü çalındı ve Brianne kapıyı itip açtı. Merdivenleri tırmanmaktan nefes nefese kalmış hâlde kendini bir sandalyeye bıraktı, paltosunu çıkarıp attı ve odayı içinde cadı fındığı gibi şifalı bir şeyin emaresini taşıyan bir gül ve yasemin kokusuyla doldurdu. *Lady of the Lake*. Anna kendini bildi bileli halası hep bu parfümü kullanırdı. *Hiçbir erkek dayanamaz ona,* demeyi severdi – bir şekilde bunun doğru olduğu zamanlarda bile, alaycı bir edayla.

Nefesi düzelince ayağa kalkıp Anna'yı öptü, annesine mer-

haba dedi ve başını eğip şefkatle Lydia'ya baktı. "Tuz madeninde hayat nasıl?" diye sordu Anna'ya. "Savaş çığırtkanı başkanımız için makine yağlıyor musun hâlâ?"

"Şey, sana milli savunma tahvili satmayı umuyorum."

"Kesinlikle. Domuzlar uçmaya başlarsa alırım."

"Philadelphia ve Charleston'ın gerisindeyiz. Annem Yüzde On Kulübü'ne* katılmama izin vermiyor."

"Savaş jargonuyla konuşuyor," diye seslendi Brianne, Lydia'ya yemek yediren Anna'nın annesine. "Korkarım bu lisana yabancıyım."

"Maaşının yüzde onunun savaş tahvillerine yatırılmasını istiyor," dedi annesi düz bir sesle. O ve Anna saatlerdir konuşmamışlardı.

"Yeterince tahvil satın aldığında sana bir tür incik boncuk veriyorlardır eminim. Öyle değil mi?" dedi Brianne. "Gerçeği söyle."

"*USS Iowa* gemisiyle denize gidecek bir parşömene imza attım." Halasının aptalca bulacağını bilse de Anna bunu gururla söyledi.

"Bak hele! Sana büyü yapmışlar canım benim. Bu bizim savaşımız bile değil. Japonlar dosdoğru Roosevelt'in ekmeğine yağ sürdü – o çakal bunu yapsınlar diye onlara para yerdiyse de hiç şaşırmam."

"Peder Coughlin gibi konuşuyorsun," dedi annesi.

"Papazın programını bırakmalıydılar. Ayrıca Lindy, Roosevelt'e karşı yarışmalı ve ona hak ettiği yenilgiyi yaşatmalıydı."

"Hala, Lindbergh artık savaşı destekliyor."

"Hah! Düşündüklerini açıkça söyleyecek olursa onu şehirden kovacaklarını biliyor."

Ten Percent Club: II. Dünya Savaşı'nda vatandaşlar maaşlarının yüzde onunu savaş tahviline yatırmaya teşvik ediliyordu. Katılım hayli yüksekti. Bütün işçileri "Yüzde On Kulübü"ne üye olan fabrikalara özel "gönüllü askerler" bayrağı dikiliyordu. –*çn*

"Peder Coughlin kuduz köpeğin teki," dedi annesi.

"Hitler'in güzelce bir pataklanmaya ihtiyacı var sadece," dedi Brianne. "Kum havuzunda zorbalık eden bir çocuktan farksız, peki bizim çocukların bunun için ölmesi mi gerekiyor? Sadece askerleri ve donanmadakileri kastetmiyorum – ticaret filosundaki çocuklardan ne haber? Hepsi Sheepshead Körfezi'nde – orada yeni bir denizcilik eğitim merkezleri var. Gıda, silahlar, battaniyeler, çadırlar – sence tüm bunları savaş alanına kim getiriyor? Düzinelerce ticaret gemisi torpille vuruluyor ve o çocukların kendilerini savunacak doğru dürüst silahları bile yok." Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Savaş tahvilleri bu yüzden var hala. Hitler'i pataklamak için."

"İyi. Kaç para?"

"Bir dolar? İki tane mi?"

"Beş olsun. Ayrıca sen ne zaman okula döneceksin?"

"Teşekkürler hala!"

Brianne çantasından beş dolarlık bir banknot ve onunla birlikte bir şişe Chartreuse çıkardı. Birkaç yıldır "özel bir arkadaşı" vardı – onun Abraham & Straus'tan alışverişe devam etmesini ve tanesi on dolar olan Chartreuse liköründen satın almasını sağlayacak kadar cömert olan bir toptan ıstakoz satıcısı. Ama o, Anna'yla annesini tanıştırmayacak kadar utanıyordu bu adamdan.

Anna'yla annesi birbirine bakıp hafifçe gülümsedi; Brianne onlara birbirlerine benzediklerini hissettirmişti. Kırk yedi yaşında, iriyarı ve kalın sesli bir kadındı, kan kırmızı ruju Cheshire kedisinin bedensiz sırıtışı gibi eski günlerden bir hatıraydı. On yedi yaşında kendine "Brianne Belaire" olarak yeni bir isim vermiş ve Follies'e katılmıştı; Anna'nın annesi sekiz yıl sonra gelse de pek birlikte çalışmamışlardı çünkü Brianne "Bay Z."yle külahları değişip daha müstehcen revülere geçmişti: George White'ın *Scandals*'ına ve Earl Carroll'un *Vanities*'ine.

Brianne'in hayatı kendince aşk ilişkilerinden, kıl payı kurtulmalardan, başarısız evliliklerden, yedi filmdeki küçük rollerden ve içki ya da sahnede çıplaklık yüzünden kanunla yaşanan çeşitli sürtüşmelerden ibaret uzun süreli bir heyecan olmuştu. Viskiden başka hiçbiri kalıcı olmadı, demeyi severdi: İnsanın bir viski-sodanın sunduğu güvenilir rahatlamayla başa çıkabileceği, dünyanın sunduğu sığlıklar ve döneklikler vardı sadece. Erkekler en büyük fiyaskoydu: Sıçanlar, bitler, hiçbir işe yaramazlar – onları suçlayamazdınız; imalat hasarları vardı. Evlilikten elde edilebilecek olası en iyi sonuç zengin, çocuksuz bir dulluk olurdu. Brianne ancak çocuksuz olmayı becerebilmişti.

İçkileri doldurup bir bardağı Anna'nın annesine doğru kaydırdı. "Bunlardan bir tane içebilecek yaşa gelmedin mi sence?" dedi Anna'ya. "Tanrı biliyor ya on dokuzuma geldiğimde ben içiyordum."

"On dokuzunda evliydin," diye hatırlattı Anna'nın annesi.

"Boşanmıştım!"

"Hayır, teşekkürler hala."

Brianne iç çekti. "Pek erdemli bir hareket. Mutlaka senden etkileniyor Agnes."

"Senden etkilenmediğini biliyoruz."

Bazen Anna'nın içinden içkiyi kabul etmek geçiyordu – sadece halası ile annesinin ne tepki vereceğini görmek için. Onun rolü –bu o kadar katı biçimde yerleşmişti ki nereden kaynaklandığını hatırlamıyordu artık– etrafındaki kötülüklere karşı çok sağlam durmaktı – her şeye rağmen kemiklerinin, kalbinin, dişlerinin *iyi olması* gerekiyordu. Düşündükleri biçimde iyi olmadığı –on dört yaşından beri öyle olmamıştı– gerçeğini unutmak, onların yanındayken kolay olmalıydı. Ama Anna asla tümüyle unutamıyordu.

Annesi bir elini onun omzuna koydu: Bir barışma teklifi. Anna da onun eline dokundu. "Hadi üstünü değiştirip yatıralım onu," dedi annesi.

"Otur da içkini iç Aggie," diye emretti Brianne. "Lydia bir yere kaçmıyor."

Annesi tuhaf biçimde söz dinleyip oturdu ve bardaklarını kaldırdılar. Masanın karşısında Lydia sandalyesinde iki büklüm oturuyordu. Brianne onun fiziksel bakımına hiç katılmıyordu – bu ondan beklenen bir şey değildi. Anna, halasının Lydia'yı apartman dairesinde altı bezli hâlde tutmanın delilik olduğunu düşündüğünü tahmin ediyordu – resmen yetişkin bir kadındı artık. Annesi de bu düşünceyi hissediyorsa eğer hiç renk vermiyordu.

"Acıklı hikâye," dedi Brianne, içkisinden ilk uzun yudumu aldıktan sonra. "Şu kapıcıyı hatırlıyor musun, Milford Wilkins'i? Peruğu olan? Opera şarkıcısı olmak istiyordu hani?"

"Elbette," dedi Anna'nın annesi.

"Geçen gün Apollo'da gördüm onu, biletleri topluyordu. Uyuşturucu bağımlısı olmuş."

"Olamaz!"

"O gözler. Kesinlikle öyle."

"Ah, korkunç bir şey," dedi annesi. "Çok güzel bir sesi vardı."

"Kapıcı şarkı mı söylüyordu?" diye sordu Anna.

"Hayır ama bazen şarkı söylerdi bize, gösteriden sonra," dedi annesi.

Brianne başını sağa sola salladı, bakışları yerdeydi ama Anna, Follies yıllarından tanıdıkları dansçı arkadaşları ya da başkaları hakkında bir sonraki trajik hikâyeyi aranıp tarandığını görebiliyordu neredeyse. Taze felaketler tükenince, yeniden başvurulacak eski yedekler vardı: Hiçbir işi beceremeyen kocası Jack Pickford'la –Mary Pickford'un abisi– kavga ettikten sonra cıva klorür içen Olive Thomas. Kostümüne giremeyecek kadar şişmanlayınca beşinci kat penceresinden atlayan Allyn King. Efsanevi baştan çıkarıcı ve Bay Z.'nin uzatmalı metresi, şimdiyse şurada buradaki barlarda bulaşık yıkayan, kendini aptal durumuna düşüren, iflah olmaz ayyaş Lillian Lorraine. Anna

çocukken bu lanetlenmiş güzellerin *Little Miss Muffet*,* Kraliçe Guinevere ve Uyuyan Güzel'le aynı büyüleyici gezegende bulunduğunu hayal etmişti. Farklı bir bilgiyse daha ağır biçimde gösterdi kendini: Bu hikâyelerde adı geçen kızlar birer yıldız olmuştu, Brianne'le annesi ise onların ardından fısır fısır konuşan sıradan koro kızlarıydı.

"İki hafta önce bir gece kulübüne gittim," dedi Anna. "Donanma Tersanesi'nden bir kızla." Her ne kadar halasıyla Dexter Styles hakkında konuşmaya can atsa da sesi çok soğukkanlıydı. "Mekânın adı Moonshine'dı. Hiç gittin mi?"

"Benim gibi görünüp de bir gece kulübüne girmek yasadışı," dedi Brianne. "Kapıda kelepçeyi takarlar."

"Kes şunu hala."

"Bildiğim kadarıyla bir gangster işletiyor orayı. En iyileri genellikle – Owney Madden'in kulübü Silver Slipper'ı hatırlıyor musun? Ya da El Fay'i?" Anna'nın annesine soruyordu; bu sırada Agnes yeni kafur damlasıyla Lydia'ya sıcak süt kokteylini yapmış, içmesine yardım ediyordu.

"Texas Guinan eğlence programının sunuculuğunu yapardı hani?" Brianne devam etti. "*Merhaba Ezikler!*" Derin derin iç geçirdi. "Zavallı Texas. Her şeyin arasında gitti dizanteriyi buldu."

Anna sabırsızlanmaya başlamıştı. "Hangi gangster?"

"Dexter Styles. Onunla hiç karşılaştın mı Aggie?" diye sordu halası. "Bizden daha gençtir."

"Ben senden daha gencim," diye hatırlattı Anna'nın annesi. "Sekiz yaş."

"Peki o zaman. Aşağı yukarı senin yaşında. Yıllar önce, onun kulüplerinden birinde trompet çalan bir sevgilim olmuştu."

"Dexter Styles," dedi annesi ve başını sağa sola salladı.

"'Gangster' tam olarak ne demek?" diye sordu Anna.

* İngilizce çocuk tekerlemesi. İlk kez 1805'te kaydedilmiştir. –*çn*

"Şey, eskiden içki sevkiyatı yapan demekti," dedi Brianne. "Şimdiyse bir hükümet maşası."

Anna'nın annesi ayağa kalkıp Lydia'nın sandalyesinin tutamaçlarını tuttu. "Onu yatırayım," dedi Anna'ya. "Sen yemeği hazırla."

Annesi önceki gece kaburga ile Alman usulü lahana turşusu yapmış, bunları bir havluya sarıp buzdolabına koymuştu. Anna fırını çalıştırdı, kabı içine yerleştirdi, ardından bir tencereye ısıtmak üzere iki kutu fasulye boşalttı. Annesi onu işitmesin diye alçak sesle sordu: "Babam onu tanır mıydı?"

"Kimi – Styles'ı mı? Sanmam."

"Birlikte iş yapmadılar mı? Sendikayla ilgili bir şeyler?"

"Sendika mı, imkânı yok. Onların hepsi İrlandalı, Styles ise İtalyan."

"Ama ismi... İtalyan ismi değil." Anna bunu söylerken tuhaf bir tereddüt hissetti.

Brianne güldü. "Styles İtalyan, inan bana. Veya kısmen İtalyan. İsimler değiştirilmek için vardır canım; sana bu kadarını öğretemedim mi? Gerçi ben de az değilim: Bir İrlandalı ismi istemedim ve Brianne, Kerrigan'dan daha İrlandalı. Değiştirme sebebim buydu işte!"

"Ne yaptın?"

"Betty. Sally. Peggy. Amerikalı isimlerden biri. Anna fena değil ama Ann daha iyi olurdu – daha da iyisi Annie."

"Iıyy."

"Tüm bunları neden soruyorsun?"

Halasının cin gibi bakışları, en azından bir zamanlar dünyadaki her şeyi görmüş olduğu izlenimi veriyordu; bütün mesele gördüğünü fark etmekti. Anna kaburgaları kontrol etmek için arkasını döndü. Yüzü fırına dönükken şöyle dedi: "O adamın ismini duydum galiba."

"Sosyete haberlerinde geçer," dedi Brianne. "Styles, resmen

o dört yüzlerden* biri. Ama tam da değil – insanlar sadece onun kendilerini sinema artistlerinin yanına oturtmasını istiyor."

Anna'nın annesi geri geldi, üstünü değiştirip bir ev elbisesi giymişti, kemeri ya da çorabı yoktu. "Kimmiş o?"

"Dikkatli ol Aggie. Kızın gangsterlerle ilgileniyor." Anna'nın annesi güldü. "Gerçek bir kusura ihtiyacı var," diyerek takıldı Brianne. "Savaş çığırtkanlığından başka."

Anna yemek boyunca düşüncelerini bir mantığa oturtmaya çalıştı. Babası Dexter Styles'la tanışmıştı – bu bir gerçekti. Yine de ne annesi ne de halası bu tanışıklıktan haberdardı, ne de bunun için görünürde bariz bir sebep vardı. Bu da mutlaka bir sırrın varlığına işaret ediyordu. Neden buluşmuşlardı?

Brianne yeni bir üzücü hikâyeyi eşeledi: Harika Evelyn Nesbit, California'da kilden çanak çömlek yapacak kadar sefalete düşmüştü. "Ne büyük bir düşüş," dedi inleyerek.

"Çanak çömlek yapmayı seviyor da olabilir," dedi Anna'nın annesi.

"Aggie," dedi Brianne, içkisini masaya bırakıp. "Evelyn Nesbit? O efsanevi güzel? Harry Thaw'ın Stanford White'ı öldürme sebebi? Bir *çömlekçi*?"

"Şaşırtıcı." Anna'nın annesi hep Brianne'in konuşmaya devam etmesini sağlayacak bir şeyler söylerdi; o, Anna'nın halasının bilgisi, dedikoduları ve korkunç keşifleriyle etrafına kurdeleler sardığı bayram direğiydi.

"Birinin durumu mutlaka iyi olmalı," dedi Anna. "Birlikte dans ettiğiniz tüm o kızların arasından biri."

"Adele Astaire şimdi İskoçya'da Lady Cavendish oldu," dedi annesi. "Eğlenceli bir şeydir herhalde."

"İskoçya soğuk ve karanlık diye duydum," dedi Brianne, bir kaburgayı kemirirken. "İnsanları da bir tuhaf."

---

* ABD'de 19. yy sonundan 1900'lerin başlarına kadar olan dönemde (*The Gilded Age – Yaldızlı Çağ*) New York sosyetesi için *Dört Yüzler* (*The Four Hundreds*) denen bir liste hazırlanmıştır. Bu liste *The New York Times*'ta yayınlanırdı. –*çn*

"Eh, Peggy Hopkins Joyce var. Her boşanmada daha da zenginleşmiyor mu?"

"Şişko ve umutsuz durumda," dedi Brianne neşeyle. "Neredeyse bir orospu gibi."

"Ruby Keeler, Al Jolson'la evlendi."

"Boşandı. Bir başına piçler büyütüyor."

Brianne lahana turşusunu silip süpürürken annesi bir an düşündü. "Peki, Marion Davies ile Bill Hearst hâlâ birlikte değil mi?"

"İnzivadalar. Skandal başlarına bela," dedi Brianne şakıyarak.

Sevgiyle "özel dostu" olarak anılan Istakoz Kralı, Brianne'in Anna ve annesine biraz para vermesine izin vermişti – sevgilisinin bu hediyeleri bildiğine ve onayladığına inanılabilirse tabii. Bilerek ya da bilmeyerek Anna'nın Brooklyn Üniversitesi harcını ödemiş ve eskisi için fazla büyüdüğünde Lydia'ya yeni bir sandalye satın almıştı. Brianne, Anna'nın annesinin kabul edebileceğinden daha fazla yardım teklif ediyordu.

"Onu yemeğe getir lütfen," diye rica etti Anna'nın annesi, konserve ananas ezmelerini yerken. "Kaburga pişiririm yine. Güzel değil miydi?"

"O balıkçı," dedi Brianne, bu gayet makul bir itirazmış gibi.

"'Toptancı' demek gerçekten balıkçılık yapmadığı anlamına gelmiyor mu?" diye sordu annesi.

"Balık kokuyor." Brianne sevgilileri hakkında hep gizli kapaklı olmuştu, yatlarda ve özel kompartımanlarda onlarla birlikte ortadan kaybolur ve yıllar sonra bu adamları "eski arkadaşlar" olarak tanıştırırdı. "Yemin ederim, gayet sıradan bir tip," dedi. "Şunun sandığı gibi kirli işler karıştırmıyor." Anna'yı kastediyordu elbette.

"Öyle düşünmüyorum hala."

"Sadece ne düşüneceğine dair hiçbir fikrin olmadığı için!"

Anna kendi yatağına gitmeden önce Lydia'nınkinde, onun yanına uzandı. Mutfaktan belli belirsiz annesiyle halasının tazeledikleri içkileriyle Ann Pennigton'ın meşhur gamzeli dizlerinden konuştuklarını duydu. "...fena hâlde meteliksiz," diye mırıl mırıl konuştuğunu işitti halasının. "At yarışında her şeyini kaybetti, zavallıcık..."

"Liddy," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Seni plaja götüreceğim."

Panjurun çevresinden sızan hafif aydınlıkta kardeşinin gözlerinin açık olduğunu gördü. Dudakları onu yanıtlarmış gibi kıpırdandı.

"Denizi görmeye gideceğiz," diye fısıldadı Anna.

Denizi görmeye denizi de nizi deniz

Lydia'nın içinde, uzak bir frekansa ayarlanmış bir radyoymuş gibi akan bir titreşim vardı sanki. Anna'nın bütün sırlarını biliyordu; Anna kuyuya atılan bozuk paralar gibi bunları onun kulaklarından içeri bırakıveriyordu. Babaları onu sendika işlerine yanında götürmeyi bıraktığında Lydia'ya sığınmıştı. Anna kavga ederek ve yaramazlık tehditleriyle babasını teslim olmaya zorladı ama geceleri kardeşine sarılıp onun saçları arasında ağladı. Gidecek belli bir yer olmadan komşu çocuklarla takılmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Saat on ikide yapacak ilginç pek bir şey olmazdı; oğlanlar *stickball*, *stoopball** veya futbol ("top" da bir gazeteye sarılıp sıkıca bağlanmış bir tahta bloktu) oynarken kızlar kaldırımlarda gürültü yapardı. Anna bu sıkıcı ortamdan uzaklaşmak için Lydia'yı bahane olarak kullandı ve babasının aklının başına gelmesini bekledi – kendisinin olmazsa olmaz olduğunu görmesini. Umurunda değilmiş gibi yapıyordu. Ve yavaş yavaş aylar, ardından bir yıl geçtikten sonra da daha az umursar oldu.

---

* *Stickball:* Sopayla topa vurmayı gerektiren, beysbola benzer bir oyun; *Stoopball:* Binaların merdivenlerine top atıp belli bir tur koşmayı gerektiren yine beysbola benzer bir sokak oyunu. *–çn*

Ringolevio –hapislerin ve takımların olduğu bir tür saklambaç– sokaktaki kızlarla oğlanları lisede bile bir araya getirebilen tek oyundu. Sekizinci sınıfta olduğu o mart ayında, Anna birinin bodrumundaki elma varilleri arasına çömelmişken bir fısıltı işitti: "Seni bulurlar orada."

Yüksek tahta kenarları olan bir depo bölmesinden gelmişti ses. Kapısında bir asma kilit asılıydı ama Anna varillerden birinin üstüne çıkıp tahta bölmelerinin birinin üstünden aşırmayı becerdi ve kütük yığınına benzeyen ama aslında –çok karanlıktı, ancak dokunarak anlayabildi– rulo yapılmış halılardan oluşan bir yığın olduğunu anladığı şeyin üstüne atladı.

"Kapa çeneni. Geliyorlar."

O zaman bunun bir oğlan olduğunu fark etti. Kalasların arasındaki boşluktan bakınca, Anna karşı takımdan üç kişiyi seçti. Biri, Lillian'ın abisi Seamus'tu; Anna'dan hoşlanıyordu. Kızın önceden olduğu yere, elma varillerine gitti, ardından şimdi olduğu bölmeye geldi. İçeri girmenin bir yolunu aranarak tahtalara dokundu. Anna onun giysilerinden gelen naftalin ve nefesinden gelen Juicy Fruit sakızının kokusunu aldı – ve onun da kendi kokusunu almasından korktu. Kapalı bir bölme içinde bir oğlanla basılma, amansız bir alaya konu olma korkusuyla kaskatı kaldı. On dört yaşına yeni girmişti. Arayanlar bodrumun diğer taraflarına geçince, Anna rahatlayıp derin bir nefes aldı. Yoğun bir sessizlik oluştu. Oğlanın giriş yolunu bulduğu gibi çıkış yolunu da açmasını bekledi. Ama kımıldamadan duruşu uzadıkça, oradan çıkması o kadar da acil görünmemeye başladı. Sıcak karanlığın içinde uzanmak, kalorifer kazanının uzaktan gelen uğultusunu ve yanındaki oğlanın nefeslerini dinlemek gayet hoştu.

Nihayet, oğlan onun elini tuttu. Anna bekledi, aşırı tepki vermek istemiyordu; sonra elini çekmeden, böyle yapmanın tuhaf olduğunu düşündü. Elinin tutulmasından korkuyor muydu? Belli ki hayır. *Burada olmayabilirim,* diye düşündü Anna elini

onun pantolonunda, düğmelerin altındaki kumaşın gerginleştirdiği yerde gezdirirken. Elini çekebilirdi elbette ama bekledi, *Bu ben olmayabilirim*, diye düşünüyordu. Tozlu, buğdaysı bir aroma taşıyan alkollü bir elma kokusu yükseldi halılardan. Oğlan onun elini hareket ettirirken, Anna'nın neler olacağına dair merakı bunun ne olduğunu anlayıp onu istemeye dönüştü. Nihayet oğlan bir elektrik kablosuna dokunmuş gibi sarsıldı. Yan döndü, bunun yaşanan şeyin sonu olduğunu düşünmüş gibiydi. Ama o konuda yanılıyordu, çünkü aralarında her ne olduysa bu Anna'ya da geçmişti. Oğlanın elini alıp pilili eteğine bastırdı, şiddetli bir zevk dalgası bedenini titreterek içinden geçip gidene dek onun sıcak parmaklarını hareket ettirdi.

Bu oğlan Leon'du, o zaman fark etti. Belki en baştan beri biliyordu. "Önce ben çıkayım," dedi oğlan.

Ayrı ayrı oyuna yeniden katıldılar. Leon on altı yaşındaydı. Bu kadarla kalacağını düşündü Anna. Ama öyle değildi.

Leon okuldan sonra mezar taşı yapan babasının yanında çalışıyordu ama işler her yerde olduğu gibi kesattı ve sık sık kaytarabiliyordu. Zaman zaman Anna onun dışarıda oynanan bir oyunda birkaç dakika önce ortadan kaybolduğunu fark ediyor ve o aynı bölmede bekler hâlde buluyordu. Bazen kendisi boşu boşuna bekliyor, bazen de Leon'un beklemiş olduğunu öğreniyordu. İçeri girer girmez hırsızların açgözlü aceleciliğiyle hareket ediyorlardı – önce, ilk karşılaşmalarındaki esrime hâlini tekrarlıyorlardı. Ama kısa süre sonra, giysi katmanları çıplak tenin mucizelerini gözler önüne sermeye başladı. Leon annesinin çarşaf dolabından tüylü bir battaniye çalıp halıların üstüne örttü. Her küçük ileri gidişin ardından, Anna kendi kendine bu kadarının yettiğine söz veriyordu; artık sadece aynı şeyi tekrarlayabilirlerdi. Ama mantığı daha fazla kenara bırakmak, daha amansız bir ileri gitme arzusu içeriyordu. Anna yaptıkları şeyi gözünde canlandıramıyordu: Masumiyetinin kanıtı. Karanlık hayallerini yeniden yaşamak için günlerini kıvranarak geçir-

diği hâlde, tüm bunlar başka bir yerde, başka bir kızın başına geliyormuş gibi hissediyordu. Karanlık bölmede yaşamını, döşeme tahtalarının arasından kayıp gidiveren bir iğne gibi hissediyordu. Yüzü olmayan bir suçlayana tüm dürüstlüğüyle, *Neyi kastettiğini anlamıyorum, o şeyleri ben yapmadım,* dediğini hayal ediyordu. *Onların ne olduğunu bilmiyorum bile.*

Bina sahibinin, bir çamaşırcı kadının, meyve şarabı yapmak için elmaları varillerde saklayan İtalyan ailenin üyelerinin kıl payı kurtuldukları, rahatsızlık verici ziyaretleri oldu. Ama tam da yaptıkları şeyin aşırılığı bunu gizlemeyi nispeten kolaylaştırıyordu; kimsenin anlayabilmesi mümkün değildi. Sokakta elleşmeler, gizli saklı ve zorla alınan öpücükler, Michael Fasso'nun evindeki bir küçük odada üç oğlan ve iki kız vakası –herkes haftalarca bunu konuştu– olmuştu. Temkinli ebeveynlerinin yakın takipte olduğu, bir dakika yalnız bırakmadığı sevgililer vardı. Ama aylar süren planlı randevular; yaz sıcağında çırılçıplak yatmalar? Böyle bir şey akla hayale gelmezdi. Anna, Lillian ile Stella'ya söylemeye kalkacak olsa ya yalan söylediğini ya da aklını kaçırdığını düşünürlerdi. Sadece Lydia'ya anlattı.

Bekâretini kaybettiği gün, Anna yanında bir cetvel getirdi. Evli bir ablası olan Stella'dan, bunun acayip can yakan bir şey olacağını biliyordu. Acımaya başlayınca cetveli bir köpek gibi ağzında tuttu ve dişleri ahşaba geçti. Asla ses çıkarmadı.

Leon geri çekilmeyi biliyordu elbette. Bütün oğlanlar bilirdi bunu.

Bazen sırrı içinde o kadar gürültü çıkarıyordu ki kulaklarını kapayıp çığlık atmak istiyordu. Babası onu evlatlıktan reddederdi. Anna onun kendisini büyük bir dikkatle izlediğini hissediyor, bir şekilde tahmin etmesinden korkuyordu. Ama *bilebilmesi* mümkün değildi. İşi tüm enerjisini götürüyor, sık sık geceleri gelmiyordu. Ara sıra Anna'yla eskisi gibi konuşmaya çalışıyordu ama kız babasıyla konuşma alışkanlığını kaybetmişti ve artık istemiyordu. Babasının hayal kırıklığını hissetse de

buna mâni olamıyordu. İlk önce babası onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Babası ortadan kaybolduğunda Anna'nın tek hissettiği rahatlama oldu. Bir iki hafta sonra, yokluğunun ağırlığı rahatsızlık verici nöbetler hâlinde bastırmaya başlayınca da unutmak için Leon'la bölmeye gitti.

Aniden "akrabalarıyla kalmaya" gidip ortadan kaybolan liseli kızlarla ilgili söylentiler dolaşıyordu. Bunlardan biri olan Loretta Stone şimdi yaşıtlarının bir sene gerisindeydi: Dersini almış bu yalnız kızın iddia edilen felaketi, diğer çocukların ziyafet çektiği bereketli bir kap olmuştu. Ama Anna şanslıydı: Arkadaşları arasında henüz lanete toslamamış bir tek o vardı.

Kasım ayında, onların bölmeye ilk gidişlerinden sekiz ay sonra bina sahibi, bodrumu kazıp bir meyhane açmak üzere bir grup kuzen getirdi. Çuvalları taşlarla, toprakla, kırık varillerle, kömür sobası parçalarıyla doldurup sokağa taşıdılar. Anna, güvelerin mahvettiği halı yığının amansız gün ışığında üstünde iğrenç bir kan lekesi olan battaniyeyle taçlandığını gördü. Binasına girdi, ilk katın tuvaletine kendini kilitledi ve kustu.

O ve Leon, her birinin rüyalarında beliren yabancıların sokulgan samimiyetiyle kuşatıldılar. Kız onun kirli tırnaklarını, dişlerinin arasındaki boşlukları fark etti. O sıralar babası gideli iki ay olmuştu ve Anna, Leon'un babasını dehşete düşüreceği duygusundan kurtulamıyordu. Bir daha hiç birbirlerine dokunmadılar. Bunun yerine, birbirlerini tanımazdan gelmeyi sürdürdüler ve ertesi yıl Leon'un babası aileyi batıya taşıdı.

O meyhane hiç inşa edilmedi.

Lisenin geri kalanında ve Brooklyn Üniversitesi'ndeki ilk senesinde, Anna hiçbir şey bilmeyen bir kız kimliğine bürünmeye çalıştı. Bu kız, bir oğlan onu duvara yaslayıp öpmeye çalıştığında nasıl tepki gösterecekti? Kazağının üstünden göğüslerini okşadığında korkacak mıydı? Bu kadar kapsamlı bir deneyim yaşamış olması riskliydi; eğer oğlanlar yaptığı her şeyi

sezecek olursa Loretta Stone gibi dışlanırdı. Fazla ihtiyatlı olmak Anna'yı katılaştırdı ve oğlanlar ona soğuk, hatta frijit dedi. Randevuya çıktıklarından biri, "Korkmanı anlayabiliyorum ama canını yakmayacağım," dedi. "Sana ilk gerçek öpücüğünü vermek istiyorum sadece." Ama Anna gerçek bir öpücüğün pek çok serbesti getirebileceğini biliyordu. Bu buluşmalar çoğu zaman oğlanın deliye dönüp yürüyerek uzaklaşmasıyla sonuçlandı. Babasının dönüşünü beklemeyi bıraktıktan uzun zaman sonra, Anna hâlâ ara sıra onunla konuşuyordu: Namusunun soyut bir tanığı kılıyordu onu. *Gördün mü?* diyordu babasına. *Hiç de hoppa bir tip değilim.*

Ama o zaman da şimdi de onun tek gerçek tanığı Lydia'ydı. Ve kardeşi sadece dinleyebiliyordu. Tavsiye veremiyor ya da Anna'yı en çok sıkıntıya sokan soruları yanıtlayamıyordu: Onun neler bildiğini ne zaman öğrenebilecekti? Veya bunu ne zaman unutabilecekti?

ONUNCU BÖLÜM

Şükran gününden önceki çarşamba günü Dexter, Alton Akademisi'nin yaprakları dökülen ağaçları altında Henry Foster'la birlikte bekliyordu. Görünürde kimse olmasa da oğlanların sesleri havada çın çın ötüyordu. "Bekletiyorum kusura bakma," dedi bacanağı, yatakhanelerin çevrelediği mütevazı çimenlikteki köhne ahşap evine bakarken gergindi. "Bitsy'nin saçı başıyla uğraşması her zamankinden uzun sürdü."

Protestan kardeşlerinin çoğu gibi Henry de yapı itibariyle hislerini ifade etmekten acizdi. Ama Dexter onun sıkıntılı yüz ifadesinden evde işlerin daha iyiye gitmediğini anladı. "Hiç dert etme," dedi, göz ucuyla kol saatine bakarken Henry'nin omzuna hafifçe vurup. İhtiyar çok açık konuşmuştu: Donanma Tersanesi kumandanını kesinlikle bekletmemek gerekiyordu. "Bebek nasıl?"

"Çok güzel bir ufaklık," dedi Henry. "Çok ağlıyor. Bitsy tahammül edemiyor." Dexter okul müdürünün ellerinin titrediğini fark etti.

"Her şey yoluna girer," dedi.

"Öyle mi dersin?" Henry'nin yumuşak mavi gözleri alışılmadık bir enerjiyle Dexter'inkilere kilitlendi, yanıtına sıkı sıkı tutunuyordu sanki.

"Elbette," dedi Dexter.

Sonunda Bitsy öyle bir kıyafetle göründü ki –Tabby miydi o– Dexter'ın içinden üstünü değiştirsin diye onu gerisingeri içeri sokmak geçti. Derin dekolteli kazağı ve fırfırlı ipek eteği, patronuyla ilişkisi olan ya da olmasını dileyen bir sekreter gibi görünmesine yol açmıştı. Harriet'la aynı kızıl-kahve saçları ve kedi gibi gözleri vardı ama Bitsy'nin müşkülpesentliği kız kardeşleri birbirine benzer görünmekten hep alıkoyuyordu. Şimdi saçları küçük bir şapkanın altında dağınık, toplanmamış hâldeydi. Dexter ve Henry birbirine baktı –zavallı, fazla erdemli Henry– bu bakışla hem Bitsy'deki yakışıksızlığı fark ettiğini hem de hiç umursamadığını göstermeye çalıştı. Neden umursayacaktı? İhtiyarla buluşmaya gidiyorlardı; isterse o kızını yola getirirdi.

Cadillac'ın kapıları kapanınca Bitsy'nin parfümünün ağır misk kokusu Dexter'ı boğdu neredeyse. Kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışarak ekspres yolda hız yaparken, kadın bir sigara yakıp onu hayrete düşürdü. Erkek olsaydı o sigarayı ağzından çekip alır, dosdoğru pencereden dışarı atardı. Bir erkeğin otomobilinde izin almadan sigara yakamazdınız, hele krem rengi kuzu derisi döşemeleri olan yeni 62 Serisi'nde kesinlikle böyle bir şey olamazdı. Kadın paketi uzatınca kısaca başını hayır anlamında salladı.

"Bıraktın mı?" Bitsy hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Yıllar önce."

"Tasvip etmiyorsun. Henry konuşmuş seninle."

"Tek kelime etmedi."

"Etmemiştir eminim."

"Henry sana bayılıyor, biliyorsun."

"Daha iyisini hak ediyor," dedi kadın, bir duman bulutu çıkarıp.

"O zaman neden ona bu şansı vermiyorsun?"

Bitsy karşılık vermedi. Dexter ona şöyle bir bakıp da gözle-

rinden süzülen, rimelini yüzüne bulaştıran yaşları görünce çok şaşırdı. "Bitsy," dedi.

"Her şeyi mahvettim."

"Aptal olma."

"Berbat bir anneyim. Tek istediğim rahat bırakılmak. Keşke uzaklara kaçıp bambaşka biri olarak en baştan başlayabilsem."

Ağlamaya başladı. Dexter onun ağlamasında histerik titremeler işitti ve yolun kenarına çekip onu sakinleştirmeye çalışmak istedi. Ama zamanları yoktu. Ağlayış birkaç dakika sonra da yatışmayınca sertçe uyardı: "Dinle beni Bitsy. Kendini toplayıp salim kafayla düşünmek zorundasın. Harika bir kızsın sen; hâlin vaktin yerinde. Sadece..."

Bitsy sustu, dikkatle dinliyor gibiydi. Dexter, Henry kadar onun da koyacağı teşhisi merakla beklediğini hissetti. Sorun şuydu ki Bitsy'nin nesi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. "...sinirlerin bozuk," diye bitirdi hayal kırıcı biçimde.

Kadın acı acı güldü. "Henry de böyle diyor. Sen de gittikçe ona benzedin Dexter; hiç aklıma gelmezdi. Sen de Hattie de. Hiç göründüğün kadar asi bir tip olmadın galiba."

"Yıllar bana iyi davranmadı," dedi Dexter ama kadının bu sözü canını yakmıştı. Arabayı kullanırken bu can acısı arttı ve teorik olarak kendi kendiyle tartıştığını fark etti (bu esnada gaz pedalını da köklüyordu): Bir okul müdürünün karısı onu yeterince asi olmamakla mı suçluyordu? Kimle konuştuğunu unutmuş muydu? Tanrım!

Yolculuğun kalanı boyunca neredeyse hiç konuşmadılar. Bitsy, Lucky Strike'ları tüttürdü –toplam on dört ama sayan kimdi– ve bir pudrayla yüzünü itinayla toparladı. Dexter Donanma Tersanesi'nin kapısı önüne buluşma saatine üç dakika kala arabayı park ettiğinde, bir paket sigarayı kendisi içmiş gibi hissediyordu. Arabanın döşemesinin bir ton karardığına emindi.

Kapıda onları dört denizci karşılayıp servis araçlarına bölüştürdü. Dexter, Bitsy'yi hemen kendisininkinden başka bir

araca yönlendirdi. Tabby ve denizci şoförle ön sırada oturan ihtiyarla birlikte aynı araca bindi. Tabby'nin daha önce birkaç kez heyecanlı heyecanlı bahsettiği bu ziyaret konusundaki hevesi, Dexter'ın kızının ağırbaşlılığına olan inancını tazelemişti. Karşılaştırma yapmak kerizlere göreydi ama yetişkinlere özgü toplanmış saçı ve ölçülü, ilgili yüzüyle, arka koltukta Dexter'ın sağında mavi giysisiyle oturan Grady kadar etkileyiciydi.

Önce Donanma Tersanesi hastanesine gittiler, orada sıraya girmiş erkekler ve kızlar kapının önünde kan vermek için bekliyordu. Gemilerin tamir işlerine bakanlardan oluşan bir bando, "Pearl Harbor'ı Unutma"* çalıyordu. Birkaç hafta önce kulüpte tanıştığı kızı görüp göremeyeceğini merak eden Dexter'ın bakışları kızlarda gezindi, ama o kız ya burada değildi ya da onu seçebilecek kadar iyi hatırlamıyordu. Daha sonra çekiç başlı bir vincin otomobil büyüklüğünde bir taret topunu kaldırışını, denizin üstünde sallayışını ve aşağıda suyun üstündeki bir savaş gemisinin güvertesine nazikçe indirişini izlemek için arabalardan indiler. Bitsy, şükürler olsun ki Regina'sız gelen George Porter'ın koluna yapışmıştı. Bitsy görevini biraz da George üstlensindi.

"Mezuniyete ne kaldı, üç hafta mı?" diye sordu Dexter Grady'ye, vinci izlerlerken.

"Evet efendim. Üç buçuk."

"Ne zaman bana 'efendim' desen Grades, arkamda bir subay dikiliyor sanıyorum."

"Ona bunu söyleyip duruyorum," dedi Cooper sersem sersem.

"Alışkanlık işte ef..." Grady sırıtarak kendini durdurdu. Uzun boylu, endamlıydı; iri gözlerinde afacan bir pırıltı vardı.

"Ne zaman yola çıkacağınız konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu Dexter.

---

* *"Remember Pearl Harbor":* II. Dünya Savaşı'nda Amerikan propagandası yapma amacıyla çalınan, Frank Luther'ın yazdığı bir şarkı. *–çn*

"Ne kadar erken o kadar iyi," dedi Grady. "Burada kendi savaşımız varken Pön Savaşları* hakkında makaleler yazmaktan bıktım usandım."

"Seni göndermek için acelemiz yok," diye ağır ağır konuştu Cooper, bir koluyla oğlunun kendisininkinden daha geniş olduğu açık seçik görülen omuzlarını sardı. "Çarpışacak daha pek çok savaş olacak."

Grady babasının dokunuşuyla kaskatı kesildi. "Bunu yapmak için eğitim aldım baba," dedi.

Bir sonraki durakları olan 128. Bina, hepsi de birtakım gizemli amaçlarla hareket eden bir piston, türbin ve bobin yığınına ev sahipliği yapan devasa bir makine atölyesiydi. Nehirden esen rüzgâr bir kuru yaprak konfetisi girdabı oluşturdu. Tabby titriyordu. Dexter palto giymemişti ama bir kolunda büyükbabasının paltosunu taşıyan Grady (ihtiyar adamın hava durumuna tuhaf bir dayanıklılığı vardı) Tabby'nin yanına gidip onu kızın omuzlarına sardı. Paltoyu Tabby'ye sarılı hâlde tutarak –Tabby'ye sarılarak– biraz fazla oyalanmış gibiydi ve kız da dudaklarında mahrem bir gülümsemeyle yüzünü kaldırıp ona baktı. Bakışları kızıyla yeğeninin üstünde olan Dexter olduğu yerde kaskatı kaldı, makine sesleri kulaklarında zonkluyordu. *Ne görüyorum ben?* diye düşündü. Kızın kırmızı ojeli, içinde bir sırrın kıvrıldığı Dilek Kutusu yaka iğnesi gözünde canlandı.

Arabaya dönünce, bu soruyu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Grady neredeyse yirmi bir yaşındaydı, Choate'de okumaya gittiğinden beri son yedi yılın büyük kısmını evden uzak geçirmişti. Basbayağı bir erkek olmuştu artık, Tabby'yse sadece on altısında bir kızdı. Ama geçen yaz Newport'ta birlikteydi-

---

* Kartaca Savaşları olarak da bilinir. MÖ 264-146 yılları arasında Kartaca ile Roma Cumhuriyeti arasında, Akdeniz deniz ticaretini ele geçirip hâkimiyet kurmak için yapılan, üç evrede gerçekleşen savaşlardır. Pön sözcüğü Latince Punicus'dan (ya da Poenicus) türemiştir ve Kartacalı anlamına gelir. *–çn*

ler, Cooper'ın yatıyla denize açılmışlar, tenisten sonra kulüpte takılmışlardı. Aralarında ne geçmiş olabilirdi? Grady saygılıydı, evet, ama haylazdı da – bu da cazibesinin bir parçasıydı. Dexter bu düşünce sarmalından kurtarmaya çalıştı kendini. Kuzenlerin öpüşmesi yeni bir şey değildi, iş öpüşmekle kalıyorsa.

Tüm bunlar zihninin ona bir oyunu muydu?

Yapı atölyesi olan 4. Bina'da –son duraklarıydı– sekiz yüz kız çalışıyordu. Onları erkeklerden ayırmak zordu – özellikle de kalın eldivenleri ve maskeleriyle kaynakçıları. Endamlarından ayırt etmek gerekiyordu ve grupları bölümden bölüme geçerken, Dexter bu konuda gittikçe daha fazla uzmanlaştı. Pürmüz tutan kızlar. Metalleri parçalar hâlinde kesen kızlar; ahşaptan gemi parçası kalıpları yapan kızlar. Güzel olanlarında bile bir soğukkanlılık; *bak ya da bakma.* Saçlarını örtecek şekilde bağlanmış eşarplar. Dexter, çağdaş kızların yumuşaklığından hayıflanırdı sık sık ama bu hanımlar, tabanca taşımaktan daha fazlasına muktedir görünüyordu. Vay canına, o tulumların altına kimse fark etmeden silah için omuz kılıfı takabilirdiniz.

"Etkileyici ha?" dedi Tabby'ye.

Kız döndü, yüzü kızarmıştı. "Ne?"

"Kızlar. Görmek istediğin bu değil miydi?" diye sordu manidar manidar. "Hepimizin bugün burada olmasının sebebi bu değil mi?" Ama boş sözlerdi bunlar. Tabby, Donanma Tersanesi'ni değil Grady'yi göreceği için heyecanlıydı. En başından beri onun içindi.

"Hatırlamıyorum babacığım," dedi kız, telaşlı telaşlı saçıyla oynayarak. "Gelmek isteyen sensin sanıyordum."

Anna kan bağışı sırasının başına geldiğinde Rose'un "musluk" diye isim taktığı evlilerden biri olan Deborah'nın, kanının doğrudan kocasına gitmesini garanti etmenin bir yolu var mı diye sorduğunu işitti.

"Üzgünüm, bu mümkün değil," dedi hemşire. "Ayrıca, aynı kan grubundan olmayabilirsiniz."

"Aynıyız," diye sızlandı Deborah. "Öyle olduğuna eminim."

"Musluk açıldı yine," diye fısıldadı Rose.

"Kesinlikle emin misiniz?" diye sordu hemşire yumuşak bir sesle, iğneyi Deborah'nın koluna batırırken. "Asla ama asla birine yanlış gruptan kan vermemelisiniz. Çok tehlikeli bir şey. Kan grubu AB değilse tabii, onlar her gruptan kan alabilir. Kocanızın kan grubunu biliyor musunuz?"

Deborah'nın yanıtı hıçkırıklar arasında boğuldu. Kan şeffaf bir plastik tüpten kıvrılarak akarken, hemşire ustalıkla onun kolunu tuttu. Gemi tamircilerinin bandosu, "Elma Ağacının Altına Oturma"yı* çalıyordu.

"Beş yıllık evlilik," dedi Rose, Anna'ya yumuşak bir sesle. "Zırıltısı geçecek inan bana." Rose yirmi sekiz yaşındaydı, evlilerin çoğundan büyüktü ve herkesin Yahudi kızlarda kıskandığı gür, esmer bukleleri vardı. Gözlerini devirerek, espriler yaparak kocasından bahseder ve o gittiğinden beri daha fazla uyuyabildiğini söylerdi. Küçük oğulları Melvin'e "karın ağrısı" diyordu ama öyle âşık bir ifadesi vardı ki Anna onun duygularını hafife almaktan başka hiçbir seçeneği olmadığını anladı.

Anna kendi kanının tüpten geçişini izlerken sordu: "Bu kadar kırmızı olması normal mi?"

Hemşire güldü. "Başka ne renk olacaktı ki?"

"Bu çok...parlak."

"Oksijen yüzünden. Başka türlü olsun istemezsin."

Anna, benzer kızıl boruların çeşitli tombulluktaki kollardan spiraller hâlinde uzandığı sandalye sırasına göz gezdirdi. Nell'i arıyordu. Arkadaşı bir hafta önce hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmuştu. Anna peş peşe beş öğle yemeği molasında

---

* *"Don't Sit Under the Apple Tree":* II. Dünya Savaşı sırasında Glenn Miller'ın ve Andrews Sisters'ın ün kazandırdığı bir popüler şarkı. *–çn*

4. Bina'nın yanında beklemiş, sonra da onu sormak için kalıp katına çıkmıştı. Arkadaşının soyadını bilmediğine utansa da herkes Nell'i tanıyordu. Onun adını söyleyince, kızlar arasında Anna'nın kendi atölyesinden gayet aşina olduğu türden bir sessizlik oldu. Atölye şefi, Nell'in o hafta işe gelmediğini söyledi. Dönmesini de beklemiyordu.

Bunda öyle çok şaşırtıcı bir şey yoktu ama Anna atlatabilmiş gibi değildi. Belki bisiklet şımartmıştı onu. Şimdi kendini Tersane'nin tuğla sokaklarına hapsolmuş hissediyordu, açılı gelen güneş ışığı öğle molasında bile çatıları güçbela aydınlatıyordu. Belki bunun sebebi, evliler ona düşman olduğu için kendi atölyesinin artık çok kasvetli gelmesiydi. Rose hariç diğerleri ona, kocaları uykusunda ismini fısıldamış gibi zoraki bir nezaket gösteriyordu. Anna, atölyesinden kaçıp dalgıç olma düşüncesiyle teselli ediyordu kendini. Her akşam, ışıklar kapanmadan önce mavnayı görmek için iş çıkışı koşa koşa C İskelesine gidiyordu. Bay Voss'a dalmak için gönüllü olma meselesini sormak istemişti ama nankör görünmeden bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Kan verdikten ve mecburi dinlenme sürelerini doldurduktan sonra, Anna ile Rose Sands Caddesi kapısına dönmek için bir otobüse bindiler. Çoktan gündelik kıyafetlerini giymişlerdi; kan bağışının ardından kızlar işten erken çıkabiliyordu. Meyve suyu içmeleri tavsiye edilmişti ve Rose bunun Anna'yla birlikte öğle yemeğinde bir bardak şarap içebilecekleri anlamına geldiğine karar verdi. "Basbayağı meyve suyu işte," dedi.

Anna Sands Caddesi'ne gitmeyi teklif etti, orasının denizcilerin uğrak yeri olması ilgisini çekiyordu ama Rose, iyi kızların orada gündüz gözüyle bile güvenle yürüyemeyeceği genel görüşüne katılıyordu. Bir tramvaya binip Henry Caddesi'ndeki St. George Otel'e gittiler, asansöre binip Brooklyn manzarası olan ve geceleri dans edilen Bermuda Teras'a çıktılar. Birer spagetti –en ucuz yemek– ve küçük bir karaf kırmızı şarap ısmarladılar.

Anna, Stella Iovino'nun evinde tattığı şarabı hiç sevmemişti ama Rose'la biraz şarap içmenin farklı tür bir sohbeti mümkün kılabileceğini hissediyordu. Garson bardaklarını doldurunca Rose sahiden de şöyle dedi: "Kızların neler söylediğini bilmen gerek. Sen ve Bay Voss hakkında."

"Tahmin edebiliyorum galiba."

"Karısını terk ettiğini ve sebebinin de sen olduğunu söylüyorlar."

"Yüzük takmıyor."

"Başta takıyordu – o yüzden böyle konuşuyorlar. Ben hiç fark etmedim. Bu doğru mu Anna?"

"Değil elbette."

"Biliyordum! Söyledim onlara: 'O tür bir kız değil,' dedim."

"Bu söylentileri Bay Voss da biliyor mu acaba," dedi Anna.

"Bunlara yol açacak her şeyi yaptı!"

"Adamın başını belaya sokabilirler mi?"

Rose Anna'ya kendini hem saf hem de samimiyetsiz hissettiren bir ifadeyle dik dik baktı. "Başı belaya girebilecek biri varsa o da sensin Anna," dedi. "Seni odasına çağırıyor, özel işlerine gönderiyor; bu kadarla da kalmaz. Karşılığında bir şey bekleyecektir – hâlâ bu noktaya gelmemiş olmasına şaşırdım. Telefon şirketinde çalışırken bu hikâyenin aynısını on kereden fazla işittim: Er geç ödülünü isteyecektir ve kendini berbat bir durumda bulacaksın. Onu reddedersen sinirlenecek – seni kovabilir ya da kendisi bazı pis dedikodular yayabilir. Teslim olursan da bildiğin gibi işte. O zaman farklı tür bir kız olacaksın."

"Dedikodular gerçek değilse bana nasıl zararı dokunabilir?"

Rose hayrete düşmüş görünüyordu. "Doğru olup olmamaları önemli değil," dedi. "Eğer bir kızın adı çıkarsa, iyi oğlanlar onu istemez."

"Günah işlediğini sandıkları için mi?"

"Senin deyişinle, evet, sanırım. Ah, bundan konuşmak çok zor Anna."

"Duymazdan gelirim ben de." Pencereye döndü, bu yükseklikten kalabalık East Nehri'nin gürültüsü duyulmuyordu. Rose'a söylemek istediği bir şey vardı ama tehlikeli biçimde deneyimli ya da umutsuzca salak görünmeden nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Bay Voss o şekilde ilgisini çekmiyordu. Aralarında o türden hiçbir his yoktu; Anna buna emindi.

"Eğer bir kız iyi değilse, insanlar onun baş belası olduğunu düşünür," dedi Rose'un yumuşak sesi, Anna nehri izlerken. "İkisine bakıp şöyle düşünürler: *Adam bir baş belasıyla evlenmiş.* Kendine saygısı olan hiçbir erkek bunu sineye çekemez."

"Ama neredeyse tüm erkekler orduda," dedi Anna. "Her şey bittikten sonra kimin iyi kimin kötü olduğunu insanlar nasıl hatırlayacak ki?"

"Bir söylenti kalır," dedi Rose. "Peşinden gelir. Hiç ummadığın anda ortaya çıkıverir ve onu silmenin imkânı yoktur. Savaştan sonra dünya yine küçük bir yer olacak. Önceden olduğu gibi, herkes her şeyi bilecek."

Yeniden birbirlerine bakmaya başladılar. Anna, Rose'un yüzünde samimiyet ve çaba gördü, onu büyük bir içtenlikle sevdiğini hissetti. "Endişelenmene gerek yok," dedi. "Hoş bir oğlanla birlikteyim zaten."

"Ah!"

"Benim mahallemden," diye devam etti Anna. "Birlikte okula gittik. Uzun zamandır aramızdaki şey çok net."

"Ah, Anna. Ondan hiç bahsetmedin."

Koca bir örtüden ölçüp biçerek bir hikâye çıkarmasının üstünden yıllar geçmişti. Daha sık sorgulandığı ve elinin altında daha az bahane olduğu önceki yıllara dönmüş gibi hissetti. Ayrıca, Rose'un rahatlamış, keyifli suratına bakıp, insanlar aslında işitmek istedikleri yalanları söyler, diye düşündü.

"Deniz aşırı bir yerlerde herhalde," dedi Rose ve Anna başını aşağı yukarı salladı, "Denizci" diye eklemek üzereydi ki gırtlağına bir yumru oturdu ve gözleri anlam veremediği biçimde

ıcımaya başladı. Bakışlarını masalarındaki tek kırmızı karanfile ilikip onun bulanık görüntüsünü izledi.

"Bilinmesini istemiyorsun, anlayabiliyorum bunu," dedi Rose, Anna'nın elini tutup. "Diğer kızlara tek kelime etmem."

Rose tuvalete gitmek üzere masadan kalkınca, Anna alelacele peçetesini gözlerine bastırdı, bu duygusallık kafasını karıştırmıştı. Şarap yüzündendi mutlaka.

Anna küçük Melvin'le tanışsın diye Rose'un evine gitmek için tramvay beklediler. Yolda, Bay Voss'u düşündü. Adam Anna'yı ayrı tuttuğunu açık seçik belli etmişti ama sebebi herkesin düşündüğü şey değildi. Gerçek sebep neydi? Anna uzun uzun bu soruyu düşünürken, yanıtın hiçbir fark yaratmayacağını anladı. Adam ondan bir şey istiyordu. Ve Anna da adamdan bir şey istiyordu.

Sarı büyük bir sömürgecilik dönemi binası ve çimenlik bir tepenin üstüne kurulmuş seradan oluşan komutanlık karargâhının oval yemek salonunda öğle yemeği servisi yapıldı; burası bir zamanlar el değmemiş bir sahile bakıyordu ama şimdi dumanlar saçan gemi bacalarının olduğu kocaman bir manzarası vardı. Su sürahilerindeki dilimlenmiş limonlar, buz üstünde kıvrık tereyağı parçaları, herkese ayrı tuzluklar: Ordunun yüksek düzey subayları nasıl öğle yemeği daveti verileceğini biliyordu. Arthur Berringer kumandanın sağına oturdu; 1902'de birlikte Filipinler'de görev yapmışlardı. Sohbetlerinin her kelimesi, yemekte bulunan yirmi civarında misafire bilgi verme amacı taşıyordu: Bankacılar, devlet görevlileri ve birkaç eş için kulak dolgunluğu olacak kadar bilgi.

"Şu adaları geri alsak hoş olur," dedi ihtiyar adam kıkırdayarak. Filipinler'i kastediyordu.

"Ah, eminim alacağız," dedi kumandan. Emekliliğinde yeniden göreve çağırılmış, çenebaz ve şişman bir tuğamiraldi. Dex-

ter adamın yeni büyük sorumluluklarının, bir horozun tadını çıkarma kabiliyetinden bir şey götürmediğini fark etti.

"General MacArthur hayır cevabını pek kabul etmez, doğru," diye katıldı ihtiyar adam ona.

Dexter ile George Porter birbirlerine baktılar. Kayınpederlerinin, Japonların Filipinler'den sepetlediği geçen mart ayından beri "Dugout Doug"* diye anılan MacArthur'u küçümsediğini ikisi de biliyordu.

Tabby ile Grady Dexter'ın karşısında oturuyor, birbirlerini biraz fazla manalı biçimde görmezden geliyorlardı. Masanın altında ayaklarının birbirine dolanmış olabileceğinden şüphelendi ve bir komedi oyunundaki bir adamın yapacağı gibi peçetesini düşürüp bakmayı aklından geçirdi.

"Kasım, müttefiklerin en iyi ayı oldu, bu da çoğunlukla buradaki gibi delikanlıların sayesinde," dedi kumandan, bardağını Grady'ye kaldırıp. "Stalingard'da bir kuşatmamız ve Kuzey Afrika'ya çıkarmalarımız oldu. Düşmanlarımız ciddi sıkıntı çekmeye başladı: Yeni Gine'deki Kokoda Yolu'nda yirmi bin Japon öldü! Sıtma, tropik ülser...çürüyen et öyle bir şişiyor ki botlarını bile giyemiyorlar! Çamurun içinde yalınayak yürüyorlar."

"Çamur parazitlerin petri kabıdır," dedi George Porter, doktor görüşünü sunarak. "Bakteriler derideki küçücük bir açıklıktan girer ve bir bakarsınız dizanteri, tenya kapıvermişsiniz..."

Misafirlerden birkaçı çatallarını bıraktı ama keyiflenen ihtiyar şöyle ekledi: Tobruk'taki o ısıran sineklere ne demeli? Almanlar ormanlara alışkın; hiç çöl sineği görmemişlerdir. Isırıklar iltihaplanır ve kısa zamanda kangrenli uzuvlarını kumda sürümeye başlarlar!"

---

* Amerikan askerlerinin büyük çoğunluğu, geçen önceki Mart 1941'de Japonlar karşısında Filipinler'de geri çekilmek zorunda kalmalarını Douglas MacArthur'un yanlış kararlarına bağlıyordu. Bu esnada, kendisinin bir yeraltı sığınağında olduğuna inanıldığından "Dugout Doug" yani "Sığınaktaki Doug" lakabını almıştı. *–çn*

Kumandan biraz daha horoz eti istemek için elini kaldırırken, "Rusya'da kış," dedi gür sesiyle. "Almanların donmuş parmakları, alçı gibi kırılıp dökülüyordur!"

Masadaki hanımlardan biri olan Bayan Hart bembeyaz kesildi. Yeni bir konu açma ihtiyacını hisseden Dexter, "Donanma Tersanenizde bu kadar çok kızın çalıştığını gördüğüme memnun oldum Amiral," dedi.

"Ah, fark etmenize sevindim," dedi kumandan. "Kızlar en yüksek beklentilerimizi bile aştı. Şaşırırsınız –biliyorum, ben şaşırdım– aslında bazı avantajları da var. Daha küçük, daha çevikler; erkeklerin giremediği boşluklara girebiliyorlar. Ev işleri de onlara marifet kazandırmış, tüm o örgüler ve dikişler, çorap yamamalar, sebze doğramalar..."

Masanın uzak ucunda oturan, hazımsızlık çekiyormuş gibi görünen bir adam, "Biz kızlarımıza fazla yumuşak davranıyoruz, orası kesin," diye görüş belirtti. "Kızıl Ordu'da kızlar sıhhiyeci olarak çalışıyor – yaralıları sırtlarında taşıyıp cephelerden uzaklaştırıyorlar."

"Uçak da uçuruyorlar," dedi biri. "Bombacılar."

"Bu doğru mu?" diye sordu Tabby.

İhtiyar adam kıkırdadı. "Sovyet kızları senden biraz daha farklı yetiştirilirler Tabatha."

"Ama unutmayalım ki," dedi kumandan, "Kızıl Ordu'da, işi askerlerin arkasında durup firar etmeye kalkarlarsa onları vurmak olan koca bir tümen var. Onlar yumuşak insanlar değil."

"Umarım kızların, erkeklerin yaptığı her şeyi yapmasına izin vermiyorsunuzdur Amiral," dedi Cooper.

"Elbette vermiyoruz," dedi kumandan. "Fiziksel dayanıklılık ya da olağanüstü koşullarda çalışmak, bunlar yasak bölgeler. Bu meslekte kızlar 'yardımcılar' dediğimiz kişiler oluyor – onlardan kıdemli bir erkeğe yardımcılık ediyorlar. Ayrıca onları gemilerden uzak tutuyoruz."

O zamana dek tek kelime etmemiş olan Bitsy aniden ko-

nuştu. "Kızlar gemilere gidemiyor mu?" diye sordu. "Böyle bir kural mı var?"

"Ah evet. Bu konuda gayet katıyız."

"Bir *donanma tersanesinde* kızlar gemilere gidemiyor mu?"

Herkes dönüp Bitsy'ye baktı. Rüzgârın dağıttığı parlak saçıyla çok güzel görünüyordu, tedirgin hüznü içindeki bir ateşi güçlendirmişti sanki. Dexter, Bitsy'yi dizginlemeye kalkıp kalkmayacağını merak ederek ihtiyar adamı izledi ama kumandan yakın menziller ve dar alanlar hakkında heyecanlı heyecanlı konuşurken Arthur duygusuzca bakmaya devam etti. "Bilirsiniz," dedi kumandan birden fazla kez, bunun üstüne misafirleri –ona sert sert bakan Bitsy hariç herkes– yaylı oyuncak kafalar gibi başlarını sallayıp durdular.

Peşmelba kâseleri bittikten sonra, kumandanın karısı evi gezdirmeyi teklif etti; Komodor Perry* de yüz yıl önce burada yaşamıştı. Başka birkaç kişiyle birlikte Tabby ve Grady de bu teklifi kabul ettiler. Dexter da katılacaktı ama Cooper ayağa kalkınca fikrini değiştirdi; Grady'yi biraz daha az göz hapsinde tutsa da olurdu. Kumandan brendiyle puro ikram etti ve sohbet bazı misafirlerin hevesle dinlediği Filipinler'deki isyanın bastırılmasına döndü.

Ağır öğle yemeği Dexter'ı mahmurlaştırmıştı; yüzüne soğuk su çarpmak istiyordu. Yaşlıca bir zenci garson ona tuvaleti gösterdi ama doluydu; o yüzden, biraz daha uzakta, mutfağın yanında olan tuvalete gitti. O kapının da kilitli olduğunu görünce, Dexter garsona bekleyeceğini söyledi. Tam dışarıdaki seraya açılan camlı kapının kanadını itip açacaktı ki tuvalet kapısının ardından sesler işitti. Yeniden kapının yanına döndü, iyice yaklaşıp dinledi. Fısıltılar, iniltiler, iç çekmeler – bu kapının ardında neler döndüğü konusunda yanılmaya imkân yoktu. Aklına gelen ilk düşünce –kızı ile Grady– kanının çekilmesine sebep oldu.

---

* Matthew C. Perry (1794-1858), Amerikalı deniz subayı. *–çn*

"Ohhh...ohhhh...ohhh...

Banyodan gelen ritmik kadın inlemeleri hem ses hem de sabırsızlık bakımından yükselişe geçti. Dexter ani bir hareketle kapıdan uzaklaştı ve sendeleyerek kanatlı kapıdan kuru çimene çıktı. Baş dönmesi aşağıdaki Donanma Tersanesi'nin görüntüsünü lunaparklardaki tuhaf aynalar gibi dalgalandırıyordu, çuval gibi seraya yaslanıp hızlı hızlı solumaya başladı. Sonunda eğilip dirseklerini dizlerine koydu, başına yeniden kan gitsin diye bekledi. Neredeyse bayılacak gibiydi.

"Babacığım?"

Hemen doğrulup gözlerini kırpıştırdı. Tabby'nin sesi yukarıdan geliyordu, bakmak için kafasını geriye attı. Oradaydı işte, evin en üst katındaki bir pencereden el sallıyordu. Dexter'ın içini saran rahatlama hissi o kadar yoğundu ki yeni bir baygınlık dalgası yarattı. Dizlerinde hiç derman yoktu. Böyle iğrenç bir şey düşünebildiği için kendisinde bir terslik vardı mutlaka.

"Babacığım, neyin var?"

"Hiçbir şeyim," dedi zayıf bir sesle. "Turp gibiyim."

"Gelip baksana. Tüm manzarayı çepeçevre görebiliyorsun."

"Geleceğim," diye seslendi, hızlı adımlarla yeniden içeri girdiği an tuvalet kapısı açıldı ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle George Porter, yıkadığı elleri hâlâ ıslak hâlde yeleğini düzelterek dışarı çıktı. Dexter kadar şaşkın görünüyordu. George alelacele tuvalet kapısını kapatıverdi, muhtemelen kadın hâlâ içerideydi. Dexter birden onun Bitsy olduğunu anladı – kapının ardından işittiği o inlemelerdeki histerik tınıyı tanımıştı sanki. Büyük hayretini gizlemenin imkânı yoktu, George da bunu fark etmişti. Sıkıntılı biçimde gülümsedi, bacanağının münasebetsizlikleri karşısında hep yaptığı gibi güçlü bir doğallık sergilemeye çabalayarak Dexter da ona gülümsedi. Yemek odasına doğru sessizce yürürlerken, Dexter tanık olduğu acayip şeyin etkisini hafifletmek için bir şey söyleme ihtiyacı hissetti. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Ayrı ayrı oturdular. Bitsy biraz sonra geldi, gün boyu ilk

kez huzurlu görünüyordu. Babasının yanına oturup kolunu ona doladı, yanağını ihtiyar adamın omzuna koydu. Dexter'ın Tabby'nin masumiyetine ilişkin sersem iç rahatlaması yerini yavaş yavaş kötü bir şey olacağı hissine bıraktı. Çünkü kayınpederlerine bu şekilde ihanet etmesi –adamın burnunun dibinde, onur konuğu olduğu bir amiralin evinde en büyük ve en küçük kızlarını riske atması– öyle büyük bir suçtu ki hepsini tehlikeye atabilir gibi görünüyordu. Arthur Berringer öğrenirse ne olurdu? Kuzey Afrika çıkarmalarını gerçekleşmelerinden haftalar önce bilmişken, bunu nasıl öğrenmezdi? Ve Dexter'ın zihninde, George Porter'ın ölü bir adam olduğu düşüncesi belirdi.

Ama dünyaları karıştırıyordu. Erkekler böyle şeyler için sadece gölge dünyada ölürdü. İhtiyar adamın dünyasında değil – belki sadece metaforik olarak. Yine de Dexter tehlikenin çok yakın olduğu hissinden kurtulamadı. Tuvalet kapısından işittiği inlemeleri hatırladı. Bunların ritmi onu utandırıp kafasını karıştıracak biçimde tahrik olmasına sebep olmuştu şimdi, o ânı döne döne kafasında yeniden canlandırdığını fark etti: Öyle şiddetle patlayan, öyle bulaşıcı bir zevkti ki imha riskini bile haklı çıkarabiliyordu.

Dexter, yasak bir zevkin peşine düşmenin tehlikesini biliyordu. Sekiz yıl önce bunu henüz bilmezken, St. Louis'e giden trendeki bir kadın birinci mevki yataklı vagonunun kapısına hafifçe tıklattığında ona öğretmişti. Yemekli vagonda birbirlerini fark etmişler, koridorda üç-beş kelime etmişlerdi. Kadın alyans takıyordu (o da öyle) ve boynunda küçük bir altın haç vardı ama öyle bir şehvet yayıyordu ki bu semboller kem gözlere karşı takılmış gibi göründü. Onun gece ziyareti ertesi güne uzanan bir hovardalık arası oldu – Dexter'ın hafızasında, pencerenin aralık perdesi arasından kayarak geçen donmuş tarım arazilerinin görüntüsüyle kaldı. Şimdi bile, arabayla New Jersey'den ya da Long Island'dan geçerken, sık sık o donmuş tarlaların anlık görüntüsünün ona o zamanı hatırlattığını fark ediyordu.

O öğleden sonra Angel, Indiana'da trenden inmişlerdi – hangi niyetle? Devam etme niyetiyle. İstasyon yakınındaki büyük bir eski otelde Bay ve Bayan Jones olarak oda tuttular. Dexter hemen bir değişiklik hissetti: Artık kasvetli kış manzarası etkileyici biçimde kayıp geçmekten ziyade her yanını sarmıştı, bu daha az hoşuna gitti. Ardından başka rahatsız edici şeyler geldi: Kadının parfümünden ani bir hoşlanmama; onun gülüşünden, otelin restoranında servis edilen kuru domuz pirzolasından, yatağın üstüne sabitlenmiş lambadan sallanan bir örümcek ağından ani bir hoşlanmama. Seviştikten sonra kadın ölü gibi uyumuştu. Ama Dexter uluyan köpekleri, yoksa kurt muydu, rüzgârın gevşek pencere camlarını takırdatmasını dinleyerek uyanık yattı. Bildiği her şey geri dönüşsüz biçimde uzaklaşmış gibiydi: Harriet, çocukları, Bay Q. için yapmak üzere görevlendirildiği iş – bir daha geri alamayacağı kadar uzağa gitmişti. Bir erkeğin yaşamının ne kadar kolay elinden kayıp gidebileceğini, binlerce kilometrelik boşlukla ondan nasıl ayrılabileceğini hissetti.

Şafak öncesinin karanlığında giyindi, valizinin kemerini bağladı ve otel odasının kapısını yavaşça kapadı. Gevşek telefon hatları, sallanan trafik lambaları altından istasyona yürüyüp sonraki trene bir bilet aldı. Yanlış yöne, Cincinnati'ye doğru gidiyordu ama yine de bindi. Caddeye iner inmez pişman olduğu ve düşününce hâlâ pişmanlık hissettiği bir hareket yapıp yazı masasına yirmi dolarlık bir banknot bırakmıştı. Kadın fahişe değildi. Kendisi gibi biriydi.

St. Louis'e neredeyse iki gün geç vardığında Harriet'tan acil telgraflar buldu: Phillip apandisitten az kalsın ölüyormuş. Bay Q.'nun ortağı gelip gitmiş ve onu bulamamış; bu yolculuk boşuna yapılmıştı. Dexter ateşinin aniden yükseldiğini söyledi: Trende halüsinasyonlar, bilinç kaybı, bir hastaneye götürülüş. Bu, hayatta bir kez çok uzaktayken, eğer kimsenin sizden şüphelenmek için sebebi yoksa paçayı kurtarabileceğiniz türden bir hikâyeydi. Aslında pek de yalan sayılmazdı, diye düşündü sonraları.

Tur arabalarındaki denizciler kumandan rezidansının daire biçimli araba yolunda, konukları nöbet değişiminden önce kapıya geri götürmek üzere bekliyordu. İskelelere bağlı gemiler boştu. Bitsy geceyi Sutton Place'te geçirmeye karar vermişti, bu da Dexter'ın –şükürler olsun– ondan kurtulması anlamına geliyordu. George ve Regina ihtiyar adamdan sadece birkaç bina ötede oturuyorlardı elbette – bu da elverişli bir durum yaratıyordu. *Gittikçe Henry'ye benzedin*, demişti Bitsy. Benzemişti belki de.

Tabby, Sutton Place'e gitmek ve yarınki Şükran Günü ziyafeti için börek çörek yapmak istedi. Dexter onu seve seve onayladı ve hoşça kal öpücüğü verdi. Kızın Grady'yle flört etmesi çok masum –az önce tanık olduğu şeyle kıyaslandığında faziletli– görünüyordu şimdi, öyle ki bu konuda bir tür şefkat hissetti.

Sands Caddesi kapısının önünde yalnız başına dikilirken, Dexter içini dökme ihtiyacı hissetti. Kulübe gitmeden önce Harriet'a telefon etmeye karar verdi ve köşedeki Richard's Bar and Grill'e girdi. Bir denizci telefona bozukluklar atıp duruyor, bir randevu koparmak için yalvarıyordu. Dexter bir pencereden dışarı bakarken kıpır kıpırdı. Kapılardan bir anda bir insan kitlesi taşıverdi: İş kıyafetleri içinde binlerce erkek ve ara sıra da elbiseli kızlar, bir maçtan sonra Ebbets Stadyumu'ndan çıkan taraftarlar gibi Sands Caddesi'ne üşüştüler. Dexter kimsenin gözüne çarpmadan, arkadaşlıklarına imrenerek seyretti onları. Savaş için çalışıyorlardı. Onların gevşek, rahat yürüyüş tarzında bu gerçeğin farkında oldukları görülebiliyordu. Belki de ihtiyar adamın yemekte anlattığı parlak geleceği, bundaki rollerini hissediyorlardı.

Kalabalık toplandığı kadar hızlı biçimde dağıldı. Denizci gitmiş, telefon boş kalmıştı. Ama Dexter'ın karısıyla konuşma isteği geçmişti. Harriet soğukkanlı biriydi – içki kaçakçılığı yaptığı günlerde silahlar karşılıklı ateşlenirken, o Dexter'ın otomobilinde çömelip kikirderdi. Ama Bitsy ile George'dan

bahsetmek onu ya korkunç bir sırrı saklamaya ya da bu zehri yaymaya zorlamak olurdu. Hayır. Harriet'a anlatmak kesinlikle yanlış bir şeydi – ne sanmıştı Tanrı aşkına? Kimseye söyleme. Bırak da bu ilişki ömrünü tamamlasın ve her iki tarafta da hiçbir aşırı kesik ya da morluk bırakmadan yakında bitmesini umut et. Dexter sır tutmaya çok alışkındı.

Bardan çıktığında alacakaranlık çöküyordu. Arabasına yaklaşırken kaldırımda yanından tanıdık bir kız geçip öbür yöne doğru hızlı hızlı yürüdü. "Bayan Feeney," diye seslendi arkasından. Aradığı kızdı bu, Donanma Tersanesi'nden ona ilk bahseden kişi.

Kız arkasını döndü, korkmuş gibiydi.

"Dexter Styles," dedi Dexter. "İşe mi gidiyorsunuz?"

"Hayır," dedi kız, nihayet gülümseyip. "Kan verip erken çıktım."

"Sizi evinize bırakabilir miyim?" Fena hâlde yanına bir arkadaş istiyordu.

Anna, Dexter Styles'a baktı. Son görüşmelerinden bu yana onu o kadar sık düşünmüştü ki adam tuhaf biçimde aşina geliyor, belirsiz bir anlam taşıyordu. Dexter, gangster arabasının yanında duruyordu.

"Teşekkürler. Ama şefimle konuşmam gerekiyor," dedi kız, aynı zamanda gerçeklik payı taşıyan bir bahanesi olmasına minnettardı. Bay Voss'a dalmak için gönüllü olmayı soracaktı. Vardiya değişimini beklemişti.

"Lafı olmaz. İyi akşamlar, Bayan Feeney."

Dexter şapkasına dokunup selam verirken, Anna aniden gelen, içgüdüsel bir bağlantıyı koparmama isteğiyle hamle yaptı. "Acaba mümkün mü," deyiverdi, "bu teklifinizi başka bir zaman kabul etmem?"

Dexter neredeyse yüksek sesle of çekecekti. Kendisinin kullanmakta ısrar ettiği iyi bir otomobile sahip olmak, bugünlerde sık sık yardım istenmesi anlamına geliyordu. Bir komşunun dişi

ağrıyan oğlunu dişçiye götürmüştü; annesinin tansiyon hapı ihtiyacı olunca, Heel'leri gece açık bir eczaneye götürmüştü. Birisi bir kez ricada bulundu mu geri çevirmek çok zordu; daha erken bir noktada şaşırtmaca yapması gerekirdi. "Ah, kesinlikle, yeniden görüşmekten memnun olurum," dedi, arabanın kapısını açmaya hazırlanırken.

"Kardeşim iyi değil. Onu plaja götürmeye söz verdim."

"Eğer hastaysa bahara kadar beklemek en iyisi."

"Hasta değil. Engelli. Onu alt kata indiren bir delikanlı var."

Engelli. Delikanlı. Merdivenler. Dexter bu kasvetli hikâyenin unsurlarının etrafına taşlar gibi düştüğünü hissetti. Bayan Feeney'in üstünde sade bir yün palto vardı, manşetleri aşınmıştı. Başkalarının talihsizliğini fark etmek, onun zayıflığıydı.

"Bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu somurtarak.

"Pazar. Herhangi bir pazar. O günüm tatil." Annesi pazar günlerini dışarıda geçiriyor, Anna'yı Lydia'yla tek başına bırakıyordu.

Dexter'ın zihni çoktan işlemeye başlamıştı: Eğer kiliseye gitmek yerine engelliye yardım ederse, yeni papaz yardımcısından (şu aralar kilise sıralarının tamiri için başının etini yiyordu) kaçabilir ve hâlâ öğle yemeğine yetişebilirdi. Ve bir engelliye yardımcı olmak tam da kendi şımarık çocuklarına ne kadar talihli olduklarını hatırlatacak şeydi belki.

"Bu pazara ne dersiniz?" dedi. "Kış iyice bastırmadan."

"Mükemmel!" dedi kız. "Telefonumuz yok, ama bana saatini söylerseniz komşunun oğlunun onu aşağı indirmesini ayarlarım."

"Bayan Feeney," dedi azarlayarak ve bekledi.

Kız başını kaldırıp ona baktı ama silueti sokak lambasının ışığını kesmiş, yüzünün gölgede kalmasına yol açmıştı.

"Onu aşağı indirmek için bir delikanlıya ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İlgileniyorsunuz demek," dedi Teğmen Axel, başını kaldırıp masasının önünde dikilen Anna'ya bakarak. Denizci kızı onun odasına alırken yerinden kalkmamıştı.

"Evet efendim," dedi Anna. "Hem de çok ilgileniyorum."

"Peki size dalmanın *ilginç* olduğu izlenimini veren nedir?"

Kız tereddüt etti, bundan tam olarak emin değildi. "Mavnadaki dalgıçları izledim," dedi. "C İskelesi'nden. Öğle yemeği saatinde. Bir de mesaimden sonra." Her sözünün ardından, adamın anladığına dair bir işaret bekleyerek duraksıyordu.

"Öğle yemeği saatinde dalgıçları izlediniz," dedi adam nihayet.

Bu bir soru olmadığından ve Teğmen Axel'den yansıyan sözleri biraz saçma bir biçim kazandığından, Anna sessiz kaldı. O sessizlikte, teğmene tepeden baktığını fark etti. Belki adam da bunu hissetmişti, çünkü aniden ayağa kalktı: Denizci üniforması giymiş şiş göğüslü ufak tefek bir adamdı, yüzü hem hava koşullarından yıpranmıştı hem de bir sakala dair hiçbir iz olmadığından tuhaf bir çocuksuluğu vardı. "Sormamın sakıncası yoksa, Bayan Kerrigan, kimin fikriydi bu?"

"Benim," dedi kız. "Tamamen benim."

"Tamamen sizin. Ama tamamen sizin olan fikir, kumandanın dün bana telefon edip sizi görmemi söylemesini sağlamamıştır."

"Şefim, Bay Voss..."

"Ah. Şefiniz. Bay...Voss." Bu ismi, heceleri bir kemikten sıyırdığı son et parçalarıymış gibi telaffuz etti. Sonra sırıttı. "Sanıyorum sizin onu memnun ettiğiniz kadar o da sizi memnun etmeye istekli."

Bu alay Anna'yı hazırlıksız yakaladı, ama hakaretin çiğ gücü kendini bir yanık gibi daha ağır ağır hissettirdi. Teğmenin kaçığın teki gibi görünmesine sebep oldu. Kız, küçük binanın içinde çevrelerini yapay bir sessizliğin sardığını fark etti ve adamın gizli bir seyirci kitlesine gösteri yapıp yapmadığını merak etti.

Buz gibi bir sesle, "Dalıp dalamayacaklarını anlamak için insanlara uyguladığınız bir test var mı?" diye sordu.

"Hiçbir test yok. Sadece giysi. Hadi bedenini görmek için deneyelim."

"Benim üstümde mi?"

"Hayır, şuradaki Eskimo'nun üstünde."

Bay Voss onu gitmekten caydırmaya çalışmıştı. "Seni istemezler," demişti, kumandanı aradıktan sonra. "Korkarım, pek hoş bir görüşme olmayacak." Anna aptallık edip onun kendisini kaybetmek istemediğini sanmıştı.

Tuhaf biçimde yamulmuş kapıların olduğu koridorda teğmenin peşinden yürüdü, sonra da dışarı çıktılar. 569. Bina, kısmen binaların batı girişlerinin çeperi, kısmen de Tersane'nin bisikletliyken bile görmediği bir kısmına sıkışmıştı. Edison santrali hemen yukarıdaydı, beş bacası ıslak görünümlü bir duman kusuyordu.

Teğmen Axel, Batı Caddesi İskelesi'nin üstündeki bir banka gitti, üstünde katlanmış bir dalgıç giysisi vardı. Kütlesi ve katılığı, iki büklüm olmuş bir insan gibi duygusal gösteriyordu onu. Anna onu görünce adımlarını hızlandırdı.

"Bay Greer ile Bay Katz yardımcıların olacak," dedi Teğmen Axel, biraz ileride bariz bir umursamazlıkla boş boş takılan iki adamı kastediyordu; onlar da muhtemelen kulak misafirliği yaptıkları yerden buraya birkaç dakika önce gelmişlerdi. "Beyler, Bayan Kerrigan'ın dalmaya *ilgisi* var. Lütfen onu giydirin."

Bu direktif kulağa gayet açık ve net gelse de terimlerle –yardımcı, giysi– ilgili bir şeyler Anna'nın bunların samimiyetle mi söylendiği, yoksa tamamen onun kafasını karıştırmak için mi seçildiği konusunda tereddüt etmesine yol açtı. Teğmen Axel tekrar binaya girince içi rahatladı.

"Giysiyi senin giysilerinin üstüne geçireceğiz canım," dedi Greer denen adam. İnce ve zayıf çeneli bir adamdı, saçları seyrelmişti, alyans takıyordu. "Sadece ayakkabılarını çıkar."

Katz denen diğer adamın kasıntı bir görünümü vardı. "Bu bir beden midir?" diye sordu, dalgıç giysisini şimdi çoraplarıyla duran Anna'nın önünde kaldırdıklarında. "Ne dersin Greer? Seninle aynı beden giyiyor."

Greer gözlerini devirdi. Bu kauçuklu branda bezi, Anna'ya büyükannesiyle büyükbabasının Minnesota'daki çiftliğini hatırlatan toprak ekşiliğinde keskin bir koku yayıyordu. Geniş siyah kauçuk yakadan içeri girip ayaklarını dibinde çoraba benzer şekiller olan katı bacak kısımlarından içeri uzattı. Bunu yapabilmek için adamlara tutunması gerekmişti, Katz ile Greer bu tuhaf işi doğal karşılıyor gibiydi elbette. Kauçuk yakayı gövdesinin ve omuzlarının üstüne çektiler, Anna kollarını uçlarına üç parmaklı eldivenlerin takılı olduğu giysinin yenlerine geçirdi. Dar deri şeritleri belinin etrafına dolayıp bağladılar.

"Şeritler daha sıkı olmalı," dedi Katz. "Bilekleri o kadar ince ki eldivenler ayrılıp düşebilir. Gerçi sen, o hanım hanımcık ellerinle idare ediyor gibisin Greer."

"Bay Katz endamıyla pek gurur duyar," dedi Greer Anna'ya pis pis sırıtarak. "4-F olma konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor."

Anna dehşete düştü ama Katz sadece kısa bir an duraksar gibi oldu. "Greer bundan bahsetmeye bayılır. Çenemi kıskanıyor."

"O çeneyle bile kendisiyle evlenecek kız bulamıyor," dedi Greer alaycı alaycı sırıtarak.

"Greer'in nasıl bir kılıbık olduğunu bilsen, neden acele etmediğimi anlardın."

Anna bu aşağılama voleybolunun ortasında neşeli görünmeye çalıştı ama erkekler bunu fark etmemiş gibiydi. Onun arkasındaydılar, her bir kauçuk bezi bacağın arkasında uzanan kordonları sıkı sıkı çekiyorlardı. "Bu arada, neden 4-F'sin?" diye sordu Greer Katz'a.

"Patlak kulak zarı. İkinci sınıftayken öğretmen kulağıma vurmuştu."

"Üstelik çok konuşuyordun yani, ha?"

"Korkunç bir şey," dedi Anna ama konuşmaması gerektiğini ânında fark etti. Katz ilk kez utanmış görünüyordu. "Dalmak için bir avantaj," dedi bir dakika sonra. "O tarafta basınç olmuyor."

Anna'nın ayaklarını "ayakkabılara" soktular: Bunlar ahşap, metal ve deriden oluşan bloklardı. Pratik dokunuşlarında bir samimiyet vardı; Katz bağcıklı ayakkabılardan birinin üstündeki tokaları takmak için dört ayak üstüne çöktü. "Bu ayakkabılar on beş kilo ağırlığında," dedi Anna'ya. "Bütün elbisenin ağırlığı doksan kilo. Sen kaç kilosun?"

"Neden bir kız bulamadığın belli oluyor," diye mırıldandı Greer, başını sağa sola sallayıp.

"Bunun yarısı kadardır herhalde," diye devam etti Katz, ortağını duymazdan gelip. "Fikrin olsun diye söylüyorum, ben yüz sekiz kiloyum ve bu elbisenin içinde zar zor yürüyorum."

"Berbat bir dengen var," dedi Greer. "O kulak zarı yüzünden olmalı."

"Kırk beş kilodan hayli fazlayım aslında," dedi Anna ama

sesi fazla telaşlı çıkmıştı ve konuştuğuna yeniden pişman oldu. Oturuyordu. Adamlar bakır bir göğüslüğü başından geçirdiler, keskin kenarları omuzlarıyla boynu arasındaki yumuşak dokuya battı.

"Ah," dedi Greer. "Ona şey vermedik..."

Katz'ın suratında şeytani bir sırıtış parladı. "Neymiş o?"

"Biliyorsun..." Greer açılan alnındaki saç çizgisine kadar pembeleşti. "Hadi Katz. Acımasız olma."

"Ah, *kuku takviyesi*," dedi Katz en sonunda. "Haklısın, unuttuk. Bu özel bir yastık"–kızın gözlerine pek bakmadan Anna'ya doğru konuştu– "o keskin yaka kenarları kesmesin diye. Şapkayı da taktığımızda onun olması iyi olur; ikisi toplam yirmi beş buçuk kilo ediyor."

Anna'nın kuku takviyesi istemek gibi bir niyeti yoktu hiç – kesinlikle bu isimle isteyemezdi. Greer'in kafa derisi kıpkırmızı kesildi. Adamlar şimdi branda giysinin kauçuk yakasını göğüslüğün üstüne çekmeye uğraşıyor, kauçuktaki bir dizi deliği uzun bakır çivilerden geçiriyorlardı. Her bir kauçuk deliğe bir çivi geçince, bakır kelepçeleri bu çivilerin üstüne kapattılar ve kelebek somunlarla onları yerlerine sabitlediler. Greer Anna'nın önünde, Katz arkasında, somunları sıkmak için T tipi bijon anahtarı kullandılar, kauçuk bakır ile branda arasında sıkı bir mühür oluşturana dek yakanın etrafında dönerken birbirlerine seslendiler.

"Şimdi de kemer," dedi Katz gülümseyerek. "Otuz sekiz kilo."

Kemere monte edilmiş kurşun bloklar vardı. Anna otururken onu kalçasının etrafına doladılar ve arkasından tokasını taktılar. Ardından iki deri şeridi göğsünden çaprazlamasına uzatıp omuzlarının üstüne kaldırdılar. "Ayağa kalkıp öne eğil ki şeritleri yerlerine takabilelim," dedi Katz.

Artık göğüslük ve onu aşağı çeken kemerle ayağa kalkmak daha zordu. Öne eğildi, bacaklarının arasından geçip kasığın-

dan yukarı yükselen şeritleri hissedebiliyordu. Bunun normal usul mü yoksa sadece kendisi için tezgâhlanmış bir tür utanç verici düzenleme mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Greer, kuku takviyesi lafı edildiğinden beri onun gözlerine bakmamıştı.

"Otur," dedi Katz. "Başlığın vakti geldi."

"Başlık" küre biçiminde pirinç bir kasktı; yakından bakınca bir insan evladının takacağı bir şeyden ziyade bir tesisat ya da makine parçasına benziyordu. Bir ucundan Katz diğer ucundan Greer tutup da onu başının üstüne kaldırdıklarına Anna bir inanamama ürpertisi hissetti. Artık içindeydi, neredeyse bir tadı olan rutubetli metalik bir kokuyla sarmalanmıştı. Kaskın alt kısmını, bir duya ampul takar gibi çevirerek göğüslüğe taktılar. Yıkıcı bir ağırlık Anna'yı, yakanın keskin kenarlarından aşağı bastırıyordu. Uzaklaşmaya ya da onu üstünden atmaya çalışır gibi kıvrıldı. Kaskın tepesi iki kez tıklatıldı, ardından ön-

deki bombeli cam açıldı, içeri serin bir hava dalgası girdi. Greer oradaydı. "Bayılacak gibi hissedersen bize mutlaka söyle," dedi.

"İyi hissediyorum," dedi Anna.

"Ayağa kalk," dedi Katz.

Kız ayağa kalkmaya çalıştı ama göğüslük, kask ve kurşun kemer onu banka yapıştırmıştı. Ayağa kalkmasının tek yolu, yaka ve omuzların birleştiği noktalardan ağırlığını yukarı doğru itmekti. Anna bunu etine tırnaklar batıyormuş gibi bir hisle yaptı. Acı yüzünden gözlerine yaş doldu ve dizlerinin ağırlık yüzünden bükülmemesine çabaladı ama kendini yukarı itebildi, her an bir saniye daha bu ağırlığa katlanıp katlanamayacağının yeni bir pazarlığını yapıyordu. Evet. Ve evet. Yine evet. Evet, evet, evet.

Katz açık yüz camından içeri baktı. Anna onun üst dudağını ortadan bölen beyaz yara izini gördü ve omuzlarındaki korkunç ağrının da etkisiyle adamdan azıcık nefret etti. Bu durum Katz'ı eğlendiriyordu. "Yürü," dedi.

"Bayılacak."

"Bırak bayılsın."

"Ben bayılmam," dedi Anna. "Hayatımda hiç bayılmadım."

Kaskın ağırlığını iki yıkıcı acı noktasında dengeleyerek bir adım attı, zincirlerle bağlıymış gibi taşların üstünde ayakkabılardan birini sürükledi. Derken bir adım daha. Kafa derisinden ter süzüldü. Doksan kilo. Başlıkla yaka yirmi beş buçuk, ayakkabılar on beş, kemer otuz sekiz. Yoksa ayakkabıların her biri mi on beş kiloydu, toplamda otuz mu ediyordu?

Bir adım daha. Sonra bir tane daha. Nereye ya da neden gittiğini bilmeden ayakkabıları sürüklüyordu. Acı tüm bu gerçekleri alıp götürmüştü.

Biri, üç parmaklı eldivenlerine bir nesne bastırdı. "Çöz bunu."

"Yürürken mi?" diye bağırdı.

Greer yüzün açık bölümünün önüne geçti. "Yürümeyi kesebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. Endişeli görünüyordu; kız yüz ifadesinin çarpılmış olabileceğini tahmin etti. Anna nesneyi görebileceği bir yere kaldırdı: Bir sicimdi, özenle düğümlenmişti. Üç parmaklı eldivenlerin içinde parmaklarının yerini değiştirdi –serçe ve yüzük parmakları bir dilimin, işaret ile orta parmakları orta dilimin, başparmakları üçüncü dilimin içine girdi– ve on parmak ucuyla birden düğüme bastırdı. Eldivenlerin sıcak, hafif nemli iç kısımlarından parmakları düğümün hatlarını inceledi ve omuzlarındaki ağrı birdenbire hafifler gibi oldu. Her düğümün içinde sıkıca ve yeterli uzunlukta bir süre ittiğinizde çözülen bir yer vardı. Anna gözlerini kapadı, elleri onu öyle saf bir dokunsal âleme götürmüştü ki geri kalan yaşamın dışındaymış gibi görünüyordu. Bir duvarı itip de hemen arkasında gizli bir oda bulmak gibiydi. Düğümün zayıflığını bir elmanın üstündeki belli belirsiz, hafif bir çürük gibi hissediyor ve parmaklarını içine bastırıyordu. Bir düğümü çözmek kaçınılmaz olana dek hep imkânsız görünürdü; Anna bunu kedi

beşiklerinden, ayakkabı bağcıklarından, atlama iplerinden, sapanlardan biliyordu – sokaktaki çocuklar çözmesi için bunları hep ona getirirdi. Düğüm kendini korumak için son bir sıkışma hamlesi yaptı, kendini bırakmaktaki gönülsüzlüğüyle neredeyse canlı bir şey gibiydi. Sonra teslim oldu, ipler elinde açıldı.

Onları uzatınca biri aldı. Katz yüz camından içeri baktı. Anna husumet görmeyi beklese de adam bariz bir hayretle konuştu. "Aferin." Onun hayranlığından daha fazla şaşkınlık yaratansa, Anna'nın hissettiği gururdan mest olmasıydı; görünüşe göre, Katz'ı aslında alt etmek değil de etkilemek istiyordu.

Kaskı çözüp omuzlarından kaldırdılar, ardından kemerle göğüslük geldi. Onların ağırlığından kurtulunca Anna yüzüyormuş, hatta uçuyormuş gibi hissetti. Onun neşesi, kızın başarısı kendilerine aitmiş –ya da kendilerininkine yakın bir kategoriye yerleştirilebilirmiş– gibi yanındakilere de bulaştı. Ayakkabıları, kemeri ve giysiyi çıkarmasına ilk başladıkları gibi keyifle yardım ettiler, gerçi bu keyif için onun zarar görme ihtimali göze alınmıştı. Birazdan Anna iskelede, önceden olduğu gibi tulumuyla dikiliyordu. Karanlık çöktüğünü fark etmemişti.

"Ona söylemek ister misin?" diye sordu Greer, Katz'a.

"Sence bizi suçlar mı?"

"Birini suçlayacaktır."

"Sen söyle," dedi Katz. "Teğmen seni daha çok seviyor."

"Çoğu insan öyle," dedi Greer, Anna'ya göz kırparak.

Teğmen Axel, Greer'in Anna'nın başarısına dair anlattıklarını ürkek ürkek dinledi, ardından terslenerek onu bürosundan gönderdi. Greer, kızı da bir komplonun parçası kılıp Anna'ya selam vermek için kasketine dokundu.

"Oturun Bayan Kerrigan," dedi teğmen.

Anna uçar gibi hissettiği hafifliği yüzünden gülümsemesini bastırmakta zorlanıyordu ama kendinden memnun görünmemeye karar verip bu dürtüye hâkim oldu. Teğmen uzun süre parmaklarıyla masasında tempo tutarak onu izledi. "Giysiyi

giymişsiniz," dedi, kızı tedirgin eden uysal bir ses tonuyla. "Ama bu dalmakla aynı şey değildir."

"Sınavın bu olduğunu söylemiştiniz."

Uzun, sabırlı bir nefes aldı. "Sualtında hareket etmek insan bedeni için çok külfetli bir iştir," dedi. "İnanması zor biliyorum; güzel dalgaları, hoş deniz köpüğünü görürsünüz. Yüzmeyi seversiniz. Ama onun altında olmakla aynı şey değildir. Su ağırdır. O ağırlığın yarattığı basınç acımasız bir şeydir. Kadın bedeninin buna nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"İzin verin deneyeyim," dedi kız, ağzının içi birden kupkuru olmuştu.

"Güçlü bir kızsınız Bayan Kerrigan, bunu kanıtladınız. Ama kendi kızım için yapmayacağım gibi vicdanım rahat biçimde sizin de dalmanıza izin veremem."

Koruyucu, sempatik, üzgündü – onu karşılayan sahte adama uzaktan yakından benzemiyordu. Anna ilkini daha çok sevmişti. Onunla bir şansı olabilirdi.

"İzin verin deneyeyim," dedi yeniden. "Başarısız olup olmayacağımı o zaman görürüz."

"Vurgun yemiş bir adam gördünüz mü hiç?" diye sordu teğmen, özel bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru eğilerek. "Kanında sıkışıp kalan nitrojen baloncukları dışarı çıkmanın bir yolunu bulmak zorundadır, bu yüzden yumuşak dokuyu zorlarlar. İnsanların gözlerinden, burnundan, kulaklarından kan gelir. Peki ya sıkışma? Dalgıç tamamen –bütün bir insandan bahsediyorum– okyanus basıncıyla taktığınız o kaskın içine sıkışıverir. Bu yüzden, *Başarısız olursam,* dediğinizde, suyun on beş metre altında başarısız olmak geminin üstünde başarısız olmakla aynı şey değildir."

"Bu şeyler hata yapan herkesin başına gelebilir," dedi Anna. "Sadece bir kızın değil." Ama kaçınılmaz bir başarısızlık hissiyle nefesinin kesildiğini hissetti.

Teğmen gülümsedi: Beyaz dişler, bronz, sakalsız ten. "Sizi

sevdim Bayan Kerrigan," dedi. "Hayat dolusunuz. Benim tavsiyem, atölyenize dönmeniz –Tersane için orada her ne yapıyorsanız onu yapmaya– ve o işe sahip olduğunuz her şeyi vermeniz. Bu savaşı kazanmamıza yardım edin ki bittiğinde pazar yemeklerimizde Viyana şnitzeli ya da kurutulmuş ahtapot yemeyelim."

Elini masaya vurdu, görünüşe göre bunun son söz olduğunu düşünüyordu. Ama Anna yerinden kımıldayacak gibi değildi. Çok yaklaşmıştı. Düğümü çözmüştü! Zaman uzadıkça uzuyor, kızın her olası yolu düşünmesine ve sonucunu bilmesine imkân tanıyordu sanki. Öfke adamı ayağa kaldırırdı; gözyaşları sempati yaratsa da kızın zayıflığının kanıtı olurdu; flört etmek onu başladığı yere geri döndürürdü.

Teğmen onun gitmesini bekliyordu.

"Teğmen Axel," dedi sonunda tekdüze, duygusuz bir sesle. "Benden yapmamı istediğiniz her şeyi yaptım. Beni nasıl geri çevirebilirsiniz? Bunun hiçbir gerekçesi yok."

"Madem açık açık konuşuyoruz Bayan Kerrigan, dalmanıza kesinlikle hiçbir ihtimal olmadığını söyleyeyim size." Bir amca samimiyeti taşıyan tatlı sözler bitmişti. Artık Anna'nınki gibi dümdüz, sade bir tavırla konuşuyordu. "Sizin Bay Voss, bir kızı sualtına indireceğimi sandıysa aşktan gözü kör olmuş demektir. Kumandan aradığında bunun söz konusu olamayacağını söyledim. Size giysiyi giydireceğimi ve kendiniz görmeniz için bir şans tanıyacağımı söyledim."

"Ama giysiyi giydim," dedi Anna. "Ve yürüdüm. Ve düğümü çözdüm."

"Beni şaşırttınız, bunu kabul ediyorum," dedi. "Ama dalmanız gibi bir ihtimal hiç olmadı, şimdi de yok. Kusura bakmayın; bunun sizi öfkelendirdiğini gayet tabii tahmin ediyorum. Ama gerçekler böyle."

Birbirlerini mükemmel biçimde anlamış hâlde, masanın üstünden karşılıklı bakıştılar. Anna sandalyesinden kalktı.

Paltosunu giydiğine ya da çıkarken Katz ile Greer'i yeni-

den görüp görmediğine dair hiçbir şey hatırlamadan kendini 569. Bina'dan çıkmış buldu. Karanlıkta Sands Caddesi kapısına doğru uzun yürüyüşüne başladı. Soğuk rüzgâr, kazandığı zafer karşısında hissettiği baş döndürücü zevkin anısını kazıyıp götürdü. Gemi inşa iskelelerinin önünden geçti, yapay ışık yığınları içlerindeki ölü gemi gövdelerini abartılı gösteriyordu.

Yanıt hayır olmuştu.

Anna hayatında hiç bu kadar yalın bir ön yargıyla engellenmemişti. *Gerçekler böyle,* demişti teğmen ama hiç gerçek yoktu. Anna yürürken yaşadığı hayal kırıklığı ve perişanlık, birkaç saat önce Katz için hissettiği nefrete benzer biçimde sert bir başkaldırı hâlinde katılaştı. Teğmen onu yıkamayacaktı; o teğmeni yıkacaktı. Teğmen onun düşmanıydı. Anna şimdi hep bir düşmanının olmasını istediğini hissediyordu.

Elindeki düğümü düşündü, onun yumru yumru canlılığını. Hep bir zayıf nokta olurdu, mesele sadece onu bulmaktı.

Gerçekler böyle.

Hiçbir gerçek yoktu. Sadece teğmen vardı. Bir adam. Üstelik sakalı bile yoktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bayan Feeney'in sakat kardeşini arabayla plaja götürme konusunda anlaşmak ile söz konusu pazar sabahı arasında geçen dört günde, Dexter'in bu maceraya dair zaten az olan hevesi tamamen kayboldu. Çocukları orada olmayacaktı. Şükran Günü yemeğinde Beth Berringer, *Bundles for Britain*'de* gönüllü çalışmaya bir başlangıç olarak York Bulvarı'ndaki Aziz Monica Kilisesi'ne gitme planını tüm aileye duyurmuştu. *Bundles*, bir Park Bulvarı kızının projesiydi; Dexter onları seferberlik olsun diye giyinip kuşanan bir grup olarak görüyordu. Etrafta bu tip şeylerden bol bol vardı.

İhtiyar adam da bu merasimden kurtulmaya onun kadar hevesli gibiydi ve Dexter'ı bunun yerine Knickerbocker'da öğle yemeğine ve bilardo oynamaya davet etti. Bu, hem bardaki şahane duvar resmini hem de onu tanıyan Püritenlerin korku dolu tiplerini düşününce cazip bir teklifti. Bayan Feeney'in bir telefonu olsaydı, bu randevuyu tamamen ortadan kaldırmanın ilk adımı olarak onu ertelerdi. Ama kızın telefonu yoktu ve tatil dönemi olduğundan, bir mektup vaktinde yerine ulaşmayabilir-

* II. Dünya Savaşı başlarında, ABD Dışişleri Bakanlığı bünyesinde kurulan ve İngiltere'ye yardım paketleri göndermeyi amaçlayan bir grup. –*çn*

di. Bu işten kurtulmanın tek yolu hiç gitmemekti ve Dexter ne olursa olsun kimseyi satmazdı. Bu yüzden kayınpederine, o sabah bir işçinin sakat kardeşini arabayla plaja götürmeye söz verdiğini ve işi biter bitmez onunla kulüpte buluşacağını söyledi.

Dolayısıyla: Tabby yoktu. İkizler ya da Harriet yoktu. Kasım sonunda mevsime göre sıcak sayılabilir bir gün, kötü hava şartları mazeretini ortadan kaldırdı. Bayan Feeney'in sokağı tam da umduğu gibiydi, o daha park etmeden çocuklar Cadillac'ın etrafına üşüştüler. 62 Serisi'ni pek sık görmüyorlardı muhtemelen, hiç gördülerse tabii. Otomobilinden inen Dexter şapkasını tuttu, kafasını geriye atıp ışık yüzünden gözlerini kısarak yukarı baktı. Yukarıdaki bir pencereden sallanan el, son umudunu da yok etti: Yani, Bayan Feeney'in kendisinin unutmuş olabileceği ihtimalini.

Gıcırtılı bir kapıyı itip antreye girdi, burada hâlâ cuma gününden kalma balık kokusu vardı. Mekânın her şeyi aşina geliyordu; hepsinin ötesinde, adımlarının merdivende yankılanan takırtısı. Tanrım, kaç kattı burası böyle? Bir sakatın bunca kat yukarıda oturması barbarlıktı.

Apartman dairesi küçük, tıkışık, basıktı. Ta yerdeki ucuz lambrilere kadar her yüzeyden kadınsılık yayılıyordu. Parfüm, kadın saçı, tırnaklar, aybaşı hâli – tüm bunlar ağırlaşmış, sokulgan bir bulut içinde onu sarıp sarmalayarak başını döndürdü. Bu dişil atmosferin içinde kavisli kaşları olan ve bir erkek gibi tokalaşan Bayan Feeney'e rastlamak neredeyse şaşırtıcıydı. Bunlarla hiçbir alakası yoktu sanki.

Kız onu kasvetli mutfaktan geçirip ailesinin Büyük Buhran'da elinde tutabildiği her bir güzel şeyin sergilendiği oturma odasına götürdü. Fazla bir şey yoktu. Mozaik camdan yapılma, yılanları sürgüne yollayan haleli bir Aziz Patrick, bir Dionne beşizleri takviminin yanında duvara sabitlenmiş bir tüy yelpaze. Resimlerin kancalarından indirildiği yerlerde birkaç boş dikdörtgen. Az kalsın neden indirdiklerini soracaktı ama yanıt o

kadını bulutun içinden çıkıverdi: Burada hiç erkek yoktu. O ya ölmüş ya da gitmişti. Duvarlardaki boş yamalara bakılacak olursa, muhtemelen ikincisi. Herkes ölüleri hatırlamayı isterdi.

Sokaktaki çocukların bağırışları, kadranında altın meleklerin olduğu, yirmi dakika geriden gelen eski bir saatin tiktaklarına karışıyordu. Evin hazinesi: Bu şey için herkes kendini ateşin içine atardı. Annesinin çanı gibi. "Çanımı getiriver bana," derdi ve Dexter tokmağını tutarak onu getirmeye koşardı. Annesi bu saati Polonya'dan yanında getirmişti, çanın çın çın akan gümüş sesi kadının genç kızlık anılarını canlandırırdı: Kiliseler, kar yığınları, karanlıkta buz tutmuş göletlerde patenle kaymak. Uğultulu kıpkızıl fırınlardan çekilip çıkarılan sıcacık ekmek. Annesini düşünme alışkanlığı yoktu. Bu aşina daire, merdiven boşluğundaki ayak sesleri yüzünden olmuştu. Veya belki artık hiçbir işe yaramayan nesnelerin varlığı yüzünden.

"Kardeşin nerede?" diye sordu.

Kız onu iki dar yatağın ancak sığdığı büyüklükte bir odaya götürdü. Odanın tek penceresinin perdesi çekiliydi. Yatakların birinde güzel bir kız, loş ışıkta saçılmış madeni paralar gibi görünen sarı, hafif erotik saçlarıyla tuhaf bir açıda yatıyordu. Bu görüntü Dexter'ı altüst etti. Yaklaştı, görüntüyü dağıtmak için gözlerini kırpıştırdı ve kızın yüzünün çok korkmuş ya da ölüm döşeğinde ıstırap çeken birininki gibi olduğunu gördü. O bakarken kızın uzuvları seğirdi: Daimi bir kontrol yoksunluğu. Kızın üstünde mavi kadife bir elbiseyle yün çorap vardı, uyuyor gibiydi. Dexter onu giydirmek için harcanan çabayı gözünde canlandırdı ve verdiği sözü tuttuğuna sevindi.

"O...iyi görünüyor," dedi, bir şey söylemesinin beklendiğini hissedip.

"Öyle değil mi?" Abla, önlerindeki kusurlu yaratığa öyle bir sevgi ve gururla bakıyordu ki Dexter bu ailenin acısı karşısında gaf yapıp yapmadığı konusunda kendisinden şüpheye düştü. Ama bu onun seçimi değildi. Bu ortamı kız yaratmıştı.

"Peki. Sırada ne var?" diye sordu, yeniden hareket etmeye hevesli biçimde.

"Paltolarımızı getireyim."

Sakatla baş başa bırakılmaya o kadar gönülsüzdü ki az kalsın kızın peşinden odadan çıkacaktı. Pencereye gidip Cadillac'a bakmak için perdeyi kaldırdı. Sonra yatağa baktı, yüzükoyun yatan kızın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce içi rahatladı. Bu kıza her gün bakmak zorunda kalan baba Feeney'i düşündü. Bunun ıstırabını. O güzelim saçın içinden gelebilecek fısıltıyı. Bu yüzden mi gitmişti – eğer gitmişse? Dexter İrlandalıları severdi, gerçi zaman zaman güvenilmez olsalar da kendini onlara yakın hissederdi. Alkolden ya da onları alkole yönlendirme ihtimali olan yapısal bir zayıflıklarından dolayı değil. Bir plan tertiplemek için yanınızda bir İrlandalı olsun isterdiniz ama sonunda onu gerçekleştirmek için bir İtalyan'a, Yahudi'ye ya da Polonyalı'ya ihtiyacınız olurdu.

Bayan Feeney döndü, yatağa eğildi ve şık dikimli lacivert yün bir paltoyu kardeşinin kıpırdanıp duran kollarından geçirdi. Ustalığı, kardeşine ne kadar uzun zamandır baktığı konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Tüm hayatı boyunca bakmış, diye tahmin etti Dexter.

Yataktaki sakat çocuğu kavrayıp kollarına aldı. Ancak kızın kokusunu alınca bundan korktuğunu, havasız odalardaki bir dizi vücut kokusunu duymayı beklediğini fark etti. Ama kız, kadınsı kremlerin ve şampuanların özünde olan o çiçeğe benzer ferahlıkta, hatta harika kokuyordu. Daha o sabah banyo yapmış, ayaklarını sabunlu sudan dışarı uzatıp bacaklarını pürüzsüz biçimde tıraş etmiş bir kız gibi kokuyordu. Kapıdan geçerken kızın başını korudu ve onu oturma odasına geçirdi, altın saçları kollarına yayıldı.

"Adı ne?" diye sordu.

"Affedersiniz, adı Lydia. Lydia, bu Bay Styles. Bizi plaja götürmeyi teklif etme nezaketinde bulundu."

Pek de öyle değil, diye düşündü Dexter, kızın peşinden kardeşi kollarında evin kapısına doğru giderken hafifçe gülümsedi. Başını eğip yeniden Lydia'ya baktı, kızın gözleri açılmıştı ve dimdik onun suratına bakıyordu. Bu göz teması onu fiziksel olarak irkiltti, bir çift elle kavranmıştı sanki. Kızın gözleri Tabby'nin eskiden oynadığı bebeklerin gözlerine benzer berrak bir mavilikteydi, hiç kırpmıyordu.

Merdivenin dönüş yerlerini ayaklarıyla yoklayarak aşağı inerken pis duvarlara baktı. Çok tuhaf bir işti. "Çok sakin," diye hayrete düştü arkasındaki sağlıklı kardeş. Lydia'dan daha ağır görünen, katlanmış bir tekerlekli sandalyeyi taşıyordu. "Silvio onu taşırken hep mızıldanıp ağlar."

"Gurur duydum."

Dışarı çıkınca kız bir-iki çocuğa adıyla seslenip selamlaştı. Dexter sakat çocuğun ağırlığını öbür koluna verip arka koltuk kapısını açmaya yeltendi ama ablası alelacele, "Sizce sakıncası yoksa önde gitmeyi tercih ederiz," dedi.

"Arkası daha geniş."

"Yolu görsün istiyorum."

"Siz bilirsiniz." Kızın aceleciliği ona bulaşmıştı, dönüp hızlıca ön yolcu koltuğunun kapısını açtı. Kız içeri oturdu, Dexter dikkatlice sakatı onun kollarına yerleştirdi. Anca sığmışlardı, 62 Serisi'ne bile. Kapıyı üstlerine kaparken, bu kızlara arkadaşlık etmekten ziyade kendini geri çekip şoförlük rolüne büründüğünü fark etti.

Hayır işine bahane bulmak gerekmez. Dexter direndiğinde, utandığında, restoranın yakınındaki ucube evlere musallat olmuş dilenci ve berduşlara kalmış köftelerin olduğu ağzı kapalı kaplar taşıdığında babası böyle söylerdi. Katlanmış ağır sandalyeyi kaldırıp bagajına koyarken Dexter bu lafı kendi kendine tekrarladı. *Hayır işine bahane bulmak gerekmez.*

Arabayı sürüp çocuklardan uzaklaştı ve yeniden Flatbush'a yöneldi, böyle giderse Knickerbocker'a öğle vakti rahat rahat

varacağını düşünmek onu keyiflendirdi. Koltuktan gelen bir fısıltı işitti. "Konuşabiliyor mu?" diye sordu.

"Eskiden konuşurdu. Konuşma değil de bir şeyleri tekrar ederdi."

"Bu da konuşma oluyor, değil mi? Ne kadar şeyi anlayabiliyor?"

"Tam olarak bilemiyoruz."

Biz. Anneyi kastediyordu herhalde; başka türlü sağlıklı ablanın nasıl Donanma Tersanesi'nde işi olabilir ve bir akşam çıkıp da Moonshine'a gelebilirdi? Böyle bir sakatın sürekli bakıma ihtiyacı olurdu – normalde bir bakımevinde olmalıydı, diye düşündü. Onun kaldırımdaki acelesini yeniden düşününce, annesinin bu maceradan haberi olup olmadığını sorma dürtüsünü bastırdı. Onun sorunu değildi. Bu aileye bu kadar bulaşmak yeterdi.

Grand Army Plaza'nın yanından geçip Prospect Park boyunca Ocean Bulvarı'na doğru ilerlediler. Dexter'ın annesi düşüncelerinde geziniyordu – çanla çağırılmış da gitmeye henüz gönülsüz gibiydi. Dexter yedi yaşındayken ölü doğan kardeşinden önce, annesinin sağlıklı olduğu bir dönem vardı. Bu olay annesinin yüreğini yaralamıştı, öyle ki içinde bir zamanlar çok sağlam olan bir şey inanılmaz bir kırılganlığa bürünmüştü: Şekerden yapılma bir saat gibi. İçindeki kırılganlık onu, ciyaklayıp duran çocuklarını genelde görmezden gelen ya da suratlarına elinin tersiyle bir tane patlatan annelerden ayırmıştı. Onu vaktinden önce terk etmek zorunda kalmıştı: Bu ikisinin de bilmezden geldiği bir sırdı. Dexter'ın babasının açtığı restorandan –nihayet, ona ait bir yer– çekilmiş ve kendini Dexter'a saklamıştı. Çoğu zaman uyuyordu. Dexter'ın öğle yemeği yediği saat onun şafağıydı ve dördüncü kattaki evlerine koşarak çıkarken ayakkabılarının takır tukur çıkardığı seslerle söküyordu. Başka çocuklar eve geldiğinde masaya bırakılmış ekmek, süt ve domuz eti bulurken, Dexter babasının önceki gece restorandan getirdi-

ği, fırında ısıtılmış dört dörtlük bir yemeğin tadını çıkarıyordu. Annesi onu capcanlı ve bir sürü soruyla karşılıyor, okula dönme vakti gelene dek kahkahalar atıp onu öpüyor, yeniden gittiği noktada da babasının onun için özel olarak yaptırdığı yastıklarla çevrelenmiş hâlde, oğlu döndüğünde dinçleşmiş olmak için yeniden odasına çekiliyordu.

Dexter, mahalledeki diğer oğlanlarda görülmedik biçimde hayrandı annesine. Her an ortadan kaybolabilen, yine de daima yanında olan biriydi: Ulaşılamazlık ile tamamen sahip olmanın büyüleyici bir karışımı. Bunu nasıl yapmıştı? Cadılık? Peri tozu? Daha sonra babasından, onun kalbinin yaptığı düşükten sonra bir yıl dayanmayacağının söylendiğini duydu. Yine de altı yıl sonra, Dexter on üç yaşına girdiğinde, hâlâ yaşıyordu. Annesine öfke duymaya başlamış, sokakta *stickball* oynayarak hava kararana dek eve girmez olmuştu. Elma, naneşekeri ve tebeşir çaldı: Suçlu suratını narin elleri arasına aldığında, annesinin gerçekten görebilmesinden korktuğu küçük dalavereler. Annesi geçmişte kalmış şeyleri acımasız bir ivedilikle reddetmişti, saat uzun zaman önce paramparça olmuş da bedeni bunu ancak fark etmiş gibi.

"Şey, hiç sormadım," dedi Anna uzun bir sessizliğin ardından. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Manhattan Plajı'na," dedi ona. "Coney Island'a yakın ama daha temiz, daha sakin. Evim tam deniz kıyısında, aslında onu arka verandaya götürüp hiç kuma sokmayabilirsin."

"Kulağa harika geliyor," dedi Anna neşeyle konuşmaya çabalayarak. Manhattan Plajı'na dönmek, bu planı yaptıkları dört gün öncesinden beri düşünüp durduğu soruya katlanılmaz bir gerginlik kattı: Aralarındaki bağlantıdan Dexter Styles'a bahsetmeli miydi? Son dakikada bunu yapmamaya karar vermişti; amacı bilgi toplamaktı, bilgi vermek değil. Annesi ile Brianne'in dans kostümleri içinde görüldükleri; anne babasının düğün günü çekilmiş; *Bir Kurşun At* filminden, Brianne'i bir adamın

gölgesi üstüne düşer hâlde kapının eşiğine çömelmiş gösteren fotoğrafları alelacele duvarlardan kaldırmıştı.

Yine de Dexter Styles'ın otomobiliyle tam da yıllar önce onunla tanıştığı yere gidiyor olmak, sürdürülemeyecek kadar berbat bir ikiyüzlülüktü. Ona söylemek, her şeyi anlatmak istiyordu. Ama bu doğru değildi – ona söylemekten çok korkuyordu. İstediği, ona çoktan söylemiş olmaktı.

Lydia'nın zayıf bedenini kendisininkine bastırmış, kalbin göğsünün yumuşak kemiklerini hafifçe dürttüğü yerde elleri kızın karnını sarmıştı. Lydia'nın gözleri açıktı. Camdan Prospect Park'ın dikenli gri ağaçlarına bakıyor gibiydi. Anna kardeşinin pürdikkat olduğunu hissetti ve bu da içinde bir beklentiyi yükseltti: Denize gidiyorlardı! Onu birlikte göreceklerdi! Hiç düşünmeden, adamı gözden kaybetmemek için herhangi bir bahaneye sarılarak Dexter'dan böyle bir istekte bulunmuştu. Ama şimdi yoldaydılar, annesi ve Brianne günü alışverişle, Schrafft'ta yemekle ve *Star and Garter* tiyatrosunda bir matineyle geçirecekti; yaptığı şeyin ferahlığını hissetti. Bunu tehlikeye atmayacaktı. Bu da gün bitene dek ona kim olduğunu söylemeyeceği anlamına geliyordu.

"Donanma Tersanesi'nde çalışmayı seviyor musun?" diye sordu Bay Styles aniden. "Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Gemilere takılan küçük parçaları ölçüyorum," diye konuşmaya başladı Anna, her bir kelime sakladığı tüm şeylerin birden açığa çıkıvermesi tehdidini taşıyordu. Ama adam ilgilenmiş gibiydi ya da belki sessiz sessiz araba sürmekten sıkılmıştı. Kız konuştukça daha fazla doğallaştı. Ölçmekten ne kadar nefret ettiğini, dalgıç olmak istediğini söyledi ona. Nihayet, onun sorularının teşvikiyle, önceki akşam Teğmen Axel'le olanları yeniden anlatırken buldu kendini.

"Yavşak herif," dedi Dexter, gerçekten sinirlenmiş gibiydi. "Amma kafasızlar. Söyle, kendilerini nehre atsınlar."

"O zaman işim olmaz."

"Onların berbat işlerinin canı cehenneme. Gel benimle çalış."

Anna hiç kıpırdamadan, kollarıyla Lydia'yı sarar hâlde kalakaldı; Lydia da dinliyordu sanki. "Donanma Tersanesi'nden istifa mı edeyim?"

"Neden olmasın? Ben onlardan daha iyi ücret veririm sana."

"Fazla mesai hariç haftada kırk iki dolar kazanıyorum."

Dexter buna şaşırmış gibiydi. "Eh, ben de o kadar veririm."

Anna aniden babasına tuhaf biçimde yakın olduğunu hissetti. Tam olarak, onu gözünde canlandırdığı söylenemezdi – onu hâlâ anımsayamıyordu. Daha çok bir istasyonda duruyormuş da daha erken bir saatte babasının oradan geçtiğini biliyormuş, hangi trene bindiğini tahmin etmeye çalışıyormuş gibiydi. Çünkü yıllardır ilk kez havada onun belli belirsiz ürpertici izi canlanmıştı.

"İnsanlar ne yapıyor? Sizin için çalışanlar yani," diye sordu temkinli temkinli.

"Eh, pek çok işim var. Birini gördün, gece kulübü ve o zincir içinde burada ve başka şehirlerde de kulüpler var. Bir de şöyle işler var ki...başkalarıyla birlikte yaptığım. Onların aracılığıyla yaptığım, denebilir."

"Anlıyorum," dedi Anna, anlamamıştı gerçi.

"Bu işlerin hepsi kelimenin tam manasıyla yasal değil. Ben insanların nasıl eğlenmek istediğine, yasaların onlar adına karar vermesindense kendilerinin karar vermesi gerektiğini düşünenlerdenim. Sen farklı düşünüyor olabilirsin tabii. Bu tür şeyler yapmaya herkes cesaret edemez."

"Ben çok cesurumdur," dedi Anna. Kendini Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi hissetti; nereye açıldıkları konusunda hiçbir fikri olmadan, gittikçe daha da küçülen kapılardan geçip duruyordu.

"Ben de bu yüzden teklif ettim," dedi Dexter. "Bunu hep geçerli bir teklif olarak düşün. Eğer ilgini çekerse, seni işe alırım."

Anna Bay Styles'ın evini, kar ve denizle çevrelenmiş bir kaya çıkıntısının üstündeki bir kale gibi hatırlıyordu. O arabasını park ettiğinde gördüğü şey, sıra sıra ayrık evlerin olduğu bir şehir adasıydı – büyüktü, evet, ama Brooklyn Üniversitesi civarında gördüğü evlerden daha büyük değildi. Azıcık hayal kırıklığı hissetti.

"Sandalyeyi getireyim," dedi Dexter. Onu bagajdan çıkarırken araba sarsıldı.

"Geldik işte Liddy," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Neredeyse denize vardık."

Arabanın kapısı ardına dek açıldı ve Bay Styles Lydia'yı onun kollarından aldı. Anna arabadan indi. Sokağın sonunda, engin gri göğün altında okyanus uyuyan bir insan gibi geldi ona. Rüzgâr topladığı saçındaki tokaları aniden söktü, kaldırıma düşüp parıldadılar. Sandalyeyi taşıyarak Bay Styles'ın peşinden onun evine doğru yürüdü. Dexter, Lydia hâlâ kollarındayken ön kapının kolunu çevirdi ve kapıyı itip açtı.

Ablası antrede tekerlekli sandalyeyi açıp hazırlarken, sakat kız adamın kollarında sakince durdu. Dexter kızın suratının çarpıklığına, gözlerini hiç kırpmadan dikip bakmasına alışmaya başlamıştı. Sandalye hazır olunca kızı ona oturttu ve ablası kemerleri, askıları bağladı. Onun dik oturmasını sağlayan U biçiminde bir oturak vardı. Elleri bileklerden bükülüp kıvrılarak kapanmıştı; Dexter bastırıp onları açmak için güçlü bir istek duydu. "Nasıl böyle oldu?" diye sordu.

"Doğduğunda oldu."

"Buna neyin sebep olduğunu sormuştum."

"Yeterince hava alamamış."

"Ama neden? Neden yeterince alamamış?" Sabırsızlığını bastıramıyordu. Çözemediği sorunlar onu sinirlendiriyordu.

"Kimse bilmiyor."

"Birileri biliyordur. Bundan emin olabilirsin. Mutlaka bir doktora görünmeli."

"Yıllardır aynı doktora gidiyoruz." Kız tam da onun istediği şeyi yapıyordu; o bükülmüş bilekleri, sandalyeyi kavrayacak kadar düzeltiyordu, dokunuşu hem çevik hem de nazikti.

"Ona faydası dokundu mu? Bu doktorun?"

"Hiçbir tedavisi yok."

"Ne biçim bir doktor hastasının daha da kötüleşmesini kabul eder?"

"Kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlıyor sanırım."

"Hissedebiliyorsanız aferin," diye mırıldandı ve kızın irkildiğini gördü. Eskiden beri konuşulup duruyor olmalıydı bunlar.

"Onu dışarı çıkarabilir miyiz?" diye sordu Anna.

"Evet, elbette," dedi Dexter basitçe. "Veranda hemen şurada."

Kızı oturma odasından geçirip veranda kapısına yönlendirdi. Pencerelerin ötesinde deniz dümdüz, gri bir parıltıydı. Sakin görünüyordu ama adam kapıyı açar açmaz, sert bir rüzgârın hücumuna uğradılar. Sakat kız sandalyesinde tokat yemiş gibi sarsıldı.

"Çok soğuk," diye bağırdı abla panikle. "Onu yeterince kalın giydirmedim."

"Merak etme. Bir sürü battaniyemiz var."

Milda'nın battaniyeleri nereye koyduğundan pek emin değildi. Kadın her zamanki gibi pazar gününü ailesiyle geçirmek için Harlem'e gitmişti, pazartesi sabahı kahvaltılarını hazırlama vaktinde dönecekti. Dolapları ardına dek açıp battaniye aranarak çekmeceleri karıştırırken, bir an ailesinin evde olmamasına sevindiğini fark etti. Bu durum fazla acı vericiydi, Lydia çok tedirgin ediciydi. Çocuklarının onu görmesini istemezdi.

İkinci kattaki çamaşır dolabının varlığından bihaberdi ama bulmuştu işte, battaniyeler düzgünce katlanmış hâlde onun içinde duruyordu. George Porter'ın, Lapland'daki bir av seyahatinin ardından onlara hediye olarak getirdiği kocaman yün

battaniyeyi gördü. Onu ve başka dört battaniyeyi aldı, hızla alt kata indi. O ve abla Lydia'yı sıkı sıkı battaniyelere sardılar. Şapkası gülünç biçimde yetersiz kalıyordu – Dexter daha küçük battaniyelerden birini onun omuzlarına yerleştirdi ve başını, şapkasını, her şeyi sarmak için büyük yün battaniyeyi kullandı. Bunu yapmak için kızın başını oturaktan kaldırıp elleriyle tuttu. Şaşırtıcı biçimde ağırlığı tüm başlar kadardı, saçları inanılmaz bir yumuşaklıktaydı, onun altındaki kafatası yumrularla kaplı ve sertti. Onun başını tutarken, Dexter içindeki isyankâr –öfkeli, bir an önce bitirmek için sabırsızlanan– yanın aniden kaybolduğunu hissetti. Bu lanetlenmiş yaratığa bir deniz deneyimi yaşatma projesine alıştı. Bunun önemini, görevin amacını iyice kavradı. İçi rahatladı.

Lydia iyice sarılıp sarmalanınca, Anna sandalyesini itip ikinci kez onu verandaya çıkardı. Kardeşinin gözleri ilk rüzgâr darbesiyle aniden açılıverdi. Anna başları aynı seviyeye gelsin diye eğilip kardeşinin bakışlarını izleyerek ileri baktı. Tek gördüğü, su ve gökyüzüydü. Okyanusun karayla hiçbir birleşimi görünmüyordu; taş ve betondan yapılmış bariyer çok çok aşağıdaydı. Başka bir deyişle, plaj yoktu.

"Bay Styles," dedi, "sizce sakıncası yoksa onu kuma götürmek istiyorum. Yalnız yapabilirim."

"Saçmalama. Şu basamakların sonunda özel bir plaja uzanan bir yol var."

Lydia'nın sandalyesinin birer ucundan tutup onu basamaklardan aşağı taşıdılar. Yol sıkıştırılmış çakıl taşıydı, Anna'nın sandalyeyi üstünde rahatça itebileceği genişlikte ve yeterince düzgündü. Kardeşinin gözleri kapalıydı – uykuya dalmıştı belki. Anna, tüm bu çabadan sonra bile Lydia'nın plajı algılayıp algılamayacağını merak etti; zamanının çoğunu geçirdiği o uyuşuk araf boşluğunda öylece sürüklenip sürüklenmeyeceğini. Anna bir hayal kırıklığı sancısı hissetti: Kardeşinin daha fazlasını yapabilmesine, daha fazlası olabilmesine dair bir arzu.

Yoldan kuma birkaç basamakla iniliyordu. Dexter deniz havasından büyük soluklar çekerek sandalyeyi kaldırıp taşıdı. Sandalye ağırdı ve üstünde oturan Lydia'yla taşınması zordu ama kaslarını sınamak hoşuna gitti. Kum, gri-beyaz kemiklerden oluşmuş gibiydi. Yükselmişti sanki, adam sandalyeyi yere koyunca tekerleklerin altını kuşattı. "Öbür ucundan da ben tutayım," dedi Anna, gerçi Dexter onun sandalyeyi kumda taşıyabileceğinden emin değildi. Deniz biraz ötedeydi. Ama kız taşıdı. Dexter onun fiziksel dayanıklılığından etkilendi.

Anna ona beklemesini söyledi, ayakkabılarını çıkarıp yan yana kuma koydu. Şapkası hiçbir işe yaramıyordu; onu ayakkabılarının altında sağlama aldı. Saçını hızlıca örüverdi ve saç örgüsünü paltosunun yakasının altına sıkıştırdı. Yeniden yürümeye başladıklarında, çoraplı ayaklarıyla soğuk pütürlü kumu hissetti. Rüzgâr onların ilerleyişine meydan okuyormuş gibi taciz ediyor, üstlerine saldırıyordu.

Dinlenmek için bir kez daha durdular. Dexter yün battaniyeyi Lydia'nın yüzünün alt kısmına daha sıkı sardı, böylece rüzgâra karşı kızın sadece gözleri açıkta kaldı. Bu gözler açıktı ama içinde kimsenin yaşamadığı bir evin pencereleri gibi bomboş bakıyordu.

Sonunda sandalyeyi denize yakın bir noktada yere koydular. Bu yürüyüşten nefes nefese kalan Anna başını kardeşininkine yasladı ve uzun bir dalganın vücuda gelip yarısaydam bir hâl alana dek uzanmasını, ardından öne doğru perende atıp kumun üstünden neredeyse Lydia'nın sandalyesinin tekerleklerine değerek onların olduğu yere atılıp kremamsı köpükler hâlinde dağılmasını izledi. Sonra yeni bir dalga toplandı, yükseldi, uzandı, zayıf güneş ışığının dokunduğu yerde, yüzeyi boyunca gümüşi bir çizgi parlayıverdi. Tuhaf, yabani, güzel deniz: Lydia'nın görmesini istediği şey buydu. Dünyanın her köşesine dokunuyordu, bir gizemi örten pırıl pırıl bir perde. Anna kollarını kardeşine doladı. "Liddy," dedi, kardeşinin kulağının olması gerektiğini

düşündüğü yere, battaniyelerin içine doğru konuşarak. "Denizi görebiliyor musun? Onu duyabiliyor musun? Tam karşında – bu senin şansın. Şimdi Liddy! Hadi!"

Gör denizi deniz

Tammkarş. Liddy! Liddy!

Duyabiiiliyon?

Forş Forş Forş deniz

"Şu gemiye bak," dedi Bay Styles, denizi işaret edip. "Şunun büyüklüğüne bak."

Anna sarıldığı kardeşini bırakmadan baktı. Her zamanki römorkörleri ve tarak gemilerini, sabit görünen birkaç yük gemisiyle tankeri gördü. Onların arkasında da gözünün başta algılayamadığı bir boyutta, Breezy Point'in önünden çok hızlı geçen soluk gri renkte muazzam bir gemi vardı. Anna bir dakika önce onun orada olmadığından emindi. "Ne bu?" diye sordu.

"Asker nakliye gemisi," dedi Dexter. "Bir yolcu gemisi. Tahminimce *Queen Mary*. Şık ahşap kaplamalardan bir kılıf uydurup içini asker doldurdular. On beş bin kişi taşıyabilir, bütün bir tümen yani."

Düğünlerinden sonra *Queen Mary*'ye binip Harriet'la Atlantik'i geçmişti – üç günlük buharlı gemi yolculuğuyla ihtiyar adamla buluşmak üzere Southampton'a varmışlardı; adamın halası Lady Hewitt Kent'te safkan yarış atları yetiştiriyordu. Dexter'ın görevi kadının hayır duasını almaktı ve bunu başarmıştı.

"Konvoya göre fazla hızlıdır," dedi Dexter, gerçi kız Donanma Tersanesi'nde çalıştığından böyle şeyleri biliyordu mutlaka. Anlatmak istedi – hâlâ görüş açılarındayken bu yolcu gemisinden bahsetmek istedi. "Konvoyların en yavaş geminin hızında yol alması gerekir: Bu da eğer aralarında bir *Liberty* varsa on bir deniz mili demek, kömür yakanlarda daha bile yavaş olur. Ama *Queen Mary* otuz deniz mili yapabilir. Gri Hayalet diyorlar ona. Alman denizaltıları yakalayamaz onu."

Bu gemiye karşı tuhaf bir özlem duydu, âdeta onun içinde olmayı diler gibiydi. Askerlerle değil gerçi. Savaştan önce mi? Ama mesele bu da değildi. Belki de ne olursa olsun askerlerle.

"Sizin işlerinizde savaşla ilgili herhangi bir şey var mı?" diye sordu Anna, gemi gözden kaybolduktan sonra.

"Subayları eğlendirmeyi ve tayın sıkıntısını hafifletmeyi dahil edersen, payımıza düşenden fazlasını yapıyoruz," dedi.

Kız güldü. "Vurguncusunuz," dedi, aslında yargılar gibi söylememişti. Ama bu kelime Dexter'ın hoşuna gitmedi.

"'Moral kaynağı' demeyi tercih ederim," dedi. "Savaşa rağmen insanları eğlendiriyorum."

"Daha fazlasını yapmak ister miydiniz?"

Nadir görülen bir durum: Başka bir şeyden değil, sırf meraktan sorulmuş samimi bir soru. Anna, elleri kardeşlerinin omuzlarında dimdik durdu ve o kavisli kaşların altından adama baktı. Bakışları parlak ve berraktı.

"Evet," dedi Dexter. "Evet, bunu isterdim." Şimdi bu isteğin uzun zamandır bir köşede beklediğini açık seçik fark etti. Onu henüz gerçekleştirememiş olmanın sabırsızlığıyla doldu.

Anna ellerinin altında, aniden çarpılıp kapanan bir çekmeceyi andıran bir sarsıntı hissetti. Telaşla Lydia'nın yüzüne baktı ve kardeşinin gözlerinin kocaman açılmış, inip kalkan dalgalara dikkatle baktığını gördü. "Liddy," diye bağırdı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bak deniz. Deniz deniz deniz deniz

"Konuşuyor," diye bağırdı Anna. "Dinleyin!"

Dexter bir an Lydia'yı unutmuş, ablasının savaş işleri konusunda ortaya attığı soruda kaybolmuştu. Şimdi yeniden Lydia'ya baktı. Sadece yün battaniyenin üstünden görünen mavi gözleri, katların arasından çıkmış birkaç tutam saçla, peçeli bir güzele, gizemli bir kadına benziyordu. Eğilip yaklaşınca yün katları arasından gelen mırıltıları işitti.

"Uyandığını hissettim," dedi ablası. "Birisi sarsmış gibi sıçradı."

Dexter gümüşi kabartılara baktı. Rüzgâr paltosunu kamçılıyor, tepede martılar çığlıklar atıyordu. "Çok güzel," dedi. "Dikkatini çekmiştir elbette. Herkes hayatında bir kez olsun görmeli bunu."

"Bence de," dedi Anna.

Denizi görmeni istedim. Bak deniz deniz de

denisıcakmıkio?

Kuş gee gee gaak geek gaak kuş ne biliyon mu, hatırla küçük kuşlar camkenaarda, hatırladın mı?

Geek geek Kuş

Rüzgâr sertleşiyor.

Seyrettiği belli

Ah evet, görüyor. Bir dakika önce güldü

şlefinamango Flamingo. Kuş geek geek.

Öpüş

Ah, Liddy!

Öpüş

Canım benim, onu yapmadıydın ne zamandır. Bakın, battaniyeyi kenara çekersem beni öpüyor.

Oöpüşşşş

Bu bir öpücük. Gördünüz mü?

Galiba. Zavallı çocuk.

Dudakları yumuşacık.

Anna

Dinleyin, konuşuyor. Konuşmaya çalışıyor. Açık havada olmak ona iyi geldi.

Anna Baba Anne Liddy

Sizinle konuşuyor. Size bakıyor.

Kim olduğum konusunda hiçbir fikri yok. Muhtemelen kim bu yabancı diye merak ediyor.

Kimbuyabanc Kimiben Baba

"Bizi getirdiğiniz için teşekkür ederim Bay Styles," diye bağırdı Anna, birden hislenerek. Kimse yapmamıştı bunu, daha önce hiç – onları plaja birlikte getirmemişti. "Bizi getirdiğiniz için teşekkürler. O kadar minnettarız ki." Dexter'ın ellerini tutup yanağından öpmek için parmak ucunda yükseldi. Ama ancak çenesine ulaşabildi.

"Önemli değil," diye mırıldandı adam, gerçi tuhaf biçimde duygulanmıştı. Sakat kızdaki değişim olağanüstüydü. Onu bilinçsiz biçimde sere serpe, yüksek bir yerden düşürülmüş gibi yatarken bulmuştu ama şimdi kendi başına dik oturabiliyor, kafasını oturaktan uzaklaştırıp tutabiliyordu. Kız, lanetleri fırtınalar koparıp kanatlı tanrıları çağırabilen bir efsanevi yaratık gibi denizle karşı karşıya, dudakları kıpır kıpırken yün battaniye yüzünden düştü, yabani mavi gözleri sonsuzluğa kilitlenmişti.

Dexter saatin kaç olduğunu unuttu. On iki buçuk. Korktuğu kadar geç değildi ama yaşlı adamla buluşamayacak kadar geç olmuştu. Eh, neyse. Pek de umurunda değildi – yetişmesi gereken başka bir yer olmadığına sevindi. Kızların yanında durup denizi seyretti. Denize gerçekten bakacak olursanız, onun iki gününün asla birbirine benzemediğini görürdünüz. Zavallı çocuğu plaja getirmek akıllıca bir iş olmuştu. Bu havayı solumak herkese iyi gelirdi.

Öpüş Anna
Kuş Geek geek
Bak dalgalar hırrşş hırrşş hırrşş
Bakdenizbakdeniz
Öpüş Anna
Mavi Kuş Şşşş
Nefes
Faaaaah laaaaah
Bakdabakdenizbak denize bakde
İstemiyorum... o ne zaman babilte

Baba
Kimiben Kimbuyabanc
Öpüş Anna
Öpüş Liddy
Baba Kimbuyabanc
Gidecek diye korkuyor
Hırrşş hırrşş hırrşş
Aceleye gerek yok. Kal burada ne kadar istersen.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Karanlık

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anna'nın annesi, kendi pazar gezisinden öğleden sonra geç saatte döndü. Kapıyı çarparak açıp gözle görülür bir telaşla Lydia'ya koşması, beş katı tırmandığı esnada gelen araba, yabancı adam ve kızların uzun süre ortadan kayboluşu konusunda bilgilendirildiğine şüphe bırakmıyordu. Lydia pencerenin önünde oturmuş, yangın merdivenindeki bir kuşu seyrediyordu. Annesine dönüp gülümsedi.

"Tanrım," diye bağırdı annesi, onu hemen kollarıyla sarıp. "Nereye götürdün onu yahu?"

"Bak," dedi Anna.

Lydia'daki değişikliği fark eden annesinin hayreti, Anna'nın eve dönüş yolunda dikkatlice parçalarını birleştirdiği yalanları bir piknik sepetinden çıkarılan çanak çömlek gibi ortaya dökmesini kolaylaştırdı: Yani, şefi olan Bay Voss arabasıyla beklenmedik şekilde ziyarete gelmişti. Onları arabayla Prospect Park'a gezmeye götürmüş, Lydia orada (iyice sarıp sarmalanarak tabii) açık havada oturmuştu. Sonra da bu yalanı biraz süsledi: Bay Voss'un da Lydia gibi bir kardeşi vardı! Adam o sebepten gelip görmek istemiş, Anna da bu yüzden aşağı taşıması için kardeşini ona emanet etmişti.

"Parka gitmek için hava soğuk," dedi annesi, Lydia'nın alnına dokunarak. "Ama çok canlı görünüyor."

"Belki soğuk seviyordur."

Lydia'nın gözleri cin gibi bakıyordu – sadece Anna'nın şu anda sayıp döktüğü yalanlardan değil, Bay Styles'a aralarındaki bağı söyleme kararından vazgeçtiği için de. Manhattan Plajı'ndan dönüş yolculuğu sırasında adam haberleri açmıştı. Toulon'da Fransız donanmasının batırılması haberini, önceki gece Boston'daki bir gece kulübü olan Cocoanut Grove'da yapay bir palmiye ağacının ateş almasıyla çıkan korkunç bir yangın gölgeledi. Bay Styles bu felaketten zaten haberdar gibiydi ama detaylar onu altüst etti: Üç yüz ölü, hastanelerde yüzlerce kişi. Hepsi de panik yapan revü kızlarıyla müşterilerin tıkanan kapılarda izdiham yaratması yüzünden.

"Aptallar," diye mırıldandı. "Suçlular. Tanrım, biz kendi insanlarımızı diri diri yakarken Almanlara ne gerek var?"

"Sizin gece kulüplerinizden biri miydi?" diye sordu Anna.

Dexter bozulmuş bir ifadeyle yanıtladı. "Benim kulüplerimin hiçbirinde kesinlikle kimse ölmedi," dedi.

Lydia'yı yukarı taşıdıktan sonra gitmek için acelesi varmış gibi göründü. Anna da babasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Asla pişman değildi – aslında hiçbir şeyi açık etmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Lydia hâlâ onu izliyordu. O diğer insanlar gibi utanç hissetmezdi; başka yere bakmak Anna'ya kalmış bir işti. Nihayet öyle yapıp kardeşinin dikkatinin dağılmasını bekledi. Tekrar baktığında, Lydia hâlâ onu izliyordu.

O hafta pazartesi ve salı Anna işteyken, Silvio Lydia'yı aşağı taşıdı ve anneleri sandalyesini iterek onu ta Prospect Park'a götürüp getirdi – sert, yağmurlu havada geçirilen saatler, diye anlattı. Akşamları Lydia hızlı hızlı kuşlar, öpüşler, Anna ve Anne diyerek konuşup durdu. "Sürekli denizden bahsediyor," dedi anneleri. "Ne demek istiyor acaba." Anna'yla Lydia birbirlerine bakıp gülümsediler.

Çarşamba günü Anna işten dönünce annesiyle Brianne Hala'sını oturma odasında, Walter Lipp adında bir adamla viski içer buldu; Brianne adamı "eski bir dost" olarak tanıştırdı. Adamın soluk teni ve kalem gibi bıyığı Anna'ya, Nell'in Moonshine Club'daki arkadaşı Louie'yi hatırlattı. Walter Lipp Ford sedan arabasıyla Agnes'i, Brianne'i ve Lydia'yı, George Washington Köprüsü altındaki bir piknik yerine götürmüştü. Lydia sandalyesinde oturmuş, paltolara sarınmış ve canlı bir tekne trafiği geçidi seyretmişti. Gülmüş, kendi dilinde konuşup durmuş ve bir tezgâhtaki tatlı patateslerin çoğunu yemişti. Anna'nın annesi bu olayları anlatırken Walter Lipp, onun hikâyesini kendisininkiyle teyit ediyormuş gibi ara sıra başını sallayarak, vakur bir dikkatle dinledi. Brianne'in "eski dostlarının" çoğunda olan coşkulu hava onda yoktu ve viskisini yarım bırakmıştı.

Walter Lipp'in adım sesleri basamaklarda uzaklaşırken, "En nihayet," dedi Brianne sahne fısıltısıyla.

"Ben sevdim onu," dedi annesi. "Şakadan gayet anlıyor."

"Bu, *ne de fena hâlde ilginç bir kız*, demek gibi bir şey."

"Onu neden davet ettin?" diye sordu Anna.

En iyi arkadaşlık eden erkekler, en berbat şoförlerdir diye açıkladı halası. "Şimdi, savaş yüzünden yeni lastikler alamıyorlar, bu yüzden eskileri yamıyorlar." Walter, Lydia içindeyken arabasını enkaza çevirmeyeceğine güvenebildiği bir adamdı.

Lydia sandalyesinde taptaze bir çiçek gibi oturuyordu. Belli ki ikinci su kenarı ziyareti ona iyi gelmişti. Dördü birlikte geç saatlere kadar oturdular; pencereler serin aralık havasına açılmış, Benny Goodman'ın yılan oynatır gibi çaldığı klarneti için için yanan loş şehre sokulmuştu. Lydia'nın uyarıcılara ihtiyaç duyduğu açıktı; artık mesele bunu sürdürmekti. Brianne'in aklında daha fazla şoförlük hizmeti için başvurabileceği başka uyuşuk, sıkıcı tipler vardı. İşler aynı şekilde devam ederse nelerin olabileceğinden konuştular: Lydia belki yürümeyi ve konuşmayı öğrenebilirdi? Belki evlenip çocuk sahibi olabilirdi? Anna

bunlara gerçekten inanıp inanmadığını merak ederek halasını izledi, sonra da bu merakının nedenini düşündü. Bunun yanıtını yavaş yavaş anladı: Hayal kurup enine boyuna düşünenler kendisi ve annesiydi, o esnada Brianne sadece onları teşvik edecek kadar konuşuyordu. Halası bahar bayramındaki çiçekli direk olmuştu. Eğlenmeye inanıyordu ve onlar da eğleniyordu.

Sabahleyin Lydia'nın pek tadı yoktu, Anna'yla annesi onu fazla geç saate kadar uyanık tuttuklarında hemfikir oldular. Bir daha böyle bir şey olmayacaktı! Ama Anna o akşam işten eve döndüğünde, kardeşi daha bile hâlsizdi; onu yemek yemeye ikna etmekte zorluk çektiler. Öksürmüyor, titremiyor ya da hapşırmıyordu. Ateşi yoktu. Sadece hareketsiz, çok uzaklardaydı.

"Korkuyorum," dedi annesi. "İyi görünmüyor."

"Neden yarın onu dışarı çıkarmıyorsun?"

"Böyle yaparak ona zarar vermiş olmamızdan korkuyorum."

"Zarar vermedik anne." Ama Anna'nın kalbinden bir panik ürpertisi geçti.

Ertesi sabah Lydia'yı uyandırmak zor oldu. Tersane'de Anna öğle yemeğine çıkamayacak kadar endişeliydi; evlilerin her zamanki iğneleyici sözleri bile aralık ayının uzun gölgeleri arasında yalnız başına yemek yemekten daha iyiydi. İşten sonra koşa koşa, annesinin onu gülümseyerek karşılaması için hararetle dualar ederek eve döndü; Lydia da yeniden sandalyesinde oturuyor, o da gülümsüyor olsun diye. Ama son katın merdivenlerine varmadan kapı ardına dek açıldı ve annesi koşarak koridora çıktı. "Kötüleşti," dedi Anna'ya tırabzandan eğilerek. "Ne yapmalı bilmiyorum!"

Anna'nın kalbi sıkıştı. Ama eve girdiklerinde sakince, "Dr. Deerwood'u aramalıyız," diyebildi.

"Brooklyn'e ev vizitesine gelmez," dedi annesi tiz bir sesle.

Anna titreyerek yatak odasına gitti, Lydia orada yatıyordu. Anneleri kapı eşiğinde bir an tereddüt etti, sonra geri çekildi. Anna onun ağladığını duydu. Pek çok gece yaptığı gibi Lydia'nın

yanına uzandı – küçük birer kız olduklarından bu yana binlerce gece yapmıştı bunu. "Liddy," diye fısıldadı. "Uyanman gerek."

Lydia'nın gözleri yarı yarıya açıldı. Uyuşuk bir parıltısı vardı gözlerinin. Anormal derecede durgun görünüyordu, nefes alıp verişi ve kalp atışı yavaşlamıştı sanki.

"Liddy," dedi Anna telaş içeren bir sükûnetle. "Annemin sana ihtiyacı var, benim de sana ihtiyacım var."

Her bir kelime, ters giden her neyse kendi hatası olduğuna dair telaşlı bir farkındalık taşıyordu. Korkudan kusmak üzere olduğunu hissetti. Ama Lydia yaşıyordu. Nefes alıp veriyordu, kalbi atıyordu. Anna kıvrılıp kardeşine sarıldı ve onun içindeki yaşamı olduğu yere sabitler gibi öylece kaldı – Lydia'yı özümseyerek ya da onun tarafından özümsenerek. Anıların arasında sürüklendi: Babası evde kalırken, Anna'nın ve annesinin yazları Lydia'yı iki kez götürdüğü, büyükbabası ile büyükannesinin Minnesota'daki çiftliği. Gürültücü erkek kuzenler acayip bir merakla ondan uzak dururdu ve Anna, onlar ormanda birbirlerini kovalar, Kızılderililer gibi çığlıklar atarken kendini Lydia'yla mahsur kalmış hissederdi. Kuzenler çoğul biçimde var oluyorlardı sanki: Tek bir şey gibi hitap ediliyorlar, topluca azarlanıp, dövülüp, ödüllendiriliyorlar, o noktada ödülün kendisi için birbirleriyle kavga etmek zorunda kalıyorlardı. Bir kitle hâlinde birbirlerini itip Lydia'ya yaklaşıyorlar, onun saçını, Anna'nın elbisesine diktiği dantel yakayı inceliyorlardı. "O herhangi bir şey *yapıyor* mu?" diye soruyorlardı.

"Hayır," diyordu Anna, kardeşinden nefret ederek. "Kesinlikle hiçbir şey yapmıyor."

Ama ilerleyen haftalarda, beklenmedik bir şey olmaya başladı: Oğlanlar ilk kez yapıyorlarmış gibi teker teker kendilerini gruptan ayırıp, Lydia'nın yanında sakince oturmaya geldiler. Daha fazla oturmak için yalvardılar ve Anna bu ziyaretleri düzenleyerek kendini önemli hissetmeye başladı. Oğlanlar Lydia'nın kendilerine bir şeyler söylediğini iddia ediyorlardı:

Turta seviyordu; örümceklerden korkuyordu; hayvanlar içinden en çok tavşanları seviyordu. Hayır, keçileri. Tavukları. Atları. Domuzları. *O hayatında domuz görmedi ki sersem!*

"Evini özlüyor," dedi en küçük olan Freddie, Lydia'nın elini on beş dakika kadar tuttuktan sonra.

"Nesini özlüyormuş?" diye sordu Anna ve Freddie'nin *babasını* demesini bekledi. Ama Freddie en yakın göle seksen kilometre mesafede oturmasına rağmen, "Denizi özlüyor," dedi. Anna ilk kez o zaman kardeşinin denizi hiç görmediğini fark etti.

Anna'nın annesi o gece küveti doldurdu ve Anna, Lydia'nın saçını yıkadı. Sıcak suyun vereceği rahatlığın onu canlandırmasını umdular ama bunun tersi oldu: Lydia gözlerini kapatıp kendini suya bıraktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Anna ellerinde tuttuğu bu buruşuk bedenin içinde artık kardeşinin olmadığı ya da tümüyle olmadığı gibi ürkütücü bir izlenime kapıldı. Sanki Lydia kısmen hep içinde yaşadığı bir gizemde ağır ağır kayboluyordu, sanki onun çekimi karşı konulamayacak kadar büyüktü.

Ertesi sabah Anna uyuyakaldı ve saat sekizden önce atölyesinde olabilmek için koşması gerekti. Lydia'nın yataktaki kımıltısız bedeninin görüntüsü bütün gün ona musallat oldu. Dua, korku ve umut kalbinin çevresini sarmış yanan bir halede iç içe geçmiş gibi büyülenmiş bir trans hâlinde parçaları ölçtü. *Lütfen bugün bir değişiklik olsun. Lütfen bugün daha iyi olsun.*

Eve dönünce kapının arkasında yabancı bir paltoyla şapkanın asılı olduğunu, bir bastonun duvara dayalı durduğunu gördü. Çantasını yere bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve çoraplı ayaklarıyla hızlı hızlı yürüyerek yatak odasına gitti. Annesi, Anna'nın yatağında oturuyordu. Lydia kendi yatağında yatıyordu, bedeni hiç olmadığı kadar düzdü. Kapalı gözlerinin çevresinde yeni bir boşluk vardı. Battaniye, çok ağır sallanan bir sarkaç gibi göğsünde yükselip alçalıyordu.

Dr. Deerwood oturduğu sandalyeden kalkıp Anna'nın elini sıktı. Gösterişli muayenehanesinden çıkınca, ev vizitesine gelmiş herhangi bir doktora benzemişti. Sert siyah çantası kapalı ve doktorlara özgü herhangi bir şey ortalıkta olmasa da onun varlığı bir düzen ve güvenlik hissi veriyordu. Anna'nın ona olan inancı ânında yeniden geri geldi. Bu doktorun bulunduğu yerde hiçbir şey ters gidemezdi.

Yatakların arasındaki dar boşlukta diz çöktü ve başını Lydia'nınkinin yanına koydu, dün geceden kalma çiçeksi şampuan kokusunu içine çekti.

"Onu asla dışarı çıkarmamalıydım," dedi annesi. "Çok rüzgârlıydı."

"Hiç ilgisi yok," dedi Dr. Deerwood.

"Durumunu kötüleştirdi."

"Bu düşünceyi kafanızdan atmalısınız Bayan Kerrigan," dedi adam sakin bir otoriterlikle. "Sadece yanlış değil zararlı da. Lydia'ya mutluluk dolu hayatında bir güzel deneyim daha yaşattınız."

"Nereden biliyorsunuz?" diye ısrar etti annesi. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

"Ona bir bakın," dedi doktor, onlar da baktılar, başını kaldıran Anna kardeşinin parlak tenini, yüzünün narin kemiklerini, gür saçlarını uzun uzun seyretti. Gözkapaklarının ipeksi örtüsünün altından onları seyrediyormuş gibi, gözleri uzun kirpiklerinin altında titreşiyordu.

Anna'nın annesinin içinde bir şeyler kırıldı. İki büklüm olup hayvan gibi ulumaya başladı. Anna daha önce onun böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştı, bundan dehşete düştü – annesi delirebilir ya da kendini pencereden aşağı atabilir gibiydi. İçinde bir panik dalgası yükseldi; bunu o yapmıştı! Ama hayır, o yanlış bir şey yapmamıştı. Doktor böyle demişti ve adamın varlığı bunu geçerli kılıyordu.

Dr. Deerwood annesinin ellerini iki elinin arasına aldı. Ge-

niş ve işçi eli gibi yıpranmış, kocaman elleri vardı. Anna onlara büyülenmiş gibi baktı – nasıl olmuştu da bu aşırı büyük elleri hiç fark etmemişti?

"Bana inanmalısınız, Bayan Kerrigan," dedi. "Siz yapılabilecek her şeyi yaptınız."

"Yetmedi," diyerek ağladı annesi.

"Yeterinden fazlasını yaptınız."

Kelimeleri havada bir yankı gibi asılı kaldı. Bir ev vizitesini takip eden olağan bir fincan kahvesinden vazgeçmiş, paltosunu, şapkasını ve bastonunu eline almış olsa da Anna onun gümüşi kaşlarının zaptedilemezliğini incelemeye devam etti; adam ellerini sıkıp da hepsi bir daha görüşmeyeceklerini anladığında ve gidişinin sesi alt katlarda gittikçe uzaklaştığında; Anna, annesiyle yatak odasına dönüp Lydia'yı seyrederken, doktorun sesini hâlâ duyabiliyordu: *Yeterinden fazlasını yaptınız.*

Annesinin yüzünde boş bir ifade vardı. "Çantasını hiç açmadı," dedi.

Cenaze, Noel'den bir hafta önce soğuk bir pazar günü yapıldı. Anna, Stella Iovino ile Lillian Feeney'in arasında bir ön sırada oturdu; annesi de Brianne Hala ile Bay Gratzky'nin iki yıl önceki vefatından beri patrondan ziyade arkadaş olan Pearl Gratzky'nin arasında oturuyordu. Mihrap için beyaz zambak aranjmanlarını satın alan Pearl'dü. Peder McBride Lydia'yı kuzulara, meleklere ve başka kıymetli masumlara benzetirken, çiçeklerin kokusu havaya yayıldı.

Kardeşinin ölümünden beri Anna'yı merhametli bir hissizlik sarmış, onun ardından gelen pek çok lojistik görevi yerine getirebilmesini mümkün kılmıştı: Donanma Tersanesi'nden kısa bir izin almak; cenazeyi, defini ve ondan sonraki yemeği ayarlamak; bir tabut ve mezar yeri satın almak. Lydia'nın nerede yatması gerektiği sorusu Anna'yla annesini kısa bir süre felce

uğrattı. Annesinin ailesinden herkes Minnesota'da gömülmüştü ve Lydia'nın orada yabancılar arasında yalnız olması düşüncesi katlanılamazdı. Son çare olarak New Calvary'yi seçtiler; Pearl Gratzky kocasının yanında satın aldığı bu yeri Lydia'ya miras bıraktı ve her iki yanında Agnes ve Anna için de yer vardı. Pearl bu düzenlemeden dolayı çok coşkuluydu. "Birlikte ziyaret edebilirler," dedi heyecanla, bu vesileyle kendi dünyevi imtiyazını genişletebileceğine inanan birinin açgözlü iç rahatlığıyla.

Kiliseden çıkıp Lydia'nın tabutu peşinden yürürlerken, Anna ayinde kilise sıralarının doluluğundan hayret içindeydi. Kimdi bu insanlar? Bir avuç dolusu insan beklemişti, Mucciarone'lar, Iovino'lar, Feeney'ler, ama düzinelerce başka yüz vardı, aşina olsa da nereden tanıdığını çıkarmak zordu. Caddenin karşısındaki binadan ihtiyar hanımlar, dirseklerini banyo havlularının üstüne koymuş yolu seyrediyordu. Anna'nın sadece günaydın diyecek kadar tanıdığı komşular. Silvio Mucciarone, annesinin kollarında ağlıyordu. Eczacı Bay White, yüzünü bir mendille kapatmış hiç utanmadan ağlıyordu. Düzinelerce kadın, kilise şapkalarının tülünü indirip gözlerini gizlemişti. Komşu oğlanlar da ortada yoktu tabii, ya askere yazılmış ya da çağırılmışlardı ve çok sayıda aile babası da ya silah ve teçhizat işleri için yolda ya da pazar mesailerindeydi. Bu kadar çok kadının arasında, gri göğün altında dikilen Anna bu ortak matemi anlamaya başladı: Lydia bunca can yakan değişimin ortasındaki son sabit noktaydı.

Brianne komşuların getirdiği kapalı kapları düzenleyerek ve kendisinin getirdiği hayli miktardaki bira ve viskiyi idareli dağıtarak cenaze yemeğini yönetti. Misafirler, Brianne'in görünüşe göre Sheepshead Körfezi'ndeki Dizzy Swain denen bir bardan yürüttüğü kâğıt kokteyl peçetelerine koydukları yiyeceklerle daireden apartman koridoruna ve merdivenlere taştı. Her bir peçeteyi bir çoban karikatürü süslüyordu: Çobanın gözlerinde kalpler, ayaklarının dibinde koyunlar, bir elinde bir değnek ve öbür elinde bir *shaker* vardı.

Anna, Lillian ve Stella'yla yangın merdivenine çıktı, hepsi de buz gibi demir ızgaranın üstünde paltolarına ve şapkalarına sarınıp birbirlerine sokuldular. Dolaplarda saklandığı, ailelerinin sıcak havalarda çatıya çıkardığı tek bir döşeği paylaştığı eski arkadaşlarının arasına böyle sıkışmak iyi geldi. Birbirlerinin saçını örmüşler, Toni Home Kalıcı dalgalar ürününü kullanmışlar ve birbirlerinin koltuk altını tıraş etmek için Bay Iovino'nun tıraş bıçağını kullanmışlardı. Yuvarlak çilli suratıyla on dört yaşında gösteren Lillian, stenograf olarak çalışıyor ve teyzesiyle Manhattan'da oturuyordu. Güzel olan Stella kısa süre önce nişanlanmıştı. Nişanlısının acemi birliğine katılmadan önce diz çöküp sunduğu damla biçimindeki pırlantaya hayranlıkla bakmak için sık sık uzun parmaklarını gerip duruyordu.

"Seamus'a bir mektup borcum var," dedi Anna, Lillian'a.

"Bir kahraman olarak dönerse onunla evleneceğini düşünüyor abim," dedi Lillian.

"Evlenirim," dedi Anna. "Bir kahraman için her şey yapılır."

Seamus askere yazılınca Bayan Feeney bir mektup yazma projesi başlatmıştı ve şimdi Anna kendini, evlerindeyken pek de tanımadığı komşu oğlanlarla mektuplaşır bulmuştu.

"Annem mektuplarımızda Stella'nın nişanlandığından bahsetmemizi istemiyor," dedi Lillian, birlikte sık taklidini yaptıkları filmlerdeki o küstah aksanlardan biriyle konuşmaya çalışıp. "Delikanlıların yaşamak için bir amaçları olsun diye."

"Bir askerin hayallerini çalmamalıyız," dedi Anna aynı ses tonuyla ama daha yarım ağızla.

"Hakikaten, kızlar, kafamı koca bir balon gibi şişirdiniz ama," dedi Stella ağır ağır ama bu âdet son buldu ve sessizlik içinde aşağıdaki caddeye baktılar.

"Babandan haber var mı?" diye sordu Lillian.

Anna başını sağa sola salladı.

"Bilmemesi çok korkunç," diye mırıldandı Stella.

"Mutlaka öldü bence," dedi Anna.

Kızlar şaşkınlıkla ona döndü. "Bir şey mi duydun?" diye sordu Lillian.

Anna bir yanıt bulmaya çalıştı. Donanma Tersanesi'nde çalışmaya başladığından beri, aylardır arkadaşlarını neredeyse hiç görmemişti – savaş yüzünden hepsi çok meşguldü. Onlara Dexter Styles'tan bahsetmek ya da düşüncelerindeki değişikliği açıklamak imkânsız gibi geldi. Üstünden geçilmesi gereken çok fazla aşama vardı.

"Başka neden dönmemiş olabilir?" dedi en sonunda. "Nasıl olur da o sadece...unutuverir?"

Stella onun elini tuttu. Anna yeni nişan yüzüğünü arkadaşının sıcak teni üstündeki bir buz kıymığı gibi hissetti.

"Senin için öldü, demek istiyorsun yani," dedi Stella.

Anna'nın annesi gecenin bir yarısında onu sarsarak uyandırdı. "Bay Gratzky'yi tanımıyoruz!" diye tısladı Anna'nın kulağına. "*Ya iyi biri değilse?*"

"O iyi biri," dedi Anna sersem sersem.

"Pearl'ün sözüne güveniyorsun ama biz adamı tanımadık. Yatağından hiç çıkmadı ki!"

"Ben bir kez tanıştım onunla," dedi Anna.

Annesi hayretten taş kesildi. "Bay Gratzky'yle tanıştın mı?"

"Bana yarasını gösterdi," dedi Anna.

Ertesi sabah, bir pazartesi günü, savaş zamanının karanlığında uyanmaya zorladı kendini. Dizzy Swain kokteyl peçeteleri mutfak tezgâhına saçılmıştı. Brianne yatıya kalmıştı, Anna annesinin yatağından gelen gürültülü horlamaları işitti.

Tramvaya binerken vücudunda tuhaf bir titreme vardı ama Sands Caddesi kapısının önünde kalabalığa karışınca Anna kendini daha güçlü hissetti. Flushing Bulvarı'ndan yayılan kış

şafağı gözlerine batıyor, tuzlu rüzgâr ışığın etkisini güçlendiriyordu. Lydia hiç Donanma Tersanesi'ne gelmemişti. Orada onun varlığından Bay Voss ile Rose'dan başka kimsenin haberi yoktu.

O akşam eve dönünce, anahtarının kilide uymadığını gördü. Annesi onu içeri alıp metal talaşıyla benek benek olmuş yeni bir anahtar verdi. "Eğer baban dönecek olursa," dedi, "artık burası onun evi değil."

Anna kuşkulandı. "Gelmesini mi bekliyorsun?"

"Artık değil."

Annesi sonraki iki günü gardıroptan ve çekmecelerden babasının her bir giysisini çıkarmakla geçirdi. Anna'nın dikimine ve ayarlanmasına yardım ettiği şık takımlar, kaliteli ayakkabılar, paltolar, el boyaması kravatlar ve ipek mendiller – hepsi katlanıp aşağılayıcı biçimde H-O yulaf ezmesi ve Bosco çikolata aromalı sos kutularına kondu. Annesi kapağını kapamadan önce, Anna kutuların birinden bir takım elbisenin ceketini kaldırdı. Modası geçmişti, bugünlerde herkesin tercih ettiği vatkalı omuzlardan ve askeri kesimden yoksundu. Silvio, Peder McBride bunları fakirlere versin diye kutuları kiliseye taşıdı.

Anna'nın yaşamı görünürde pek değişmemişti. Karanlıkta (annesi hâlâ uyurken) işe gitmek üzere evden çıkıyor, alacakaranlıkta dönüyordu. Noel gelip geçti ve sene 1943 oldu. Oyalanmak için geceleri dikiş dikiyorlardı: Stella'ya düğün hediyesi olarak yakaları işlemeli bir sabahlık; Anna'nın kuzenlerinin –çiftlikteki o pis, kabadayı oğlanların hepsi askerdeydi şimdi– çocukları için vaftiz giysisi; bazılarının karısı şimdiden hamileydi. Radyodan *Counterspy, Manhattan at Midnight, Doc Savage* dizilerini dinliyorlardı. Akşam yemeği olarak komşuların getirdiklerini ısıtıyorlardı. Bu rutin bir boşluğun içinde kırılgan, uydurma bir köprü oluşturdu. Anna'nın annesi günlerini bu boşluğun içinde geçiriyordu; Anna'nın kendisinin de hissetmekten çok korktuğu bir uyuşukluğu, cansızlığı vardı.

Onu bundan kurtaran şey işe gitmekti. Ölçümlerini sessiz bir içe kapanıklıkla yapıyordu. Herkes ailesinde bir ölüm olduğunu biliyordu ve evliler ona yeniden iyi davranmaya başlamıştı. Ama onlarla daha önce oynayan asi küçük kardeş Anna yeniden yaşama döndürülemez hâldeydi.

Lydia içinde olmayınca bu daire tuhaf biçimde daha küçük gelmeye başlamıştı. Anna'yla annesi odalar arasında gidip gelirken birbirlerine çarpıyor, her ikisi de hemen buzdolabına, pencereye, lavaboya yöneliveriyordu. Bazı akşamlar eve döndüğünde annesini hâlâ uyur hâlde buluyordu, yataktan kalkıp koridordaki tuvalete gitmekten başka bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt görülmüyordu. Bir defasında annesi evde yoktu ve Anna küçük odaların arasında derin nefesler alarak dolaşmaya başladı, yalnız olmak içini rahatlattı, sonra da suçluluk hissi bu rahatlamaya baskın geldi. Görünüşe göre annesi Minnesota'daki kız kardeşlerini aramak için White'ın Yeri'ndeki telefonu kullanmaya gitmişti. Daha sık aramaya başlamıştı onları, gözü doymaz operatörleri tatmin etmek için bir kahve kutusunda bozukluklar biriktiriyordu.

Anna bir gece, annesinin eski dans kostümlerinden birkaçının yatağın üstüne çıkarıldığını fark etti: Sarı tüylerden yapılmış bir kısa etek; bir çift yeşil kanadı olan bir korsaj; payetlerle süslenmiş bir kırmızı yelek. Ertesi gece, bunlar ortadan kayboldu. "Pearl onları benim için satacak," dedi annesi, akşam yemeği olarak Bayan Mucciarone'nin *cannelloni*'nisi* yiyip radyodan *Easy Aces*'i dinlerlerken. "Artık Follies kalmadığından, görünüşe göre para ediyorlarmış. Biri onları müzeye koyabilirmiş." Söylediğine inanamıyor gibi güldü.

"Onları denedin mi?"

"Fazla şişmanım."

"Dans etsen incelirdin."

---

* İtalyan mutfağından bir makarna çeşidi. İçi dolgulu bir tür silindirik lazanyadır. –*çn*

"Kırk bir yaşında mı? Kolumu kaldıracak hâlimin olmadığını kim baksa görür."

Annesinin ıstırabını izleyen Anna belli bir şekilde hissetmesi gerektiğini, şefkat ve acımadan oluşan erişemediği bir bulutun gezindiğini biliyordu. Bunun yerine, kendi içine kapandı. Annesi zayıftı, Anna değildi. Sabahları koşa koşa işe gidiyor, Sands Caddesi kapısından girerken onu bağrına basan kayıtsızlığa memnun oluyordu. Apartmanı ve içindeki her şeyi unutmaya çalışıyordu.

İşe dönüşünden üç hafta sonra, ocak ayında Bay Voss onu odasına çağırdı ve dalmayı öğrenmekle hâlâ ilgilenip ilgilenmediğini sordu.

"Ah, evet," dedi Anna yavaşça. "Elbette."

Teğmen Axel'in daha fazla sivil gönüllüye ihtiyacı vardı; pek çoğu eğitimi tamamlayamamıştı. "Seni hatırladı," dedi Bay Voss. "Belli ki onu etkilemişsin."

"Onu hatırlıyorum," dedi Anna.

Birkaç akşam sonra merdivenlerden çıkarken, evin kapısının önünde aralık başından beri ilk kez pişirilen gerçek yemeğin kokusunu aldı. Kapıyı açınca içgüdüsel olarak, eskiden Lydia'nın önünde oturduğu odanın pencerelerine baktı. Boş sandalye katlanıp bir duvara yaslanmıştı. Anna'nın midesi, biri karnına tekme atmış gibi buruldu.

"Selam Anne," diye seslendi ama bu ağzından bir hıçkırık olarak çıktı. Annesi Anna'ya sarılıp uzun süre öylece kaldı.

Bir ziyafet hazırlamıştı: Biftek ve patates püresi, havuç, taze fasulye ve greyfurt suyu. "Komşularımız bizi o kadar uzun süredir besliyor ki karne kuponları içinde yüzer olduk," dedi. "Birazını Feeney'lere ve Iovino'lara götürdüm bu öğleden sonra."

"Ne oldu anne?"

"Önce yemeğini ye."

Sıcak mutfakta yemek yemek Anna'nın uykusunu getirdi. Kiraz konservelerini vanilyalı dondurmayla yiyip bitirdiklerin-

de, annesi kaşığını bırakıp şöyle dedi: "Bence eve dönme vaktimiz geldi."

"Ev mi?.."

"Minnesota. Annemle, babamla ve kız kardeşlerimle biraz zaman geçiririz. Kuzenlerinle de elbette."

"*Çiftliğe* mi?"

"Büyük yük taşıyorsun Anna. Çok minnettarım. Ama bırakmanın vakti geldi. Bırakalım da bize bir süre ailem baksın. Çiftlikte de yapılacak bir sürü iş var zaten," diye ekledi fısıldar gibi.

"Sen çiftlikten nefret edersin!"

"Bu uzun zaman önceydi. Sen de hep sevmişsindir."

"Yani tamam, ziyaret için, ama bu – ben gidemem anne," dedi uykulu hâlinden bir anda sıyrılıp. "Dalmama izin verecekler."

"Ne yapacaklar?"

Ama Anna dalmaktan annesine hiç bahsetmemişti – umursamazlığının soğukluğundan korumak için. "Gidemem," dedi yeniden.

Her ne kadar tanımlayamasa da bir engelin ortaya çıkışı annesini aniden afallattı. "Oradaki herkesle konuştum," dedi tiz, titrek bir sesle. "Hepsi de heyecanla bizi bekliyor."

"Sen git. Ben burada kalacağım."

Annesi ayağa fırladı, sandalyesi arkaya devrildi. "Bu söz konusu bile olamaz," dedi ve Anna bifteğin, patatesin ve kirazların, hatta belki uzun sarılmanın altında yatan şeyin, annesinin bir itirazla karşılaşma korkusu olduğunu anladı.

Anna *hiç* tek başına yaşayan evlenmemiş bir kız biliyor muydu, Bayan DeWitt gibi yaşlı kızlar sayılmazdı, bu ikincisinin de çocuklar cadı olduğuna inanıyordu. Hayır, bilmiyordu, çünkü evlenmemiş kızlar yalnız yaşamazdı – farklı türden bir kız değillerse tabii, ki Anna da öyle değildi. Komşular ne düşünürdü? Her günün sonunda onu kim karşılayacaktı? Kahvaltısını ve akşam yemeğini kim hazırlayacaktı? Ya bir yabancı yangın

merdiveninden çıkıp eve dalıverirse? Hasta olursa ya da yaralanırsa? Anna, annesinin New York'a geldiğinde yaptığı gibi bir kadınlar oteline taşınabileceğini söyledi. Evet, ama o zamanlar farklıydı; şimdi Almanlar hava saldırısı düzenliyordu, peki Anna nasıl kaçacaktı? Farz edelim denizden bir akın oldu – geçen kasım ayında bir panik yüzünden limanı kapatmamışlar mıydı? Daha geçen yaz Almanlar Amangansett Plajı'na çıkmamış mıydı? Hem ayrıca, o kadın otellerinde sanılandan başka işler dönerdi.

Annesi gitmeyi çok istediği ve Anna da kalmaya kararlı olduğu için bu münakaşanın sonu cidden asla gelmeyecekti. Anna bunu baştan fark etti ve böylece annesini her bakımdan temin etmek için kendini yeterince sakinleştirebildi: Feeney'ler üçüncü kattaydı, Iovinos ile Mucciarones sokağın sonundaydı, Pearl Gratzky Brooklyn Belediye Binası'na yakın oturuyordu ve Lillian Feeney de Manhattan'daydı. Brianne Hala'sının Sheepshead Körfezi'ndeki evine bir mesaj bırakabilirdi. Amiri Bay Voss da ihtiyacı olursa yardım ederdi. Dalmak işyerinde daha uzun kalmak demekti; eve çoğunlukla uyumaya gelecekti. Hem her halükârda, Brooklyn kocası ülke dışında olan kızlarla doluydu – Anna'nın yalnız yaşamasının ne farkı olabilirdi?

Böylece, Lydia'yı gömdükten beş hafta sonra, ocak sonu bir pazar akşamüstü, Anna annesinin iki bavulu bir taksiye yüklemesine yardım etti. Broadway Limited yolcu treniyle Chicago'ya gece yolculuğu yapacak, oradan 400 trenine (Istakoz Kralı'nın müsrif bir nezaketi) aktarma yapıp ertesi gün ilerleyen saatlerde Minneapolis'e varacaktı.

Pennsylvania İstasyonu, birbiriyle aynı kahverengi çantalar taşıyan askerlerle tıklım tıklıştı. Yankılanan sesleri ve sigara dumanlarının oluşturduğu sarmallar Anna'nın hoşuna gitti. Büyük bekleme salonunda annesinin yanında oturmuş, petekli tavanda kanat çırpan güvercinleri izliyordu. Birbirlerine bir şeyler söylemeleri gerekirdi, Anna öyle hissetti, ama düşündüğü hiçbir

şey söze lüzum bırakmıyor gibiydi. Oyalandılar, ikisi de bekledi, ardından acele acele cereyanlı salonda aşağıdaki platformlara inen merdivenlerin olduğu yere yürüdüler. İki asker bavullarını taşıdı. Anna da onların peşinden, kendisi de trene binecekmiş gibi bir izlenim yaratarak yürüdü. Minnesota'ya gitmek istiyor muydu peki? Hayır. Annesinin gitmesini istiyordu.

Agnes de anlamlı bir şeyler konuşmayı çok istiyordu – Pearl ve Brianne'le dün gece vedalaşıp istasyona sadece Anna'yla gelmesinin sebebi buydu. "Seni yalnız düşünmeye katlanamıyorum," dedi beceriksizce.

"Yalnız olmayacağım," dedi Anna, hem yalnızlık çekeceğini düşünmek de zordu; kendine pekâlâ yeten biriydi.

"Her gün yazacağım. İlk mektubu yarın Chicago'dan postalarım."

"Peki anne."

"Ne zaman istersen ara; bir sürü bozukluk bıraktım. Telefon büyük evde ama orada değilsem zili çalarlar."

"Hatırlıyorum."

Bunların hiçbiri doğru değildi ama Agnes duracak gibi görünmüyordu. "Bayan Mucciarone sana yemek yapmaktan çok mutlu olur. Bu haftayı çoktan ödedim. Yemek kabını yarın eve giderken uğrayıp alabilirsin."

"Peki anne."

"Sabahleyin de geri verirsin."

"Evet."

"Karne kuponlarını ona vermelisin."

"Elbette."

"Lydia'yı da ziyaret edecek misin?"

"Her pazar."

Tren düdüğü çaldı. Agnes kızının, onun gitmesi için sabırsızlandığını hissetti ve bu da onda, Anna'ya sarılmak bir şekilde kızının içindeki bırakılmama ihtiyacını uyandıracakmış gibi yapışıp kalma isteği doğurdu. Agnes güçlü güçlü kavradı onu,

Anna'nın içinde çok derinlere çekilmiş, katlanıp kalmış bir şeyi bu güçle açmaya çalıştı âdeta. Halüsinasyon görürmüş gibi geçen bir dakikada, sarıldığı o dinç omuzlar Eddie'ninmiş gibi geldi ona. Agnes hayatı boyunca vedalaşma sarılmaları yaşamıştı: Kocası, evladı ve en çok sevdiği, narin küçük kızı. İkinci sınıf yataklı vagona bindi ve pencereden Anna'ya el salladı. Tren hareket etti, çırpınan kollardan oluşan bir sürü havalandı. On yedi yaşında, şansını denemek için geldiğinde tam da bu istasyona –belki tam da bu platforma– indiğini düşündü Agnes. El sallarken şöyle geçti aklından: *İşte hikâyenin sonu.*

Tren bir köşeyi döndü ve herkesin kolu, onları havada tutan bir ip kesilmiş gibi düşüverdi. Platformun karşısından trene binen yeni yolculara, onları uğurlayan yeni sevilenlere yer açmak için insanlar çabucak oradan uzaklaştı. Anna bomboş demiryolunu seyrederek olduğu yerde kaldı. Sonunda, hızlı hızlı yanından geçen askerlerle ailelerine yol vermek için yan dönüp durarak açık alana giden merdivenleri çıktı. Yeni bir farkındalık kendini hissettirmeye başlamıştı: Olması gereken hiçbir yer yoktu. Daha birkaç dakika önce, o merdivenlerdeki insanlar gibi koşturuyordu ama şimdi acele etmek, hatta yürümek için hiçbir nedeni yoktu. Anna kendini Yedinci Bulvar'da bulunca bu his daha da tuhaf gelmeye başladı. Alacakaranlıkta sağa mı sola mı dönsün bilemeden dikildi. Şehir merkezine mi, merkezin dışına mı? Cüzdanında para vardı; nereye isterse gidebilirdi. Annesi için endişelenmeme özgürlüğünü nasıl da hasretle beklemişti! Yine de bunu bir tür durgunlukla yaşıyordu şimdi, tren döndüğünde o kolların düşüşü gibi.

Kırk İkinci Cadde yönünde, kuzeye doğru yürümeye başladı, New Amsterdam'da yeni bir film izlemeye karar vermişti. Sinemaya vardığında, *Şüphenin Gölgesi*'nin* başlamasına sadece on

---

* *Shadow of a Doubt:* 1943 yapımı bir Alfred Hitchcock filmi. Başrollerini Teresa Wright ve Joseph Cotten paylaşmıştır. –*çn*

dakika vardı; küçük bir kızken annesinin dansını izlediği aynı salonda –belki tam da aynı koltuğa– oturabilirdi. Ama Anna oturup bir korku filmi izlemek istemiyordu artık. Herkes Kırk İkinci Cadde'ye dolmuş gibiydi, bunun nedenini öğrenmek istedi: Kahkahalar atan askerlerin birbirlerine sıkıca sarılışları; tokalar takılıp spreylenmiş saçlarıyla kızlar; geçkin çiftler, kürklü hanımlar, hepsi de bu bulanık loşlukta acele acele yürüyordu. Anna arayan gözlerle onları seyretti. Gidecekleri yeri nereden biliyorlardı?

Eve dönmeye karar verdi. Altıncı Bulvar'da IND metrosuna doğru yürürken bir pire sirkinin, bir Çin usulü kızarmış erişte dükkânının, Rudolph Valentino'yu öldüren şeye* dair uyarıların duyurusunu yapan bir tabelanın yanından geçti. Kapı eşiklerinde ve tentelerin altında oyalanan diğer yalnız insanları yavaş yavaş fark etmeye başladı: Bulunmaları gereken belli bir yerleri olmayan insanlar. Altıncı Bulvar'ın köşesindeki Grant'ın Yeri'nin vitrin camından tek başına yemek yiyen askerlerle denizcileri, hatta bir-iki kızı gördü. Anna camdan onları izlerken, arkasından gazete satıcıları bağıra çağıra akşam manşetlerini duyuruyordu: "Trablus düştü!" "Ruslar Rostov'a giriyor!" "Naziler Alman topraklarının tehdit altında olduğunu söylüyor!" Bunlar Anna'ya, yalnız başına yemek yiyenlerin, fotoğraf altı yazıları gibi geldi. Savaş insanları sarsıp darmadağın etmişti. Grant'ın Yeri'ndeki bu yalnız insanlar sarsılıp darmadağın olmuştu. Artık kendisi de sarsılmış, darmadağındı. Bu loş şehrin bir çatlağına kayıverip ortadan kaybolmasının ne kadar kolay olabileceğini düşündü. Bu ihtimal, bir dip akıntısının tatlı çekim gücü gibi fiziksel olarak dokundu ona. Bundan korktu ve hızlı hızlı metronun girişine yürüdü.

---

* On iki parmak bağırsağındaki ülserin delinmeye yol açmasıyla apandisit belirtilerinin görülmesi. Rudolph Valentino önce yanlış, sonra da geç müdahale yüzünden 1926'da 31 yaşındayken bu hastalık yüzünden hayatını kaybetmiştir. O yüzden, "Valentino Sendromu" olarak da bilinir. *–çn*

Ama metronun merdivenlerine varınca, yeni durumuna dair merakı Anna'yı aşağı inmekten alıkoydu. Sokak lambalarının cılız ışığının puslu kuytularına hafifçe bulaştığı Beşinci Bulvar'da yürümeyi sürdürdü. Halk kütüphanesi bir morg gibi hantal dikiliyordu. Babası küçük bir çocukken bu kütüphanenin bir su deposunun yerine inşa edilmesini izlemişti. Bu gerçeği fark ettikten hemen sonra, babasının hep oradaymış gibi rahatlıkla mırıldanan sesini duydu: *Caddede aşağı yukarı yürüyen silindir şapkalar... bir havuç uzatsan dönüp bakmayacak kadar şımartılmış atlar... şimdi koca Plaza Hotel'in olduğu yerde tek bir mâlikane, düşünebiliyor musun?* Onun sesi: Rasgele, güvenilir, yorgunluktan ve sigaradan boğuklaşmış. Arabadaki sesi, Anna dinlemediği zamanlarda bile.

Bunca sene uzak kaldıktan sonra, Anna'nın babası ona döndü. Göremiyordu ama taşımak için yerden kaldırdığı zaman Anna'nın koltuk altlarında hissettiği ellerinin güçlü ağrısını hissediyordu. Pantolon cebindeki bozuklukların boğuk şıkırtısını duyuyordu. Babasının elleri, nereye gitseler, fark etmese bile daima kendi ellerini içine soktuğu bir yuvaydı. Anna durdu, bu düşüncelerin gücünden sarsılmıştı. Hiç düşünmeden parmaklarını yüzüne kaldırdı, onun tütününün sıcak, kekremsi kokusunu almayı umar gibiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dexter'ın Bay Q. ile uzun ortaklığının –babasının restoranına gelip giden uşaklarına hayran olduğu zamanları sayarsanız, neredeyse otuz yıl– tuhaf gerçeklerinden biri bu adamı çok nadir görmesiydi. Yılda en fazla dört kez, bir sorun yoksa tabii. Yine de Bay Q. her an her yerdeydi: Dexter'ın tüm projelerinin sessiz ortağı ve en önemli yatırımcısı, onlardan ilk kârı alan kişiydi. Aralarındaki para transferi daimi ve karmaşıktı. Her iki yönde gidip gelen yasal çekler ve el altından tomarlar biçimindeydi – Dexter'ın nihai görevi, patronunun yasa dışı devasa kazançlarını Vergi Dairesi'nin örümcek iştahından korumaktı. Bay Q.'nun gözünü korkutmaya kimsenin gücü yetmezdi ama vergilendirmenin ve denetimin mekanik güçleri bambaşka bir şeydi. Büyük Al Capone bile yenik düşmüştü. Hiçbir kartelin kıramayacağı bir karteldi.

Dışarıdan bakınca, Bay Q. hâlâ genç bir adam olarak yelkenliyle gelip Brooklyn'in çiftliklerle dolu olduğunu gördüğü zamana, ta önceki yüzyıla uzanan bir tarımsal ekonomiyle ilişkiliydi. Şarap, reçel, süt ve peynir üretmiş, bunları dört oğlunun işlettiği bir kilometre kadar ötedeki sıradan bir dükkânın önünde satmıştı.

Dexter şimdi arabasını, her pazartesi sabahı (dünyanın geri kalanıyla aynı anda yataktan kalktığı tek gün) yaptığı gibi bu dükkânın önüne park ediyordu, göğüs cebinde bir çek defteri ve diğer birkaç cebinde düzgünce paketlenmiş nakit tomarları vardı. Kapıyı itip açtığında bir zil çıngırdadı. Bay Q.'nun yaşı altmışa yakın görünen (gerçi kimse tam olarak bilmiyordu) en büyük oğlu Frankie tezgâhta oturuyordu. Kardeşleri Giulio, Johnny ve Joey gibi Frankie'nin de briyantinli ince telli saçları ve ifadesiz bir suratı vardı. Hepsi de karanfil ya da biber gibi kuru gıda kokardı, gerçi dükkânın kendi kokusu da olabilirdi bu. Dexter onları nadiren buranın dışında görürdü.

"Günaydın Frankie."

"Sana da günaydın."

"Hafta sonun iyi geçti mi?"

"Ah, evet."

"Acayip soğuktu, değil mi?"

"Yani, evet öyleydi, şimdi sen böyle deyince."

"Hanımın iyi mi?"

"Öyle herhalde."

"Ya torunların?"

"Ah tabii, harikalar."

"Büyümüşlerdir herhalde."

"Aynen."

Hava sıcaklığı, mevsim ve aile (en küçükleri Joey'nin torunu yoktu henüz) mevzularıyla bu sohbet, dükkândaki tezgâhta Bay Q.'nun hangi oğlu olursa olsun Dexter'ın her pazartesi sabahı yaptığından farksızdı. Hepsi de babalarının öyle mükemmel vekilleriydi ki onları birer parazit olarak görmek cazip geliyordu: Hareketleri uzaktan kontrol edilen adamlardı. Yine de ara sıra Dexter onların suratlarının boşluğunda hatıra, bilgi ve deneyimle edinilmiş fikir hazneleri görür gibi olduğunu sanıyordu.

Bay Q.'ya on sekiz bin dolarlık bir çek yazdı: Onun geçen

haftaki meşru kazancı. Mürekkep kurusun diye sallarken, "Savaş gece kulüplerine yaradı, burası kesin," dedi.

"Peder bunu öğrendiğine sevinecek."

"Benzin çok kıt olduğu için yol kenarındakiler pek coşmadı. Ama şehirdeki kulüpler fazla fazla telafi ediyor."

"Vay anasını."

"Baksana, bir dakika ayırabilirse pederinle konuşmak isterim bu öğleden sonra."

"Onu nerede bulacağını biliyorsun."

"Saat üç gibi uğrarım öyleyse."

Çok üstünkörü yapıldığından pek randevu denemeyecek bu planlama, bir sekreterlik okulu mezununun akıcı stenosuyla bir yöneticinin ajandasına işlense bundan daha sağlam olamazdı.

Dexter hoşça kal demeden önce Frankie'ye doğru içi nakit dolu üç zarf itti: Haftanın kayıt dışı kârları. En kalın olanın, kumardan gelenin üstüne daima kalemle "No. 1" yazılırdı.

"Son zamanlarda Badger'ı gördün mü?" dedi, gitmek üzere dönerken.

"Çoğu gün burada," dedi Frankie.

"Şehirde yeni falan ya, idare edebiliyor mu?"

"Bayağı iyi bence," dedi Frankie, ancak Badger'ın para getirdiği anlamına gelebilecek bir kıkırtıyla. Nasıl? – hipodromda yankesicilik yaparak mı? Bu bile onun boyunu aşar gibiydi. Geçen ekim ayında onu arabadan attığında geri dönmeyerek çocuk Dexter'ı şaşırtmıştı. Daha sonra Badger'ın kendini eski moda bir gangster ve Bay Q.'nun daha alt kademedeki idare amirlerinden biri olan, Dexter'ın samimi, temkinli mesafesini koruduğu Aldo Roma'ya yamadığı haberi gelmişti.

Heels'in evine gitmek için yeniden Cadillac'ına binince, Bay Q.'ya yapacağı ziyarete hazırlanmaya başladı. Başka patronlar günlerini sosyal kulüplerde, yardımcılarıyla dedikodu yaparak geçirirdi – o öyle yapmazdı. Dexter kendini bildi bileli Bay

Q.'nun işinin bittiği; salatalık tohumlarıyla oynayıp, ev terlikleriyle domates reçeli kavanozları dolu bir at arabası süren, eli ayağı titreyen bir bunak olduğu söylentileri vardı. Yine de gücünün uzantıları Bensonhurst'ten Albany'ye, Niagara Şelalesi'ne, Kansas City'ye, New Orleans'a, Miami'ye erişiyordu. Bu yapının sorunsuz işleyişi, küçük bir hokus pokustan fazlasını gerektiren esaslı bir dümendi. Bu şey kendi kendini mi işletiyordu? Kesinlikle doksanına merdiven dayamış olan Bay Q. bunu ne zaman –nasıl– yönetiyordu? Bu adamın arkasında başka bir adam mı vardı – Bay Q.'nun gizli gizli vekillik yaptığı, daha derinlerde bir nüfuzlu kimse? Parasını nasıl harcıyordu? Küçük bir Güney Amerika ülkesini satın aldığı doğru muydu?

Dexter bir şeyi fark etmişti – birkaç yılda bir onu afallatan türden bir aydınlanmaydı ve bu da Bay Q.'nun ona güveniyor oluşuydu. Şükran Günü'nden hemen sonra o sakat kızla plajda dikilirken de aklına gelmiş, sonraki haftalarda bu düşünce güçlenip karmaşıklaşmıştı: Yapılan o hayırseverliğin öngörülemeyen bir hissesiydi.

Heels büyüdüğü aynı Dyker Heights bölgesi evinde, hastalıklı annesiyle birlikte yaşıyordu: Dekoratif objeler ve kesme kristaller, örümcek ağı süslerinden ayırt edilemeyen dantel perdeler. Söylediklerine göre, bir müzmin bekârdı. Kadife yakalı bir sabahlıkla kapıyı açtı, sarı-beyaz saçının son karışık tutamı porselen gibi pırıl pırıl bir kafayı tel tel örtecek şekilde briyantinlenmişti. Elinde uzun fildişi ağızlığa takılmış bir sigara vardı. "Kusura bakma patron," dedi. "Annem bu sabah çok mızmız; giyinecek vaktim olmadı."

"Bu Sulka'dan* mı?" diye sordu Dexter, sabahlığının altından görünen turkuaz çizgili pijamasına işaret edip. Heels zevkliydi – Dexter'ın onda sevdiği pek çok şeyden biri de buydu. Birkaç deve tüyü paltosu vardı.

---

* 1895'te New York'ta kurulmuş bir erkek giyim markası. *–çn*

"Özel dikim," dedi Heels. "Sulka'lar azıcık kaba geliyor bana."

"Pek narin bir çiçeksin sen," dedi Dexter umursamaz bir alaycılıkla.

"Kahve ister misin patron?"

Heels kahve getirmeye gidince, Dexter oturma odasında bir koltuğa kuruldu. Hemen müzik açıldı: Chopin. Dexter hep Heels'in annesinin enstrüman çaldığını varsaymıştı ama son haftalarda kadın yatalaktı. "Heels," dedi Dexter, adam kahveyle dönünce. "Chopin çalabildiğini söyleme bana sakın."

"Sadece parasız kalırsam."

Heels aslında Pines'ı işletiyordu ama son birkaç yıldır Dexter'ın New York kulüplerinin hepsinde çalışan adamı olmuştu. Her öğleden önce, ikisi de birkaç saat uyumuşken, bir sorunlar –ya da Dexter'ın düşünmeye başladığı şekliyle baş ağrıları– listesinin üstünden geçiyorlardı. Bugünkü ilk gündem, Flatlands'taki Hell's Bells'e önceki gece gerçekleşen polis baskınıydı. Üç *dealer* ile bir krupiye Tombs'taydı;* Heels onları kefaletle çıkaracaktı.

"Aynı komiser mi?" diye sordu Dexter.

"Ta kendisi."

"Onunla konuştun mu?"

"Denedim. Bizim anadilimizi konuşmadığını iddia ediyor."

"İnatçılık mı yoksa gösteriş mi yapıyor?"

"İkincisi bence, hiçbir talepte bulunmadığına bakılırsa. Bir de 'temizlik,' 'ahlaksızlık' ve 'baş belaları' lafları geçti."

Dexter gözlerini devirdi. "İrlandalı mı?"

"Phelan." Heels sırıttı. Kendi adı Healey'di.**

"Ben hallederim," dedi Dexter.

Kanunun şartları apaçıktı elbette ve onun en büyük işletme

---

* Manhattan Tutukevi için günlük dilde kullanılan ifade. –çn

** *Phelan*, yaygın bir İrlandalı soyadıdır. *Healey* soyadına da İrlandalılar arasında sık rastlanır. –çn

gideriydi. Düzenli bir şişe ve ara sıra bir zarf almaktan hoşlanan devriye polislerinden bölge amirlerine ve ötesine dek her düzeyde ayarlamalar yapmak gerekiyordu. Polislerin sendika başkanları ve eyalet politikacılarıyla arkadaşlık yaptığı bu âlemde, Dexter'ın iş ve aile yaşamları fazla göz önündeydi. Kayınpederinin soylu kanı ve başkanla bilinen yakınlığı da Dexter'a ödediğinin ötesinde belli derecede bir koruma sağlıyordu şüphesiz. Onun yaptığı işte herhangi bir adamın olabileceği kadar dokunulmazlığa yakındı, yine de adını duyurmak isteyen idealist genç komiserler her zaman çıkıyordu. Çoğu da doğru yağcılık karışımıyla idare edilebiliyordu. Phelan gibi Püritenler, üstleri tarafından başka bölgelere tayin ediliyordu.

Bir sonraki sorun: Bayan Hugh Mackey. İki kez polisle birlikte Pines'a gelip bağıra çağıra kocasının ortadan kaybolmasının soruşturulmasını talep etmişti.

"İnsanlar haftanın her günü ortadan kayboluyor," dedi Dexter. "Hem de eski işverenlerine şantaj yapmaya çalışmadıkları hâlde."

"Onun Mackey'inin asla gitmeyeceğini söylüyor. Sadık koca, sevgi dolu baba. Gözyaşları."

"Ne istiyor?"

"Kocasının istediğiyle aynı şey diye tahmin ediyorum."

"Orası kolay. Ver parasını gitsin."

Görünüşe göre mekândan çalan bir baş garson. Muhtemelen uyuşturucu batağına saplanmış bir müdür. Palisades'teki Wheel'de kumar masalarında çalışan kızlar arasındaki kavga. "Çığlıklar, tırmalamalar, saç çekmeler," dedi Heels. "Zararı onlardan kesmemiz lazım."

"Dertleri neymiş?"

"Birbirlerinin kumarbazlarını çalmak, öyle diyorlar. Ama bir yerlerde havalı bir herif vardır kesin."

"Onlarla ilgilenir misin?" Sıkılmaya başlamıştı.

"Arabada çikolatayla şampanyam var. Bu işe yaramazsa kafalarını birbirine tokuşturururum."

"Başka?"

Otuz dakika daha geçtikten sonra Dexter, iyice artmış bir tahammülsüzlükle Cadillac'a döndü. Kızlar, zorbalar, yaltaklanan Bayan Mackey – onun yeni vizyonuyla karşılaştırılınca bunların hepsi çok zavallı, manasız işlerdi. Bir ilerleme hissinin, eski bildik şeylerin çekilip yeni şeylerin yaklaşmasının açlığını çekiyordu. Gereğinden fazla uzun bir zamandır bu hissi duymuyordu sanki.

Saat üçte Cadillac'ı mütevazı, yanındakine göre bel verip yamulmuş sarı bir ahşap evin önüne park etti. Bay Q. kilisede gelinlere eşlik etmeyeli ve ciyak ciyak bağıran ıslak bebekleri vaftizlerinde öpmeyeli yıllar olmuştu. Şimdilerde sadece dükkâna gitmek için evinden çıkıyordu. Kapı zili, telefonu yoktu ve hayatında asla telgraf göndermemiş –ya da kabul etmemiş– olduğunu söylemeyi severdi. Eğer Bay Q.'yla konuşmak isterseniz kapısını tıklatırdınız ve İskoç teriyeri Lolly gelişinizin haberini yüksek sesle duyururken beklerdiniz.

Köpeğin havlamasının üstünden üç dakika geçtikten sonra Bay Q. kapıyı açtı ve Dexter'ı sıcak, meyve kokulu bir kucaklayışla sarıp sarmaladı. Hem irikıyım hem çökmüştü, maun ağacı kadar kararmıştı. Zaman onu bir ağaç gövdesi ya da bir mağaranın içinde birbirine yapışıp çoğalan tuzlar gibi organik, madeni bir biçimde genişletmişti. İlerlemiş yaşının kırılganlığı, pürüzlü, gelgitli soluk alıp verme çabasında kendini belli ediyordu.

Çabucak heyecanlanan Lolly ayaklarının dibinde mızıldanır, kafasının tüylerine bağlanmış beyaz kurdeleler sallanıp dururken, "Otur," diye fısıldadı. "Şey yapayım...kahve."

Dexter neredeyse on altı yaşındayken, babasının restoranında onu bu eve yönlendiren şifreli sinyalleri yeterli doğrulukta ilk okuyabildiği zamandan itibaren; Bay Q.'nun kapısında bir

sokak köpeğinden farksız beliriverdiğinde, her bir ziyaret aynı kömür sobasında kahve demlenmesiyle başlamıştı. Bu işlem Bay Q.'nun gevşek, eldivene benzer ellerinin becerebileceğinden daha hassas bir dokunuş gerektiriyor gibi görünse de Dexter onun bir damla bile döktüğüne hiç tanık olmamıştı.

Bay Q.'nun sobaya eğildiği bu sessizlik arasında Dexter (ve muhtemelen diğer misafirler) arka pencereden dışarı bakar ve düşüncelerini toplardı. Taştan kuş havuzu geçen haftadan kalma karla doluydu ve kundak gibi sarılmış şeftali ve armut ağaçları – bir meyve bahçesinin kalıntıları– karınlarına yedikleri yumrukla kaskatı kesilmiş boksörlere benziyordu. Bay Q.'nun gemiyle yanında New York'a kökler toprağın içinde toprak çömleğin içinde çömlek çuvalın içinde ve çuval da Sicilya gazetesinin katları içinde olacak şekilde getirdiği altı asmaya daha bile fazla özen gösteriliyordu. Gençliğinin asmaları. Sadece aileden saydığı insanlardan üzümlerini toplamaya yardım etmesini isterdi. Dexter bunu pek çok kez yapmıştı. Saplar kesildiğinde yayılan buruk, ekşi kokuyu, avcundaki üzümlerin güneşten ısınmış kadifemsi ağırlıklarını şimdi bile hissedebiliyordu. Bu ürün temsiliydi; Bay Q.'nun çam fıçılarda yıllandırdığı şarap çoğunlukla satın alıp külüstür arabasıyla getirdiği üzümlerden oluşan bir karışımdı.

Sobanın üstündeki kahve tıslayınca Bay Q. onu iki küçük fincana boşaltıp masaya getirdi. "İyi görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle, Dexter'ın yanağına pat pat vurup. "Ama işte bu...yakışıklı bir adam olmanın nimeti. Nasılsın?"

"İyi," dedi Dexter. "Çok iyiyim."

"Gücün kuvvetin yerinde mi? İyi görünüyorsun."

"Evet. Yerinde."

Bay Q.'nun bir fısıltıdan daha yüksek çıkmayan sesi, ilkel bir soluğun titrek, cıvık zorlamasıyla çatladı. Neredeyse hiç gülümsemese de volkanik bir sıcaklık yaymayı başarıyordu – yanındakilerin onun önünde yansıtma eğiliminde olduğu bir alışkanlık. Bay Q. bir gözlemde bulunduğunda ya da bir şeyi kabul ettiğin-

de bu hemen doğru olurdu. Dexter *güçlüydü.* Bunu hep bilmişti ve özellikle şimdi biliyordu.

"Sen benim...en güçlü adamımsın," dedi Bay Q., yarım cümleler arasında soluklanmak için duraksayarak. "Birazcık konserve yapmanın...sakıncası yoktur umarım..."

"Benim için zevktir patron."

Daha önce Bay Q. için bir kez daha konserve yapmıştı: Ağaçlarının şeftalilerini. Olası işler yelpazesinde konserve yapmak ortalarda bir yere denk geliyordu: Büyük seradan sebze toplamaktan daha fazla emek isteyen (Bay Q. bu sokaktaki evlerin hepsinin arka bahçelerini gerek kiralayarak gerek emrederek kontrol edip 12 bin metrekare kadar bir çiftlik oluşturmuştu); yük beygiri Apple'ın gübresini küremeye tercih edilebilecek bir işti. En kötü işler arasında süt sağmak vardı: Kauçuğa benzer memeleri damarlarla ve at sinekleriyle seğirip duran ineği Angelina'dan ya da –daha kötüsü– tekmeleyen, kravatları kemiren ve insana çektirdikleri eziyete karşılık neredeyse hiçbir şey vermeyen keçilerinden. Bay Q.'nun işleri, buluştukları nadir zamanlarda idare amirleri arasında hafif bir neşe kaynağıydı ama dikkatli olunması gereken –kimsenin başkasından daha yüksek sesle gülmek istemediği– bir neşe kaynağı.

Bugün, seradan toplanmış sarı sırık fasulyelerini konserve kutularına koyacaklardı. Dexter fasulyelerin sert uçlarını yıpranmış bir mermer plaka üstünde kesmeye başladığında, "Tadına baksana," diye ısrar etti Bay Q. Tadı az çok fasulyeye benziyordu işte ama onu övdü ve hepsini yiyip bitirdi. "Duymuşsundur," dedi çalışırken, "birkaç ay önce Badger'ın canına okudum, hak etmişti."

"Badger," deyip soluk aldı Bay Q., "pek enerjik."

"Onu bir daha hiç görmedim."

"*Chutzpah.** Yahudi arkadaşların deyişiyle."

---

* Küstahlık, cüret. –*çn*

"Madem öyle diyorsun."

"Küçük bir...İtalyan piyangosu işi başlattı."

Dexter önünde bakacak fasulyeler olduğuna memnundu çünkü bu haber onu şaşırttı. New York'ta sadece üç ay geçirdikten sonra Badger'ın kendi İtalyan piyangosu mu olmuştu? Mümkün değildi; Aldo Roma'nın piyangolarından birini idare ediyor olmalıydı. Bay Q. sevdiği idare amirlerine alışılmadık ölçüde bir özerklik ve bağımsızlık tanırdı. Dexter mevkidaşlarıyla mesafesini korumayı seviyordu – erkeklerin hayvan gibi davrandığı Red Hook rıhtımıyla hiçbir işi olmasın istiyordu mesela. Ama Bay Q.'nun imparatorluğunun sürekli büyüyen "kör" yapısı idare amirleri arasında, dedikodu değilse de azıcık bir ortak meraka yol açıyordu. Bu yüzden patronunun, "Badger'ın... piyangosunu birkaç...kulübe getirmesini isterim," demesine memnun oldu.

"Elbette. Hangilerine?"

"Sen karar ver."

Dexter başını aşağı yukarı salladı, hoşnuttu. Gözünü Badger'dan ayırmak istemiyordu.

Ocakta ağır ağır bir tencere kaynıyor, küçük mutfağın havasını buharla dolduruyordu. Bay Q. titreyen elleriyle fasulyeleri bir araya toplayıp tencerenin içine attı.

"Yeni bir fikrim var patron," dedi Dexter. "Bir sonraki adım olarak görüyorum."

Bir canlılık ürpertisi Bay Q.'nun tüm bedeninden bir gök gürültüsü etkisi gibi geçti ve nemli kahverengi gözlerine oturdu. "Biliyorsun ben...sana güveniyorum bu konuda," dedi.

1933'te son bulan Yasak* döneminden önce, yeraltı dünyasının büyük kısmının yaptığı şekilde kuyruğu yanmış köpekler gibi uluyup durmaktansa, Bay Q.'nun devasa içki ticaretinden

---

* *Prohibition:* 1919-1933 tarihleri arasında ABD'de içki üretiminin, satılmasının ve bulundurulmasının yasaklandığı dönem. –*çn*

edindiği kazancı aklayacak bir dizi yasal kulüp açmaları gerektiği kehanetinde bulunan kişi Dexter'dı. Bu düzenleme, onun servetini Vergi Dairesi'ne kaptırmaktan kurtarmanın yanı sıra hem yasal hem yasa dışı bir dizi yan işten –vestiyerden sigaraya, aşna fişneye kadar diye düşünmüştü Dexter bunu– kâr etmelerini sağlamıştı. Sözde müdür olarak onun kendi rolü çok önemliydi: Bir kez bile tutuklanmamıştı; evlilikle başı bağlanmış, öngörülü davranıp insanın dilini dolayan ismini daha kimsenin hiç umurunda olmadığı çok uzun bir zaman önce kısa, şık (böyle denebilirdi) bir isimle değiştirmişti.

Ve ah, bu plan nasıl da işlemişti! Dexter'ı film yıldızları ile gazetecilerin, ceplerinde Bay Q.'nun etkisi bulunan hem eyalet hem ülke bazında seçilmiş devlet adamlarının ortamına sokan bir meşruluk dalgasında, her ikisini de suyun üstünde tutmuştu. Her bakımdan güzel bir tertipti. Tek bir hata olmuştu: Ed Kerrigan, Dexter'ın yirmi yedi yıl boyunca istihdam ettikleri arasında tek yanlış kararı. Tabiri caizse, insanların canı yanmıştı. Ama sonunda, bu problem bir rakibi çökertmiş ve Bay Q. hiç zarar görmemişti. Bay Q.'nun üç yıl önce kendine has sakinliğiyle, "Unutuldu gitti. Bundan bir daha asla bahsetmeyeceğiz," diye ilan etmesine sebep kesinlikle bu isabetli sonuçtu. Sonradan Dexter, hissettiği rahatlamayla otomobilinin mahremiyetinde ağlamıştı.

Fasulyeler yeterince kaynayınca (Bay Q. bunu doğuştan biliyordu sanki) onları kepçeyle doğrudan cam turşu kavanozlarına doldurma işi Dexter'a düştü. Her bir kavanoz aşırı dolu bir asansöre benzeyince, Bay Q. haşlama suyunu fasulyelerin üstüne döküp bütün kavanozları ağzına dek doldurmasını söyledi.

"Şimdi kapakları sıkıca kapatacağız...ama çok sıkı değil... ve...onları basınçlı konserve tenceresine yerleştireceğiz," dedi Bay Q., yaptıkları azıcık iş yüzünden nefesi kesilmiş gibiydi. "Ve sonra...bana...fikrimizi anlatırsın."

Dexter, kendi kaçınılmaz finalinden başka kıpırdayacak yer

kalmayana dek, vals adımları atar gibi ağır ağır o noktaya gelmek istemişti. Ama fasulye pişirme işi o adımları aklından silmişti, belki de böyle olması gerekiyordu. Bu hararet ve hakikat atmosferinde açış konuşmaları silinip gidiyor ve sonunda sadece esas meseleyi söylüyordunuz. Bay Q.'nun konserve kavanozlarını kapatıp denizin dibinden çıkarılmışa benzeyen kapkara tencereye dikkatle yerleştirmesine yardım etti. Bay Q. tencereyi kapatıp altını yaktı. Sonra hızlı hızlı soluyarak bir sandalyeye çöktü.

Dexter yüzünü mendiliyle sildi, küçük masanın karşısındaki yerine yeniden oturdu ve konuşmaya başladı. "Amca'yla* bağlantı kurup seferberlik için hizmetlerimizi ve işlerimizi teklif etmek istiyorum."

Hemen cevap gelmedi; hiç gelmezdi. Katmanların altında yatan işin içyüzünü aydınlatmak Dexter'ın yükümlülüğüydü.

"Müttefikler kazanacak, sadece zaman meselesi," dedi. "O noktada ABD hiç olmadığı kadar güçlenecek. Dünya tarihinde herhangi bir ülkenin hiç olmadığı kadar güçlü olacak."

Arthur Berringer'den kasten alıntı yapmıştı; bu ikisi arasında bağlantı kurmak Dexter'ın hoşuna gitti. Evlendiği sırada, düğününe Bay Q.'nun katılmasını garanti edemeyecek kadar aşağı kademelerdeydi; bildiği kadarıyla patronu ile kayınpederi hiç tanışmamıştı. Ama her birinin diğerine karşı dolaylı merakını hissediyordu ve onun bilgisi olmadan yollarının kesişmiş olması muhtemeldi. Bu düşünce hayli hoşuna gitti.

"Bay Stalin...bir ödül beklemez mi?" diye sordu Bay Q.

"Ödülünü alacak. Ama ülkesi enkaza dönecek."

Bay Q. çenesini indirdi, bu onun başıyla onaylama tarzıydı.

---

* *Uncle Sam (Sam Amca):* ABD federal hükümetinin ve genel olarak ülkenin bir ulusal kişiliğidir. İlk kez 1812 Savaşı'nda ortaya çıktığı ve ilhamını işadamı Samuel Wilson'dan aldığı tahmin edilir. Meşhur "I Want You For U.S. Army" ("ABD Ordusu'na Katılmanı İstiyorum) afişlerindeki karakter Sam Amca'yı yansıtır. Burada "Amca" ile ABD hükümeti kastedilmektedir. *–çn*

"Avrupalılar," diye devam etti Dexter. "Yıktılar ve yıkıldılar. Burada Amca devreye giriyor. Bizim –senin– zaferde meşru bir rolümüz olsun istiyorum. Masada bir yerimiz."

Bay Q., bazen sonraki bir ziyarete kadar uzayabilen, kaçınılmaz Sokratik dağdağa için ayağa kalktı. "Bizim elimizde...para olduğu sürece," dedi, "yerimiz...olur."

"Masada," dedi Dexter. "Onun altında değil."

"Avantajı ne?"

"Güç. Meşru güç."

"Bütün güçler...meşrudur."

"Peki öyleyse, meşruiyet. Bu da gücümüzü şu an yapamadığımız şekillerde kullanmamızı sağlar."

Gücü yakın zamanda artmış olan Amerika Birleşik Devletleri'nin, hukukun üstünlüğünü onların yaşam biçimini ortadan kaldırmak için kullanabileceğine dair şüphesini ilan etme isteği duydu. Tammany* çoktan bitmişti – kimsenin mümkün olabileceğine inanmadığı bir şey. Ama Bay Q. endişelenmeyi sevmezdi. Dexter da bu fikrin halihazırda ona işlemeye başladığını hissetti.

"Lucky bir anlaşma yaptı," dedi Bay Q., Luciano'yu kastederek. "Amca'nın limanı...kapatmasına yardım etti."

"Bu da muhtemelen onun Comstock'tan** çıkmasını sağlayacak."

"Onlar ona geldi."

"Biz onlara gideceğiz."

"Peki teklif edeceğimiz...şey ne?"

Öne çıkacakları yer de burasıydı. Dexter derin bir nefes alıp masanın üstünden karşıya doğru eğildi. "Büyük miktarda milli savunma tahvilini indirimli alıp bütün işlerimiz üstünden yeniden satacağız. Kolayca paraya çevrilen her şeyi bu satın almaya

---

* 1800'lerin sonu ve 1900'lerin başında New York'ta Demokrat Parti'nin içinde yer alan politik topluluk. –*çn*

** New York'ta bulunan Great Meadow Cezaevi'nin eski adı. –*çn*

yatıracağız. İstemediğimiz her şeyi satıp onu da yatıracağız. İşimiz milli savunma tahvili işine dönüşecek."

"Banka...olacağız."

"Bir anlamda evet. Geçici olarak. Savaş bittiğinde paramız aklanmış olacak. İstediğimiz her yere götürebileceğiz."

Konserve tenceresi, üstündeki iğne büyüklüğünde deliğin altında biriken buharla tıslamaya başladı. Bay Q. sandalyesinden kalkıp yalpalayarak ilerledi, bu deliği kapatıp kapağı yerine iyice sıkıştırdı. Tencerenin yanındaki iğne gibi bir şey zıplamaya başladı. Yumuşak kahverengi gözlerini Dexter'a çevirdi, o da kozunu oynama vaktinin geldiğini hissetti.

"Eğer Amca için çalışırsan patron, vergi dairesi sana dokunamaz. Muhtemelen bir daha asla." Çok sıkı kapatılmış tencere, Dexter'ın hemen başının arkasındaki ocakta titreşmeye başladı. "Ne kadar ateşte kalması gerekiyor?" diye sordu nazikçe.

"Botulizm sporlarını...öldürmeye yetecek kadar," dedi Bay Q. "Kaynatmak yeterli değil. Kavanozun belli bir...basınçta kalması gerek." Oturmamıştı, merhum karısı Annalisa'nın el emeği bir fırın eldiveniyle tencereyi tutup sabitledi.

"Sen bir...vatanseversin," dedi Bay Q., Dexter'a şefkatle bakıyordu.

"Doğrusu bu," dedi Dexter. "Böyle bir fırsat insanın eline kaç kez geçer?"

"Bizim ve...Amca'nın menfaatleri...örtüşüyor."

Dexter, Bay Q.'nun işi bu kadar kolaylaştırmasına şaşırdı. Kendisi de zaten aynı şeyleri mi düşünüyordu? Konserve tenceresi tuzağa düşmüş bir sincap gibi sarsılıp duruyor, Bay Q.'nun titrek zaptedişinden kurtulacak gibi görünüyordu. Dexter, tencerenin içindekileri kafasından aşağı boşaltabileceği korkusuyla ayağa kalktı.

Bu gürültünün ortasından, "Hepimiz kazanmak isteriz," dedi Bay Q. yumuşak sesle.

Dexter sırıttığını fark etti, kendine mâni olamıyordu. Bay

Q. da ona bakıp sırıttı. Gülüşünde yanlış, eksik bir şey vardı – insan önce dişler diye düşünürdü hep ama dişleri yerindeydi; Sadece çok ama çok küçüklerdi. Bu yüzden karanlık, asimetrik bir boşluk vardı, bir surattan ziyade yarıktı. Bunu görünce Dexter'ın kendi gülümsemesi silindi.

"Sen bu...konuda Amca'yla...konuştun mu?" diye sordu Bay Q.

"Konuşmadım elbette," deyiverdi Dexter yüksek sesle, yırtınan tencerenin kendi hayretini bastırmış olmasına memnundu. Bay Q., onun rızasını almadan federallerle konuşacak kadar aptal –ya da hain veya deli– olduğunu düşünmüş olabilir miydi?

Bay Q. ateşi örttü ve kakofoni öyle bir sessizliğe dönüştü ki Dexter'da kulak zarlarını patlatma isteği uyandı.

"Sıkıntı şu ki," dedi Bay Q. nefes nefese, "bir kanal açıyorsun...o artık var. Oradan neyin veya...ne yönde...geçtiğini...kontrol etmek zor."

Dexter hiçbir şey söylemedi. Ne halt demeye getiriyordu?

"Bu senin...kör noktan olabilir."

Kerrigan. Olayın unutulduğu konusunda Dexter'ı temin ettiğinden beri, Bay Q.'nun o hataya dair ilk kinayesiydi bu. Görünüşe göre, unutulmamıştı.

Şimdiyse patronu Dexter'ın yanaklarını tutuyordu, elleri yumuşak ve titrek, tamamen kanlı canlıydı. "Geleceğimiz için çok planımız var," dedi. "Çok, pek çok plan."

Dexter kaskatı kesildi. Bay Q.'nun sözlerinde bir şifre vardı: Tekrarlama zıtlar kanununu çağrıştırdı. "Pek çok plan," dedi iki kez üstüne basa basa, bu da şu demek oluyordu: Bu plan olmaz.

Yumuşak bakışlarla Dexter'ın gözlerine bakarken kelimeleri uzatarak, "Pek çok plan," dedi Bay Q. yeniden.

Hiçbir plan yoktu.

Bay Q.'yla toplantılar gizli bir yeterlik kuralına uyardı ve Dexter bundan sadece birkaç dakika sonra kendini kapının önünde buldu. İlk geldiğinde olduğu gibi patronu ona yine sa-

rıldı, sevgisi eksilmemişti – daha bile artmıştı hatta! Dexter'ı sever, ona hayranlık beslerdi. Dexter bunu biliyordu.

"Ah! Aklımdan çıkıp...gitti," dedi Bay Q. eliyle alnına vurup. "Kaç tane...olgun domatesin...vardı bu hafta?"

"Hiç tatları yoktu," dedi Dexter tane tane. Az önce olanları hazmetmeye çalışıyordu. Patronu evin içinde gözden kaybolurken verandada dikildi. Zayıf güneş ışığı, kürenmiş kar yığınlarında parlıyordu. Mahallenin çocukları bu sokaktan uzakta oyun oynardı; uzaktan gelen liman sesleri sayılmazsa, Bay Q.'nun hayvanlarından başka hiç ses yoktu. Bay Q.'nun at arabası kaldırıma park edilmişti. Dükkânına zerzevat götürmek için hâlâ bunu kullanıyordu – henüz otomobil bulamadıkları için şişelerini böyle teslim eden sütçülerden başkasında pek görülen bir şey değildi.

Sonunda Bay Q. döndü ve olgun domates dolu küçük bir kahverengi kesekâğıdını, etiketsiz bir şeftali reçeli kavanozuyla birlikte Dexter'ın eline tutuşturdu. Eğer Dexter yanılmıyorsa, yıllar önce patronunun kavanozlara doldurmasına yardım ettiği reçeldi bu. Tanrım, şu botulizm korumasının ömrü ne kadardı? "Teşekkürler patron," dedi.

"Seni gördüğüme sevindim evlat," dedi Bay Q. hırıltılı sesiyle. Yaptığı işten nefes nefese kalmış hâlde kapı çerçevesine yaslandı. Son ziyaretinden bu yana geçen aylarda önemli ölçüde çökmüş gibi geldi Dexter'a. Kış gününün çıplak ışığında neredeyse hiç rengi yok gibi görünüyordu. "Daha sık...ziyarete gelmelisin. Daha sık...gel. Sakın ihtiyar...bir adamı tek başına bırakma."

Manası: Bay Q.'yla birkaç ay görüşmeyecekti. Dexter domatesleri ve reçeli aldı, patronunu iki yanağından öptü ve arabasına yürüdü.

Nereye gittiğini pek de bilmeden sürüyordu. Düşünmek istedi ama hareket etme –eylemde bulunma– ihtiyacı, araba kullandığı zamanlar hariç düşünmeyi zorlaştırıyordu. Bay Q. fikrini hemen geri çevirdiği için serseme dönmüştü. Gerçekten

öyle mi yapmıştı? Bu tamamen net miydi? Birkaç ay beklemek –çağırılmadığı sürece tekrar gidebileceği en yakın sürenin bu olduğunu tahmin ediyordu– reddedilmekle aynı şey miydi? Bay Q. onun teklif ettiği şeyi tam olarak anlamış mıydı?

Biraz sonra kendini Coney Island'da buldu, kış yüzünden her yer kapalıydı, midye ve sosis büfelerinin panjurları inikti. Dexter çocukken en çok yılın bu zamanlarını severdi; hiç günübirlikçi olmazdı. Sadece burada oturan insanlar – veya her yerden babasının restoranında yemek yemeye gelenler.

Arabayı park edip tahta döşeli yola indi. Sahil Güvenlik bekçileri kıyıda devriye geziyordu. Çamurlu kahverengi dalgalar Lower Körfezi'nden gelip karlı kumu yalıyordu. Babasını düşündü: Yemek yapma, yemek sunma tutkusu olan bir adam. Dexter aşağı yukarı annesinin öldüğü zamana, on dört yaşına dek ona büyük bir saygı ve hayranlık beslemişti. O noktada büyük hayranlığı birdenbire tersine dönmüş, babasının yaltakçı ve köle ruhlu bir karikatürünü görür olmuştu. Dexter bu görüntüyü kafasından atamadı.

Bay Q.'nun sarı evine ilk ziyaretiyle ilgili babasına hiçbir şey söylemedi ama bunun hatırası Dexter'ın içinde bir yılan gibi, kıvrımlarını tekrar tekrar düzenleyerek kıvrılıp kaldı. Birkaç ay sonra babası bunu öğrendiğinde Dexter'ı kulağından tuttuğu gibi odasına çekti; gerçi Dexter o zaman artık on altı yaşındaydı ve babasından iriydi. Babası gözlerini dikip ona baktı, burnundan soluyordu. "Şu dünyada bundan daha fazla korktuğum hiçbir şey yok," dedi.

"Annemin ölmesinden de mi fazla?" Dexter, cebi biraz para gördüğü için alabildiği yeni havalı sert tozluklarının içinde ayaklarını çevirip karşı gelmeye çalıştı.

"Daha fazla."

"İflas etmekten de mi fazla?"

"Daha fazla. O adamdan para alırsan, ömrün boyunca senin sahibin olur."

"Kendi paramı ona vermektense onun parasını almayı tercih ederim."

Böyle küstah bir saygısızlığın karşılığı normalde Dexter'ın okkalı bir tokat yemesi olurdu. Ama babası hemen ona doğru eğildi. "Yaşın küçük," dedi. "Şimdi ayrılırsan seni bırakacaktır."

"Ayrılmak mı!"

"Hemen yap ve temiz yap. Suçu bana at."

Dexter babasının korktuğunu gördü – onun adına. Ve üstünkörü bir içini rahatlatma isteğiyle, "Bay Q. yaşlı bir adam baba. Sonsuza dek yaşamayacak," dedi.

Babası suratına öyle bir tokat aşk etti ki gözyaşları Dexter'ın gözlerinden, bir atın çeneleri arasında parçalanan elmadan saçılan meyve suyu gibi etrafa sıçradı.

"Sana böyle konuşma demeyeceğim," dedi babası çok yumuşak bir sesle. "Böyle *düşünme.* Yoksa tahmin eder. Kokusunu alır."

"Onu tanımıyorsun baba." Sesi titriyordu.

"Bay Q. çok uzun zamandır buralarda. İnsanların hiç doğmamışlar gibi ortadan kaybolduklarını gördüm. Hiç olmadık bir günde. Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun? Karısının taze meyve konservesi yapmasına yardım eden yaşlı bir adam olduğunu mu sanıyorsun onun? Hah!"

"Onunla hiç tanışmadın."

"Hiç olmadık bir günde. Kimse de isimlerini anmaz. Tanrı onları hiç yaratmamış gibi."

"Belki *senin* dikkatli olman gerekiyordur."

"Ben onun parasını almıyorum."

"*Senin* düşüncelerini de okuyabilir."

"Suratına da söylerim."

"Ortadan kaybolabilirsin baba. Bunu hiç düşündün mü?"

Dexter restorandan çıktı ve her ne kadar gelip gitse de bir anlamda bir daha asla dönmedi. Ve o yıllar, alkolün ABD'ye yıkım getireceğine inanan kongre üyesi Minnesotalı Andrew Volste-

ad ve onun gibiler sayesinde Bay Q.'yla çalışmak için efsanevi zamanlardı. Bu kanun çıktığında Dexter daha on dokuzunda değildi ve ona kafa tutmak çok büyük bir heyecandı. Manzaralı taşra yollarında güzel otomobiller kullanmaya bayılıyordu, kovalamacada ustaydı. En kötü durumda, daima ormanlar vardı ve çok hızlı koşabiliyordu. Hızlı soluklarının sesini bastırmak için bir derenin kenarında uzanıyor, yosun, çam, kül kokuları alıyor, üstünde yıldızların serpiştirildiği bir örtü –kavrayabildiği her şeyin ötesinde bir güzellik ve aşkınlık– uzanıyordu.

Dexter yeniden otomobiline binip birkaç blok kuzeye, Mermaid Bulvarı ile Batı On Dokuzuncu Cadde'nin köşesine gitti. Restoran 1934'te kapanmıştı. Dexter istese kurtarabilirdi ama babası kendi ödediği haraçların getirdiği rahatlıktan fazlasını kabul etmedi. Elli sekizinde kansere yakalandı; gerçi Dexter, banka restoranını elinden almadan önce onun öksürdüğünü aslında hiç duymamıştı.

Bu köşeye gelmeyeli yıllar olmuştu, yine de mekân ürpertici şekilde değişmemiş görünüyordu: Yamuk panjurlar ve tozlu bar, telaffuzu mümkün olmayan kendi isminin altın harfleri pencere camından kabarıp dökülmeye başlamış. Baş aşağı çevrilmiş tek bir kırık masa. Dexter, babasının meşhur *pescatore*'sini[*] o masaya servis etmişti mutlaka, şarabı doldururken bembeyaz bir keten peçete kolunda asılı dururdu. Bu görünmez manzaradan çarpılmış hâlde şunu fark etti: Her günkü dünyayı küçültüp hiçliğe vardıran şifrelerden ve bağlantılardan oluşan bir kafes örgüsü vardı. Zaman zaman, Bay Q.'nun gücünün bir köpek düdüğü gibi sıradan yaşamlara işleyişini gerçekten *işitebildiğini* düşünürdü. Onun kaynağına giden yolu bulmasına hiçbir şey mâni olamazdı.

"Senin için istediğim şey Dexter," demişti Bay Q. ona o ilk ziyaretinde, "kendi kendinin patronu olman. *Kendi kendinin*

---

[*] Deniz ürünleriyle servis edilen domatesli makarna. –*çn*

patronu." Dexter'ın ayva tüyü basmış yanaklarını sıcak, ağır elleriyle tutmuş, sevgi dolu gözlerle onun gözlerinin içine bakmıştı: "Kendi kendinin patronu olmanı istiyorum, anlıyor musun?"

Dexter onun sözlerini anlamış ve bunlara inanmıştı. Ancak şimdi tekrarlardan ve zıtlıklardan oluşan şifreyi okuyunca, Bay Q.'nun gerçekte neyi kastettiğini gerçekten anladı.

O yaşlı bir adam, diye düşündü Dexter, patronunun o öğleden sonra güçlükle nefes alıp verişini hatırlayarak. *Sonsuza dek yaşamayacak.* Ve babasının tokadının acısını, gözlerindeki ıslak yanmayı yeniden hissetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Teğmen Axel'in Anna'yı yeniden çağırmasının nedeni eğitimin ilk sabahında, otuz beş kişilik gönüllü grubunu karşısına alıp yüksek sesle konuştuğunda belli oldu: "Giysi doksan kilo ağırlığında. Tek başına şapkası 25,5 kilo. Ayakkabıların çifti 16. Şimdi, tüm bu ağırlığı taşıma konusunda gözlerinizi devirmeye başlamadan önce bilmelisiniz ki orada duran şu *kız* –boyu uzun ama buralarda görebileceğiniz pek çok hanım gibi bir Sherman tankı da değil kesinlikle– giysiyi sızlanmadan giymekle, o giysiyle sızlanmadan yürümekle kalmadı, bir de üç parmaklı eldivenli eliyle bir halata atılmış gemici düğümünü sızlanmadan çözdü. Siz beylerden kaçınız bir halata gemici düğümü atabilirsiniz ki?"

İki el yükseldi. Diğer erkekler dikkatle Anna'yı süzdü. Kız kızardığını hissetti – hem utançtan hem de bu sahte iddialar yüzünden. Öyle bir düğüm atmak şöyle dursun, çözdüğü düğümün adını bile bilmiyordu. Ne de bu gönüllülerin herhangi biri –cüsseli görünümlerine bakınca çoğu esnaflıktan geliyordu– doksan kiloyu omuzlama ihtimalinden ürkmüş görünüyordu. Teğmen Axel başkalarını bozum etmekten keyif alan bir adamdı; pörsümüş, sakalsız suratıyla sadist bir

çocuğu akla getiriyordu. O gün boyunca, DelBanco'nun şişmanlığına, Greer'in çıtkırıldımlığına, Hammerstein'ın astımına, Majorne'nin "dört gözüne," Karetzky'nin düztabanlığına, Fantano'nun hafif topallayışına, McBride'nın dengeden yoksunluğuna, Hogan'ın gazlı oluşuna ve benzeri şeylere dikkat çekmeyi becerdi. Adamların çoğu bu iş için fazla yaşlıydı ama emekliliği gelmiş uzman bir donanma dalgıcı olan Teğmen Axel'e göre onlar pekâlâ fiziksel kusurları yüzünden askere kabul edilmeyen 4-F grubuna giriyordu. Ayrıca sinirlerini bozmak için bir kızın başarılı olduğu yerde başarısızlık tehdidi savurmaktan daha iyi ne olabilirdi?

Anna'dan başka herkesin giysiyi giymesi gerekiyordu. Her giysi giyen için iki yardımcı vardı, Katz ile Greer'in ona yaptığı gibi. Teğmen Axel bir banka çıktı, 569. Bina'nın önünde, yağan karın altında böğüre böğüre talimatlarını bildirdi. Anna, Olmstead adında bir makiniste yardım ediyordu, adamın bilekleri on beden giysinin kolları etrafındaki şeritlerin tokasını takamayacak kadar kalındı. Anna sonunda birini bağlamayı başarınca, Olmstead abartılı bir rahatlama anırtısı çıkarıp pis pis baktı. Kız başını kaldırmayıp farkında değilmiş gibi yaptı, diğer yardımcının –sarışın, hazımsızlık çekiyormuş gibi ifadesiz bir surat– gerçekten ilgisiz görünmesi içini rahatlattı. O ve Anna birlikte kemeri Olmstead'e taktılar, o da o zaman şeritlerin kasıklardan geçirilip bağlanması için ayağa kalktı.

"Daha sıkı güzelim," diye mırıldandı Olmstead, Anna diğer yardımcı kemerin önüne taksın diye şeritleri kasığının altından diğer yardımcıya uzatırken. "Bir kez daha sıkıca çek. Ohhh, oldu işte güzelim. Tamamdır, sadece azıcık...ah..."

"Bana bir kez daha güzelim de de ahbap," dedi ön yardımcı dümdüz bir sesle, "suratına yumruğu ye."

"Sen değil! O!" Olmstead yerin dibine geçmişti.

"Çeken o değil." Yardımcının gözleri kısılmıştı, olta iğnesi gibi metalik bir parıltısı vardı. Anna'ya bir kez olsun bakmadı.

Olmstead iskeleye tükürüp sustu. Anna ve diğer yardımcı kocaman kaskı onun kafasına yerleştirmek için kaldırınca, "Durun," dedi. Anna'ya dönüp sordu: "Bunun içinde nefes alabilir miyim?"

"Elbette," dedi kız sakince, o ve ön yardımcı kaskı havada tutarken kollarının titrememesine çabalıyordu. "Hava biraz ağırlaşıyor ama gayet iyi nefes alabilirsin."

"Durun," dedi Olmstead yine.

"Geride kalıyoruz," dedi ön yardımcı. "İş uzuyor."

Kaskı indirdiler, yivlerini göğüslüğün yakasındakilerle eşleştirip vidalayarak taktılar. Ön yardımcı kaskın üstüne pat pat vurdu, bu, Olmstead'in ayağa kalkıp Teğmen Axel tarafından denetlenmesi anlamına geliyordu. Adam oturduğu banktan kalktı ve sağa sola sallanmaya başladı. Giysi hareketlerini engelliyor, ayakkabılar da iskeleye çivileyip ona sert rüzgârın darmaduman ettiği bir ağaç izlenimi veriyordu. Ön yardımcı yüz camını açınca tüm tersanede bir kükreme yankılandı: "Nefes alamıyorum. Çıkarın beni! Nefes alamıyorum bunun içinde!"

Teğmen Axel hemen Greer'le birlikte geldi, kaskı ustalıkla çıkarıp Olmstead'i kemerden, yakadan, ayakkabılardan ve giysiden kurtardı. Makinist sürüne sürüne iskeleden yürüyüp gitti. Teğmen Axel, neşeye varan bir keyifle grubu bilgilendirdi: "İşte bu, beyler, klostrofobi dedikleri şey: Kapalı yerlerde kalma korkusu. Her grupta genelde bir klostrofobik olur ve ben de onu daha işin başında saklandığı yerden çıkarmak isterim. Böyle adamların dalgıç olmakla hiçbir işi olamaz."

"Yazık oldu," diye mırıldandı ön yardımcı – adam onun farkında değilmiş gibi göründüğünden kendi kendine konuştuğunu düşündü Anna. "Onu mükemmel biçimde giydirdik ve hiçbir faydasını göremedik."

İkinci bir sınav basınç odasındaydı, amaç sualtında hissedilen basınçla aynı ortamı yaratmaktı. Kulak hasarı ya da enfeksiyon yüzünden östaki borusu tıkalı olan adamlar, kulak

zarlarındaki basıncı dengelemekte sıkıntı yaşardı. Bu talihsizler "kahramanı oynamaya" (diye uyardı teğmen kıkır kıkır) ve sessizce acıya katlanmaya karar verecek olursa, şiddetli ağrı çeker ve hatta kulak zarları yırtılırdı. Akciğer sorunu olanlar tankın içinde nefes alamaz hâlde bulabilirdi kendini. Bir de bedenleri saf oksijene tepki gösterip basınç altında krize giren insanlar oluyordu ki bunun nedenini kimse pek bilemiyordu.

Duruma uygun biçimde herkesin siniri tepesindeyken, Teğmen Axel onları altılı gruplar hâlinde basınç odasına aldı. Oda büyüklüğünde bir silindir bölümlere ayrılmıştı, en büyüğünde Anna'ya yer açmak için beş adamın bir teldeki güvercinler gibi sıkış tıkış oturduğu bir bank vardı. Suratı ifadesiz ön yardımcı da aralarındaydı; hepsi kendini tanıtınca, Anna adamın adının Paul Bascombe olduğunu öğrendi.

"Bu aşamayı da kolayca geçiverdin mi?" diye sordu Bascombe, Anna'nın oturduğu tarafa bakıp.

"Hayır, bu benim ilk seferim," dedi kız, sesi kendine fazla neşeli gibi geldi. "Elbisede de öyle çok iyi değildim. Size satışmak için beni kullanıyor sadece."

"Fark ettim."

Bu kızı sinirlendirdi. "Ama düğümü çözdüm."

Hava ısınıp basınç arttıkça gruba sessizlik çöktü. "Islık çalmayı deneyin," dedi Bascombe.

Anna dahil hepsi denedi ama kimse ses çıkaramadı. "Bu da ne halt böyle," dedi biri.

"Basınç. Seslerimizi dinleyin," dedi Bascombe. "Benimkinin her zaman böyle ciyaklar gibi çıkmadığına yemin ederim."

Anna kendi sesini hafifçe sınarken, erkekler onun sesini *Tweety* ve *Bugs Bunny* taklitleriyle bastırdı. Onu ne kadar fazla unuturlarsa o kadar rahatlamış görünüyorlardı.

Basınç odası grubun toplamından dört kişi daha eksiltti – böyle bildirdi, ilk günün sonunda onları göndermeden önce coşkulu Teğmen Axel. Sacco ve Mohele'nin kulak ağrısı olmuş-

tu; Hammerstein hırıldamaya başlamıştı; McBride da "kafasında bir tuhaflık hissediyordu" ve hemen gruptan çıkarıldı.

Sonraki dört gün derslikte teğmen onlara dalmanın fiziği, standart ekipman ve bakımı, havanın bileşimi ve derinlik haritası konularında dersler verdi. Her on metrelik ya da daha fazla derinlikte geçen bir saate karşılık, yeniden dalacak kadar "temiz" sayılmak için gemi güvertesinde sekiz saat geçirmeleri gerekiyordu. "Bu işin hiçbir kestirmesi yok çocuklar," diye tembihledi onları. "Bedeninizdeki her bir yumuşak doku kanayana dek kulaklarınızdan, gözlerinizden ve burun deliklerinizden nitrojen baloncukları çıksın istemiyorsanız sert erkeği oynamaya kalkmayın. Basınç odası olmaksızın on iki metrede geçirebileceğiniz en uzun süre iki saat. On beş metrede, yetmiş sekiz dakika. Bunlar düşünüp hesaplamanız gereken sayılar değil – doğum gününüz, yıldönümünüz ya da 7 Aralık 1941* kadar bilmeniz gereken şeyler."

Potansiyel tehlikeler konusunda bir ders vardı. "Dalgıçlar olarak, saatte iki dolar seksen beş sent kazanacaksınız," dedi Teğmen Axel. "Ama sivil dalgıçların, 'risk ödemesi'nin işin tehlikeli olduğu anlamına geldiğini unuttuklarını fark ediyorum." Tatlı mönüsünü okuyan bir adamın keyiften dudaklarını şapırdatması gibi bir edayla tıkalı hava borularını, bir tekne tarafından sürüklenmeyi, "havaya uçup" yüzeye mantar gibi fırlamayı, vurgun yemeyi ve elbette meşhur "sıkışmayı" uzun uzun anlattı. Littenberg ile Maloney –ikisi de evliydi ve birkaç çocukları vardı– sonraki sabah gelmedi. "Eve gidip karılarıyla konuşmuşlardır," dedi Teğmen Axel, bundan haz aldığı belliydi. "Her seferinde böyle birkaç kişi kaybederiz."

Sonra çocuksu çehresine gözle görülür bir sıkıntılı ifade yerleşti. "Söylesene Katz," dedi alçak sesle. "Kaç kişi kaldı?"

Japon uçaklarının Pearl Harbor'daki ABD Donanma Üssü'ne saldırı düzenlediği tarih. Bu saldırıda 2300'den fazla Amerikalı hayatını kaybetmiştir. –*çn*

Bir zenci vardı: Marle adında bir kaynakçı, Anna'nın yaşlarına yakın görünüyordu ve her bir aşamayı rahatça geçmişti. Marle'nin varlığından mutlu olsa da ondan uzak durmaya çalışıyordu – bu onu utandırıyordu ama Marle'nin de aynı şeyi yaptığını hissediyordu. Sınıfın zıt köşelerinde oturuyorlardı – Anna geride, birilerinin arkasından baktığını hissetmeyeceği bir yerdeydi; Marle öndeydi, sol eliyle küçücük, titiz notlar alıyordu. Yollarının kesiştiği nadir durumlarda, bu hâlin farkında oluşları aralarında bir an belirip kayboluyor, ikisi de bakışlarını birbirinden kaçırıyordu.

Her günün sonunda, eğitimli dalgıçlar ya Wallabout Körfezi'ndeki işlerinden ya da Staten Island'dan limanın başka bir yerindeki bir donanma gözlem merkezine uzanan içme suyu boru hattında çalışmaktan 569. Bina'ya dönüyordu. Anna ile diğer acemiler, bazısı dalış tankının yanındaki küçük geçitten, bazısı uzun yoldan gidip Sands Caddesi kapısından geçerek alacakaranlığın içine dağılıyordu. Anna, Nell'e bakmak için hep uzun yolu seçiyordu, gerçi onu bulmayı beklemiyordu artık.

Dalış okulunun beşinci akşamında, denetim binasından çıkan Rose'u fark etti. Sarıldılar, kol kola yürüyüp Sands Caddesi kapısından çıktılar. "Sen yokken atölye aynı tadı vermiyor," dedi Rose. "Kızların hepsi böyle diyor."

"Dedikodusu yapılacak kimse kalmadığındandır," dedi Anna.

"Bay Voss'un hasret çektiğini söylüyorlar. Solgun ve azıcık da zayıflamış görünüyor."

"Görünüşe göre ona âşık olan kendileri."

Rose kıkır kıkır güldü. Anna onunla Flushing Bulvarı'na yürüyüp, arkadaşının kendisini yemeğe davet etmesini umarak birlikte tramvay bekledi. Ama kalabalık araç gelince Rose hemen binip baş üstündeki tutamaçlardan birini yakaladı, pencereden Anna'ya el salladı.

Anna tramvayın kayarak doğu yönünde Clinton Hill'e doğ-

ru gidişini izledi. Ancak Hudson'daki kendi tramvay durağına doğru yürümeye başladığında yalnızlık onu tamamen girdabına çekti. Gün ışığında geri çekiliyordu; dalış okulundayken boşu boşuna bunun neye benzediğini hatırlamaya bile çalışmıştı. Ama alacakaranlık çöktüğünde, korkunç konforuyla kızın her yanını sarıyordu. Bir nabzı, bir kalp atışı vardı. Pençesi Anna'yı, çocuklarını ellerinden tutmuş çekiştiren annelerin ve koltuk altına sıkıştırdıkları akşam gazeteleriyle acele acele evlerine giden adamların dünyasından çekip koparıyordu. Tramvayına bindi, akordeon kapılar arkasından kapanıp kilitlendi ve pencerenin dışında akan geceyi izledi. Yalnız rutininin oluşturduğu incecik bir savunma hattının karşısında tehlikeli tehlikeli titreşiyordu gece. Ama tehdit oluşturan şey neydi?

Hâlâ sıcak olan akşam yemeği, Bay Mucciarone'nin bakkal tezgâhında onu bekliyordu. Anna kapalı kabı Silvio'dan alırken, bir hatıra bacaklarına sürtünen bir kedi gibi değip geçti: Silvio'nun kollarında mızıldanıp duran Lydia. Binasına gelince posta kapağını açtı, iki komşu oğlundan gelen asker mektubunun yanı sıra annesinin hep gönderdiği mektuplardan birini buldu. Bir elinde mektuplar diğerinde yemekle merdivenleri çıktı, küçükken kendisininkinin bir uzantısıymış gibi olan Feeney'lerin iki dairesinin önünden geçti. Yalnızlıktan kapıyı çalmayı kendine yediremedi. *Yapmamalısın*, diye düşündü. *Seni beklemiyorlar.*

White'ın Yeri'ndeki telefonu kullanıp Stella'yı, Lillian'ı ya da Brianne Hala'sını aramayı düşündüğünde de aynı şey oluyordu. Brianne'le *Casablanca*'ya gitmiş ve Empire Roller Dome'da arkadaşlarıyla paten kaymıştı. Ama bu ara fasıllarının sonunda diğerleri evlerine, Anna ise yalnızlığına dönmüştü. Onu bundan kimse koruyamıyordu.

Dairenin kapısını sürgüledi, perdeleri çekti, her ışığı ve radyoyu açtı. Önce haberler, sonra müzik. En sevdiklerinden, Count Basie ile Benny Goodman'dan vazgeçmişti; fıkır fıkır

müzikleri, şehrin derin karanlığı için fazla müstehcendi. Bunun yerine, Tommy Dorsey, Glenn Miller, hatta eskiden içini bayan aşırı duygusal şarkıları mırıl mırıl söyleyen Andrews Sisters'ı arayarak kanal düğmesini çevirdi. Radyo artık karanlık bir sokakta yürürken çalınan ıslığın rahatlatıcı etkisine sahipti. Annesinin mektubunu okudu. Mektupları kısaydı ve çoğunlukla olgulara takılıp kalıyordu: Minnesota'nın yorucu kışı, ineklerle koyunların sağlığı, Anna'nın acemi eğitiminde ya da denizaşırı memleketlerde olan kuzenlerinden haberler.

Her mektupta annesi bir noktada kendini –veya Anna'yı– unutuyor ve daha iç gözlemsel alanlarda dolaşmaya başlıyor gibiydi: *Liseden sonra New York'a gelmem gerektiğini anladığım zamanki gibi, bir sabah uyanıp da ne yapacağımı bilmeyi bekleyip duruyorum. Ama verdiğim her kararın ömrü en fazla yirmi dört sürüyor.*

Başka bir sefer de:

Gençliğimde delikanlı olanlar şimdi şişman, kelleşmekte ve üçü ölmüş (1 devrilen traktör, 1 binicilik kazası, 1 gırtlak kanseri). Kendi yüzüme bakıyorum ve hiçbir gerçek değişiklik görmüyorum; belli ki kendimi kandırıyorum!

Ve bir defasında:

Burada ay fazla parlak.

Anna yemeğini bitirince Bayan Mucciarone'nin kabını yıkayıp kuruladı ve ertesi sabah iade etmek üzere kenara koydu. Burada, Anna'nın yanında olsa annesinin ilgilenmeyeceği ayrıntıları anlatmaktan zevk duyarak bir mektup yazmaya başladı. Bu gece, Teğmen Axel'in onları korkutmaktan aldığı keyfi yazdı. Uykuya dalacak kadar yorgun hissedene dek yazdı, ardından mektubun ağzını yapıştırıp radyoyu ve yatak odasındaki hariç tüm ışıkları kapadı. Yatağına uzanıp Lydia'nın yastığına sarıldı. Kendini bildi bileli, geceleyin yanında hep nefes alıp veren, sıcaklık yayan bir başka varlık olmuştu. Bir yaraya bastırır gibi yastığı sıkı sıkı kavradı, kardeşinin hâlâ duran azıcık kokusunu içine çekti.

Son olarak, Ellery Queen kitabını açtı. Tüm o çeşit çeşit ve egzotik arka planları yüzünden, gizem romanlarının hepsi aynı dünyada geçiyormuş gibiydi – uzun zaman öncesinden Anna'ya belli belirsiz aşina gelen bir manzara. Birini bitirmek onda hep hayal kırıklığı yaratırdı; bir şeyleri yanlışmış, bir beklenti karşılanmamış gibi. Tatminsizliği okuduğu gizem romanlarının sayısından belliydi, genellikle haftada birkaç tanesini kütüphaneye iade ediyordu. Annesi gittiğinden beri bu romanlar, Anna'yı küçük bir kızken babasına eşlik etmesinin anılarına götüren kapılar olmuştu. Karmakarışık saçlı bir adam krank kolunu çevirirken asansörde onun elini tutmak. Sıra sıra kapıların bulunduğu, buzlu camların üstünde altın harfler yazılı, adımlarının sesi duvarlarda çınlayan boş bir koridorda onun yanında yürümek. Bir gökdelenin camından aşağı, yeşilimsi fırtına bulutlarının altından arı gibi vızır vızır geçen sarı taksilere bakmak. Anna bir masanın üstünden karşı tarafa kaydırılan paketin ağırlığını, kâğıt hışırtısını işitene dek sırtı dönük durması gerektiğini bilirdi. Fısıltıyla kapanan bir çekmece. Sonrasında bir rahatlama dalgası gelir, herkes birden neşelenirdi.

Babası tam olarak ne yapıyordu? Tehlikeli miydi? Artık okuduğu her Agatha Christie'nin, Rex Stout'un ve Raymond Chandler'ın arkasından Anna'ya şifreli sinyaller gönderir gibi duran bir gizem vardı. Bu daha derin hikâyenin farkında olmak, hangi komployu okuyorsa onun alegorik yüzeyini yakıp bir delik açıyordu; sonunda öyküyü okumuyor da kitabı elinde tutmuş hatırlarken yakalıyordu kendini. Kafa karıştırıcı. Bay Styles bu gizemin bir parçasıydı. Ama *bu* Bay Styles –babasını tanıyan kişi– onu Lydia'yla birlikte Manhattan Plajı'na götürenden farklı bir adam gibiydi. Onun bu nezaketi Anna'nın en mutlu anılarından biri olmuştu. Bay Styles'ın yeniden gece kulübü sahibine, gangstere –ya da eski gangstere– dönüşmesi o yüce, mistik günden mahrum kalmak gibiydi. İzin vermedi. Kitabına dönüp uyuyana dek okudu. Gecenin ortasında uyanıp ışığı söndürdü.

Ertesi sabah derste, Teğmen Axel'in sesinden ayrı, belli belirsiz mırıltılar işitti. Solundaki Bascombe oturmuş dosdoğru karşıya bakıyordu. Yüzü ifadesizdi, yine de Anna bir şekilde mırıltıların ondan geldiğini anladı. Kendi kendine mi konuşuyordu? Dersin konusu, kanun ve yönetmeliklerdi – dalmadan yirmi dört saat önce biradan uzak durmanın önemi.

"Doğru olmayan bir dolu palavra sıkıyorlar," diye devam etti ses. "Kandaki hava kabarcıklarının, köpüklü içkilerle hiçbir alakası yok. Bunu kafaya taktığımdan değil – ağzıma içki sürmem."

Anna doğrudan karşıya baktı, Teğmen Axel'in Bascombe'yi duyup kendisini suçlayacağından emindi.

"Kafanı bu saçmalıklarla doldurmalarına izin verme. Kız olduğun için her şeye inanacağını sanırlar. Bu arada, senin dalmana izin vermeye hiç niyetleri yok."

"Ne demek istiyorsun?" Anna sinirine hâkim olamadı.

"Önümüzdeki hafta biz suya indiğimizde senin pes etmiş olmanı umuyorlar," dedi monoton bir sesle. "Konuşurlarken duydum."

Anna'nın nabzı hızlanmaya başladı. Teğmen Axel'e baktı ve önceki buluşmalarını hatırladı – giysiyi giydikten sonra bile onu ikna etmeye çalışmanın çaresizliğini. Hâlâ ona köstek olmaya mı çalışıyordu?

Kafasının dağınık olması yüzünden, 569. Bina'dan çıkıp öğle yemeği için kafeteryaya giderken paltosunu giymeyi unuttu. Bascombe paltoyu getirip ona yetişti. Kıza ayak uydururken, "Dalgıç giysisiyle merdiveni tırmanmak en zor kısmı," diye mırıldandı hâlâ sınıftaymış gibi. "Özellikle de hafif sıklet dalgıçlar için."

"Daha önce daldın mı?" diye sordu Anna, bakışlarını ileride tutup.

"Yok. Puget Boğazı'nda kapak görevlisi olarak çalışıyordum."

"Kanada'da mı?"

"Batı Yakası'nda. Seattle, Washington'a yakın. Fiziksel güç gerektiren bir işti: Sözleşmeli bir dalgıç, kuru havuza gitmeden önce iki uçak gemisinden cesetleri çekiyordu. Ocak 1942. Evet, doğru düşünüyorsun, doğru düşünüyorsun: Onları ta Hawaii'den buraya yedekte çekiyorlardı.

Kız inanamayarak ona baktı.

"Çok gizli. Hiçbirimiz donanmadan değiliz."

"İkinci bir kapak görevlisi var mıydı?"

"Hayır hanımefendi. Sadece ben. Dalgıç bana ne yapacağımı öğretti. O sualtında cesetleri torbalara koyuyordu, ben de yukarı çekiyordum. Hava ikmali doğrudan limandan geliyordu."

Böyle konuşmak Anna'nın hoşuna gitti: Başka birinin bakışlarının ıslak derinliğine tanıklık etmeksizin yapılan bir bilgi alışverişi. "Bu yüzden mi dalmak istiyorsun?" diye sordu.

"Galiba," dedi Bascombe. "Donanmaya katılmak için çabalayıp durdum. Seattle'da denedim, sonra yeniden Frisco'da, ardından San Diego'da denedim ama lanet olası gözlerime çizelgedeki o minnacık harfleri bir türlü okutamadım. Yeterince iyiysen sivil dalgıçlıktan donanmaya geçebileceğini söylüyorlar."

Anna, Bascombe'nin yüzüne baktı. Çatık kaşlı sabırsızlığı ve asabi konsantrasyonu ilk kez açık seçik görülebiliyordu. "Buraya kadar gelmişsin," dedi kız.

"Geldim tabii. Sivil dalış için New York'tan daha iyi bir yer yok. Bir yıl önce alev alana dek 88. İskele'de duran batık *Normandie* vardı – üç yüz metrelik bir eğitim alanı. Onu toparlamak için koskoca bir kurtarma okulu açtılar ve bunu yaptıklarında da bil bakalım onarım için nereye gelecekti? Tam da bu Donanma Tersanesi'ne. Bir şey daha var ki," diye ekledi 81. Bina'nın girişine yaklaşırlarken. "Görme yeteneğinle hiçbir alakası yok; sualtında hiçbir halt göremezsin." Bunu söyledikten sonra aniden, hiç konuşmamışlar gibi kızın yanından ayrıldı.

İkinci eğitim haftalarında, daha genç dalış öğrencilerinden bazıları gün sonunda Tersane'den hep birlikte çıkmaya başladılar. Anna onların barlardan bahsettiğini işitti –Leo'nun Yeri, Joe Romanelli'nin Yeri, Oval Bar ve Square Bar– son ikisi Sands Caddesi'nde birbirinin çaprazındaydı ve sahipleri rakip biraderlerdi. Almanlar nihayet Stalingrad'da teslim olmuştu, moraller hızla yükseliyordu. Ne zaman Anna'nın etrafında bir arkadaş kümesi oluşsa, onu davet etmemenin kabalık gibi görünebileceği anda hemen geride kalıyor, ortadan kayboluyordu. Varlığının yarattığı rahatsızlığı düşününce, bu kadar kolay kaybolabilmesi garipti. Zenci Marle bu sanatta ustalaşmıştı. Heybetli bir fiziği olmasına rağmen, kalabalık onsuz yoluna devam edene dek genel akıştan kendini koparmak gibi bir tarzı vardı. Bunu sadece Anna fark etti ama anlamazdan geldi; onunla Marle arasındaki bir ittifak, her birini daha büyük gruba bağlayan zayıf bağları tehlikeye atardı. Böylece ortak yönleri olan yabancılaşma, onları birbirlerine iki kat yabancılaştırdı.

Çoğu akşam, Sands Caddesi kapısının önünde Bascombe'yi ince telli sarı saçlı bir kız bekliyordu. Anna diğer dalgıçlardan onun Bascombe'nin geçen yaz Brooklyn'e geldikten sonra tanıştığı nişanlısı Ruby olduğunu öğrendi. Ruby, Brooklynli bir kıza göre kış için tuhaf biçimde yetersiz giyiniyordu; incecik bir paltonun içinde titriyor, ardından güçlü kolların oluşturduğu kementle Bascombe'nin üstüne atılıp boynuna asılıyor, alnını onunkine bastırıyordu. Anna Bascombe'yi beğeniyordu, bu da kısmen onun yanındayken kendisini de beğendiği anlamına geliyordu. Aralarındaki sıradan, önemsiz konuşmalar, şimdiye dek bir erkekten hoşlanma hissine en yaklaştığı şeydi. O açgözlü kolların sarıp sarmalamasındaki Bascombe başka bir meseleydi ama Anna hiçbir kıskançlık hissetmiyordu. O, istediği Bascombe'ye sahipti.

On iki dalgıç, ilk dalışlarının sabahında mavnaya doluştu ve Teğmen Axel onu gemi inşa iskelelerinin etrafından döndürdü, balmumu gibi görünen buz kütlelerine sürttü ve gemi trafiğinden kaçınmak için iskelelerin yakınından yol aldı. Erkekler, bir zamanlar Anna'nın yaptığı gibi, rıhtımdan seyrediyordu. Gergindi, Teğmen Axel'in onun başarısız olmasını umduğunu biliyordu. Gerçi o adam hepsinin başarısız olmasını istiyordu. Bu sır değildi.

Teğmen Axel mavnayı 1. Kuru Havuz'un ayağına bağladı. Bir seferde iki dalgıç, her biri iki yardımcıyla aşağı inecek diye açıkladı; bu esnada kalanlar, her biri birer dalgıca hava sağlayan iki hava kompresörünün volanlarını çevirecekti. Gün içinde herkes dalana dek yer değiştireceklerdi.

Rasgele yapıyormuş gibi, aşağı ilk inenler olarak Anna ile Newmann'ı seçti. Ama Anna onun kocamış bebek suratını o kadar uzun süre incelemişti ki oraya yayılan haylazlığı görebildi. Teğmen bir şeyler karıştırıyordu. Belki görevi daha önce olduğu gibi diğerlerini utandırmaktı – Anna yarı yarıya böyle olmasını umut etti, çünkü bu başarı demekti. Teğmen, Bascombe ile zenci Marle'yi onun yardımcıları olarak seçti. Anna ancak o zaman bir terslik yakaladı: Kaynakçı olan Marle daha önce hiç mavnaya binmemiş olmalıydı. Kaynakçılarla kazancılar ilk dalışlarını Batı Caddesi İskelesi'nde, yeni dalış tankıyla yapıyordu: Katz ile Greer'in içeri bakabildiği lombarları olan altı metreye beş metre boyutunda bir silindirdi bu. Şimdi anlıyordu. Şeytanlık, kendisi ile Marle –birbirinden uzak durmak için büyük çaba sarf eden iki yabancı– arasında bir yakınlığın zorlanmasında yatıyordu. Burada niyet onları sinirlendirmek ve böylece şanslarını çok azaltmaktı.

Anna kendi endişesinin yansımasını Marle'nin yüzünde de gördü. Bascombe'nin ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama çene kasları, nefes almakta zorlanan bir balığın solungaçları gibi kasılmıştı. Başarısızlık Bascombe'nin düşmanıydı;

hiçbir surette istemediği bir şeydi. Adamlar Branda bezinden kılıfı Anna için tutarlarken ve kız onlara dokunmamaya çalışarak dikkatle içine girerken, tedirginliğin ıstırabı üçünü birden girdabına çekti. Bir yardımcının görevi tutmak ve dalgıcı yönlendirmekti ama biri zenci olan bu adamlar bu işi yaparken Anna içinde mâni olamadığı bir tutukluk hissetti, bunu onların da fark edeceğine emindi. Hepsi ilk adımları beceriksizce tamamladı: Bilek şeritleri, ayakkabılar ve bacak bağlarının sıkılaştırılması. Ama Bascombe ile Marle pirinç vidaların üstüne kauçuk yakayı çekerlerken, yapılan bu rutin iş rahatsızlık hissini kırmaya başladı. Anna'nın omuzlarının önünden ve arkasından seslenerek vidaların üstündeki kelebekli somunları sıkılaştırdılar. Sonunda kaskı başının üstünde kaldırdılar, onun kalaylı kokusu kızı sarıp sarmaladı. Ayağa kalktığında doksan kilo ağırlık onu aşağı bastırdı. Bu ağırlığın kendisini hatırlasa da onun sert ezici hissini algılamadı. Bunu taşıyabilmiş miydi? Taşıyabilmişti. Peki şimdi? Evet. Birinin kapıya yeni bir cevap bekleyerek sürekli vurması gibiydi. Peki şimdi?

Bascombe yüz camından, Anna'nın onu şimdiye dek gördüğü en memnun ifadesiyle baktı – bu da kaş çatmadığı anlamına geliyordu. "Beş dakikadan kısa sürdü," dedi. "Newmann'ın yakalığı tamamen takılmadı bile."

Anna tökezlememeye çalışarak, ayaklarını sürüye sürüye dalış merdivenine gitti. Marle onun göbek kablosunu –hava hortumu ve dalgıç halatı, birbirine bağlı– kontrol etti ve kız kaska dolan havanın tıslamasını duydu. Merdivende onu çevirdiler, böylece sırtı suya döndü. Marle ona baktı, gözleri canlı, tuhaf bir bakışla Anna'nınkilerle buluştu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Kerrigan."

"Ben de öyle Bay Marle."

"Aşağıda iyi şanslar."

"Ah, teşekkür ederim."

Marle yüz camını kapatıp kilitledi. İlk kez konuşmuşlardı.

Dalış merdiveninin kıvrımlı tırabzanına tutunup, ağırlığını vermeden önce ayakkabının metal ucuyla her bir basamağı bularak, geri geri dikkatli adımlar atmaya başladı. Su soğuk enerjisiyle, tulumunun kırışıklıklarını emip tenine çimdik atar gibi bacaklarına dolandı. Buz parçaları giysisine çarptı. Biraz sonra su göğsüne çıktı, ardından yüz camının altına çarpmaya başladı. Anna son kez yukarı baktı ve Bascombe ve Marle'nin onu merdivenden seyrettiğini gördü. İki basamak daha indikten sonra sualtındaydı, Wallabout Körfezi'nin yeşil-kahve suyu dört camından da görülebiliyordu. Hiç ses yoktu, sadece havanın tıslayışı.

On dört basamaklı merdivenin son basamağında, hava tedarikini artırmak için durdu. Beklenildiği gibi: Giysi hafif şişmiş, bacaklarındaki su basıncını rahatlatmıştı. El yordamıyla kılavuz halatını aradı, sol bacağını o kahverengi kordona doladı ve aşağı doğru kayarken sol eldiveninin içinden kayıp geçmeye bıraktı; giysinin ağırlığı onu yavaş yavaş aşağı çekiyordu, yüzeyi ardında bıraktıkça su kararıyordu. Sonunda ayakkabıları Wallabout Körfezi'nin tabanıyla buluştu. Anna orayı göremiyordu: Yalnızca karanlıkta gözden kaybolmuş bacaklarının belli belirsiz sürtünmesi vardı. Kaynağı hemen belli olmayan bir dirilikle dolduğunu hissetti. Sonra anladı: Giysinin acısı kaybolmuştu. İçinden gelen basınç, dışardan gelen basıncı tam olarak dengeliyor, böylece negatif yüzdürme kuvveti oluşturuyordu – yani, onu aşağıda tutuyordu. Karada çok eziyetli olan ağırlık da şimdi, aksi hâlde bir çekirdek gibi onu dışarı fırlatacak olan suyun dokuz metre altında ayakta durup yürümesine imkân tanıyordu.

Göbek kablosu bir kez çekildi: *İyi misin?* Anladığını ve iyi olduğunu göstermek için o da bu çekişi tekrarladı. *Her şey yolunda.* Gülümsediğini fark etti. Burun deliklerine dolan hava lezizdi; Teğmen Axel'in "vurup ezemediğiniz bir sivrisinek" diye tarif ettiği tıslaması bile hoş ve tatlıydı. Egzoz valfini, ayarlandığı iki buçuk dönüşten başka ayarlamaya ihtiyaçları

olmayacağı söylenmişti ama Anna, giysinin içine daha fazla hava dolması için onun yıldız biçimli başlığını azıcık sıkmaktan kendini alamadı. Birazcık yükselmeye başladı, ayakkabılarının altı tabandan uzaklaştıkça çamuru vakumluyordu. Bu uçmak gibiydi, sihir gibiydi – bir rüyanın içinde olmak gibiydi. Egzoz valfini açtı ve ayakları yeniden körfezin tabanına oturana dek fazla havayı boşalttı.

Karada komik görünen, delikler açılmış bir alet çantası, kılavuz halatına bağlı erişebileceği bir ipin ucunda yüzüyordu. İçinde çekiç, çivi ve bir kutunun içine çivilenmesi istenen beş tahta parçası vardı. Zorluk tahtanın –ve kutunun kendisinin– vaktinden evvel yukarı fırlamasını önlemekti. Her dalgıç için süre ölçülüyordu elbette. "Sualtında saatin tik takları daha bile güçlü işitilir," diye uyarmıştı Teğmen Axel. "Eğer tahtanı almak için yüzeye çıkman gerekirse, aşağıda geçireceğin kıymetli zamandan kaybedersin."

Anna alet çantasının ağzını, bir elini sokabilecek kadar açtı. Tahta parçaları kaçma hevesiyle bileğinin etrafında dolandı ama sadece ikisini çıkarmayı başarmıştı ki çekiçle çivileri içeride bıraktığını fark etti. Ayırdığı parçaları sol kolunun altına sıkıştırdı, elini çantaya sokup çekici hissetmeye çalıştı. Bir tahta parçası torbadan fırlayıverdi, onu yakalamaya çalışırken kolunun altındaki iki parça serbest kaldı. Kolun erişebileceği mesafenin uzağına yükselmelerinden az önce, üç başıboş parçanın önünü kesip güçbela yakaladı. Kalbi tekledi, başının döndüğünü hissetti. Sualtında panik veya başka bir efor nefesle daha fazla karbondioksit salmanıza neden olurdu, bu da gerisingeri soluduğunuzda sizi zayıf düşürürdü. Anna her şeyi çantaya koyup ağzını kapadı. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve parmak uçları aniden uykudan uyanmış gibi yeni bir duyarlılık hissetti. Tabii ya. Gözlerini kapalı tutacaktı. Anna çantanın ağzını açtı, iki parçanın yükselerek sağ eline çarpmasına izin verdi. Sol eliyle güçbela çekici ve tek bir çiviyi çıkardı. Çantayı omzu-

na astı, tahta parçalarını kemerindeki kurşun blokların üstünde doğru bir açıda tuttu. Çok ağır bir sualtı hareketiyle, yumuşak tahtadan geçip iki parçayı birbirine tutturana dek çekici vurdu. Kontrol ellerindeydi; neredeyse hiç bakmıyordu. Alt kısmı kutuya çakar çakmaz, bu işin tamamlanmasının daha uzun sürmüş olmasını diledi. Yüzeye çıkmak istemiyordu.

Yardımcılara işaret vermeden, kutuyu alet çantasının dibine soktu, egzoz valfini uçar gibi yüzen adımlar atmaya yetecek kadar sıktı. Ayakkabılarının altındaki molozu, Wallabout Körfezi'nin gizli topoğrafyasını hissetti. Aşağıda tam olarak ne vardı? Diz çöküp onu elleriyle hissedebilmiş olmayı diledi. Düğümlenmemesi için göbek kablosunu yukarı kaldırıp nehrin ve ötesindeki okyanusun dalgalarını ve akıntılarını hissederek geldiği yoldan geri döndü.

Göbek kablosunun üç kez sert biçimde çekiştirilmesi, bu tuhaflığa bir son verdi. *Yukarı çıkmaya hazır ol.* Baloncukları ona ihanet etmiş olmalıydı; onları merdivenden uzaklaşırlarken gören Bascombe'nin öfkelendiğini tahmin ediyordu. Zamanlama ve performans, işi öbür takımdan önce tamamlama konularında endişeleniyor olmalıydı. Kılavuz halatına baktı ama yedi buçuk santimlik manila halatı gözden kaybolmuştu. Anna zar zor hareket ediyor gibiydi, yine de her yönde uzattığı kollarıyla halata ulaşamayacak kadar uzaklaşmayı bir şekilde becermişti demek.

Yedi çekiş: Sorun olduğunu anladılar ve ona yolu göstermek için arama sinyallerini açıp kapadılar. Anna yediyi tekrarladı, ardından üç çekiş geldi, bunun anlamı da *sağa dön* demekti. Ama hangi yöne baktığını nereden biliyorlardı? Görev duygusuyla dönüp yürümeye başladı, halatı tutabilme umuduyla kollarını sağa sola savurdu. Kılavuz halatıyla yukarı çekilmesinin yaratacağı utancı düşününce kalp atışı kulaklarını doldurdu.

Sonra sadece kontrol ve egzoz valflerini ayarlayarak kılavuz halatı hiç kullanmadan yüzeye çıkabileceğini hatırladı. Yumuşak biçimde yükselmeye yetecek kadar giysiyi şişirdi, ayakkabı-

lar çamurdan kopup ayrıldı. Ellerini iki valfin, hava takviyesi ile egzozun üstünde tuttu, "havaya uçmadan" ve kanatlarını açmış kartal gibi hızla yüzeye fırlamadan, gittikçe aydınlanan suyun içinde yükselmeye yetecek kadar giysiyi şişirdi.

Başlığı su yüzeyini deldi, gün ışığı yüz camından içeri doldu. Çekiç başlı vinç karşısındaydı, bu da mavnadan uzağa baktığı anlamına geliyordu. Suyun altında kollarını pedal gibi çevirerek kendi etrafında döndü ve mavnanın sadece altı metre ötede olduğunu gördü. Bu giysiyle yüzemezdi ama bisiklet sürermiş gibi bacaklarıyla pedal basarak yavaş yavaş ilerleyebildi. Bu botlarla pedal çevirmek çok yorucuydu; göğüslerinin arasından ter süzüldü, yüz camı buğulandı. Durup karbondioksitini boşaltması gerektiğini biliyordu ama son enerjisini kendisi ile merdiven arasındaki mesafeyi kapatmak için kullandı. Sonunda her bir eldivenli eliyle bir tırabzana tutunup kendini yeniden suya bıraktı, metal ayakkabılarıyla en alt basamağa basıp nefesini düzenlemeye çalıştı.

Aşırı ısınmış başlığın içinde nefes nefese kalmış olan Anna uyguladığı yeni metodun bedelini fark etti: Hiç gücü kalmamıştı. Merdivene tırmanmaya çalışsa da başlığı ortaya çıkar çıkmaz, deniz seviyesinden on santim yükselmişken omurgasına ve omuzlarına binen ağırlığı hesaplayarak yeniden durması gerekti. Sonunda bir basamak daha çıkabilecek enerjiyi topladı. Üç basamak daha çıkabildi, su beline kadar indi ama daha ileri gidemedi.

Yüz camı hemen açıldı, Bascombe merdivenin tepesinden ona baktı. Adamın suratı kızın beklediği gibi çok asıktı. "Çömel de giysinin içindeki su boşalsın," dedi Bascombe ona. "Hafifler böylece."

Anna açık yüz camından giren serin havayı içine çekti. "Benim...yeniden aşağı inmem gerek," dedi nefes nefese.

"Bana anlatma bunu. Çömel."

Anna çömeldi ve bu basıncın etkisiyle giysisinden boşalan suyu hissetti. Ama başlık ve yaka hâlâ çok ağırdı.

"Bir adım at," dedi Bascombe, ona yer açmak için geri çekilerek. Sol ayağını bir sonraki basamağa atmayı becerebildi ama bedeninin geri kalanını birkaç santim yukarı çekmeye çalıştığında dizleri boşaldı ve az kalsın gerisingeri düşüyordu. Bascombe onu kollarının üstünden yakalayıp sıkı sıkı merdiven tırabzanlarına bastırdı. Birlikte az kalsın neler olabileceğini idrak ettiler: Yüz camı açıkken suya düşmek, dosdoğru en dibe batmak demekti.

"Marle'yle birlikte seni yukarı çekmemizi mi istiyorsun?" dedi Bascombe. "Tamamdır, seni çekeriz. Şu avanaklar da, *Anca gidersin. Onu eve anasının yanına gönderin,* der. Siktirsinler." Bakışlarını, kızın yüz camının ardındaki gözlerine dikti. Kendi gözleri masmavi, kuvars kadar sertti. Anna bu gözleri daha önce hiç görmemiş gibi hissetti. "Gücünü topla Kerrigan," dedi adam ona. "Gücünü. Topla."

Kız onun çaresizliğini gördü. "Senin zararına bir durum olmaz," dedi nefes almaya çalışarak, "eğer ben yapamazsam."

Bascombe kibirli kibirli güldü. "Bana dokunan bir şey olmaz," dedi. "Newmann batırdı, Savino giysisinin bacağında bir delik açtı, Fantano'nun tahtası nehirden sürüklenip gitti. Morrissey yukarı çıkıyor ama kutuyu yaptığından şüpheliyim. Bu gidişle, tek geçenler Marle ve ben olacağız."

"Ben kutuyu yaptım," dedi Anna nefes nefese.

Bascombe'nin gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi parladı. "Tamam o zaman," dedi. "Şu kahrolası merdiveni çık da övgüleri topla. Ayakkabını kaldır! Güzel. Şimdi de öbürünü. Çık. Çık." Kızın bileğini hâlâ merdivene bastırıyor, basamakların üstünden yarasa gibi aşağı eğiliyordu. "Güvertede görüşürüz," dedi ve kızın yüz camını kapadı.

Onun bu göz korkutmaları Anna'da amonyak etkisi yaptı.

Ya da belki dinlenmiş olmak. Veya belki temiz hava solumak. Nedeni ne olursa olsun, merdiveni tırmandı. Bir adım, sonra bir adım daha. Bildiğinden daha güçlüydü.

Güvertede Marle onu dalış bankına götürdü ve kız oraya çöktü. Marle yüz camını açınca, Teğmen Axel'in elinde iki tamamlanmış kutu tuttuğunu gördü. Herkes dinlemek için durdu, Anna'yla Morissey'nin kaskları hâlâ kafalarındaydı.

"Bu sabah bizim için hayli sıkıntılı geçti," dedi teğmen gruba sözde canı sıkılmış gibi. "Ama burada gerçekten dalgıç olan iki delikanlımız olduğunu söylemekten memnunum."

"Biri Kerrigan efendim," diye bağırdı Marle esen rüzgârın içinden.

Anna bitik hâlde olmasına karşın, teğmenin çocuksu suratını solduran o dehşete düşmüş hayret ifadesini hiç unutmayacağını biliyordu. Adam başını sağa sola salladı, sonra da dalış banklarına dikkatle baktı.

"Hayır," dedi. "Hayır hayır." Sonra da sordu: "Hangisi?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Teğmen Axel Wallabout Körfezi'ndeki dalışlarında başarısız olan üç adamı rezil rüsva ederek programdan kovdu. Ama hemen gidebilecekleri hiçbir yer olmadığı için (mavna suyun ortasındaydı) ve hizmetlerine –hem yardımcı hem de hava kompresörlerindeki volanları döndürenler olarak– hâlâ ihtiyaç duyulduğundan gemide kaldılar; teğmen günün ilerleyen saatlerinde onları temkinli temkinli süzdü. İhtiyacı olandan daha az dalgıç vardı. Bağdaşmaz dileklerinin ikisinden –sapasağlam bir dalış programı oluşturmak ve ona katılan her bir dalgıcı postalamak– ikincisi üstün gelmişti.

Diğer herkes başarıyla dalınca, teğmen istemeye istemeye Newmann'a, Savino'ya ve Fantano'ya kendilerini affettirme fırsatı verdi. Bu kez üçü de kutularını birleştirmeyi ve kendilerini gerisingeri mavnaya atmayı becerdi. Batı Yakası İskelesi'ne döndüklerinde grupta kutlamalar zirveye ulaştı. Dalış sandıklarını, hava kompresörlerini, ağır ıslak dalış giysilerini mavnadan indirip yeniden 569. Bina'ya taşırlarken bu coşku iyice güçlendi.

"Çürük elmaları erkenden ayıklamakla iyi bir iş yaptık," dedi Teğmen Axel gruba zoraki bir tasvip gösterip. "Artık bize dalış için en güçlü, en becerikli adamlar kaldı. Yine de bazılarınız za-

yıf düşecek," dedi, sesinde azıcık bir heyecan emaresiyle. "Kazalar, yaralanmalar, terslikler – bunlar kaçınılmaz. Ama şimdilik, tebrikler beyler."

"Beyler" kelimesini her kullandığında bakışları Anna'yı sıyırıp geçiyor gibiydi, onu yok etmenin bir yolunu bulmuştu sanki. Teğmenin gözünde o, başarısız olmuş bir deneyin rahatsızlık verici kalıntısıydı – Anna bunu biliyordu. 569. Bina'da kadınlar tuvaleti bile yoktu. Onun tuvaleti kullanabilmesi için Katz'ın veya Greer'in erkekler tuvaletini boşaltması ve kapının önünde hantal muhafızlar gibi dikilmesi gerekiyordu. Reglinin başlamasından çok korkuyordu. Eski atölyesinde evliler, muhafızların Sands Caddesi kapısında çantalarını kontrol ederken Kotex'lerine şöyle bir bakıvermesinden şikâyet edip dururdu. Bu düzenlemeye tepki gösterdiklerini görmeyi çok isterdi!

Anna'nın iğreti soyunma odası, süpürgelerin ve temizlik malzemelerinin konulduğu küçücük bir odaydı. Yeniden sokak giysilerini giyerken, erkek dalgıçların koridorun öbür ucundaki kendi soyunma odalarında soytarılık ettiğini işitti. Eagle's Nest'te buluşmak için plan yapılıyordu. Cumartesi gecesiydi; yarın tatil günüydü. Şamatacı gruplar hâlinde onun odasının önünden geçerlerken Anna olduğu yerde saklandı.

Bina sessizleşince odadan dışarı baktı ve Marle'nin çıkışa doğru tek başına yürüdüğünü gördü. Kız gibi o da diğerlerinin gitmesini beklemiş olmalıydı. Anna ona katılmak için büyük bir istek duydu. Tam odasından çıkmak üzereydi ki Bascombe'nin dışarıdan seslendiğini işitti: "Hey, Marle, hâlâ içeride misin?"

Marle adımlarını yavaşlatıp, "Hâlâ buradayım," diye yanıtladı.

"Çocuklar o tarafa yürüyor şimdi. Ben seni bekliyorum."

Marle tereddüt etti, kol saatine baktı. Anna onun zihninin içine girmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı – tereddütlü hissediyor, onlara katılmanın tuhaflığından ötürü mahcup olsa da dahil edilmeye istekli. Şimdi Bascombe beklerken bu teklifi geri

çevirmek kabalık gibi görünebilirdi; bir daha davet edilmeyebilirdi. "Tamam," dedi Marle ve kararlı biçimde kapıya doğru yürüdü.

Anna onların botlarının tuğla iskele üstünde çıkardığı tıkırtıları işitti, bu sırada sesleri de inşaat gürültüsünün ve tekne trafiğinin belli belirsiz yankılarına karışıp kayboldu. Her yanını sessizlik sardı, tramvayın, ağzı kapalı yemek kabının, boş evin başlangıcı. Bu düşünceden tiksindi. Bütün gün diğer dalgıçlarla uğraşıyordu ve onlar da çocuk gibi onunla uğraşıyorlardı: Diğer çocuklarla itişip kakışma, nefeslerini, yapışkan ellerini, kafa derilerinin ekmeksi kokusunu hissetme. Bunca aşinalıkla beslendikten sonra, yalnızlığına dönmeye katlanamıyordu.

Rose'u bulmak için hızlı hızlı denetim binasına gitti, onu yemeğe davet etme niyetindeydi. Eğer Rose kabul etmezse – evde küçük Melvin varken bunu yapma ihtimali yüksekti– hiç değilse Anna'yı evine davet edebilirdi. Vardiya değişimini kaçırmıştı ve ikinci kata çıktığında Rose ile diğer evlilerin gittiğini gördü, onların taburelerinde yabancılar vardı.

Şefin kapısı aralıktı. Anna kapıyı tıklattı, orada Bay Voss'u mu yoksa gece amirini mi göreceğinden emin değildi.

"Girin."

"Bay Voss!" diye bağırdı.

Adam paltosunu giymişti, şapkası elindeydi. "Bayan Kerrigan," dedi gülümseyerek. "Ne hoş bir sürpriz."

"Ben...geldim..." diye kekeledi, neden orada olduğunu açıklamaya çalışarak. "Bu sabah Wallabout Körfezi'ne daldım."

"O kocaman giysiyle mi?"

"Doksan kilo."

"Harika. Teğmen memnun kaldı mı?"

"Hiç öyle olmadı," dedi. "Başarısız olmamı umuyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak benim için zevkti." Bu ses tamamen kendisine ait değildi – onunla Bay Voss'un daha önce kullandığı şakacı ritme dönmüştü.

"Bu bir kutlamayı hak ediyor," dedi adam. "Sizi yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Banyo yapmam gerek." Kurumuş tuz kaplıydı. Bay Voss'un üstünde şık bir gri takım vardı.

"Sizi evinize götürüp sonra da dışarıda yıkanmanızı beklememe ne dersiniz?"

Artık bu adam onun şefi değildi, Anna Bay Voss'la birlikte görülmekte hiçbir sakınca görmedi; *Shipworker* Tersane'de çalışan evli çiftlere dair sık sık küçük haberler yapardı. Sands Caddesi'nde onun yanında yürüdü, oradaki üniforma dükkânları, dövme yapan salonlar ve üstünde küçük "oda bulunur" ilanları olan tozlu pencereler konusundaki merakını nihayet giderebildi. Ama yalnızlığı, bir penceredeki çoban köpeği gibi hemen peşinden koşturuyordu. Tramvayda gözlerini Bay Voss'tan ayırmadı, karanlığa bakmaktan kaçındı.

Eve girince banyo musluğunu açtı. Nell ona kızların işten sonra gidip randevularından önce banyo yapabildiği, kendilerine çekidüzen verdiği ve süslenebildiği çok katlı mağazalar olduğunu söylemişti. Dönüşüm fikri Anna'ya çekici geliyordu. Kendinden bezmişti. Annesinin bıraktığı elbiseleri karıştırdı ve omuzları açıkta bırakan deniz yeşili saten bir straplez elbise buldu. Daha küvet dolmadan dikişlerini ayarlayıverdi. Sonra sıcak suyun içinde kendini sabun parçalarıyla ovaladı, koltuk altlarını tıraş etti. Kurulandıktan sonra annesinin kozmetikleriyle göğüslerini ve boynunu pudraladı, dudaklarını boyadı ve yanaklarına allık sürdü. Bir inci kolye ve pırlanta damla küpeler taktı – hepsi sahteydi elbette ama uzaktan iyi görünüyordu. Bir çift dirseğe çıkan sahte satenden gümüş rengi eldiven buldu. Saçını boynundan kaldırıp elinden geldiğince toplamaya çalıştı –tokalar için ağır ve ıslaktı– ardından elbiseye uyan küçük bir yuvarlak şapka ekledi. Mutfak aynasına bakınca, kendisine bakan alımlı genç kız onu güldürdü. Tebdili kıyafet! Neden bunu

daha önce düşünmemişti? Bu havalı yeni suç ortağıyla birbirlerine göz kırptılar.

Bay Voss serin kapı girişinde bir duvara dayanmış, akşam baskısı *Tribune*'ü okuyordu. "Bayan Kerrigan," dedi, kız annesinin boncuklarla süslü elbisesi içinde en alt basamağı da inince. "Hayrete düştüm."

"Peki o neden Bay Voss?"

"Charlie deyin lütfen."

"Eğer siz de bana Anna derseniz." Azıcık bir endişe hissetti; adamın kendisiyle o biçimde ilgilenmediğinden emin miydi?

"Seni Flatbush'taki Michael'ın Yeri'ne götürmeyi planlıyordum," dedi adam. "Artık taksiyle Manhattan'a gitmekten başka çarenin kalmadığını görüyorum."

"Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim." Lillian ile Stella'nın kullanmayı sevdiği sinema artisti sesine geçivermişti.

Dördüncü Bulvar'da bir taksi çevirdiler ve az sonra Manhattan Köprüsü'nden geçiyorlardı. East Nehri mavi-kara bir boşluktu, ışık noktaları teknelerin yoğunluğunu gösteriyordu. Anna derin bir nefes aldı. Yalnızlığının aşina ağırlığı olmayınca, kendini palamarı çözülmüş, köprüden aşağı karanlık nehre uçabilirmiş gibi hissediyordu.

"Söylesene Charlie," dedi. "Şu anda evde, senin nerede olduğunu merak eden bir kadın var mı?"

Adam ona döndü, ciddi görünüyordu. "Beni bekleyen hiçbir kadın yok," dedi. "Yemin ederim."

"İşyerindeki kızlar..."

"Ah, konuşmaya bayılıyorlar."

"Kalbini kırar mıydı? Onların söylediği şeyler?"

"Sadece doğru olsaydı."

Anna haklıydı; sadece arkadaştılar, fazlası değil. "Bir kızın da mı yok?" diye sordu. "Evde bekleyen?"

"Şimdilik çocuksuzum."

"Senin gibi yakışıklı bir adam Charlie," diye takıldı, yeniden yumuşacık bir şakalaşma üslubuna geçip. "Bu nasıl olabilir?"

"Kötü şans herhalde. Bu geceye dek. Tanrı nihayet yüzüme güldü."

"Bu lafı yüz kez söylemişsindir. Hem de bir şans kurabiyesinde okumuşsundur."

"En fazla yetmiş, seksen kez."

Birlikte gülüyorlar, hazırcevaplıklarının her absürt kızışmasından keyif alıyorlardı. Anna flört etmeyi hep istemişti; şimdiyse aniden öylece gerçekleşivermişti.

Doğu Kırk Altıncı Cadde'deki Chandler'ın Yeri'nde kavrulmuş soğan ve patates kızartmasıyla hamburger, onun ardından da elmalı turta yediler. Şampanya içtiler. Charlie Voss'un, Anna'yı güvenle içinde yaşamak istediği âlemde tutan bir soru sorma tarzı vardı: Dalış sınavı, Teğmen Axel'in acayiplikleri, Rusların Ukrayna'da Almanlara karşı kaydettiği ilerleme. Bu ışıl ışıl alanı saran karanlıktan bahsedilmedi. Anna, Charlie Voss'un simetrik bir karanlığı olduğunu fark etti. Bazı anlarda onu anlamanın eşiğine yaklaştı – bu adama dair bazı gerçekler resmen görülüyordu. Ama sadece kafası karışmış hâlde kalakaldı.

Yemekten sonra Beşinci Bulvar'a doğru yürüdüler, Anna onun koluna girdi. Bu sabah suyun altındayken hissettiği gibiydi – yüzeye çıkmaya gönülsüzdü. Bunu Charlie Voss'da hissetmiş olmalı ki şöyle dedi: "Hadi geceyi bu kadar erken bitirmeyelim. Sevdiğin bir gece kulübü var mı?"

"Şimdiye dek sadece bir gece kulübüne gittim," dedi.

Moonshine'ın silindir şapkalı kapıcısı lake kapının önünde birikmiş kalabalıktan iyi müşterileri seçiyordu. Anna'nın aklına Dexter Styles'ı tanıdığını –küçük de olsa bir doğruluk payı vardı– söyleyebileceği geldi ama buna gerek kalmadı. Kapıcı onları

içeri aldı ve Anna'nın ilk izlenimi burada hiçbir şeyin değişmediği oldu – bu gece, geldiği son gecenin devamı gibiydi. Pırıl pırıl parlayan damalı alanda, Nell'le kendisinin oturduğu masayı arandı. Orada şimdi yabancılar vardı ve Dexter Styles hiçbir yerde görünmüyordu. Kısa bir hayal kırıklığının ardından, onu görmemek Anna'nın içini rahatlattı. Manhattan Plajı'nda Lydia'yla geçirilen gün bozulmadan kalabilirdi.

Bir garson onlara salonun uzak köşesinde bir masayı gösterdi ve Charlie şampanya sipariş etti. Orkestranın meşum kornoları ve trampetleri, yaklaşan bir fırtınanın ya da ordunun sesini andırıyordu. Çapkın tipli şarkıcı, gümbür gümbür bir sesle salonu kısa bir an susturdu. Anna'yla Charlie düzinelerce başka çiftle birlikte dans pistine koşturdu. Geçen ekimde Marco'yla ne kadar kötü dans ettiğini hatırlayan Anna gergindi ama Charlie Voss her şeyi kolaylaştırdı. "Şükürler olsun ki çok iyi dansçısın," dedi.

"Senin sayende."

"Hah! Ayrıca iyi bir yalancısın." Şampanyadan ve başka birine sarılmanın zevkinden başı dönüyordu. Havanın sıcak esintisi, köprücükkemiklerinde titreşiyordu.

"Anna? Bu sen misin?"

Dönünce Nell'i gördü, şeftali rengi straplez bir şifon elbise giymiş, takım elbiseli yaşlıca bir adamla dans ediyordu. Anna Charlie'den ayrılıp kollarını arkadaşına doladı. "İnanamıyorum," diye bağırdı. "Her yerde aradım seni."

"Az kalsın tanıyamıyordum," dedi Nell. "Ne yaptın? Şahane görünüyorsun!"

Nell her zamanki gibi büyüleyici görünüyordu, belki azıcık daha fazla yapmacık. Buklelerinin yeni bir kızıl tonu vardı ve cildi hiç açık havaya çıkmamış gibi inanılmaz bir beyazlıktaydı. "Sizi ta Sibirya'ya oturtmuşlardır eminim; bizim masada yer var," dedi. "Bu Hammond, nişanlım."

Hammond zoraki gülümsedi, gaga burnunun delikleri bir

çift cansız yeşil gözün altında titreşti. Anna onun yakışıklı olması gerektiğini düşündü. Charlie Voss'u tanıştırdı ve dördü dans eden çiftlerin arasından geçip orkestradan uzaklaştılar. "Gerçekten nişanlanmadık," diye fısıldadı Nell. "Onu dürtmek için böyle söylüyorum sadece."

"Peki o...istediğin kişi mi?"

"Aynen. Güney Gramercy Park'ta çok güzel, küçük bir daire tuttu bana. Parka girmek için anahtarım var! Ziyaretime gelmelisin. Yirmi bir numara. Söyle ki unutmayacağını bileyim. Yirmi. Bir."

"Yirmi bir," diye tekrarladı Anna usulen. Arkadaşı diken üstünde gibiydi, muhtemelen sarhoştu. "Daha iyi bir iş buldun mu?"

"Benim hiç işim yok," dedi Nell. "Hammond beni başından atmasın diye sürekli harika görünmeye çabalamayı saymazsan."

Dans pistine yakın birkaç masayı işgal etmiş bir grubun arasında kendilerine oturacak yer buldular. Anna Marco'yu gördü ve o da kızın bulunduğu tarafa bakınca kızardı. Ama o Nell'i izliyordu.

"Seni gerçekten sokağa atar mı?" diye fısıldadı Anna.

"Hammond domuzun teki," dedi Nell, bu laf Anna'yı şaşkına çevirdi, Hammond'ın kendisi birkaç santim ötedeydi, kolunu Nell'in omuzlarına atmıştı. Bu patavatsızlığın suçlusu kendisiymiş gibi Anna bakışlarını kaçırdı. "O zaman sen neden..."

"Para," dedi Nell cıvıl cıvıl. "Çok parası var, her şeyi de ödüyor. New York'ta, Rye'da sekiz odalı bir malikânede karısı ve dört çocuğuyla birlikte yaşıyor. Onları asla terk etmez – böyle bir şey yapacağını düşünmem büyük aptallık olur. Öyle değil mi sevgilim," diye seslendi Hammond'a. "Anna benimle birlikte Donanma Tersanesi'nde çalışıyordu. Hammond bunu dinlemekten hoşlanmıyor. O, kızların hiç çalışmaması gerektiğini düşünüyor; sadece onu mest etmenin yeni yollarını düşünmeliler."

Hammond'ın solgun yanağını öpünce geride bir fuşya ruj beresi bıraktı. Hammond bunu görmüş gibi birkaç kez elini üstünden geçirerek lekeyi sildi. Doğal olmayan bir sabitliği vardı, sarhoşluğunu gizlemeye çalışmak için kaskatı yürüyen bir adam gibi. Ama o sarhoş değildi; Hammond'ın kendini derli toplu tutmaya çalıştığı başka bir çözünme vardı.

"Tuvalete gidiyoruz," diye bağırdı Nell, Anna'yı elinden tutup ayağa kalkması için çekiştirdi. "Çantanı al Anna, biz kızların pudra tazelemesi gerek!"

Anna gülmemek için kendini zor tuttu, Nell'in oyunu çok abartılıydı. Seyirci kimdi? Charlie Voss değildi, masada karşılıklı alaycı alaycı birbirlerine bakmışlardı çoktan. Geriye sadece Hammond kalıyordu. Ama öfkeyle panik arasında bir yerde felç olmuş hâlde duran Hammond'ın kafası, metresinin neden rol yaptığını merak etmeyecek kadar meşguldü.

"Kesinlikle tuvalete gitmiyoruz," dedi Nell masadan kalkar kalkmaz. "Herkes birbirini dinler burada, kızlar tamamen yılan. Çoğu kancasını Hammond'a takmak istiyor."

Bir sütunun yanındaki girintide durdular. Anna arkadaşında bir korkunun izlerini sezmeye başladı. "Mutlu musun?" diye sordu. "Evinde?"

"Şöyle böyle," dedi Nell. "Hammond olabildiğince sık gelmek için çok çabalıyor." Çaktırmadan gülümsedi. "Ziyaretime gelen başkası da var."

"Marco mu?"

Dehşete düşen Nell titreyen sıcak elleriyle Anna'nın omuzlarını tuttu. "Eğer sana bunu biri söylediyse onun kim olduğunu kesinlikle bilmem gerek," dedi.

Anna, Nell'in böyle darmadağın olmasından ürküp yutkundu. "Tahmindi," dedi. "Marco daha önce bizimle oturmuştu, hatırladın mı? Geçen ekimde geldiğimizde?"

Nell ona uzun uzun baktı, sonra da ellerini çekti. "Özür dilerim. Ben biraz... Ne olduğunu bilmiyorum."

"Hammond'ın öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

"Evet. Gerçi korkmamalıyım. Paramı kesecek olursa karısını arayıp her şeyi anlatırım. O zaman o da sokakta kalır. Ama mesele şu ki öyle bir durumda Hammond ne yapar? Bunu öğrenmek ilginç olurdu."

"Hammond'dan pek hoşlanmıyor gibisin."

"Ondan nefret ediyorum. O da benden nefret ediyor. Boka batmış, berbat bir evlilik gibi, sadece çocuk yok – eh, çocuk yapabilirdik ama yapmayacağız."

Anna, Nell'in tatlı yüzüne baktı ve işlerin bu hâle gelmiş olmasından hayrete düştü. "Üzüldüm," dedi.

"Hiç pişman değilim. Bir domuzun çocuğunu istemezdim – onu asla sevemezdim. Boş yere fiziğim bozulurdu."

"Ah, Nell," dedi Anna. Arkadaşına dair bir önsezi, dehşet duygusu onu sardı. Tüm yaşamı boyunca işittiği üzücü hikâyeler –Olive Thomas, Lillian Lorraine– ilk kez ona gerçek görünüyordu. Bu lanetlenmiş kızlar başta Nell gibi sadece birer kızdı. "Neden her şeyi bırakmıyorsun – evi, Hammond'ı, Marco'yu? Donanma Tersanesi'ne dön! Ben artık dalgıcım. Belki sen de dalabilirsin. Kocaman giysiyi hatırlıyor musun? Mavnada eğitim alırlarken görmüştük hani?"

Nell bir kahkaha attı ama aptal gibi konuştuğunun farkında olsa da Anna ısrarcı oldu. "Savaş ne olacak Nell? Onu hiç düşündün mü?"

"Benim Hammond'la savaşım mı yoksa dünyanınki mi?"

Anna kendini tutamayıp güldü.

"Bu konuda ne yapabilirim ki? Hammond çalışmama izin vermez; iki kez banyo yapıp tepeden tırnağa her yerime Sirocco sıksam bile üstümde Tersane'nin kokusunu alabildiğini söyledi."

Anna arkadaşına çaresizce gülümsedi. Nell ona aniden sarıldı, çıplak omuzlarıyla kolları bu hamleyi irkiltici, fazla samimi kıldı. Anna, Nell'in koltuk altlarının tuzlu kokusunu ve kabur-

galarının hayvani kabarıklığını hissetti. "Sen farklısın," dedi Nell, onun kulağına nefesini vererek. "Bu çok hoş bir şey."

"Çok tuhaf. Ben de senin farklı olduğunu söylerdim."

"Bu da arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyor," dedi Nell, geri çekilip Anna'nın gözlerinin içine baktı. "Gerçek arkadaşlar, burada etrafta dolanan yılanlar gibi değil. Sen çok çalışıyorsun ve eve yorgun argın dönüyorsun, ama benim o tür yaşama alerjim var. Annem kendimi fazla üstün gördüğümü söylüyor ama mesele bu değil. Sadece farklı bir biçimde yaşamaya çalışıyorum. Saçmalık gibi görünse bile."

"Bu...tehlikeli görünüyor."

"Ne olacağını bilmemeyi, belli bir saatte uyanmamayı, canım isterse sabahın onunda şampanya içmeyi seviyorum. Sadece bu kadarıyla yetineceğimi de sanma – büyük planlarım var, bundan emin olabilirsin."

Anna arkadaşının yerinde duramayan hâlini fark etti. *Ne planı?* diye sormak istedi ama Charlie Voss'un yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Şimdi, her şeyi hallettiğimize göre kadınlar tuvaletine gidebiliriz," diye lafı bağladı Nell, parmaklarını Anna'nınkilere geçirip onu kalabalığın içinde çekiştirmeye başladı.

Tuvaletteki uzun ayna, böyle bir yerde kendileriyle karşılaşmayı hiç beklemezmiş gibi görünümlerine afallamış bir keyifle değer biçen kızların yüzleriyle tıklım tıklımdı. Nell birkaçıyla hevesli hevesli selamlaştı. Anna arkadaşına göz kırpıp el salladı ve yavaşça dışarı süzüldü.

Masalarına ulaşamadan, yaşlıca bir garson yolunu kesti.

"Bayan Feeney mi?"

Aşina ve yabancı bu isim çapraşık bir mesafeyi boydan boya kat ederek ona ulaşmıştı sanki. "Evet..." dedi sonunda.

"Bay Styles sizi ofisinde görmek istiyor."

"Şey, ben... Şu an gelemem. Benim..."

Ama garson ona yolu göstermek amacıyla çoktan arkasını

dönmüştü. Odanın öbür ucundaki Charlie Voss'u gördü ve el sallamaya çalıştı ama bakışlarını yakalayamadı. Anna kaçınılmaz olanın ağırlığını hissetti. Elbette Bay Styles buradaydı. Elbette Anna onu görecekti. O lake kapıdan girmekle bu tercihi kendisi yapmıştı.

Bir mutfağın tangır tungur girdabının içinde garsonu takip etti, ardından eskimiş ve çıplak dar basamaklardan bir kat çıktı, orada bir kapıdan geçip sessiz bir koridora çıktı. Burası farklı bir binaydı sanki: Kalın yumuşak halı, çerçevelerine iliştirilmiş küçük lambalarla aydınlatılan yağlıboya tablolar. Anna kapalı kapılar ardından boğuk kahkahalar işitti. Hava, puro ve pipo dumanı yüzünden ağırlaşmıştı.

Ona eşlik eden garson bu koridorun sonundaki bir kapıyı tıklattı ve itip açtı. Anna duvarları ahşap panelli bir ofise girdi ve Bay Styles'ın pahalı görünen bir masanın arkasında oturduğunu gördü. Adam ayağa kalkıp, "Bayan Feeney," dedi dinç, terbiyeli bir sesle. "Ziyaretimize gelmeniz ne hoş."

Anna suçlandığını hissetti, ondan uzak durmaya çalışırken yakalanmıştı sanki. "Size bakındım," dedi. "Burada değilsiniz sanmıştım."

"Ama ben her zaman buradayım," dedi. "Olmazsam burası yanıp kül olur. Değil mi çocuklar?"

Fedailerin düşmanca suratına sahip dört genç adam, çörtenler gibi odaya yayılmıştı. Sohbetteki rollerinin retorik doğası gereği, mırıl mırıl onayladılar.

"Bu durumda," dedi Anna, "kaldığınız için şanslıyız sanırım."

Şakalaşma yolu ona açık bırakılmıştı; konuşmasını öyle yönlendirip o yoldan şıngır şıngır geçişini dinledi.

Bay Styles neşeli ses tonuyla hiç alakası olmayan bir ciddiyetle onu izliyordu. "Çocuklar," dedi, "sıradışı bir cazibesi olan Bayan Feeney'e merhaba deyin."

Ağızların içinde merhabalar söylendi. Onu buraya getiren adam gitmiş, kapıyı arkasından kapamıştı. Anna güzel kesimli

takım elbisesi içindeki yakışıklı gangstere baktı ve Manhattan Plajı'nda Lydia'yla geçirdikleri günün, büyük bir su bardağının içindeki aspirin gibi dağılıp yok olduğunu hissetti. O günü geri almanın, o hatırayı dokunulmamış bırakmanın özlemini çekti ama davet ve azat etme gücü tamamen Bay Styles'ın elinde görünüyordu. Birden öfkelendi.

"Siz işinize bakın çocuklar," dedi Dexter Styles, onlar şapkalarını alırlarken. "Bayan Feeney'i ben geçiririm."

Onlar çıkınca masasının üstünde duran birkaç kâğıda bakarak ayakta dikildi. Sonra tekrar Anna'ya döndü ve tamamen farklı bir sesle konuştu. "Sizi gördüğüme sevindim. Kardeşiniz nasıl?"

Anna donakaldı, boş ellerine bakıyordu. Olabildiğince neşeli bir sesle şöyle diyebildi: "Başka bir gün anlatırım. Şimdi erkek arkadaşımın yanına dönmeliyim."

"Boş verin erkek arkadaşınızı." Gülümsüyordu.

"O böyle düşünmeyebilir."

"Şüphesiz."

Anna'nın kafasını bir uğultu doldurdu. Dexter Styles'a çok kızgındı ve onun da öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. Neden olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sizi evinize ben bırakırım," dedi.

"Teşekkür ederim, ama şu an gitmek gibi bir planım yok ve arabaya da ihtiyacım yok. Ayrıca," diye ekledi dalga geçer gibi, "bütün mekân yanıp kül olmaz mı?"

"Bu da fazladan bir sebep!" dedi gülerek.

Anna onun yanından geçip halı kaplı koridora çıktı. Dexter onun peşinden gitmeye hiç kalkmadan, hatta sesini bile yükseltmeden şöyle dedi: "Arabam dışarıda. Vestiyerin önünde biri sizi karşılayacak."

Anna duymazdan geldi. Ama koridorun sessiz köşelerini dönüp ilerlerken, Charlie Voss'a bir mazeret bulmaya çalıştığını fark etti. Bunu fark etmek onu daha fazla çileden çıkardı. Bay Styles kim olduğunu sanıyordu?

Bir koridor ve merdiven kalabalığından el yordamıyla geçip, çıktığından farklı bir kapıdan yemek salonuna girdi. Hammond masalarında tek başına oturuyor, solgun bir hiddet ifadesiyle dans pistine bakıyordu. Anna onun bakışlarını takip edince Nell ile Marco'nun birbiriyle sarmaş dolaş olduğunu gördü.

Charlie Voss'u birkaç masa ötede, muhtemelen tanıdığı birkaç adamla birlikte görünce içi rahatladı. "Annemin eski bir arkadaşına rastladım," dedi ona. "Dışarıda olmamdan hiç hoşlanmadı ve beni arabayla eve bırakmakta ısrar ediyor. Sakıncası yoktur umarım."

Charlie kalbi kırılmak şöyle dursun şaşırdıysa bile bunu sesine hiç yansıtmamayı başardı. "İyi ellerde olduğuna söz verirsen yok."

"Teşekkür ederim Charlie, bu harika gece için. Yine yapalım."

"İple çekeceğim."

Vestiyerde sıra vardı ama onu Bay Styles'ın ofisine götüren yaşlıca garson orada bekliyordu. Anna'nın vestiyer fişini aldı, birkaç dakika sonra kızın paltosu ve şapkasıyla birlikte onunla buluştu. Lake giriş kapısının birkaç kapı ötesinden çıktılar. Bay Styles'ın Cadillac'ı orada ihtiyatlı biçimde boşta çalışıyordu.

Garson yolcu kapısını açarken, bir adam şoför tarafındaki pencereye yaklaştı. Bay Styles pencereyi indirdi. "Selam George," dedi, Anna yanındaki koltuğa otururken pencereden elini uzatıp tokalaştı.

"Erken mi gidiyorsun?" diye sordu George.

"Bayan Feeney'i evine bırakacağım sadece. Bayan Feeney, bu Dr. Porter, bacanağım. Bayan Feeney benim için çalışıyor."

Doktor karanlık arabanın içindeki Anna'ya baktı. Anna pırıl pırıl bir bıyığın üstündeki neşeli bakışları gördü. Bir zampara.

"Müesseseden bir şişe sipariş et," dedi Bay Styles ona. "Birazdan gelip seni bulurum. Rastlaşamazsak, yarın Sutton Place'te görüşürüz."

Pencereyi yeniden kaldırdı ve arabayı sürdü. Büyük araba şehrin yukarı kısımlarına ilerledi, farları soğuk havayı puslandırdı, "Neler olduğunu anlatın bana," dedi Bay Styles.

Anna, Manhattan Plajı'nda geçirdikleri günden sonra olanları anlattı. Bu hikâyeyi ilk kez anlatıyordu ve çok dikkatle anlattı. Arabadaki deri kokusu onu o güne götürdü: Lydia'nın sıcak ağırlığına sarılış, derinlerden bir yerden yayılan kalp atışları. Kardeşi daha az önce kollarından sökülüp alınmış gibi yaşadığı kaybın etkisindeydi. Durgunluğunun içinde bile Lydia'nın teninin altındaki gürül gürül yaşamı, bir bakıma kendisini zayıf düşürecek biçimde o yaşama duyduğu açlığı hatırladı.

Sözlerini bitirince Bay Styles gergin bir sesle, "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi.

Önce şehrin yukarı kısımlarına sürüp, sonra gerisingeri aşağı indiler. Beşinci Bulvar'da halk kütüphanesinin önünden kayarak geçtiler; Anna annesini Pennsylvania İstasyonu'na bıraktıktan sonra yürüyerek buraya gelmişti. Çok güçlü bir çekimi olan karanlığı ve onun tehlikelerini ilk kez burada hissetmişti. O zamandan beri bu tehlikeyi savuşturup duruyordu. *Farklı tür bir kız.* Etrafında kimse olmayınca ne tür bir kız olduğunu nasıl anlardın? Belki *o türden kızlar* sadece o türden kızlar *olmadıklarını* kimsenin kendilerine söylemediği kızlardı.

Gece her yerdeydi, engin ve kara; arabanın içini doldurup Anna'nın etrafını sarmıştı. Ama karanlık korkusu kaybolmuştu. Ne zaman ya da nasıl olduğunu bilemeden kendini ona bırakıvermişti – gecenin içindeki bir çatlakta gözden yitmişti. Onu nerede bulabileceğini kimse bilmiyordu. Dexter Styles bile.

Adam arabayı kullanırken dosdoğru ileri bakıyordu ama Anna oturduğu yerden onun kıpır kıpır huzursuzluğunu hissetti. Yutkunduğunda boğazındaki kemikler düğüm düğüm hareket ediyordu. Kızın üstündeki bakışlarını hissetmişti mutlaka ama dönüp bakmadan önce uzun bir süre bekledi. Aralarında yeni bir karşılıklı anlayış doğmuştu.

"Farklı görünüyorsunuz," dedi Dexter yumuşak bir sesle. "Yeşil renk içinde."

"Ben de o yüzden giydim," dedi Anna.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dexter arabanın camını azıcık araladı ve kış rüzgârının yüzünü sıyırıp geçmesine izin verdi. Yanında akıllı biri oturuyordu; aptal olmayan, anlamasını istediği her şeyi anlayabilecek, fiziksel
280 özellikleri ve zihinsel sağlamlığıyla –aslında bunlardan ikincisiyle, çünkü fiziksel özellikler her gün etrafını sarıyor ve pek az duyguyu kışkırtıyordu– ilgisini çeken bir kız. Yine de arabasındaki bu kızla –doğru değerlere sahip, seferberliğe katılmış, zor zamanlar ve aile trajedisiyle olgunlaşmış bu akıllı, modern kızla– ilgili bir sorun vardı ve o sorun yapmayı düşünebildiği tek şey, yani kaba bir tabirle onu becermekti. Geri kalanı –kızın kendisi için çalışabileceğine, sağlamlığının işe yarayabileceğine, muhtemelen iyi nişancı olduğuna (bu gece giydiği elbiseden görülebilen sıkı ince kollar) dair belli belirsiz düşünceler; en başta nasıl tanıştıkları konusunda kafa karışıklığı (onları biri mi tanıştırmıştı?)– orta mesafe bir uzaklıkta, ona *sahip olma* ihtiyacının çok ötesinde bir yerde titreşiyordu. Ve bu ihtiyaç lanet olası arabayı sürmeyi zorlaştırsa da bir yandan şöyle düşünüyordu: Erkekler ile kadınların sorunu buydu, tahayyül ettiği mesleki uyuma ulaşmayı böylesi zorlaştıran buydu. Dünyayı erkekler yönetiyordu ve onlar kadınları becermek istiyordu. Erkekler,

"Kızlar zayıftır," diyordu ama aslında kızlar *onları* zayıf düşürüyordu. Aynı anda başka bir düşünce silsilesi açıldı önünde: Neden bu? Neden şimdi? Neden o? Az önce George Porter onları görmüşken bu riski almak neden? Ama bunlar teorik sorulardı, gelecek bir zamanda irdelenmeliydi. Şu anda, iki hafta önce Bay Q.'yu ziyaret ettiğinden beri Dexter'ın içinde birikip duran patlamaya hazır hoşnutsuzluk, nihayet bir hedef bulmuştu. Ve bir düşünce silsilesi daha: Nereye gidebilirlerdi? Mahrem bir yer, kapalı bir yer. Şehvet değdiği herkesi aptallaştırırdı – Dexter aptallığın, onu düşünmekten alıkoyan koca bir ahmaklık külahı gibi kafasını sardığını hissetti. Nereye? Nereye? Nereye?

İşin tuhaf kısmı, Şükran Günü'nden sonra onu Manhattan Plajı'na götürdüğünden beri Bayan Feeney'i neredeyse hiç düşünmemiş olmasıydı. Belki bir hafta kadar sakat kardeş biraz kafasına takılmış, kat kat battaniyenin üstünden bakan parlak gözlerini tuhaf zamanlarda hatırlayıp durmuştu. Sağlıklı kızı düşünmemişti. Yine de o yeşil elbisenin içindeyken ona bakmak göğsünde bir sıkışmaya yol açmıştı. Gizli penceresinden kızı izlemiş, sıkışmanın geçmesini beklemişti. Ama kızın yanındaki kişiler hoşuna gitmeyince bu his sadece gitgide artmıştı: O kokainman kız, başka bir kadının kocasının metresi ve erkek arkadaşı: Homonun teki olduğuna bahse girerdi. Onu o elbisenin içinde görünce, Bitsy'nin tuvalet kapısından duyulan inlemelerini hatırladığını fark etti.

Brooklyn Köprüsü'nden geçerlerken, kız ona dalgıç olacağını söyledi. Bunu çok rahat bir biçimde söylemişti – sessizliği bozmak için olduğunu tahmin etti Dexter ve buna minnettar oldu. Hem konu hem de aynı arabanın içinde aynı kızla konuşma hissi ilginç geldi ama bu kez konu tümüyle farklıydı. Ekipmanı, suyun altında nasıl nefes aldığını, herhangi bir cesede çarpıp çarpmadığını sordu. Ama başka bir şeyden konuşuyor olsalar da fark etmezdi.

Ridge Körfezi'ne doğru kıvrımlı sahil hattını takip ederken Dexter parmaklarını kızın ince, sıcacık parmaklarına geçirdi. Anna başparmağını onun avcunun etine bastırdı ve kızın eli pantolonunun içindeymiş gibi yıldırım çarpmasına benzer bir his Dexter'ı delip geçti. Arabanın havası çın çın edip sarsıldı. Bunun tek bir çaresi vardı, o da onu boşaltmaktı.

Eski kayıkhane kaçamak yapmak için alışılmadık bir tercihti, burası yıllar içinde Dexter'ın iş anlaşmalarının –bunların hepsi hoş değildi– bir numaralı mekânı olmuştu. Ama aynı avantajlar her iki durum için de orayı elverişli kılıyordu: Issızlık, mahremiyet, asma kilit. Evinin bir buçuk kilometre kadar doğusundaydı, bugüne dek Sahil Güvenlik'in yaptığı yeni savaş zamanı düzenlemelerinin dışında kalmıştı. Dexter her yaklaştığında, burayı yerle bir bulup bulmayacağını merak ederdi.

Boş bir sokağa park etti ve araba tıkırdayıp iç çekerek sabit duruma geçti. Mutlak bir karanlık vardı. Eğilip kızı ilk kez öptü, ağzının şehvetli tadı zihnini tamamen boşalttı. Görünüşe göre, New York'ta sigara içmeyen son kızdı. İştahın kızın içinde, gerçeğinden daha büyük ve yumuşak ikinci bir kalp gibi attığını hissetti ve hemen burada, hemen şimdi –kesinlikle ergence– uyarılmaya başladı. Ama bu çok tehlikeliydi. Kapısını açıp arabanın etrafından dolaşarak kızın kapısını da açtı.

"Bakalım mı," dedi Anna ve Dexter onun denizi kastettiğini anladı, ancak o zaman denizin ne kadar gürültülü olduğunu fark etti. Çıkmaz yolda yürüyüp peş peşe gelen hayalet dalgaları izlediler; beyaz şapkalar takmış sıra sıra insanların el ele tutuşup unutuluşa dalması gibiydi. Dexter kendi kendine yapmayacağına söz verdiği şeyi yaptı: Ortalık yerde onu öptü. Hava daha sıcak olsaydı, gençliğinde Coney Island'ın tahta iskelesi altında, kalasların arasındaki boşluktan yüzücülerin ayaklarından kum taneleri üstlerine düşerken birden fazla kıza yaptığı gibi onu oracıkta aşağı çekmek isterdi. Ama acele etmek yoktu. Kulüp-

ten çıktıklarında saat bir olmamıştı; savaş zamanı güneşi sekize dek doğmazdı. Yapılması gereken her şeyi yapmaya yetecek kadar vakit vardı.

Kayıkhane bir sokak ileride, kısa bir iskelenin yanındaydı. Dexter asma kilidi anahtarıyla açtı, sıkışmış kapıyı itti ve birkaç ay önceki son gelişinden beri mekânın kullanılmış olduğunu hemen hissetti. Ayakkabısına bir kibrit sürtüp yaktı, kapının hemen arkasında duran gemici fenerinin fitilini tutuşturdu. Onun dalgalı ışığı tahminini doğruladı: Bir viski şişesi, sigara izmaritleri. Şu an içinde bulunduğu durumda bu onu pek etkilemedi. Burayı ısıtması gerekiyordu. Elektrik yoktu, bir kez yakıldı mı çok güzel ısıtan bir soba vardı sadece. İçine odun attı. Çıra bitmişti ama bir gazete bulup odunları tutuşturdu; kendisinin bilgisi ya da onayı olmadan birinin buraya tam olarak ne zaman geldiğini anlamak için gazetenin tarihine bakmış olması gerektiğini çok geç fark etti.

Bu işlerle geçirdiği zamanda kızın ortadan kaybolmuş olmasını yarı yarıya umarak, gürül gürül yanan sobaya arkasını döndü. Ama o hâlâ oradaydı, siyah saçlarından tokaları çıkarıyordu. Ona sarılınca, saçın gür ağırlığı Dexter'ın ellerine döküldü. Gündelik endişeleri bir kenara bıraktı: paltolarının üstüne mi uzanacaklardı; duvarda asılı duran kayıklardan birinin içine mi gireceklerdi? Ellerini belinin altında kenetleyip onu havaya kaldırdı, sobanın arkasında duvara dayanmış bir masaya taşıdı. Kızı onun kenarına oturttu. Burada neredeyse hiç ışık yoktu. Ağzından ve boynundan öptü, sonra paltosunu açtı ve elbisesini sıyırıp kaldırdı, naylon çorapları ve jartiyerleri ortaya çıktı. Pantolonundan kurtuldu, kendini kızın çıplak göbeğinin üstüne bıraktı, arkalarındaki sobada kütükler çıtırdıyordu.

"Bunu istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi kız, bunun üstüne Dexter'ın beyninin aptal, kör kısmı tilki avındaki bir tazı gibi öne atıldı. Kızın külotunu sı-

yırıp rahatça içine girdi, kendi rahatlamış nefesini odanın karşı tarafından geliyormuş gibi işitti. Birkaç dakika sonra vurulmuş gibi sarsılarak kendini bıraktı, bütün gücü tükenmiş hâlde kızın üstüne yığılırken dizleri büküldü. Hırıltılı nefesi tüm odayı doldurdu. Yürüyebilince paltolarını sıcaklığın birikmeye başladığı sobanın önüne attı ve Anna'nın elbisesiyle uzun eldivenlerini çıkarmasına yardım etti. Sutyeninin ve jartiyer kemerinin kopçasını açtı, naylon çoraplarını yavaş yavaş indirdi. Ateşin ışığında çok küçük görünüyordu. Kız paltoların üstüne sırtüstü uzandı, gözlerini kapadı ve artık her şey tek kelime edilmeden gerçekten başlayabilirdi. Dexter, kız nefes alamaz gibi olana dek ağzını onun bedeninde gezdirdi. Bacaklarını ayırdığında kızın tadı, şimdi bile duvarın arkasında döven dalgalarını işittiği deniz gibiydi. Anna, felç geçiren biri gibi doyuma ulaştı ve o daha bitirmeden Dexter yeniden içindeydi.

Düzensiz bir uyku çektiler, Dexter ara sıra kalkıp sobaya odun attı. Karanlık bir saatte kız onu elleriyle uyandırdı, zayıf kızılımsı ışığın içinde ona öyle etkili dokunuyordu ki Dexter onun teninin her iki tarafında da olduğunu, içine yerleştiğini sandı – yaptığı her hareketle Dexter'ın nasıl hissettiğini başka türlü nasıl bilebilirdi? Kızın gözleri kapandı, Dexter kendi gözlerini kapadı, saatler sürmüşe benzeyen tatlı bir ıstıraba kendini bıraktı. Sonunda kızın bitirmesine izin verdiğinde benliğini tamamen terk etti, ancak kahkahalar atınca hislerine yeniden döndü: Yaşamının kırk bir yılında hiç bundan daha iyi olmamıştı. Ve bu esnada başka bir yanı yaklaşan şafağı ölçüyor, o gelmeden bitirmiş olmayı istiyordu. Daha ne kadar sürecekti? Kız üstüne çıktı, dokunuşuyla yay teli gibi titriyordu ve Dexter yeniden sertleştiğini hissetti. Hiç sonu gelmeyecek, diye düşündü – bundan başka, bir daha asla olmayacak. Ama buna inanmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

"Anna."

Bu fısıltı uykunun incecik katmanlarını delip geçti ve kulağının içine sipsivri daldı. Gözlerini açtı. Panjurlu pencerelerden soluk bir ışık sızıyordu. Sobada sadece korlar vardı. Üşümüştü ve işemesi gerekiyordu. Dexter üstlerine sert bir battaniye örtmüştü ve kız onun altında, kendisininkine dokunan tenini hissetti. "Anna," diye fısıldadı, kulağına yaklaşıp. "Seni evine götürmem gerek."

Kız hiç kıpırdamadan durdu, gözleri zoraki açıldı. Kımıldamaya korkuyordu. Dün geceden Nell'in erkek arkadaşını hatırladı: Onun yapay durağanlığını. Şimdi bunu kendisi de hissediyordu: Felaketi defetme ataleti.

"İyi misin?" diye sordu Dexter.

"Evet," dedi. "Evet, iyiyim." Ama değildi. Normalde onu gecelerin kederinden kurtarıp içini rahatlatan gündoğumu, şimdi feci bir teşhir tehdidi taşıyordu. Kalbi düzensiz biçimde çarptı, kulakları çınladı.

Dexter ayağa kalkıp odanın öbür tarafına yürüdü, gördüğü ilk çıplak erkekti: Siyah tüyleri göğsünden gövdesinin alt kısımlarına doğru fışkırıp, iplerinden bir sokak lambasına asılmış sallanan bir çift botu çağrıştıran mahrem kısımlarda birikip göl oluşturmuş görünen büyük bir yabancı. Anna bir tutku ânının sonrasını hiç yaşamamıştı, bodrumdaki saklanma yerine gizlice gelir ve Leon'dan ayrı biçimde yine gizlice çıkıp giderdi. Gün ışığında giysileri toplamak olmazdı hiç, bir sandalyenin arkasında kılıfı içinde asılı duran bir *tabanca* yerinden alınmazdı. Kendisi ile bu gangster arasında olan şeyin ahlaksızlığı onu dehşete düşürdü. Sarhoş muydu? Aklını mı yitirmişti? Mantıklı düşünüp panik duygusunu uzaklaştırmaya çalıştı: Annesi bunu asla öğrenmeyecekti; Donanma Tersanesi'ndeki işinin tatil günüydü – işi asmış, hatta gecikmiş bile değildi. Ama kendini ele vermeden dün geceki giysileriyle binasına nasıl geri girebilecekti? Dışarısı iyice aydınlanmadan, buradan hemen çıkması

gerekiyordu; işemek, banyo yapmak ve yeni gün doğru dürüst başlamadan önce kendi yatağında uyumak için. Tam şu anda, çoktan silinmeye başlamış olan bir gecenin son evresi olmaya ihtiyacı vardı.

Dexter'ın pantolonunu giymesini bekledikten sonra dengesizce ayağa kalktı. Sırtı dönük biçimde külotunu giydi, sutyeninin kopçasını taktı ve kombinezonunu yukarı çekti. Takıları hâlâ üstündeydi. Naylon çoraplarından biri sobaya yapışıp sıcaktan büzüşmüştü. Bacakları çıplak kaldı, elbisesini üstüne geçirdi, geriye eğilmiş duruşuyla yardım istemediğinin işaretini verdi. Dexter'ın oralı olduğu da yoktu gerçi. Kız kadar kafası karışık görünüyor, gözlerini kısmış boş bir içki şişesinin etiketine bakıyordu. Yerden iki sigara izmariti alıp inceledi ve yere attı. Anna boncuklu pelerinini boynuna kadar düğmeleyip kapüşonunu başına çekti. Çıplak bacaklarının tüyleri diken diken olmuştu.

Dexter ceplerini kontrol ederken o kapıda bekledi. Artık palto ve şapkaları içinde iki insan olduklarında, kendini daha sakin hissetti. Dexter kapıda yanına gelince, Anna içi rahatlamış hâlde gülümsedi. Adam parmaklarıyla onun çenesini tutup kapının sürgüsünü açmadan önce formaliteden bir öpücük verdi – bir veda öpücüğü. Sonra onu tekrar, daha istekli öptü ve Anna her şeye rağmen içinde bir pencerenin açıldığını hissetti – yaklaşan gündoğumuna rağmen en baştan başlama isteği. Dexter'ın içinde uyandırdığı açlık her bir ahlak ilkesini yıkıp geçti – onları daha sonra düşünecekti. Ve bu rüyaya yeniden dalmak, dakikalar önceki utancını silip götürdü.

Dexter sürgüyü kapadı, şapkasını çıkardı ve kızın paltosunun düğmelerini açmaya başladı. Anna bunun nasıl da kolayca tekrar başlayabileceğini hissetti. Tekrar ve tekrar. Ne kadar çok istiyordu!

"Biz daha önce tanışmıştık," dedi, bu kelimelerin etkisini ancak ağzından çıkarken hissetti. "Hatırlamıyorsun sanırım."

"Kulüpte mi?" diye mırıldandı Dexter.

"Hayır. Evinde."

Kız dikkatini çekmişti. Adamın elleri düğmelerin üstünde kaldı. Ve her ne kadar Anna onun devam etmesini çok istese de durdurduğunun farkındaydı.

"Evimde."

"Yıllar önce. Ben küçük bir kızken."

Dexter başını yavaşça sağa sola salladı, gözleri onun gözlerindeydi. "Bu nasıl olur?"

"Babamla gelmiştim," dedi. "Edward Kerrigan. Senin için çalışıyordu galiba."

Anna bağıra çağıra söylemiş gibi bu isim odayı doldurdu. Veya başka biri söylemiş gibi. Çünkü bunu duymak –babasının adını– Anna'yı bir anda içinde bulunduğu sefih koşulların dışına savurmuştu sanki. O ve Dexter Styles arasında olan her şey şimdi onu bu aydınlanmaya yönlendirmiş gibiydi.

Dexter bu isme görünür bir tepki vermedi, sanki hiç duymamış ya da tanıyamamıştı. Parmağındaki altın yüzüğü çevirdi, paltosunun yakasını düzeltti. Ama Anna onun durgunluğunda, ilk uyandığında kendisinin hissettiği aynı dehşeti ve dikkati hissetti. "Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordu Dexter yumuşak bir sesle.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"İsminin Feeney olduğunu söyledin." Suçlamaktan ziyade şaşırmış gibiydi, kaybettiği bir şeyi aramak için ceplerini yokluyordu âdeta.

"Ortadan kayboldu," dedi Anna. "Beş buçuk yıl önce."

Dexter Styles yeniden şapkasını taktı, saatine baktı, dışarı bakmak için panjuru araladı. "Buradan çıkmamız gerek," dedi.

Birbirlerinden uzak durarak arabaya yürüdüler. Şafak soğuk, pırıl pırıl mavilikteydi. Dexter yolcu tarafının kapısını açtı ve Anna arabanın hoş kokusu içine oturdu. Kendi kapısını sertçe kapadı ve arabayı çalıştırıp oradan uzaklaştı. Sessizce birkaç

dakika gittikten sonra, "Bu beni çok rahatsız etti. Bunu şimdi öğrenmek."

"O zaman onu gerçekten tanıdın," dedi Anna. "Senin için çalıştı." Buna hiçbir zaman tam olarak inanmadığını fark etti. Bu hatıra çok fazla bir rüyaya ya da bir dileğe benziyordu.

"Ne zaman sorsan söylerdim sana."

"Beni evine getirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Kıştı, böyle bir gündü. Ayakkabılarımı çıkarmıştım."

"Eğer bunlardan herhangi birini hatırlasaydım, bu arabada birlikte oturmayacağımızdan kesinlikle emin olabilirsin," dedi.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Eddie Kerrigan'a?"

"En ufak bir fikrim yok."

Anna ona baktı, onun da kendisine bakmasını bekledi ama adam gözlerini yola kilitlemişti. "Sana inanmıyorum," dedi kız.

Dexter o kadar ani bir fren yaptı ki tekerlekler tiz bir ses çıkarıp sağlı sollu evlerin olduğu sakin bir sokakta kaldırıma sürtündü. Dexter ona döndü, suratı bembeyazdı. "*Bana* inanmıyor musun?"

"Özür dilerim," dedi Anna kekeleyerek.

"Gözümün içine baka baka yalan söyleyen sensin. Kim olduğun –ne olduğun– konusunda hiçbir fikrim yok. Orospu musun? Benimle yatıp bunları söylemen için biri sana para mı ödedi?"

Anna onun suratına bir yumruk indirdi; düşünceleri, adamın yanağında kırmızı bir yarık açan elinden yarım saniye geriden geliyordu. "Kim olduğumu söyledim sana," dedi, sesi titriyordu. "Benim adım Anna Kerrigan, Eddie Kerrigan'ın kızıyım. Tüm bu zaman boyunca da buydum."

Dexter'ın da ona vurabileceğini düşündü. Direksiyonu sıkı sıkı kavramış elleri, bir boksörünki gibi yara izleriyle doluydu.

Dexter derin bir nefes aldı. Sonunda Anna'ya döndü. "Ne istiyorsun? Para mı?"

Anna az kalsın ona tekrar vuracaktı. Ama öfke vücudundan akıp gitti, kız artık sakin, haftalardır hissetmediği kadar aklı başındaydı.

"Nereye gittiğini bilmek istiyorum," dedi. "Veya hayatta olup olmadığını."

"Bu konuda sana hiçbir yardımım olamaz."

"Ortadan kaybolacak olsan kızının seni aramasını istemez miydin?" diye sordu. "Böyle yapmasını beklemez miydin?"

"Bu isteyeceğim son şey olurdu."

Anna afalladı. "Neden?"

"Onun olabildiğince uzak durmasını isterdim," dedi. "Güvende kalması için."

Dexter dosdoğru ileri bakıyordu. Anna onun direksiyonu kavrayan kavgacı ellerine baktı ve sözlerinin içine işlediğini hissetti. Kapıyı açıp arabadan dışarı fırladı, nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. İleri doğru yürümeye başladı, yarı yarıya onun yanına sürmesini, sesini duymayı bekledi. Ama Dexter Styles başını hiç çevirmeden arabayı sürerek geçip gitti.

BEŞİNCİ KISIM

Yolculuk

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beş hafta önce

1943'ün yılbaşında Eddie Kerrigan, Telegraph Hill'deki Coit Kulesi'ne –veya nöbetçi askerlerin izin verdiği kadar yakınına– aşağıdaki Embarcadero İskelesi'ne bakmaya gitti. Yük alan üç *Liberty* gemisi gördü. Birbirlerinin aynısıydılar elbette ama ortadakinin *Elizabeth Seaman* olduğunu biliyordu; bir saatten az bir zaman sonra orada göreve başlayacaktı. Bu Eddie'yi çok korkutuyordu. Aslında Telegraph Hill'e, bakanın görüş açısından o yüksekliğin tereddüdünü azaltmaya yardım edeceğini umarak çıkmıştı.

Geçen hafta, San Francisco'nun büyük sütunlu Gümrük Dairesi'nde, üst üste beş gün boyunca üçüncü güverte zabiti sınavına girmişti. Sadece o basamakları çıkmak –bir kütüphaneye ya da belediye binasına gider gibi– gözünü korkutmuştu. Denize gitmeden önce çok az okul eğitimi almış, gazeteden başka hiçbir şey okumamıştı. Ama gemilerde herkes okurdu – iskambil ya da *cribbage** oynamadığınızda yapacak pek başka bir şey

* Bir tür iskambil oyunu. Alınan puanların toplanması için üstünde delikler olan bir tahta kullanılır. 17. yüzyıl başında Avrupa'da ortaya çıkmış, zamanla halk arasında da oynanmaya başlanmıştır. –*çn*

yoktu. Eddie tereddütle okumaya başlamış ve bunun kendisine uygun bir etkinlik olduğunu fark etmişti. Hâlâ ağır okuyordu ama zihninin, birinin bir sopa atmasını, böylece yuvarlana yuvarlana gidip nefes nefese onu geri getirmeyi bekleyen bir köpek gibi beklediği ortaya çıktı. *Ticaret Gemisi Memurlarının Elkitabı*'nın tüm bölümlerini ezberlemiş ve üçüncü güverte zabitliği sınavından neredeyse mükemmel bir not almıştı.

Dürbünü olmadığından, *Elizabeth Seaman*'ı iyice görebilmek için gözlerini kıstı. İki numaralı ambara indirilen büyük sandıklardan güm güm sesler geliyordu: Uçak, diye tahmin etti. Bunu seyrederken, yabancı bir tetikte olma hissi canını sıktı – ayak basmadığı bu gemiden, neredeyse bir kilometre mesafeden, halihazırda sorumluymuş gibi yanlış adımların getirebileceği zararları ölçüp biçiyordu. Kendi kendini azarladı: Tanrı aşkına, ticari hizmet donanma değildi. Ticari memurların üniforması bile yoktu. Yine de Eddie teoride olsa bile artık bir memur olduğundan, beş buçuk yıldır denizde edindiği pasif sükûnetin risk altında olduğunu hissetti.

Sıkı çalışmamış değildi aslında. Amele gibi çalışmıştı – bu da huzurun önemli bir parçasıydı. İlk işlerinde, makine dairesindeki "kara çete"de* kömür küremiş, kazanları beslemiş ve alevleri söndürmüştü; kulaklarında daimi bir çınlama bırakan motorun gürültüsüyle dayak yemiş gibi olurken gemi yanıklarını yağlamış, 125 derecelik sıcaklıklarda iç organları terlemişti. Yorgunluk ruhunu boşaltmıştı. Sekiz ayın ardından güverte tayfasına katılmak için makine dairesinden sürüne sürüne çıktı, parlak gün ışığı başlarda acımasızca ona musallat oldu. Sonunda gözleri alıştığında, ileriye baktı ve denizi yepyeni bir şeymiş gibi fark etti: Terazi, balmumu, dövülmüş gümüş, buruşuk et gibi görünebilen, hipnotize edici sonsuz bir enginlik. Karadan

---

Black gang: Gemi tayfasından makine ve kazan dairelerinde çalışanlar böyle anılır. Ocakçı ya da ateşçi olarak da bilinirler. –*çn*

göremediğiniz bir yapısı ve katmanları vardı. Bakışlarını bu yabancı denize sabitleyen Eddie, yarı bilinçli bir hâlde, tetikte olsa da tamamen uyanık sayılamayacak bir durumda suda süzülmeyi öğrenmişti. Kan, altın ışık çakmaları hâlinde gözlerine doldu. Vızıltı gibi bir boşluk zihnini doldurdu. Düşünmemek, hissetmemek – sadece *olmak*, acı çekmeden. Eski yaşamını hatırladı ama o anılar zihninde sadece bir odayı işgal ediyordu ve başka odalar da vardı – Eddie'nin bildiğinden fazlası. O belli odadan uzak durmayı öğrendi. Bir süre sonra da yerini unuttu.

Başlarda sendikasız gemilerde yirmi kadar adamla oda paylaştı, Büyük Grev'in ardından Batı Sahili'nden demir almışlardı. Suçlular, deniz çantalarında şırıngaları olan uyuşturucu bağımlıları, hafızalarında boşluklar olan amatör boksörler – hepsi yataklarında o kadar dip dibe istif edilmişlerdi ki başka bir adam öksürdüğünde, osurduğunda ya da inlediğinde, Eddie bunu kendisinin yaptığını sanıyordu. Bir defasında kaygan, homurtulu bir sarılışla birbirine kilitlenmiş iki erkeğe rast gelmişti. Bu görüntü onu iğrendirdi ve çileden çıkardı. Eyleme geçmeye karar verdi –protesto edecek, bir deniz avukatı bulup şikâyette bulunacaktı– ama nöbeti bittiğinde artık umursamıyordu. Bu olay geçmişe gömülmüştü, denizde gerçekleştiği konumun gerisinde kalmıştı. 1937'de hepsinin sırları vardı. Gemideki erkeklerden fazla konuşan yoktu ama anlattıkları bu hikâyelerin amacı, kimseye asla ifşa edemeyecekleri şeyleri saklamaktı.

Pearl Harbor, Eddie'nin sürüklenişini kesintiye uğrattı. Savaşta gerekli malzemelerin nakliyesi için deneyimli denizcilere çok ihtiyaç vardı ve vasıfsız gemiciden usta gemiciliğe terfi etti – gerçi bunun için kendisinin hiçbir çabası olmadı. Usta gemiciler üçüncü güverte zabitliği sınavına girmeye çok teşvik ediliyordu. Eddie aylarca direndi, en temel özelliği kendi edilgenliği olan o yüzen huzuru saklamayı çok istiyordu. Bu hiç iyi değildi; savaş zamanında aylaklık –göremediği bir savaş olsa bile– kaytarmak gibi geliyordu. Gittikçe sıkıldı, huzuru kaçtı. Nihayet,

beş yılı aşkın bir süre içinde kıyıda üst üste iki hafta geçirince, San Francisco'da hesabını kesti ve iki aylık memurluk eğitim kursu için Alameda'ya doğru trenle yola çıktı.

Eddie saate dikkat ederek Telegraph Hill'den aşağı yürümeye başladı. Savaş gemileri körfeze yığılmıştı. Etraftaki tepelere kuş yumurtaları gibi tek tük soluk evler serpilmişti. Bu manzaranın, hissettiği gergin teyakkuzu yatıştırmamasından hayal kırıklığına uğradı. Ama bu yeni bir şey değildi. Eski hayatından yadigârdı. Eddie bunun neye benzediğini unutmuştu.

Otuz dakika sonra, 21. İskele'den *Elizabeth Seaman*'ın eğri iskele köprüsüne tırmanıyordu. Güverteye çıkamadan tanıdık bir ses aniden kulaklarına çarptı: Gevrek İngiliz vurgularıyla süslü ve gürültülü. Eddie iskele köprüsünde kalakaldı. Bu sesin, onu küçümseyen lostromodan* değil de başka bir adamdan –herhangi birinden– geldiğini düşünmeye çalıştı. Başaramadı. Dünyada böyle konuşan tek bir adam vardı.

Ana güvertede, lostromonun kara derisini görebilmek için serenlerin, yüklerin ve karmakarışık rıhtım işçileri ordusunun arasından baktı. Ama Nijeryalı hiçbir yerde görünmüyor, Eddie de onu artık duyamıyordu. Bu onu kafasından uydurduğu ilk sefer değildi.

Eddie gemi ortasının önünde kendini Bay Farmingdale'e, ikinci zabite tanıttı. Farmingdale'in nazik tavırları ve bembeyaz sakalı ona bozuk para üstündeki bir profilin soylu havasını vermişti ama Eddie'nin kafasında onun alkoliğin teki olduğu izlenimi uyandı. Farmingdale'i ele veren sadece onun aşırı dikkatli yürüyüş biçimi değildi – ne de olsa yeni yılın ilk günüydü ve etraftaki pek çok adam çok dikkatli yürüyordu. Mesele cildinin gözeneklerinden yayılan kokuydu, toprağa karışmış çürük portakal kabukları gibiydi. Eddie hafif bir tiksinti hissetti.

Zabit salonunda yepyeni üçüncü güverte zabiti ruhsatını

---

* *Lostromo:* Ticaret gemilerinde tayfaların başı. –*çn*

patrona verdi, mürekkebi hâlâ ıslaktı âdeta. Genç Kaptan Kittredge sarı saçlı ve göz kamaştırıcı biriydi – gerçekten kaptan olmaktan ziyade kaptan rolü oynayan bir film artisti gibiydi. "Emeklilikten sonra mı başladın?" diye sordu kaptan, belli ki o da aynısını düşünüyordu.

"Hayır efendim. Zaten denizdeydim."

Kaptan başını salladı, şüphesiz Eddie'yi savaştan önce ticaret gemilerinde bulunan uyumsuzlar kategorisine yerleştirmişti. Kittredge'de o Amerikalı iyimser zorbalık havası vardı: En iyisini beklemek ve –illaki– onu elde edeceğini varsaymak. Bunun *Elizabeth Seaman*'la üçüncü yolculuğu olacağını söyledi Eddie'ye, ilk ikisi Pasifik adalarına yapılan olaysız yolculuklardı.

"Bayan Seaman çok özel bir kız," dedi göz kırpıp. "On iki deniz mili hız yapıyoruz."

"On iki mi!" diye bağırdı Eddie. *Liberty* gemilerinin ağır olmak gibi kötü bir şöhreti vardı; on iki deniz mili son sürat demekti. Belki kaptanın kaygısız Amerikalı gücü gemiye de sızmıştı.

Geminin ön tarafındaki üç açık lombardan bir esinti doldu. Eddie onların ötesinde San Francisco'nun mavi, sarı, pembe renklerini seçti. O bir ışık şehriydi. Sendika binalarında ve denizcilerin kiliselerinde erkekler Doğu Kıyısı'ndan berbat hikâyeler aktarırdı: Maytap gibi buhar saçıp püsküren torpido yemiş tankerler, dehşetli Kuzey Denizi'nden Murmansk'a giderken filikalarının kürekleri başında donup ölmüş adamlar. Bunların herhangi birini burada hayal etmek çok zordu. Pearl Harbor'dan bu yana Eddie'nin deniz yolculukları çoğunlukla Kaptan Kittredge'in anlattığı gibi olmuştu: Hiç özgürlük olmasa da bariz bir tehlike de olmadan, deniz aşırı yerlere yük indirmeler şeklindeydi; şimdi tayfun mevsimi de geçmişti.

Kendisinin üçüncü zabit kamarası filika güvertesindeydi, sancağın kıç tarafında, revirin yanında. Küçük ve basit: Altında çekmeceler olan bir yatak, küçük bir dolap, masa, lavabo. Ama

Eddie'ye göre –en az bir, genellikle de birkaç adamla birlikte bir kulübede tek bir dolabın içinde yaşamaya alışkındı– fazla büyük kişiye özel alan göz korkutucu bir lükstü.

Denizci çantasını boşaltırken, üstünde temiz bir öğretmen yazısıyla *Sonraya sakla* yazan mühürlü bir zarf buldu. Bunu oraya, üç hafta önce San Francisco'da tanıştığı genç bir dul olan Ingrid koymuş olmalıydı. Bir an şaşkın bir öfke batması hissetti, zarfı masanın çekmecesine attı ve üçüncü güverte zabitliği görevlerine başlamak üzere kaptan köşküne gitti. Makine dairesi defteriyle işaret bayraklarını kontrol etti. *Liberty* gemileriyle halihazırda iki yolculuk yaptığı için *Elizabeth Seaman*'ı biliyordu – toplu olarak üretilen *Liberty*'ler son küçük dolabına dek birbiriyle değiştirilebiliyordu. Kaptan köşkünün penceresinden, iki numaralı ambara Telegraph Tepesi'nden fark ettiği kargo kutularından daha fazlasının yüklenmesini izledi. Bunların uçak olduğunu tahmin etti: Douglas A-20'ler. Sandıklara Kiril harflerinden oluşan damgalar vurulmuştu.

Gemi ortasından çıkıp ana güverteye döndü. Üç numaralı ambara genel kargo yükleniyordu: Çimento torbaları, konserve et, yumurta tozları, ayakkabı kutuları. Arka silah güvertesine çıktı ve nöbetçi nişancıya selam verdi; tek tip yavan saç kesimiyle gencecik ve hepsinin olduğu gibi koca kulaklıydı. Bir ticaret gemisini korumayı hiçbir denizci istemezdi, yine de her yük gemisinin saldırı durumunda topları ve makineli tüfekleri kullanacak, donanma nişancılarından oluşan tam bir kadrosu olması gerekliydi.

Eddie silah güvertesinden inince güverte altındaki dümen motoru dairesi kapağının aralık bırakıldığını fark etti. Oraya sadece zabitler girebilirdi ama Eddie'nin kendisi de yaptığı için gayet iyi bildiği gibi güverte tayfasının anahtarları ele geçirmek için yöntemleri vardı. Dümen motoru dairesi, çamaşır kurutmak için harika bir yerdi.

Bu ihlalin ardında ne olduğunu merak ettiğinden, geminin

iç kısımlarının o aşina yağlı sıcaklığına doğru merdivenden inmeye başladı. Az kalsın, aynı merdivenden yukarı çıkan Nijeryalı lostromoyla çarpışacaktı.

"Ne... Sen..." dedi lostromo tükürükler saçarak, şaşkınlık ve hoşnutsuzluk yüzünden alışılmadık bir tutukluk yaşıyordu. "Ne bu, güverte tayfamın görev başında olduğunu bildirmek için seçtiği saçma bir yöntem mi?"

Eddie önceden ikaz etme avantajına sahipti. "Kesinlikle değil lostromo. Üçüncü zabitlik ehliyetim var artık," dedi, bu terfinin tadını gerçek anlamda ilk kez çıkararak.

Çoğu lostromo gibi bu da zabitleri küçümserdi. Dahası, zabit *olmuş* eski usta denizcileri –"palamar lombarları" denirdi onlara– hor görürdü. Lostromonun karanlık, manalı yüzünde bu küçümseme gerilimlerini fark etti Eddie. "Bir palamar lombarı!" dedi sonunda tatlı bir alayla. "Tebrikler *efendim!* Bu rütbedeki ilk seferiniz mi olacak?"

"Aslına bakarsan öyle," dedi Eddie, lostromoyla sidik yarıştırmaya çalışırken kalp atışı her zamanki gibi hızlandı. Adamın sarf ettiği sözler Eddie'yi nedense sersemletti. Buyurgan bir aksanı vardı, bu Eddie'nin bir zencide alışamadığı bir şeydi. "Ayrıca bana 'efendim' çekme lostromo. Bunu sen de biliyorsundur."

"Ah, bu gerçeğin gayet farkındayım *Üçüncü*," diye böğürdü lostromo neşeli neşeli. "Benim 'efendim' demem sadece denizcilik hiyerarşisindeki yükselişini takdir ve tebrik niyetiyle yapılmış bir nezaket gösterisiydi."

"Dümen motoru dairesinde olmanın bir nedeni var mı?" diye sordu Eddie.

"Elbette var, yoksa kıymetli vaktimin bir saniyesini bile bu yerde geçirmezdim."

"Aşağı inip bir bakmak istiyorum, eğer kenara çekilebilirsen," dedi Eddie. "Bu nedenin çamaşır kurutmakla alakası var mı bakalım."

Lostromonun burun delikleri titreşti. Güçlü yapısı ve ka-

difemsi koyu teni, aşağıdan bakıyor olmasına rağmen onu Eddie'den daha iri gösteriyordu. Kenara çekilmedi. "Belki sana şunu hatırlatmanın tam vaktidir," dedi kelimeleri bir kırbaç gibi savurarak, "yani, üçüncü güverte zabiti olarak, üstelik de bu göreve daha yeni gelmişken, yetkinin bana işlemeyeceğini. Bu da demek oluyor ki, açık seçik söyleyecek olursak, bana emir veremezsin."

Haklıydı elbette. Bir lostromo on üç kadar denizciden oluşan bir güverte tayfasına –altı eğitimli denizci, üç gemici, üç güverte tayfası ve hep marangoz diye bildiğimiz ustalar– kumanda ederken, bir üçüncü zabit kimseye emir veremezdi ve doğrudan birinci zabite bağlıydı. Eddie bu lostromonun, bu eski moda diktatörün –deniz taşımacılığı şirketlerinin bayıldığı türden biriydi çünkü güverte tayfasına en düşük mesai ücretini öderken, canlarını çıkarıp onlardan en üst performansı alırdı– altında çalıştığını biliyordu. Çoğu otokrat gibi bu lostromo da yalnızdı, fiziksel bir uğraşıda bulunuyormuş gibi çok yoğun bir dikkatle okuyan fanatik bir okurdu. Çoğu denizci yemekte okuduklarından konuşup cılız kütüphanelerini genişletmek için kitap değiş tokuşu yaparken, lostromo kendi kitabını muşambayla kaplar ve yanına birisi yaklaşacak oldu mu kapağı alta gelecek şekilde çevirirdi. Bazıları bunların müstehcen kitaplar olduğunu farz ediyordu; diğerleri hep aynı kitabı okuduğu tahmininde bulunuyordu: İncil, Kuran, Tevrat veya belki üçü birden. Bu gizli kapaklı hâli Eddie'yi sinir ederdi. Zencilere karşı nazik olduğunu düşünürdü ama kendisinden daha düşük seviyedeki zencilere alışkındı. Ticaret gemilerindeki ırk karmaşası başta şok etkisi yapmıştı: Beyaz erkeklerin zencilerin, Güney Amerikalıların, hatta Çinlilerin altında çalışması yaygındı. Ama daha fazla eğitim aldığı belli olan bu lostromo sadece Eddie'den daha iyi konuşmuyordu. Aynı zamanda Eddie'ye, "İrlandalı mankafa" tabirini akla getiren bir küçümseyişle de bakıyordu.

Diğer eğitimli denizcilerin meydan okuması üstüne, Eddie

bir defasında cesaretini toplayıp lostromoya yaklaşmış ve –tamamen bastıramadığı alaycı bir sırıtışla– ne okuduğunu sormuştu. Lostromo kitabını kapatarak, tek kelime etmeden yürüyüp uzaklaşmıştı. Ondan sonra birbirlerine ters davrandılar. Lostromo Eddie'yi pas-geciktirici balık yağının, sonrasında geminin direkleri dahil her yerini boyamak zorunda olduğu kırmızı kurşunlu boyanın ve ardından savaş gemisi grisinin kokusundan başı dönene dek çeşitli angaryalara, normalde güverte tayfasının yapması gereken işlere boğdu. Sert rüzgârlarda Eddie öne arkaya savruluyor, nafile yere kendi intikamını planlıyordu.

"İçimde bir his var lostromo," dedi şimdi, hâlâ tıkalı olan merdivenden aşağı inmenin yolunu ararken gittikçe artan bir öfkeyle, "benim senden emir almam gerektiğini düşünüyorsun sanki."

"Böyle bir şeyi teklif etmeyi aklımdan bile geçirmem," diye karşı çıktı lostromo, "her ne kadar daha bir sefer öncesinden bunun kesinlikle böyle olduğunu bildiğim hâlde."

"Eh, artık böyle bir durum yok. Bir daha da olmayacak, tabii şu burnunu hiç kaldırmadığın kitaplardan biri üçüncü zabitlik sınavına hazırlık için değilse."

Çanlarla davullar arasında bir yerden geliyormuş gibi çıkan bir kahkaha koyuverdi lostromo. "Saygısızlık etmek istemem ama *Üçüncü,*" dedi kıkır kıkır, "palamar lombarı olmak gibi bir amaç besleseydim, çok uzun zaman önce kendi kıçımı kurtarırdım."

Eddie bir avantajın kokusunu aldı. Lostromo istediği kadar racon kesip şişinebilirdi ama Eddie herhangi bir Amerikan ticaret gemisinde hiç zenci bir zabite rastlamamıştı ve lostromonun da rastladığından şüpheliydi. Görünüşe göre ikisi de aynı anda bunu düşündü. "Peki o zaman," dedi Eddie manalı manalı. "Birbirimizi anladık sanırım."

"Birbirimizi asla anlayamayız," dedi lostromo nefretle tüküürüp. Eddie'yi gerilemeye zorlayarak merdivenden çıkmaya

devam etti. Eddie dalavereyle kazanmış gibi hissediyordu – bu kaybetmekten de kötüydü. Gerisingeri güverteye çıktı, lostromo omuz atıp yanından geçti.

Eddie nihayet dümen motoru dairesine indiğinde, hiçbir yerde çamaşır falan görmedi.

Daha sonra, gemi mutfağının arkasındaki bir kapıdan geçip makine dairesine indi. Boruların, iskelelerin, ızgaraların, havalandırmaların oluşturduğu bir karmaşanın içinden aşağı, geminin içindeki dar geçitlere gitti; gerçi pervaneyi döndüren üç dev piston hareketsizdi.

Eddie'nin güverte altındaki mevkidaşı olan üçüncü makinistin, ismiyle tezat oluşturan bir aksanı vardı. "O'Hillsky mi?" diye sordu Eddie şüpheyle. "İrlandalı mısın?"

Makinist güldü. "Polonyalı. O–C–H–Y–L–S–K–I." Halihazırda çok sıcak olan makine dairesinde pek alışılmadık biçimde pipo içiyordu. "Söylentiyi duydun mu?" dedi Ochylski. "Rusya."

Eddie, uçak sandıklarının üstündeki Kiril harflerini hatırladı. "Coğrafi bakımdan çok mantıksız."

Üçüncü makinist piposu ağzında kıkırdadı ve Eddie, hoşlanmaya başladığı soğuk Avrupalı mizahını fark etti. "Bir makine düşünemez," dedi Ochylski, "Savaş Dönemi Gemicilik İdaresi de bir makine."

"Murmansk mı?" diye sordu Eddie, bu isim dudaklarında tuhaf bir his bıraktı.

"Ancak bize kutup giysileri verirlerse. Böyle bir şey duydun mu?"

"Öğrenirim," dedi Eddie.

Sonraki sekiz gün boyunca, *Elizabeth Seaman* San Francisco kıyısı boyunca limandan limana gezdi ve yük almayı sürdür-

dü. Dört numaralı ambar boksit doluydu; bir numaralı ambarsa konservelerle ve küçük silah kutularıyla. Son durağı olan 45. Liman'da tanklar ve cipler tahta parçalarıyla kapatılmış ambar ağızlarının etrafına dizildi ve güverte yükü olarak sabitlendi, sonra da upuzun zincirlerle bir mapaya bağlandı. Altmış yaşlarında kültürlü bir Danimarkalı olan birinci zabit tüm bu işlere lostromo ve onun güverte tayfasıyla birlikte nezaret etti. Eddie'nin liman sorumlulukları muğlaktı ve lostromodan uzak durmaya çalıştı. Neyse ki zabitler ile tayfa yemeklerini ayrı ayrı yemekhanelerde yiyordu ama yemek aynıydı. Zabitlerin yemek yediği salonda beyaz masa örtüleri vardı. Eddie geceleri kamarasında yalnızken tekrarlanıp duran düşüncelerinden okuyarak sıyrılıyordu. En sevdiği kitaplar denizle ilgiliydi ve *Ölüm Gemisi*'nin* bir kopyasını nihayet eline geçirebilmişti; bu kitap Pearl Harbor'dan önce yabani ormanlara yaptığı gezilerde yanında olmuştu.

Elizabeth Seaman'ın limandaki son gecesinde Eddie heyecanlı, ürkek güverte stajyeri Roger'la miyar güvertedeydi. Makine dairesi stajyeri Stanley'le birlikte Roger da San Mateo'daki Ticaret Filosu Akademisi'ndeki üç aylık zabitlik eğitimini tamamlamıştı ve şimdi denizde geçirmesi gereken altı ayına başlıyordu. Stajyerler miyar güverteye, "Telsizci"de denen telsiz operatörünün yanına yerleştiler.

"Bizim Telsizci nasıl bir adam?" diye sordu Eddie. Telsiz operatörleri pek ortalıkta görünmezdi; ya telsiz kabininde olurlar ya da bir acil mesajın gelmesi hâlinde hemen uyanmak için yanındaki bir kamarada iğne üstünde uyurlardı.

"Epeyce küfrediyor," dedi Roger.

"Yakında bunu sen de yapacaksın."

Das Totenschiff: B. Traven takma adıyla bilinen yazarın romanı. İlk kez 1926'da Almanca, sonra 1934'te İngilizce olarak yayınlandı. Bürokratik otoriteye, milliyetçiliğe ve işçi emeğinin sömürülmesine sert eleştiriler içerir. Genellikle anarşist bir roman olarak tanımlanır. *–çn*

Stajyer güldü. Sıska ve gaga burunluydu, tam bir erkek olmasına az kalmıştı. "Annem bundan hoşlanmaz."

"Burada hiç anne yok."

Kısa bir duraksamanın ardından, "Bugün tuhaf bir şey gördüm," dedi Roger.

Kilerin kapısını açmış ve birinci zabit Farmingdale'i orada bir şeylerle meşgul hâlde bulmuştu. Roger yaklaşınca Farmingdale'in bir gri boya kutusunu bir turşu kavanozuna boşalttığını görmüştü; kavanozun ağzına yerleştirdiği bir ekmek somununa boyayı ip gibi akıtıyormuş. Ekmek boyanın ağdalı pigmentlerini çekiyor, böylece kavanozun dibinde bulanık bir sıvı damla damla birikiyormuş. Farmingdale, Roger'ın gözü önünde kavanozu dudaklarına götürüp sakin sakin içmiş.

"Sinirli görünüyordu," dedi Roger, "ama durmadı."

"Bir de midesini düşün."

"Denize açılabilecek mi?"

"Eğer öyle içebiliyorsa, buna alışkın demektir," dedi Eddie.

"Birinci zabit sarhoş olursa navigasyonu kim idare eder?"

"Ben," dedi Eddie, gerçi kendi navigasyon becerileri hâlâ pek gelişmemişti. Birinci zabitin, stajyerleri kendi sefilliğine tanık etmesi canını sıktı. "Ve sen de çocuk. Şu azimutun başına geç bakalım."

Alacakaranlık şehrin üstüne karamsarlıkla çöktü, elmas ışık iğneleri Telegraph Tepesi'nde nabız gibi atıyordu. Sis henüz çökmemişti.

"Frisco'yu kesinlikle özleyeceğim," dedi Roger.

"Ben de," dedi Eddie. "Gerçi görünüşe göre sadece denizciler Frisco diyor ona."

"San Francisco," dedi Roger, bu kelimeleri henüz tam kalınlaşmamış bir sesle telaffuz edip. "Canına yandığımın şehri."

Ertesi sabah altıda, 10 Ocak'ta, bağlı oldukları yerden avara ettiler ve o bölgeden bir kılavuz onları digavsing alanına götürdü; burada mayınları tetiklemesin diye *Elizabeth Seaman*'ın gövdesinin mıknatıslanması giderildi. Eddie bir yangın ve gemi tatbikatı yaptırdı, güvenlik prosedürleri açık biçimde üçüncü zabitin sorumluluğundaydı. Ama tatbikat yarım yamalak oldu; filikaları indirmek şöyle dursun, mataforaları bile savurmadılar. Kaptan Kittredge açılmak için acele ediyordu, lostromo ise kayıtsız görünüyordu – belki de amacı Eddie'nin yaptığı işi önemsizleştirmekti.

Golden Gate'i geçtiklerinde, kaptan varış yerlerini söyledi: Panama Kanalı. Bu da neredeyse kesin biçimde İran Körfezi demek oluyordu; yük oradan, muazzam Kızıl Ordusu Almanları püskürtmeye devam eden Rusya'ya karayoluyla götürülecekti. *Elizabeth Seaman*'a, ocakta geçeceği Kuzey Denizi'nde gerekli olacak kutup giysileri verilmemişti, bu gemideki herkesi çok rahatlattı. "Murmansk'tan iyidir" nakaratı o gecenin devamında iskele köprülerinde ve yemek masalarında tekrarlandı. Ama Eddie böyle bir rahatlık hissetmedi. Karayipler yeterince riskliydi ve gemi tatbikatının araya kaynatılmasına çok sinirlendi.

Ertesi sabah sekizde birinci güverte zabitinin nöbetini devraldığında, Eddie onu ikinci bir tatbikatın gerekli olduğuna ikna etti. O öğleden sonra, motorlar bekleme moduna alındı ve terk edilmiş gemi tatbikatı emri verildi: Genel alarm düdüğünün altı kısa çalışını bir uzun çalış izledi. Adamlar gemi güvertesine doğru gitmeye başlayınca, lostromo merdivenlerden yukarı fırlayıp Eddie'nin yanına gitti.

"*Üçüncü Zabit*," diye konuşmaya başladı, bu unvanı söylerken dudaklarını şaklatarak, "bir Japon denizaltısının California kıyısında bir ticaret gemisini batırmasının üstünden bir yıldan fazla zaman geçtiği gerçeğinden haberdar mısın?"

"Evet, lostromo."

"O zaman, denizdeki iki kısa gün için neden ikinci gemi tatbikatımızı yaptığımızı açıklayabilir misin?"

"İlki tam olmadı. Bu da tam olmazsa, yarın bir tane daha yapacağım."

"Bunun hoşuna gideceğini gayet iyi görebiliyorum," dedi lostromo gittikçe artan izleyici kitlesine sahte sahte gülümseyerek – düdükler tüm işçileri geminin güvertesinde toplamıştı. "Ne de olsa güvenlik tatbikatları yeni mevkiinde sana eğlenmek için nadir bir fırsat sunuyor!"

"Bu sana öyle mi görünüyor? Eğlenmek mi?"

"Herkes başka başka eğlenir," dedi lostromo.

Eddie etrafını saran yüzlerde alaycı sırıtış fark etti, bir kahkaha dalgasının başlamak üzere olduğunu hissetti. Birinci zabit ile kaptan yakınlarda dikiliyordu. Şimdi araya girecek olurlarsa, Eddie otoritesini bir daha asla yeniden kazanamazdı.

"Bu tatbikata katılmaya karşı mı geliyorsun lostromo?" diye sordu sertçe, başlaması gereken yere geç vardığını anladı.

"Karşı gelmek aklımın ucundan geçmez!" diye itiraz etti lostromo. "Aksine, ben senin elinde bir oyuncağım, *Üçüncü* – hepimiz öyleyiz. Lütfen, bize yapılması gerekenleri söyle!"

Bu kinayeyi duymazdan gelip işine devam etmek için Eddie'nin tüm gücüyle kendine hâkim olması gerekti. Bu adam içinde, kaşıntısına neredeyse dayanamadığı bir kışkırtıcılık uyandırıyordu. En azından bu sefer filikaların dördü de indirilip başarıyla yüklendi. Eddie her hafta, kuralların tam da şart koştuğu gibi bir gemi tatbikatı yapmaya karar verdi, bu onu lostromoyla gırtlak gırtlağa getirse bile. Öyle de olmasını umut ediyordu.

Panama'dan çıkışlarının birinci, yolculuklarının onuncu gününde, *Elizabeth Seaman*'ın çağrı numaraları bir telsiz mesajında yer aldı – bu son derece sıradışı bir olaydı. Telsizci kod çizelge-

leriyle mesajı deşifre etti ve daktilo edilmiş sonucu kaptan köşküne getirdi. Sonuç olarak kanaldan geçmeyip güneye devam edecekler, Horn Burnu'nu dönüp Güney Atlantik'ten geçerek Cape Town'a, Güney Afrika'ya gideceklerdi: Kırk gün civarı sürecek bir yolculuktu. Kaptan Kittredge, daha kısa sürede gidebileceklerine emindi.

Kanalın her iki ucunda gezinen pazarcı kayıklarından Panama romu alamadıkları için büyük bir hayal kırıklığı oluştu ama bu, uzun deniz yolculuklarına has tekdüzelik içinde kısa sürede kaybolup gitti. Başta buna herkes direndi; sıkılmış, bozguna uğramış, huzursuzdular. Ama birkaç gün içinde, huzur bir nefes gibi gemiyi ele geçirdi – birkaç hafta boyunca her şeyin böyle olduğunu ya da olacağını bilmekten kaynaklanan iç rahatlaması. Adamlar iç kıyan ıslıklardan ya da camadan düğümü kemerler yapmaktan ibaret deniz projelerine başladılar. San Francisco'dan ayrılmanın on sekizinci gününde Farmingdale, kenevirden iki oyuncak bebek yapacak kadar ellerinin titremesine hâkim olmayı başardı. O gece Eddie'nin sekiz-on iki nöbetini devralırken, Eddie yaptığı bebekleri övdü ve bunları yapmayı nereden öğrendiğini sordu.

"Bir deniz kurdundan," dedi Farmingdale. "Beş yüz altmış tane yaptı, düşünebiliyor musun? Onları Rincon Annex'teki bir depoda saklıyor."

Deniz kurtları, gençliklerinde ahşap gemilerle denize açılmış adamlardı – denize açılmış, başka bir deyişle, "denize açılma"nın gerçekten *denize açılmak* anlamına geldiği zamanlarda. "Hâlâ buralarda mı?" diye sordu Eddie.

"Şimdi düşününce, onu son görüşümden bu yana birkaç yıl geçmiş," dedi ikinci zabit.

"Ortadan kayboluyorlar," dedi Eddie. "Deniz kurtları."

Beş yıl önce, çoğu gemide onlardan bir iki tane bulunurdu – ceplerinde balmumu, iğne ve sicimle. Eddie, Savaş Dönemi Gemicilik İdaresi'nin onları ıskartaya ayırdığından şüphelendi.

"Burada bir tane var," dedi Farmingdale. "Pugh, üçüncü aşçı."

"İşte bu iyi şans demek!"

Farmingdale başını belli belirsiz sallayacak gibi oldu. Ayıkken bile mesafeli ve anlaşılması güçtü; Eddie ondan hoşlanamıyordu. Ama *Elizabeth Seaman*'de bir deniz kurdunun olması son derece rahatlatıcıydı. "Ahşap gemilerdeki demir adamlar,"* denirdi onlara, Kittredge, Farmingdale ve Eddie'nin kendisi gibi bugünün demir gemilerdeki ahşap adamlarına karşılık olarak. Deniz kurtlarının bir yaradılış efsanesinde payı vardı, lisan dahil her şeyin kökü olmaya yakındılar. Eddie, kendi konuşmasının denizden ne kadar etkilendiğini hiç fark etmemişti, "alabora olmak"tan "yol yordam bilme"ye, "söylenene ayma"ya, "beleşçi"ye, "karın ağrısı"na, "omurgayı çevirme"ye, "faça etme"ye, "rotadan çıkma"ya, "palamarı çizme"ye, "acı son"a veya bir zincirin en son halkasına dek. Bu ifadeleri uygun yerlerde kullanmak, kendisini temel bir şeye yakın hissetmesini sağlıyordu – daha derin bir gerçeğin, neredeyse karadayken bile hissettiğine inandığı ana hatlarına. Denizde olmak Eddie'yi gerçeğe daha fazla yaklaştırmıştı. Deniz kurtları ise bundan bile yakındı.

Farmingdale'i köprüde bırakıp nöbetinin notlarını seyir defterine işledi: Serin bir esintiyle ve mutedil bir deniz üstünde hızları 170'di. "Gece yemeği" olan soğuk etli sandviç ve kahve için zabit salonuna uğradı, sonra bir fincana Telsizci için süt koydu; telsiz operatörünün metal bacak desteği (çocuk felci olduğunu tahmin etti Eddie) merdivenlerde ona sıkıntı veriyordu. Eddie, kamarasındaki yalnızlığı ertelemenin bir yolu olarak nöbetinden sonra Telsizci'yi ziyaret etmeyi alışkanlık hâline getirmişti.

"Ne kadar nazik bir herifçioğlusun Üçüncü," dedi Telsizci, süt fincanını alıp.

---

* Eskiden balıkçılara, motor vb. kolaylaştırıcı unsurların olmadığı bir zamanda yaptıkları işin zorluğunu anlatmak için "Ahşap teknelerdeki demir adamlar" denirdi. –*çn*

Eddie sigaralarını yakmadan önce karartma perdelerinin tamamen çekili olup olmadığını kontrol etti. Telsizcinin yaşı elliye yakındı, ufak tefek ve zayıftı, düşük gözkapakları yüzünden kirpikleri görünmezdi. "Ben kısmen semenderim – kuyruğum düşer ve sonra gerisingeri çıkar," demişti Eddie'ye belli belirsiz İrlandalı aksanıyla. Eşcinseldi – Eddie nasıl olduğunu bilmese de bunun farkındaydı. Telsizci New Orleans'ta büyümüş ve yirmilerindeyken denize açılmıştı. İçki karşıtıydı, bir İrlandalı için bu alışılmadık bir şeydi. "Ah, ama bu şeyin hayalini kuruyorum," dedi, peş peşe şehvetli yudumlarla gövdeye indirmeden önce süt fincanına bakarak. "Afyon bağımlısının bir pipo için yapacağı gibi, bir fincan süt için kırık camların üstünden sürüne sürüne geçebilirim."

"Afyonu daha fazla sevebilirsin."

Telsizci alaycı alaycı güldü. "Bu boktan bacağı sürükleyip durarak yemeye, uykuya, sigaraya ihtiyaç duymak yeterince kötü. Öyle bir alışkanlığı kaldıramam."

"Afyon içilen mekânlarda sakatlar görmüşlüğüm var."

"Görmüşsündür tabii – sakat olduklarını unutmaya çalışıyorlardır! Akıllılar için durum böyle – siktirik bacağında bir protez ve sırtında siktirik bir kambur var, sen de aslında tek yaptığın kafanı bacaklarının arasına gömmek iken lanet olası sorununu çözdüğünü sanıyorsun."

Telsizci sütün son damlalarını toplamak için fincanı çalkalarken, Eddie bir duygudaşlık hissetti. Hiçbir yakışıklılık ya da servet ya da fiziksel dayanıklılık olmaksızın bir sapkın *ve* bir sakat olmak – Telsizci böyle bir hayata nasıl katlanabiliyordu? Yine de katlanmaktan daha fazlasına sahipti; hep çok neşeliydi.

"Annen seni mutlaka çok sevmiş olmalı Telsizci," dedi Eddie.

"Durup dururken sana bunu söyleten de ne?"

"Sadece bir his."

"Eh, o hislerini alıp bir tarafına soksan iyi edersin. Annem mahallenin bir numaralı ayyaşıydı. Bir defasında bana iyi gece-

ler öpücüğü vermeye çalışırken yatağıma kustu! Yüce İsa aşkına, domuzun tekiydi, benim annem tam bir domuzdu."

"Kötü şans getirir," dedi Eddie. "Annen hakkında böyle konuşmak."

"Kötü şans, öyle bir annenin *olmasıdır*," dedi Telsizci. "Onunla yaşamak mümkün değildi. Babamın onu bir bakımevine yatırması gerekti. Ama çok tatlı bir kardeşim vardı. Lily. Bana küçük hindibam derdi – sakın ola güleyim deme, yoksa seni duvara mıhlarım pislik." Ama Telsizci gülüyordu – hep gülüyordu. Sadece MTGY'ler, müttefik ticaret gemileri için yayınlar susturuyordu onu. Her gün Greenwich saatine göre ayarlanan vakitte yapılıyordu bunlar – telsiz saatinin üstündeki ikinci akrep bu iş içindi. Telsizci 0300'da alıcıyı beş yüz kilosiklden daha yüksek bir frekansa ayarlıyor ve kulaklıklarından *Elizabeth Seaman*'ın çağrı numaralarını dinlemeye koyuluyordu. Çünkü müttefik ticaret gemileri telsiz susmasını sürdürürken, Telsizci'nin tüm işi dinlemekti. Tamamen hareketsiz duruyor, kendisi veya belki de metal bacak protezi radyo yayını alan bir enstrümanmış gibi bedeni alıcıya doğru eğiliyordu.

Eddie onu orada bırakıp boş fincanı mutfağa götürdü. Yatmaya hâlâ gönülsüzdü, kamarasının kapısı önünde durdu. Sakin bir geceydi; denizin yer değiştiren noktaları üstünde binlerce güve gibi titreşip duran ay ışığını bulutlar boğuyordu. Geminin süzülüşü, karanın sert dik başlılığından hoşnutluk verici, rahatlatıcı bir nefes molası sunuyordu. Eddie, San Francisco'dan Honolulu ve Manila üzerinden Çin'e, Endonezya'ya ve Burma'ya yaptığı o yabani orman gezileri yıllarında ayakta kalmasını sağlayan o yararsız farkındalığı daha yakından hissetti. Şangay limanının yukarısında, gölgeli sokaklarda, duvarla çevrelenmiş bahçelerin dışında günlük yaşamın seslerini dinlemişti: Ağlayan bebekler, takırdayan çömlekler. Ara sıra bir açık kapıdan, bir kadının büzülmüş ayakları üstünde bir flamingonun kaskatı, tereddütlü edasıyla yürümesi gözüne çarpardı.

Dünyanın gizemleri. Gerçek olduklarına asla inanmamıştı. Bunların sadece hayırsever hanımların yüksek sesle okuduğu kitaplarda olduğunu sanırdı.

Sonunda kamarasına döndü. Ranza arkadaşlarının ağırlığı olmayınca, palamarları çözülmüş gibi hissetti. Sebepsiz yere masasının çekmecesini açıp da ilk gününde sözleşmeleri imzaladıktan sonra oraya koyduğu zarfı görünce şaşırdı. Aklından çıkmıştı. Ingrid'i unutmuştu – artık yüzünü güçbela gözünde canlandırabiliyordu. Uzak şeyler önce teoriye, sonra hayale dönüşür, ardından hayal etmesi de güçleşirdi. Var olmayı bırakırlardı.

Şimdi, yatağının yanındaki küçük ışıkta Eddie mektubu açtı – denizde geçirdiği beş yılı aşkın sürede ilk mektubuydu bu.

Sevgili Edward, diye yazılmıştı hissiz bir el yazısıyla, *Hava güzel, günlerce süren sisin ardından biraz gün ışığı iyi geldi. Öğrencilerim baharlık sebze bahçelerini ekiyor ama cesaretleri kırılacak diye endişeleniyorum. Savaş pek çok şeyi değiştirdi, ama bitkilerin büyümek için hâlâ güneş ışığına ihtiyacı olduğuna inanıyorum! Çocuklar ve ben, senden sık sık, sevgiyle bahsediyoruz. Onları yeniden Playland'a götürmeyi teklif ettim ama istemediler. Seni bekliyorlar.*

Üslup ölçülü, hatta yavandı ama bu kelimelerin Eddie üstündeki etkisi elektrik çarpması gibi oldu. Ingrid'i ilk kez Foster's Cafeteria'da görüşünü hatırladı: İki oğlu için tek bir dilim turta alan mavi fularlı bir kadın; oğlanlar turtayı kendilerinden geçmiş hâlde, hiç kavga etmeden paylaşmıştı. Eddie ona saati sormuştu. Görünüşe göre kadın Alman'dı – bir kurulun önünde Hitler'i ve anayurdunu kınayarak işini güçbela elinde tutabilmişti. Üçüncü bir çocuk, bebekliğinde ölmüş bir kız daha vardı. Yedi ve sekiz yaşlarında olan Stephan ile Fritz, kardeşlerinden geçen hafta kaybolmuş gibi bahsediyordu. "Helen bebek," diyorlardı ona ve her yemekten önce onun için dua ediyorlardı. Babaları yakın zamanda, bir fabrika kazasında ölmüştü ama onun lafı pek geçmiyordu. Hatırladıkları Helen bebekti.

Playland'de Eddi'yle küçük oğlanlar ahşap kaydıraklardan aşağı patates çuvalları içinde kaymış, tahtaya sürten bir diz ya da dirsekte yanıklar oluşmuştu. Eğlence evinin zemini delik deşikti, bu deliklerden dolan hava akımlarının (bilmişin biri yapıyordu bunları) kızların eteklerini kaldırması bekleniyordu. Ingrid bu akımlardan dehşete düşüyor, Eddie'ye sıkı sıkı tutunup gülüyordu.

Tramvayla dönerlerken, Eddie çocuklar sabit dursun diye her bir elini birinin göğsüne koydu. Parmakları altında fare yavruları gibi kıvıl kıvıl olan kalplerinin uyandırdığı his onu ürküttü.

Onlar hâlâ oradaydı, Ingrid ile oğulları. Onu düşünüyorlardı – onu bekliyorlardı. Eddie bu gerçeği bedeninde, dünyanın bir katmanının altüst oluşu gibi hissetti. Hepsi hâlâ oradaydı, ardında bıraktığı her şey. Ortadan kaybolması sadece bir hileyle mümkündü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eddie uykulu uykulu yatağına uzandı. Şili'den çıkıp Kükreyen Kırklar* rüzgârlarına girmişlerdi ve *Elizabeth Seaman* ağır ağır ilerliyordu. Belki Eddie'nin içinde o eski aşina ritmi uyandıran şey de bu hareketti: Zıplayan bir top gibi küçük, ısrarcı bir zıtlık.

"Gangsterler gerçekten var mı?"

"Filmler onları uydurmuyor."

"Jimmy Cagney'ye mi benziyorlar?"

"Jimmy Cagney, Jimmy Cagney'ye benzemiyor. O annenden kısadır."

"Senin arkadaşın mı?"

"Tokalaşmışlığım var."

"O gangstere benziyor mu?"

"Film yıldızına benziyor."

"Bir gangsteri nasıl tanırsın?"

"Genelde içeri girdiği zaman oda biraz sessizleşir."

"Korkarlar mı?"

"Korkmazlarsa onlara pek de gangster denmez."

"Korkmayı sevmiyorum."

"Güzel. Yalakalık yapmazsın öyleyse."

* Güney Yarıküre'nin 50. ve 40. enlemleri arasında görülen güçlü rüzgârlar. *—çn*

"Sen yalakalık yapıyor musun?"

"Beni yalakalık yaparken gördün mü?"

"Onlarla konuşuyor musun?"

"Merhaba diyorum. Bazılarını çok eskiden tanıyorum."

"Hiç onların tarafında oldun mu?"

"Başka bir seçeneğim varsa olmadım."

Kızın küçük sıcak eli adamın elinin içine kaydı. O el hep oradaydı, gediğini bulan küçük bir balık gibi.

"Bay Dunellen'ı görecek miyiz?"

"Ondan bahsetmen tuhaf tatlım."

"Bana karamel vermişti."

"Bay Dunellen tatlıya düşkün. Senin gibi."

"O senin abin."

"Bir anlamda."

"Sen onu dalgalardan kurtardın."

"Doğru."

"Teşekkür etti mi?"

"Kelimelerle pek etmedi. Ama minnettar."

"Bu yüzden mi bana karamel verdi?"

"Tamamen böyle olabilir tatlım."

"Sana karamel verdi mi?"

"Hayır. Ama ben senin kadar tatlı düşkünü değilim."

Anna, yıllardır görmediği Eddie'yi hatırladı yeniden: Sesi, çabuk çabuk konuşma biçimi, onun eli içindeki kendi küçük elinin yarattığı his. Onu elinden tutup hatırasının koridorlarından geçirerek eski yaşamının dikkatle saklandığı odaya sokmuştu. İçeride her şeyin bıraktığı gibi olduğunu gördü.

Pazar ayini. Lydia ağlamaya başladı: Bir bebekten beklenmeyecek kadar gürültülü ve daha yürek parçalayıcı, boğuk bir ses. Bebek değildi, üç yaşındaydı – hastalığının az çok gizli kaldığı bebek arabasına ancak sığıyordu. Agnes onu sakinleştirmek için kucağına aldı, eğri büğrü bedeni kalabalık kilisede gözler önüne serildi. Eddie utançtan, küt bir cisimle kafatasına

darbe yemiş gibi oldu; dengesini bulmak için önlerindeki sıraya tutundu. Lydia hıçkırıp inlemeyi sürdürdü; Rahip'i duymak mümkün değildi. Erkekler suratlarını buruşturup hiçbir terslik yokmuş gibi yaparken, kilisedeki iki kadından biri bebek arabasını iterek, diğeri Lydia'nın sağa sola savrulan bacaklarını tutarak Agnes'e yardım etti. Anna peşlerinden gitmeye kalktı ama Eddie onun elini sıkı sıkı tuttu. Etrafında ani bir tuhaf kopuş hissetti, zihninde bir şeyler kırılıvermişti sanki. Gözlerini rahibe kilitlese de sadece tekdüze bir ses duydu.

Ayinden sonra bir grup adam, Owney Madden'in Batı Yirmi Altıncı Cadde'deki bisküvi fabrikasında herkesin gözü önünde yaptığı iğrenç birasını tatmak üzere birinin evine gitti. Eddie de sadece bir dakika kalma niyetiyle gruba katıldı. Kilisedeki kötü his hâlâ içindeydi; Agnes'in yanına dönmeden önce ondan kurtulmak istiyordu. Madden'in No. 1'ini içmenin eğlencesi –Tanrı biliyor ya– tattan değil, *neyin* tadı olduğunu saptamaya çalışmaktan geliyordu: Talaş mı? Islak gazete mi? Owney'in beslediği o meşhur güvercinler mi? Çocuklar sokakta kartopu oynuyor, ara sıra yoldan geçen bir otomobilin önünden kenara çekiliyordu. Eddie, çocukların altısı içinden Anna'nın bir kar yığınının arkasından oğlanların üstüne atılmasını pencereden izledi. Onu seyretmek Eddie'ye iyi geldi. *Bir sağlıklı çocuğum var,* diye düşündü, *şükürler olsun Tanrım. Şükürler olsun Tanrım.*

Hell's Kitchen'dan geçerek acele acele eve yürürlerken, kışın erken çöken alacakaranlığı kar yığınlarına sızmıştı. Eddie bira yüzünden biraz sallanıyordu. Niyetlendiğinden daha geç olmuştu; Agnes'in işe gitmek için acele etmesi gerekecekti. The Follies, Wall Street'in çöküşünden beri tatildeydi ama Bay Z. onun başka bir gösteride işe başlamasını ayarlamıştı.

"Biraz daha dışarıda oynamak istiyorum," dedi Anna ona takırdayan dişleri arasından.

"Islandın ve üşüyorsun. Elimi tut."

"Tutmayacağım." Ama tuttu; önce ıslak eldiveni içindeki bir şeyi öbür eline geçirdi.

"Onun ne olduğunu sorabilir miyim?"

Kız ona iyice sıkılmış, içinde çerçöp ve gübre parçaları görülen bir kartopu gösterdi. "Onu saklayacağım," dedi.

"Kar içeride erir. Biliyorsun bunu."

"Buz kutusunda."

"Hepimizi tifo edeceksin. Onu binanın kapısında bırak."

"Birisi alabilir!"

"Hiç sanmıyorum tatlım."

Agnes'in öfkesine ve Lydia'nın ağlamalarına kendini hazırlayıp dairenin kapısını açtı. Ama onu huzurlu bir manzara bekliyordu: Lydia kanepede yatıyordu, saçları ıslaktı. Anna hızlı hızlı kardeşinin yanına gitti. Mutfak lavabosu su doluydu.

"Banyo yapması gerekiyordu sadece," dedi Agnes, bitkin ve solgundu. Eddie kızın ağlamasının ne kadar sürdüğünü merak etti.

"Onu yalnız yıkamışsın," dedi. "Özür dilerim."

Agnes lavaboda kalan suyu kullanarak alelacele yıkandı. Eddie kanepeye eğilip Lydia'yı yumuşacık yanağından öptü. Kilisede içinde kırılan şey her neyse, o an için iyileşmiş göründü.

Kızlar uyuyunca ön verandada oturdu –Hell's Kitchen semtinde bir zemin kat dairede oturuyorlardı– ve soğuğa aldırmadan sigara içti. Yumru ayaklı, Mongolizmi olan, kıt akıllı ve topal çocuklar olduğunu duymuştu; pencerelerden düşen, atların ezdiği, Hudson Nehri'ndeki limanlardan suya dalıp aşağıdaki kütlelere çarparak kafasını patlatan çocuklar. Neden bu daha kötüydü? Nedenini açıklayamıyordu. Lydia'daki güzellik ve çarpıklık karışımı, kendisinin attığı bazı vahim yanlış adımlar olduğunu gösteriyordu. Kızı olması gerektiği gibi değildi, hiç alakası yoktu ve aslında olabileceği şeyin gölgesi, kınayan bir ikiz gibi hep üstüne yapışık kalacaktı. Eddie yalnız olduğunda genellikle doktorun doğumhaneden çıkıp ilk yanına geldiği ânı

hatırlardı: O karanlık ifade, uzatılan bir sigara, bebeğin –oğlan olmasını ummuştu– öldüğünden korkması. Şimdiyse bunu kafasında yeniden canlandırırken, doktor o gün ona tam da duymaktan çok korktuğu haberi getiriyordu: *Çok çok üzgünüm. Bebeğiniz ölü doğdu.* Ve Eddie bir an kendini, bu değişimle yeniden kurulmuş bir yaşamın içinde buluverirdi: California'ya taşınırlardı, orada her şey muhtemelen daha iyi olurdu! Agnes yeniden onu yatakta tüylü yelpazelerle kızdıran ve sigaralarını patates püresi yığınlarına bastırıp söndüren, evlendiği o tembel tilki olurdu. Ama Eddie yaşamının acı gerçekleri üstüne yığılınca bu hayal dalgasının bedelini misliyle ödedi. Taşınma yoktu, değişim yoktu, bunun sonu yoktu.

Kızlara bakmak ve sobaya biraz daha kömür atmak için içeri girdi. Lydia mutfaktaki bir beşikte uyuyordu, en sıcak yer orasıydı. Onun için nefes alıp vermek bile bir çileydi. *Al... ver. Al... ver.* Solukları arasındaki duraklama normalde olması gerekenden daha uzun gibiydi, nefes vermeyi başardıktan sonra yenisine başlamak için enerji toplaması gerekiyordu âdeta. Eddie'nin ayin sırasında hissettiği o tuhaf kopuş hâli geri geldi, bunun hissizleştiren uzaklığı yaşadığı çaresizliğe bir rahatlama getiriyordu. O gözlemciden başka bir şey değildi, bir yastık alıp uyuyan kızının yüzüne hafifçe bastıran bir adamı izliyordu. Bu yeni ağırlıkla mücadele etmeye çalışırken kızın nefesleri yavaşlıyordu. Eddie yastığı bastıran adamı izledi. Çocuğun küçük göğüs kemikleri kasılıp geceliğinin yakası üstüne çıkmaya çabalıyordu. Yüzünü çevirmeye çabalarken başı hareket etmeye başladı. Adam daha sert bastırdı. Eddie, kızın hava alabilmek gösterdiği çılgınca çabadan hayrete düştü. Asla yürüyemeyecek, asla konuşamayacaktı ama hâlâ yaşama tutunuyordu – onun için savaşıyordu. Bu içgüdüsünün yabaniliği, çarpılan bir kapının güçlü sesiyle birlikte Eddie'yi kendine getirdi. Yastığı atıp Lydia'yı beşikten kucağına aldı. Bağıra çağıra ağlamak istedi ama bu kızı korkuturdu, o yüzden onun küçücük yüzünü öptü,

çocuğun gözleri kırpışarak açılıp ona gülümseyene dek gözyaşlarıyla ıslattı. Usul usul ağlayarak ona sarıldı ve sallayıp yeniden uyuttu. Kafasının içinde kendini bir damdan aşağı ya da bir tramvayın tekerlekleri altına atıyordu – hak ettiği, hatta arzuladığı cezalar. İntihar bir korkağın seçimiydi, diğeri kadar büyük bir günahtı, yine de hayalini kurmak coşkulu bir şeydi. Bunlara mâni olamıyordu.

Agnes o gece geç saatte eve döndüğünde, Eddie'ye baktı ve ölüm meleğinin bir kanadının hafifçe değdiğini hissetmiş gibi beşiğe koştu. Eddie ona sakince artık evde Lydia'yla kalamayacağını söyledi. Bu Agnes'in dans ettiği son gösteriydi. Bay Z.'nin haftayı bitirmesi için yalvarmalarına rağmen asla dönmedi. Bir gecede çok sevdiği işini bıraktı – onu on bir yıl önce, on yedi yaşındayken New York'a getiren ve onları birleştiren işi. Eddie de hiçbir tasarrufu ya da beklentisi olmadan, gençliğinin heyecanlarını bulmak üzere Batı Yakası limanına yürüdü.

İşe alım amirinin kimin çalışacağına dair önceden belli tercihler yaptığı sabahki iş dağılımından sonra, çok sayıda talihsiz budala sigaralarını söndürdü ve kederli kederli kumarhanelerin, tefecilerin, uyuşturucu satıcılarının ve şans oyunlarının olduğu kalabalığa sürüklendi. Dunellen sayesinde Eddie sabah değilse de öğleden sonra yapılan işlerde kendine bir yer garantilemişti. Genellikle yoksullar kalabalığı içinde amaçsızca zaman geçirmeyi seçerdi: Polonyalılar ve İtalyanlar, Zenciler, hatta Amerikalılar veya burada doğmuş beyaz erkekler. Hazırda bekleyen cazibelerin çeşitliliği, ortak amaçlarını gizlerdi: Herhangi bir para kazanma şansı haksız yere engellenmiş adamlardan para koparmak. Ancak kimsenin istemediği işleri bulma ihtimali olan Zencilerin bu limanlara çıkıp gelmesi onu şaşırtıyordu: Ambarın derinliklerinde, bir dokunuşla kararan ve içleri ısıran örümcek kaynayan muzları indirmek mesela.

Eddie'nin, Dunellen'ın limanlarına yakın şans oyunlarının hepsinin hileli olduğunu anlaması uzun sürmedi: Şüpheli bir deste, hileli zar veya hatta –özellikle barbut olarak bilinen Afrika golfünde yaygın biçimde– kaybediyormuş gibi görünenin aslında geri kalanları soyup soğana çevirmek için iki-üç başka "kaybeden"le işbirliği yapması. Eddie'nin bunu fark edince yaşadığı şok, hâlâ sahip olduğunu fark etmediği bir idealizmin kanıtıydı. Bir tefeciden borç alan bir adam neye bulaştığını bilirdi ve uyuşturucu kullanan ya da maymuna dönene dek içen adamlar da yaşadıkları şeyi hak ediyordu. Ama evdeki karısına bir şeyler götürme umudunda talihini denemeyi seçen bir adam kazanma şansını hak ediyordu. Talih, gerçekleri yeniden düzenleyebilen tek şeydi. Hiçbir kapının olmadığı yerde bir kapı açabilirdi. Hileli bir oyun haksızlıktan daha kötüydü; kozmik bir müdahaleydi.

Eddie, Dunellen'ın oyunlarından uzak durmaları için Zencileri uyarmaya başladı. "Başka yerlerde daha adil oyunlar bulabilirsiniz," diyordu şifreli konuşarak ya da, "O salonda yabancılar kazanmaz." Daima baş döndürücü büyüklükte bir risk hissi yaratıyordu – sadece herhangi bir işinin olmasını temin eden Dunellen'ı değil, Dunellen'ın arkasındaki, tanımadığı adamları da. Eddie'nin huzursuz heyecanı, uyarılarının yol açtığı ihtiyatlı tepkileri açıklıyordu. "İstediğim yerde oynarım bence," demişti ona ve, "Kendimize bakabiliriz herhalde." Ama ara sıra uyardığı adamlar içeri girmektense kumardan uzak duruyordu. Böyle zamanlarda Eddie, bir can kurtarmış gibi sevinçten havalara uçardı.

Deniz taşımacılığı tamamen bittiğinde, 1932'de Dunellen'ın tam zamanlı uşağı oldu. Anna okuldan sonra ve hafta sonları yanına gelir, Eddie de Dunellen'ın "işleri" ile Hipodrom'a, Central Park hayvanat bahçesine, Castle Garden akvaryumuna gidişleri harmanlardı. Sadece Anna yanındayken gerçekten huzurlu hissediyordu. Kız onun gizli hazinesi, bozulmamış biricik saf neşe kaynağıydı.

"Bir iyilik yapmak için burada azıcık duracağız. Uslu durmanı istiyorum."

"Sen uslu duracak mısın?"

"Elimden geleni yapacağım tatlım."

"Uslu *durmazsak* kim kızar bize?"

"Göze batmamalıyız, hepsi bu."

"Ne iyiliği?"

"Bir adamdan diğerine selam götüreceğiz. Ama bu gizli bir selam."

Bu düşünce Anna'yı heyecanlandırdı. "Ben de gizli selam söylemek istiyorum!"

"Söyleyebilirsin. Bana bir öpücük verirsen, ben de annene senden bir öpücük veririm."

Anna bunu düşündü. "Ben Lydia'ya gizli bir öpücük vermek istiyorum."

"Lydia bunu anlayamaz tatlım."

"Evet, anlayabilir."

Araba bir trafik lambasında durunca, Anna babasının elini yıldız gibi açtığı ellerinin arasına aldı ve çok büyük bir sevecenlikle yanağını öptü. Eddie gözlerinde yanma hissetti.

"*Bu* öpücük," dedi Anna. "Bu, Lydia için."

Evde babasının öpücüğü iletmesini izledi. Eddie de bunu tam kızının söylediği gibi sevecenlikle yapmıştı. Ne de olsa o bir tahsildardı.

Eddie, yozlaşmanın sürekliliğini sağlayan rüşvetleri –hükümet görevlilerine, eyalet senatörlerine, polis şeflerine, rakip liman patronlarına ve tekrar tekrar farklı zamanlarda– taşıyarak ona katkı sağladığının farkındaydı. Yine de gözlemci duruşunu sürdürdü – aslında yaptığı şeyi yapmıyordu; onu izliyordu. Başarısızlık ve çaresizlik hislerini bastırabilmek için bu ayrım çok önemliydi – yaklaşan tramvay tekerinin azimli, çağıran görün-

tüsü. İzlediği rotalar gittikçe Dunellen'ın limanlarının ötesine, Dunny'nin ilgisi olsa da kontrolünün bulunmadığı kumarhanelere uzandı. Burada da sahtekârlık vardı ama ortalıkta üst düzeyden birisi varsa asla yapılmazdı. Bu da sahtekârlığın üsttekiler tarafından onaylanmadığı ama ev soymak gibi intihara benzer bir riske girmeden gelirlerini artırmak için satıcıların ve kumar oynatanların bir yan işi olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden, Eddie hangi üst düzey yetkiliye anlatması gerektiğini bilirse önüne geçilebilirdi.

Dunellen'ın ona verecek işi olmadığında, Eddie bazen sahtekârlığı ve onun içindeki çarpıklığı incelemek için sıradan bir oyuncu kılığına girerdi. Kendini bir dedektif gibi düşünürdü – tanıdığı tek kabadayılar olan yozlaşmış kuklalar değil de gerçek polis olarak. Hiçbir şeyi yazmazdı. Tüm sahtekârlık kafasının içindeydi: Kim; ne zaman; nasıl; ne kadar. Bu süre içinde, daha büyük bir yapı kendini gitgide belli etti – kimin kime ödeme yaptığını bilmek, bir anlamda her şeyi bilmekti. 1934'ün sonunda New York şehrindeki kumarın büyük kısmını tek bir adamın kontrol ettiği ortaya çıktı. Bu önemli şahsa uzanan kâr yolları, ancak teslimatları yapan ve alan bir kişinin izini sürmeye başlayabileceği dönemeçler ve keskin virajlar içeriyordu. Adamın arkasında hep bir adam vardı ve onun arkasında da başka bir adam – Tanrı'ya dek uzanıyor herhalde, diye düşündü Eddie.

Noel'den iki gün sonra, Eddie ayakkabılarını cilaladı, şapkasını fırçalayıp Agnes'in parça başı işler için sakladığı pırıl pırıl yeşil bir tüyle süsledi. Bu yüce yabancıya, West Forties'de eski bir yasadışı meyhane olan, içeri girer girmez Eddie'nin nostaljiye kapıldığı Nightlight'tan telefon etti. Artık *Önceleri* diye düşündüğü bir zamanda buraya Agnes, Brianne ve başka dansçılarla gelmiş olmalıydı.

Kapıdaki görevliye göre, patron orada değildi. Eddie bekleyeceğini söyledi, viski soda sipariş etti ve barda gümüş cep

saatini açtı. Hissettiği nostaljide kaybolmuştu; uydurma pejmürdeliğiyle mekânın da bunda rolü, katkısı vardı. Kumar oynandığını hissetti, kapıyı bulana dek etrafına bakındı, o kapıdan sahte incileri ve geçen yılın modası şapkalarıyla geçen erkeklerle kadınların oynadığı bahisleri tahmin etti. Nightlight'ın ticareti kumar değildi, orası kesindi. Başka bir şey vardı – görünüşte para kaybetmeyi içeren bir para kazanma yolu.

Yirmi dört dakika sonra başka bir adam gelip Eddie'ye patronu görmek isteyip istemediğini sordu. Eddie onun peşinden arkadaki bir odaya gitti; orada Dick Tracy çeneli bir herifin etrafını İtalyan haydutlar sarmıştı. Eddie şok oldu. Dunellen rıhtımların alanı dışında Kartel'le iş yapıyordu. Bu ancak hiçbir seçeneği olmadığını anlamına gelebilirdi.

Styles uşaklarını yolladı. Eddie onun masasının karşısında bir koltuğa oturunca, "Polis misiniz?" dedi.

Eddie başını sağa sola salladı. "Sorumlu bir vatandaşım."

Styles güldü. "Sizin için ne yapabilirim Bay Kerrigan?"

Eddie her bir kumar oyununda yaptığı keşifleri teker teker sıraladı: Yer, sahtekârlık yöntemi, yaklaşık kâr. Styles sessizce dinledi. Bir-iki kez araya girip, "O bizden biri değil," dese de çoğunlukla dinledi. Eddie lafını bitirince, "Bana bunu neden anlatıyorsunuz?" diye sordu.

"Yerinizde olsam bilmek isterdim."

"Ben elbette bilmek isterim. *Siz* ne istiyorsunuz?"

Eddie bu noktaya bu kadar çabuk varmayı beklemiyordu. Ne söylemesi –Styles'tan tam olarak ne istemesi– gerektiği konusunda kararsız kaldı.

"Size şu anda bir şey verebilirim," dedi Styles. "Aslına bakacak olursanız, her şeyi."

Zayıf noktasını arayarak Kerrigan'a baktı. Amacı para değildi, öyle olsa ötmeye başlamadan önce onu talep ederdi. Neydi o zaman? Bir İrlandalı için bu genelde içki olurdu ama Kerrigan'da ayyaş tipi yoktu. O eğri büğrü kollarla bacaklarda

öyle pek şiddet emaresi de yoktu, gerçi kendini savunmak için sıkı dövüşüyor olabilirdi. Kadınlar mı? İrlandalılar namuslu olmakla, pasaklı karılarına sadık kalmakla ünlüydü – belki çocuk üretim hattına dönüşmezden önceki sıska kızları hatırladıkları ya da sarhoş, kavgacı rahiplerinden korktukları için.

"Kızlar mı?" Kerrigan'ın suratını izliyor, yakaladığını anlayacağı o tetiklenme irkilmesini görmeyi bekliyordu. "Buralarda bol bol kızımız var."

"Çok güzel bir karım var Bay Styles."

"Benim de," dedi Dexter. "Şanslıyız."

Paraydı o zaman. Kerrigan'da hayal kırıklığı yaşamıştı; başta istese alabileceğinden daha azı olacaktı. "Bana verdiğiniz bilginin hakkı olacak ücret ne kadardır?"

Eddie düşüncelerini topladı, hoşnutsuzdu. "Gördüğüm kadarıyla," diye konuşmaya başladı, "şanslarını deneyen adamlar için işinizi daha iyi yönetebilir ve aynı zamanda daha temiz –yani, daha adil– tutabilirsiniz." Bu kulağa samimiyetsiz, hatta aptalca geldi. Styles'ın şaşkınlığını hissetti ama şaşırmanın Styles'ın hoşuna gittiğini de fark etti.

"Bay Kerrigan, benim hayırsever bir kurum işlettiğim gibi bir izleniminiz mi var?" diye sordu.

Eddie gülümsemekten kendini alamadı.

"Polis gibi düşünüyorsunuz," dedi Styles. "Neden onlara katılmıyorsunuz?"

"Yine de sizin için çalışıyor olurdum."

Eddie ancak o zaman buraya gelme amacının ne olduğunu anladı. İş istiyordu.

"Bazı adamlar benimle çalışmayı başına bela almak olarak görür," dedi Styles. "Zamanla değişiklik hoşlarına gitmez."

Eddie bunun, yaşadığı büyük çaresizlik yüzünden kendini öne atan ilk rıhtım İrlandalısı olmadığı anlamına geldiğini düşündü. "Bu da daha önce kimin için çalıştıklarına bağlı herhalde," dedi.

Styles arkasına yaslandı, onu iyice süzdü. Eddie de masanın öbür tarafındaki daha genç adam için aynısını yaptı: Hemen ardına sokuşturulmuş İtalyan ismi ile uyduruk bir isim, merak ve enerji etkisi yaratan kıpır kıpır bir tatminsizlik. Bunun altında da ağırlığını taşımaya yetecek derinlikte bir keder. Eddie gördüğü adamı takdir etti ve ondan hoşlandı. Gücünü tam da içinde bulunduğu hengâmenin dışında kalmaktan –ona meydan okumaktan– alan Dexter Styles'a yakınlık hissetti. Tamamen tercih meselesi olan bir bağlılık.

"Hakkınız var," dedi Styles. "Bahsettiğiniz o oyunları temizlemek istiyorum. Başka ne gibi sızıntıların olduğunu da öğrenmek istiyorum. Adamlarım görününce ortadan kaybolmak gibi bir huyları var."

"Bir bağımsız ombudsmana ihtiyacınız var," dedi Eddie. Bu, yıllar önce bir gazetede keşfettiği bir kelimeydi. O zamandan beri bunu kullanmanın fırsatını kollamıştı.

Styles gülümsedi, şaşkındı. "Peki o zaman: Ombudsman. Ama burada buluşamayız. Ya da birlikte görülemeyiz."

"Elbette."

"Aileni evime getir de daha fazla konuşalım. Çocukların var mı?"

"İki kızım var."

"Benim de bir kızım var. Birlikte oynayabilirler. Cumartesi uygun mu?"

Eddie Nightlight'tan çıktığında inceden bir yağmur yağıyordu ama keyfi o kadar yerindeydi ki neredeyse hiç fark etmedi. Beşinci Bulvar'da uzun adımlarla yürüdü, atılmış izmaritler arayan sokak çocuklarından başka kimse yoktu. Biraz sonra, Madison Meydanı'ndaki ordugâhtan geçti. Rutubetli havanın içinde açılan ateşler tıslayıp tüttü. Kahvenin ve konserve kutularındaki koyulaştırılmış sütün kokusunu aldı – hep dişlerini kamaştıran tatlı, metalik bir kokuydu. Bu koku normalde, Eddie ile açık havada kahve pişiren adamlar arasında sadece John

Dunellen'ın –o davul gibi şişmiş, kaprisli canavarın– durduğunu fark edip suratını buruşturmasına yol açardı.

Bir açıklık, bir çıkış yolu bulmuştu. Lydia sandalyesine kavuşacaktı. Hem belki, diye düşündü Eddie ağaçlarda pırıl pırıl parlayan küçücük yağmur kürelerinden büyülenmiş hâlde, belki kederinden öngöremediği biçimlerde kıza faydası da dokunurdu. Belki de Lydia sonunda kendi kendini iyileştirmeye başlardı.

Eddie ıslak, karanlık, esrik yürüyüşü boyunca asıl hedefini –insanlara Şans Meleği olan dürüst bir hedef kitle vermek– hiç düşünmedi. Tek hissettiği, kendini kurtarmış olmanın getirdiği büyük rahatlamaydı.

ALTINCI KISIM

Dalış

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dexter, Bay Q.'yla yaşadığı hayal kırıklığından sonra o ay içinde, pazar öğle yemeklerinin birinde kayınpederiyle özel konuşmaya boşu boşuna çabaladı. Bunu yapmanın güçlüğünün bir avantaj olduğu ortaya çıktı; Dexter her hafta önermek istediği şey konusunda daha kararlı oluyordu. Sonunda, bir avcılık kulübü danslı yemeğinde, ihtiyar adam yarım yamalak yenmiş dondurmalı pastaların saçıldığı bir masanın karşısından onun bakışlarını yakaladı ve şöyle dedi: "Biraz temiz hava alsam iyi olacak? Ya sen?"

Dexter puslu mum ışıkları arasından ayağa kalktı. Orkestra "White Christmas" parçasına başlamıştı, giysileri şubat ortası için tehlikeli kaçacak derecede incecikti ve fokstrot dansının usturuplu yapıldığını gözleme nöbetine ara vermekten memnun olacaktı. Tabatha ile Grady'yi izliyordu ama onların yerine sürekli gördüğü şey Booth Kimball'ın (oldukça ciddi biçimde, Boo Boo olarak bilinirdi) kollarındaki karısıydı; karısı genç bir kızken bu polo şampiyonuna âşıktı. Boo Boo Lady Bilmemkim'le evlenip Dexter ve Harriet evlendikten kısa bir süre sonra Londra'ya taşınmıştı. Şimdiyse, bu adamı on yıldan fazla zamandır görmemiş olan Dexter onu neredeyse tanıya-

mıyordu – Boo Boo'nun saçı kar beyazı olmuştu. Kokteyllerini içerlerken, "Ucuz kurtuldun şekerim," diye fısıldamıştı Harriet'a, çenesiyle Boo Boo'nun durduğu tarafı gösterip. Bunun üstüne Harriet kasvetli monoton bir sesle şöyle demişti: "Pippa geçen yıl kanserden öldü."

İhtiyar adam kadife karartma perdeleri arasından geçip bir kutup fırtınasına çıkan yolda önden gitti. Sert rüzgârın içinden, "Taze hava," dedi memnuniyetle. "İyi geldi." İnce ipek bir atkısı –kravattan hallice– ve melon şapkası vardı ama neredeyse gülünç biçimde güçlü kuvvetli olmasıyla meşhurdu. Dexter onun yaz ortası takım elbise içinde bile terlediğini hiç görmemişti. Hızlı hızlı, bıçak gibi yürüyor, birkaç santim daha uzun olmasına rağmen Dexter'ın yetişebilmek için olabildiğince uzun adımlar atmasını gerektiriyordu.

Eskimiş karın aya benzer kılıfı yürüyüş yollarını sarıp sarmalamıştı ama golf oyuncularına yardım edenlerin yürüdüğü patikalar büyük oranda açıktı. Bunların birinden kıyıya doğru yürüdüler, fasılalarla esen rüzgârın içinden Grady'nin üniforması içinde ne kadar iyi göründüğünü, gidişinin zavallı annesini ne kadar korkuttuğunu konuştular. Bu hafta sonu, denize açılmadan önceki son izniydi. Benzer sulardaki oralı üç diğer delikanlıyla –ikisi orduda, biri Sahil Güvenlik'te– birlikte, bu danslı yemek bir veda partisine dönüşmüştü. Cooper, oğlu için hissettiği korku yüzünden huzursuzdu ama Dexter, bir dünya savaşının bile Grady'nin yaydığı umudu yok etmeyeceğinden gayet emindi.

Crooked Koyu'na vardılar, denizin yeşilimsi donmuş bir uzantısı Long Plajı etrafında, Broad Kanalı'nı geçip bir hamle ederek, bataklığa benzer birkaç çıkıntı üstünde öylece kalakalmıştı. Dexter yürümeye devam etmeyi isterdi –konuşurken hareket hâlinde olmayı tercih ederdi– ama ihtiyar adam durdu.

"Mümkün olduğunca suya yakın olmayı severim, sen ne dersin?" dedi karanlığın içine doğru bakarak. "En güzel Melvil-

le söylemiş: 'Yalnız bir şey var erkekleri doyuran: karanın bittiği yer'* – ama böyle değildi, alıntıyı hatırlayamıyorum. Uçların peşine düşmek doğamızda var. Bir golf sahasında bile."

"Özellikle de o zaman," dedi Dexter ve ikisi de güldü. İkisinin de hiç saygı duymadığı şeyler arasında golf de vardı – Dexter'ın, ustalarının anne sütüyle özümsediği bir oyunu öğrenecek sabrı olmaması; ihtiyar adamın da bunu spor kılığına girmiş miskinlik olarak görmesi dolayısıyla.

Dexter burayı hatırladı: Çok uzun zaman önce Harriet'la evlenmek için izin istediği yerdi. O zaman mevsimlerden yazdı, ağaçlar yaprak yükleri yüzünden eğilmişti, çimleri taze biçilmiş yürüyüş yolları ona hep yeni basılmış parayı hatırlatan bir koku yayıyordu. Şimdiyse kapkara ufka bakarken, daha önceki o konuşmanın başka bir biçimini hatırladığını fark etti.

"Sizin dostlarınız ile benim dostlarımın, Bay Styles," demişti müstakbel kayınpederi ağustosböceklerinin gürültüsü arasından, "birbirlerinden pek hoşlanmayacaklarını söylemek yerinde olur sanırım."

Önemsizmiş gibi söylenmiş bu meşum ifade mizahla flört ediyor gibiydi ama Dexter onu olduğu gibi aldı. "Fazla ortak noktaları yok galiba efendim," dedi.

"Ah, her ne kadar kabul etmek hoşlarına gitmese de bence çok fazla ortak noktaları var. Ya da bu anlamda ortak bir dile sahipler."

Bu sıradışı söz Dexter'ı susturdu.

"Bu size tuhaf gelebilir Bay Styles, yani kimlerle arkadaşlık ettiğinizi pek umursamamam."

"Ben...bunu duyduğuma sevindim efendim."

"Harriet sana deli divane oluyor, benim için önemli olan bu.

---

* *Moby Dick*, Herman Melville, Çev: Sabahattin Eyuboğlu–Mina Urgan, YKY, 2. Baskı, Mart 2001, s. 46. Orijinali, "Nothing will content them but the extremest limit of the land" iken burada alıntıyı yapan karakter, "them" yerine erkekler anlamına gelen "men"i kullanıyor. –*çn*

Ve artık sen de Harriet'a ne kadar deli divane olduğunu dikkatle düşünmek zorundasın. Hayatında sadece o olacak. Benim sınırım bu Bay Styles. Dostlarınız değil, yaptığınız iş, namınız, geçmişiniz değil. Sadakat. Sizin bana vereceğiniz söz bu olacak."

"Söz veriyorum," dedi Dexter, bankacının halihazırda becermekte olduğu kızını becermeye devam etmeye ve bunu yasal biçimde yapmaya hevesli genç bir adamın ölçülü edasıyla.

"Kızımın mutlu olmasını istiyorum," dedi Bay Berringer, sakin bir onaylama havasıyla onu izleyerek. "Ve onun mutluluğunu dikkat ve özenle takip edeceğim."

"Anlıyorum efendim."

"Anlamıyorsun," dedi adam keyifli keyifli. "Anlayamazsın. Ama kendi iyiliğin için sözünü tutmanı yine de ümit ediyorum. Bir söz, hiçbir istisnanın olmaması demektir. Anlaşıldı mı?"

Anlamamıştı elbette. Ve sonra, anlamaya başladığında Dexter, kayınpederinin tam da bu vaatlerin suyu çıktığında yeterli koz kullanarak kurnazlıkla kendini deli gömleğinden kurtarmasına hayret etti. Houdini bundan iyisini yapamazdı: Kızı hamile bırakıldı ve aldırmayı reddetti. Arthur rıza göstermeseydi, kızı Dexter'la kaçacaktı: Tam bir rezalet. İhtiyar adam iyice köşeye sıkışmıştı, yine de avantajlı taraf kendisiymiş gibi pazarlığa oturdu – esrarengiz bir idrakle Dexter'ın sabıkalı olmakla birlikte sözünün eri bir adam olduğunu sezmişti. Monogami onun işkolunda hiç de egzotik bir şey değildi, yine de bir koro kızının kaymak kolları boynunu sarar sarmaz Dexter gözlerin üstünde olduğunu hissetti: Ayağı böyle mi kaydırılacaktı? Felaketin başlangıcı mıydı? Soğuk duştan daha fazla işe yaramıştı. Sonrasında kendini hep rahatlamış, hatta minnettar hissetti. Kadınlar, bir adamı menfaatinin zıddı yönde hareket etmeye yönlendirme konusunda uyuşturucu kadar beterdi. Üstelik Harriet onların hepsinden daha güzeldi.

Bir de trende yaşanan macera vardı. Yeniden hataya düşme-

me kararlılığını güçlendiren yegâne yanlış adımdı – zamansız ve yersiz.

Tam olarak iki hafta önce bu gece verdiği sözü ikinci kez bozmuşken, Dexter ihtiyar adamın onu buraya bu gerçekle yüzleştirmek için getirdiğini sandı. Ama nasıl bilebilirdi? George Porter hiçbir şey görmemişti. Hem George şüphelenmiş olsa bile Dexter'ın günahı kendininkinin yanında sönük kalırdı. Her neyse, doktor o geceden sonra Dexter'a yeniden samimi ve dostça davranmaya başlamıştı, aralarındaki erkeklere has bağ yeniden güçlenmişti.

Bu derin düşüncelerden sıyrılınca, ihtiyar adamın kendisini izlediğini gördü. "Son haftalarda çok dalgın görünüyorsun," dedi. "Kafandan neler geçtiğini merak ediyorum."

Dexter yutkundu. Gerçekten zina yapanlar bunu nasıl beceriyordu? Ama kafasında bir şeyler vardı elbette –yaşlı adamla bu konuyu konuşmak için bir aydır fırsat kolluyordu. İçi rahatlamıştı, konuşmaya başladı: "Bir değişikliğe ihtiyaç olduğunu düşünüyorum efendim."

"*Efendim* mi?"

Dexter kızardı. "Arthur."

"Ne tür bir değişiklik?"

"Mesleki."

"Halihazırda çok çeşitli alanlarda çalışıyorsun, öyle değil mi?"

"Bu doğru. Ama yanlış taraftayım."

Müzik buz gibi sert rüzgârın içinden uzaktaki bir pikap gibi cızırtılar çıkardı. Dünyanın sonunda duruyor da olabilirlerdi: Gri-siyah su ve buz manzarası.

"Senin işkolunda doğru ve yanlış göreceli terimlerdir, öyle değil mi?" diye sordu ihtiyar adam.

"Hep böyle söylerim."

Arthur ıslık çaldı. "Bir idealizm vakasıyla çıkagelmek için günün geç bir saati."

Dexter onun gülümsediğini işitti. "Görünüşe göre böyle bir salgın var," dedi.

"Savaş yüzünden. Pek çok yan faydasından biri."

"Geleceğin gerçek bir parçası olmak istiyorum," dedi Dexter. "Sırtından kan emen bir sülük değil."

İhtiyar adam uzun bir nefes aldı, iç çekmeye benziyordu. "Bütün hayatımızı yönlendiren seçimleri çok genç yaşta yapmak zorunda olmamız pek yazık."

"Eğer bunlar yanlış seçimlerse, o zaman yenilerini seçmemiz gerekir," dedi Dexter. "Geç kalınmış olsa bile."

Rüzgârın şiddetli saldırısı gözlerini sulandırdı ama ihtiyar adam şapkasını bile tutmadı. Esinti hafifleyince şöyle dedi: "İş yaptığın kişilere ve onların işlerine dair sınırlı bilgimle, taraf değiştirmenin kolay olmayacağını söyleyebilirim."

"Bu doğal biçimde gerçekleşiyor zaten," dedi Dexter. "Burada, Chicago'da, Florida'da yasal işlerim var. Her yerde dostlarım var."

"Buna şüphem yok. Sempatik bir adamsın. Ama işverenin bunun...doğal ayrışmanın farkında mı?"

Dexter'ın hatırlayabildiği kadarıyla bu, ihtiyar adamın Bay Q.'dan ilk kez doğrudan bahsedişiydi. Kısa süren hayret duygusu yerini çarpıcı bir karmaşaya bıraktı, uzlaşmaz dünyalar arasında aniden bir köprü belirmişti sanki. Onun tam olarak ihtiyaç duyduğu şey de bir köprüydü.

"Farkında olduğundan eminim," dedi Dexter. "Ama kesin bir adım atıp atmamak bana kalmış."

İhtiyar adam bu konuşmanın gittiği yeri anlamazdan gelmek için tedbirli davranıyordu – muhtemelen "mesleki" veya hatta "efendim" kelimesinden anlamıştı. Dexter cesaretini toplayıp nefes aldı. "Düşündüm de," dedi, boğazında bir balon gibi yükselen başka bir "efendim" kelimesini gerisingeri yutarak, "yasal kazançlarımı ve işlerimi sana getirebilirim. Bankaya."

"Biz de hisselerini satın alırız," dedi ihtiyar adam.

"Aynen öyle."

Kayınpederinin sessizliği iyiye işaret gibiydi – ciddi ciddi düşündüğüne işaretti. Dexter ayaklarının dibindeki donmuş deniz helezonlarına dikkatle baktı. Hayatı burada bir kez yön değiştirmişti zaten – neden bu bir kez daha gerçekleşmesindi?

"Sağlıklı düşünemiyorsun evlat," dedi ihtiyar adam sonunda, her şeyi söylerken kullandığı aynı yumuşak tarzda. "Bu da beni cidden endişelendiriyor – hem kendi güvenliğin hem de benim için çok değerli olan, senin koruman altındaki kişilerin güvenliği bakımından."

Dexter'ın içinde derinlerde bir yerde bir şeyler fokur fokur kaynamaya başladı ama sakin bir şekilde şöyle diyebildi: "Neden böyle düşünüyorsun?"

"İyi bir hayatın var Dexter. Güzel bir aile. Tanınmış, saygı değer birisin – insanların yanında görmek istediği türden. İsmin gazetelerde geçiyor. Bu çoğu erkeğin ömrü boyunca ulaşabileceğinin iki, üç katı bir başarı. Ama taşınabilir değil. Kendi ülkesi dışında başka herhangi bir ülkede kullanılamayan bir değere sahipsin."

"Anlamıyorum."

"O zaman kafanı boşalt evlat. Kafanı netleştir." *Evlat* bir küçültme sözcüğüydü; ihtiyar adam Cooper'ı böyle çağırırdı.

"Bana gayet net geliyor," dedi Dexter. "Kafamın içi."

"Biliyor musun," dedi ihtiyar adam tatlı tatlı, "Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, demiryolları ve fabrikalar inşa etmek için tahviller çıkaracak şirketler kurduğumuzda, ortaklarımızın herhangi biriyle sözleşme bile yapmamıştık. Yönetim grubu bize çok yakın olduğu için değil, hatta tahvilleri halka satan satın alma grubu bile öyle değildi. Bu alım satımları kontrol edecek hiçbir kanun yoktu. Güven, ün – tek ihtiyacımız olan şey bunlardı. Sahip olduğumuz tek şey! Bugün bile işimin tamamı güven üstüne kurulu."

"Ama bana güveniyorsun," dedi Dexter. "Bunu defalarca gösterdin."

"Sana tamamen güveniyorum. Senden harika bir bankacı olur Dexter. Bir ortaktan aşağı olmazsın." Burada Cooper'a gönderme yapıyordu, kökenine rağmen şirkette daha fazla yükselme ihtimali pek bulunmayan bir gençti. "Vizyonuna inancım tam. Şöhretinin –geçmişinin– engelleyici bir şey olduğunu görememene de bu yüzden şaşırdım."

Dexter yeni bir taktik geliştirmeye çabaladı. Nasıl olmuş da bu itirazı öngörememişti? Aslında görmüştü – öngördüğü ilk şeydi. Sadece onu bir kenara atmak için ihtiyar adamın gücüne, şöhretine ve bağımsızlığına güvenmişti.

"Senin başka insanların fikirlerini umursayacağını hiç sanmazdım," dedi.

"Şahsen, umursamıyorum," dedi ihtiyar adam. "İş söz konusu olduğunda, hiçbir seçeneğim yok. Ne kadar ileri gidebileceğimi tam olarak biliyorum. New York'ta hiçbir bankanın seni kabul etmeyeceğini mi söylüyorum? Kesinlikle hayır. Şöhretin daha az önemli olduğu bankalar var. Peki neden? Senin pis işleri bıraktığını sonsuza dek kanıtlamaya çalışan, vasat bir firmadaki vasat bir bankacı neden olayım?"

"Benim istediğim bu değil."

"Bu yolda devam edersen elde edebileceğinin en iyisi bu olur. Yerinde olsam, tam bulunduğum yerde kalırım. Konumunun büyük avantajlarını görür ve bunların keyfini çıkarırım. Nehrin ortasında konum değiştirmeye çalışmak muhtemelen hiçbir yeni avantaj kazanmadan eskilerini kaybetmek anlamına gelecektir."

Arthur'un sözlerindeki bilgelik aşikâr, su götürmezdi, yine de Dexter çoktan bunlara kulak asamayacağını biliyordu. İçinde bir şeyler kıpırdadı. "Avantajlarım için çok bedel ödüyorum," dedi, bu ifşadan ötürü kendi kendine hayret ederek. Ellerine bulaşmış kandan bahsediyordu.

Kayınpederi Dexter'ın omuzlarını nazikçe kavradı. Onun ufak tefekliği, Dexter'ın nispeten büyük cüssesinin sarsak genç-

liği karşısında bir otorite kaynağıydı sanki. "Hepimiz avantajlarımızın bedelini öderiz," dedi ihtiyar manalı manalı. "Dünyada bunu ödemeyen insan yoktur, üstelik rahipleri de buna dahil ediyorum. Her insanın sırları, yaptıklarının karşılığı olan bedelleri vardır. Benim işimde de durum farklı değil. Mermer sütunlar seni yanıltmasın, Romalılarda da vardı onlardan ve aslanları tutsaklarıyla beslerlerdi. Benimki gibi kurumların ardında büyük zalimlikler yatar, bunlar aynı büyüklükte ikiyüzlülükle mayalanmıştır."

Dexter'ın gözleri yandı, ama rüzgârdan değil. Benzer olduklarına inandığı için Arthur Berringer'i nasıl da seviyordu! İhtiyar adamın "zalimliği" Dexter'ınkiyle aynı değildi elbette, o her ne düşünürse düşünsün. Yine de bu kelimelerin ardında, onda kayınpederinin yüzünü görme isteği uyandıran bir yoğunluk vardı. Ama karanlık sohbetlerinin vazgeçilmez bir unsuruydu.

Konuşulmadan alınan bir kararla kulüp binasına doğru orkestranın sesini takip etmeye başladılar. Nihayet bina görüş alanlarına girdi: Buzlu ay manzarası içinden kutlamaların sızdığı uygunsuz bir kolonlar yığını.

"Orta yaşın ihanetine dair yeterince şey yazılmadı," dedi ihtiyar adam neşeli neşeli, rüzgâr sesini dağıtıyordu. "Dante ondan kaçmak için cehenneme gitti ve başka pek çok adamın da mecazen aynı şeyi yaptığını gördüm. Sabırlı ol Dexter. Savaşlar dünyada, ne kadar çabalarsak çabalayalım bizim öngöremediğimiz düzenlemeler yapar. Şu an cesur hareketlere kalkışmak için hiç uygun bir zaman değil."

"Düzenleme" kelimesi Dexter'ın hoşuna gitti. Savaşın gidişatının yön değiştirdiğine şüphe yoktu – ihtiyar adamın geçen sonbaharda öngördüğü şey çoktan gerçekleşmişti. Ama haftalar –aylar– boyu süren tatminsizlik Dexter'ın vücudunda birikmişti ve eyleme geçmeye ihtiyacı vardı. Hatalı hareket bile hiçbir şey yapmamaktan daha cazip geliyordu.

George Porter karartma perdelerinin hemen arkasından çı-

kıverdi, asabi asabi bıyığını düzeltiyordu. İnceleyen bakışlarla, "Nereye gittiğinizi merak ettim," dedi onları görünce. Dexter'ın kafası, onun şüphelerini gidermekle uğraşamayacak kadar meşguldü.

Uzaktaki okullarında olan oğlanlar hariç her Berringer bu gece oradaydı, kalabalık yemek salonunda dört masayı doldurmuşlardı. Dexter, Bitsy'nin yanına oturtulmuştu. Henry'nin masanın karşısından onlara attığı meşum bakışlarla yemek boyunca kadına sorular sorup durdu. Evet, bebek daha az ağlıyordu. Hayır, eskisi kadar mutsuz değildi. Bu sakinliği Dexter'da, onun ve George'un kokteyl saatinde uygun bir kuytu buldukları şüphesi doğurdu. Avcılık kulübünde bol bol böyle yer vardı, Harriet'ın bir asilik gösterisi olarak onu buraya getirdiği günlerden Dexter bunu gayet iyi biliyordu. Cazibe ve sağlam bir para destesi bu dünyada insanın pek çok yere girmesini garanti ederdi ama Rockaway Avcılık Kulübü'ne değil. İhtiyar sarhoşların ve onların iffetli sülalesinin Dexter'ı buz gibi karşılayışı o zamanlar onu eğlendirmişti – neden umurunda olacaktı ki? Ona soğuk davranabilir, düğününe ev sahipliği yapmak istemeyebilirlerdi (bu ihtiyar adamı çok sinirlendirmişti) ama o onlardan biriyle takılıyor, geceleri yüzme havuzunun yanında kız arkadaşının tuttuğu elini sallayarak yürüyor, sikişecekleri bir yer arıyorlardı. Kolektif aşağılama fiskesi kristale çarpan bir bıçak gibi şehvetlerini artırıyordu; başka bir şey düşünemez hâle gelene dek bu şehvet çın çın yayılarak ağaçları dolduruyor, ay ışığını sarsıyordu. Evlilik saadeti bir kum kapanında, bir bahçe kulübesinin arkasında, ünlü at yarışlarının fotoğraflarının ve kupalarının durduğu bir rafın altında gerçekleşiyordu. Sekiz aylık hamile olan Harriet, açık hava tenisi ödüllerinin sunulduğu esnada bir masa örtüsü altından Dexter'a servis atıyordu.

Ama artık *düzenleme* değişmişti. Tabby ve ikizler ta en baştan kucaklanmış, Harriet da mirasyediliğe dönmüştü – kat ettiği mesafeden ötürü daha sıcak biçimde kabul görmüştü. Sa-

dece Dexter dışarıda kaldı. Kendi kuşağı yeterince dostaneydi; başkalarının karıları zorda olduklarında onunla daha uluorta flört etmişti. Ama başlıca özelliği can sıkıntısı olan eski kafalılar bezgin yergilerini sürdürdü. Onları şok edemeyecek kadar camiadandı, yine de ondan nefret ettiler.

Grady ve gidecek olan diğer delikanlılar gururlu, korku dolu anneleriyle vals yapmaya başladılar. Şık üniformaları içinde çocuklar pırıl pırıl, çoktan birer kahramandı. Dexter, karaborsa et kaynağını konuşmak üzere mutfaktan sorumlu olan Bay Bonaventura'yı aramaya karar verdi (söz konusu yiyecek ve içecekse bir Brezilyalıya ihtiyacınız olduğunu Püritenler bile bilirdi). Rosto sert olmuştu; Dexter daha iyisini yapabileceğini biliyordu ve Püritenler dans ederken işin bu kısmını halletme fikri hoşuna gitti. Ama mutfağın açılıp kapanan çift kanatlı kapısına uzun adımlarla yürürken bile içinde bir çekince vardı. Aşağı yukarı aynı şeydi –aynı, aynı– ve Bay Bonaventura'yla et pazarlığı yapma düşüncesi bir anda az buçuk ümit vericiden acınası kötülükte bir fikre dönüştü.

Balo salonunun ortasında kalakalan Dexter onu engelleyen şeyin ne olduğunu anladı: Gücü dahilinde yaptığı her şey onu uzak durmayı istediği tarafa daha fazla itiyordu. Kelimenin gerçekten tam anlamıyla, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de bu keşifte, bir ihtimal kıpırtısı hissetti. *Yapmak* yanlış bir düşünceydi galiba. Belki de *bozabileceği* bir şey vardı.

Kadınlar tuvaletinden çıkan karısını gördü ve onun elini tuttu. Onu kalabalık dans pistine çekerken Harriet şaşırmış ve memnun olmuş görünüyordu. Kerrigan'ın kızıyla geçirdiği geceden beri aralarında bir soğukluk vardı. O kaçamağı unutmak zor olmuştu: Özellikle de kızın kim olduğunu öğrenmek, ama ayrıca onun kokusu, dokunuşu, tadı. O boş şişeleri incelemek ve kimin izinsiz girdiğini anlamak için iki gün sonra kayıkhaneye geri dönmüştü. Ama o geceyi hatırlatan nesneleri –masa, soba, yerde buruş buruş duran çorap– etrafında görünce, bir eli pan-

tolonunun içinde bir duvara yaslanıvermişti. O zamandan beri kayıkhaneye gitmemişti. Harriet'la da sevişmemişti – karısının şaşırtıcı bir ılımlılıkla kabul ettiği bir aykırılıktı bu. Şimdiyse onu karısını yeni kaybetmiş Boo Boo'nun kolları arasında görünce, Dexter normal ilişkilerine yeniden başlama kararı almıştı. Ona sıkıca sarıldı, saçının misk kokusunu içine çekti ve kavisli kalçalarında, onun uzun zaman önce bıraktığı, çocukluğundaki at binişlerinin hatırasını hissetti.

"Eskiden buradaki hâlimizi hatırlıyor musun?" diye sordu Dexter.

"Ah, evet."

"Umalım da Tabby ve Grady için aynısı olmasın."

Espri niyetiyle söylemişti ama kadın kollarında gerildi. "On altı yaşında."

"Sen kaç yaşındaydın?"

Tanıştıklarında Harriet bakire değildi. O zaman bu konuda ne zaman ya da kiminle diye ayrıntılar talep etmek Dexter'ın aklına gelmemişti. On yaş büyük Boo Boo da olabilirdi. Teklif etseydi o polo şampiyonuyla evlenmiş olma ihtimali yüksekti ama Harriet fazla genç, çok ama çok asiydi. Onunki gibi bir baba bile bunu telafi edemezdi. Hepsinin onunki gibi babaları vardı.

"Delikanlılar çok terbiyeli," dedi Dexter, gönlünü almak için.

"İyi çocuklar onlar," dedi Harriet. "Onları yeterince takdir etmiyorsun."

"Daha fazla takdir edeceğim."

"Yapar mısın?" Karısının sıcak nefesini kulağında hissetti ve o gece sevişeceklerini anladı. Kayıkhanede olanlar düşüncelerinin ufkuna çekilmişti. Ama tamamen kaybolmamıştı.

"Eğer seni mutlu ederse."

"Çok mutlu eder."

Orkestra, Dorothy Lamour'un başrolünü oynadığı, pek de iyi olmayan bir filmden "Tangerine" parçasıyla kapanışı yaptı.

Aile grupları karanlığın içinde el yordamıyla yürümeye başladılar. İhtiyar adam, Cooper, Marsha ve Grady'nin kız kardeşleriyle birlikte (abilerinin parlaklığı içinde kendilerini göstermeye çalışan ortalama kızlar) yarın Pennsylvania İstasyonu'ndan Grady'yi uğurlayacaklardı. Geri kalanlar içinse bu vedalaşmaydı.

Dexter kulüp evinden George Porter'la birlikte çıktı; ihtiyar adamla yaptığı sohbet yüzünden bariz endişesini gidermek için Dexter bir kolunu doktorun omzuna atmıştı. George'un onu daha iyi tanıması gerekirdi.

Grady, birkaç hafta öncesinden bile daha uzun görünüyordu, göz seviyesi neredeyse Dexter'ınkine eşti. Ay ışığı üniformasının pirinç düğmelerine düşüyordu. Dexter yeğeninin elini sıkarken boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti. Grady'nin sağ salim döneceğine kesinlikle inansa da onu tekrar görmeyeceğine dair meşum bir his vardı içinde.

Tabatha kollarını Grady'nin boynuna dolayıp öylece kaldı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dexter onların yanında gezindi, kızın bu yakışıksız hâlinden endişe duydu. Ama kayınvalidesi gergin bir sesle sadece, "Hep çok yakın olmuşlardır," dedi.

Dexter ay ışığında onu çözmeye çalıştı. Öyle bir şey olabilir miydi? Karanlığın örtüsü altında, Beth Berringer'in yanan gözlerinden kaçamak gözyaşları süzülüyor ve artık çiçek dürbünü gibi değişip duran kırışıklarının içinde çiğ bir renkte ışıldıyordu.

"Grady'nin başkalarına da veda etmesi gerek tatlım," diye uyardı Harriet onu, Tabby'yi çekip kuzeninden koparırken.

Tabby koşa koşa Dexter'ın yanına gitti, o da kızına sarıldı. "Şşşş, Tabby kediciğim," dedi ona sarılıp. "Hadi gel. Her şey yoluna girecek."

"Böyle olmayacak," dedi kız. "Bir daha asla."

"Grady at kadar sağlıklı dönecek, söz veriyorum sana."

Kız onu görmeye çalışarak geri çekildi. "Buna söz veremezsin baba."

Hakkı vardı; Dexter saçmalıyordu. "Söz verebilirim çünkü buna inanıyorum. Grady Berringer konusunda en ufak bir endişem yok: Sıfır."

Çok büyük bir zırvalıktı, yine de Dexter kızının kalbi kendi göğüs kafesi içinde gevşemiş gibi kelimelerinin sakinleştirici etkisini hissetti.

Harriet ilerideki Cadillac'a doğru yürüdü, her bir kolu ikizlerden birini sarmıştı. Dexter peşinden gitti, hâlâ Tabby'ye sarılıyordu. Kimse konuşmadı; sadece ayakkabılarının çakıl taşı patikada çıkardığı katır kutur sesler vardı. Ve sadece o zaman, ay ışığında acılı kızına sarılırken, Dexter ne yapması gerektiğini anladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Anna, sınav günü kendini merdivenden yukarı çekişini sık sık bir zafer duygusuyla hatırlıyordu. Bir film tam o anda, en sonunda ve tüm güçlüklere rağmen, kızın o huysuz teğmenin saygısını kazandığı vaadiyle bitebilirdi. Gerçekteyse adam ona daha da az kıymet veriyordu. Dalgıçlarına "delikanlılar," "erkekler" veya "beyler" diyordu. Anna geçerken susuyordu, kız bir kara kediydi sanki. Adamı memnun etme umudunun ancak istifa etmesi hâlinde gerçekleşeceğini anlamıştı, zaten teğmen de ona kalması için hiçbir sebep sunmuyordu.

Sınav gününün üstünden iki haftadan fazla geçmiş ve Anna bir kez bile suya tekrar girmemişti. Genellikle erkekler dalıyordu; Bascombe ve Marle birlikte çalışıyor, bir Müttefik destroyerin gövdesini birlikte onarıyorlardı. Anna sözde armadordu, yani uzmanlığı kurtarıcılıktı: Batmış nesneleri yukarı çıkarmaktı. 88. İskele'deki *Normandie* bir kurtarma operasyonuydu, çünkü Scapa Flow'da bir Alman donanmasını batırmıştı. Ama Wallabout Körfezi'nde hiç batık gemi yoktu; bunun yerine on yıl önce bir mavnadan düşmüş birkaç bin demiryolu traversi vardı ve bunlar şimdi, dibi derin belli türde gemilerin geçişlerine engel teşkil ediyordu. Anna sayılmazsa, bu traversleri kaldır-

ması için seçilenler, dalış sınıfının en irileri ve en beceriksizleriydi – mesela Savino, sınav günü dalış giysisine çiviyle bir delik açmıştı. Anna'nın o deliği yamaması gerekmişti; bu esnada Savino, dalış tankındaki kaynakçılık derslerine katılmıştı. Adamın ufak kazaları devam etti; iki gün önce, kaynak yapmaya çalıştığı çelik panelin köşesinde yüz camını paramparça etti. Onu hemen yukarı çektiler –yardımcılarından biri Marle'ydi– ve Savino başta iyi görünüyordu, sadece basınç yüzünden kulaklarında ve burnunda biraz kanama olmuştu. Ama basınç tankının içinde bilincini kaybetti. Teğmen Axel hava embolizmi olabileceğinden şüphelendi, yani Savino onu yukarı çekmelerinden önce bir nefes alıp tutmuştu. İçinde bulunduğu ortamın basıncı deniz seviyesine düşerken, ciğerlerinin içindeki havanın uyguladığı basınç, kan dolaşımına bir hava kabarcığı attırana dek birikmiş olmalıydı. Geçemeyeceği kadar dar bir yola sıkışana dek damarlarda ve atardamarlarda gezinmişti – Savino'nun durumunda, bu kabarcık beyne kan taşımıştı. Hava embolizmleri genellikle ölümcül olurdu ama Savino kurtulmuştu. Henüz işe dönmemişti.

Anna bugünü, on hava kompresörünün hepsindeki yağ separatörlerinin içinde bulunan lifli sünger filtreleri temizleyerek geçirmişti. Ona verilen işlerin çoğunda ev işlerini andıran böyle şeyler oluyordu: Dalış giysilerini lastik solüsyonla yamamak; kaskların deri contalarını sığır paçası yağıyla ovmak; fazla uzun bağlanmış hortumları ayırmak. Ölçüm atölyesinde olduğundan bile daha uzak hissediyordu kendini savaştan – orada en azından Tersane'nin başka kısımlarındaki işlere koşabiliyordu. Şimdiyse soyunma dolabındakilerle sokak giysilerini değiştirirken, Anna aşina olduğu aynı umutsuz teslim hissine kapıldı: *Zayıftı;* zayıf hissediyordu. Demiryolu destekleri onun kaldıramayacağı kadar ağırdı; Teğmen Axel kızı onlardan uzak tutmakta haklıydı. Bu dermansız bırakan düşünme biçimi, Anna'nın yıkıcı adaletsizlik hissini bastırdı; hak etmediğini hissetmek, alda-

tılmış hissetmekten bir şekilde daha az kötüydü. Bu kendine dair, evlilerde olduğu gibi ikircikli ve kırılgan, yepyeni bir kanıyı uyandırdı. Ama bir öfke patlaması bu görüşü bir suret gibi yakıp kül etti. Teğmen Axel'den o kadar nefret ediyordu ki – keşke *o adam* ortadan kaybolsa diye diliyordu. Ona duyduğu nefret Anna'ya güç verdi. Ama öfkesini gizlemesi, onu içinde tutması gerekiyordu, bunu yapmak çamaşır suyu içmeye benzese de. En ufak bir ihlal kovulmasına zemin hazırlardı. O zaman da kazanan teğmen olurdu.

Üst rütbelilerin 569. Bina'ya geldiği zamanları seviyordu en çok. Daha yüksek rütbeden donanma madalyalarının huzurunda Teğmen Axel mahcup ve hürmetkâr görünüyor, uşağı Katz da felç olma noktasına varan ebleh bir hayranlık gösterisi sergiliyordu. Böyle ufacık kaldıklarında Anna'yı aşağılamayı unutuyorlardı. Sadece o zaman oluyordu bu.

Anna diğer dalgıçlarla birlikte Tersane'den çıkıp Oval Bar'a gitti. Bascombe bu akşam ritüeline onu da Marle kadar ustaca dahil etmişti: Test dalışından kısa bir süre sonra, nişanlısı Sands Caddesi kapısında yanına gelip sinüzitli bir sesle, "Basky oğlanlarla birlikte bara gitmemi istiyor ama sen de gelirsin, değil mi? Tek kız olmak istemiyorum," demişti.

Bu gece herkes, Savino'yla birlikte basınç tankında olan Marle'den onun hava embolizmi hikâyesini dinlemek istedi. Savino bilincini kaybettikten sonra, dedi Marle, Teğmen Axel baloncuğun yeniden Savino'nun kanına karışacağı umuduyla basıncı 8 atm'ye, neredeyse 90 metre derinliğin basıncına yükseltmişti. Teğmenin kalemindeki mavi mürekkep patlayıp ikisinin de üstüne sıçramıştı. Marle, Savino'nun bacaklarını yukarıda tutmuş ve Teğmen Axel elleriyle ayaklarına masaj yapıp beynine kan gitsin diye kan dolaşımını hızlandırmaya çalışmıştı.

"Bunları yaparken de konuşup durdu," dedi Marle, beleş bar yemeğini –denizcileri çekmek için veriliyordu– B&H biralarıyla mideye indirirken. "Şöyle şeyler diyordu: 'İyi olacaksın

evlat, nasıl anladım biliyor musun? Çünkü ölecek olsan çoktan ölürdün.'"

"Bizim antika Axel işte," dedi Bascombe ağzının içinde, Coca-Cola'sını yudumlarken.

"Bir atı sakinleştiren bir adam gibiydi. Savino şuursuz yatarken bile. 'Pazar yemeğinde yosun ve lahana turşusu yemek zorunda kalmasınlar diye hayatını nasıl riske attığını anlatacaksın çocuklarına bir gün.'"

"Bana sorarsan biraz abartmış."

"Ve adamı hayata döndürdü. Bunu yaptığını gördüm. Gerçi şu huysuz inanmaz buna." Marle kısa bir an Bascombe'ye baktı.

Savino kırk beş dakika sonra bilincini yeniden kazanmıştı. Odanın basıncını düşürmek beş saat daha sürmüştü. Sonunda bu iş bittiğinde gece yarısını geçmiş, Savino bekleyen ambulansa yürüyerek gitmişti.

"Axel'in sırıtışına hâkim olmasına çok şaşırdım," dedi Bascombe. "Daha ilk günden kahramanı oynamaya ölüp bitiyordu."

"O işin numarası," dedi Marle. "Eğer bir dalgıç kaybederse onu yedeğe çekerler."

"Aman ne acıklı."

Marle başını sağa sola salladı. O ve Bascombe genellikle zıtlaşır ama aynı zamanda ayrılmazlardı. Ruby'nin ailesi Bascombe'yi sevmiyordu; kızın babası onu serseri görüyor, elini sıkmayı reddediyordu. Bascombe pazar yemeklerini Harlem'de, Marle ve onun anne babasıyla yer olmuştu.

Anna eve dönmek için Ruby ve Bascombe'yle tramvaya bindi. Bascombe ta Sunset Park'a, ailesinin manavı üstündeki evine kadar Ruby'ye eşlik ediyor, ardından Donanma Tersanesi'nin yanındaki pansiyonuna dönüyordu: Bu, bir buçuk saatlik bir yolculuktu. Bascombe kızın babasının fikrini değiştirene dek nişanlılıkları gizliydi. Bascombe'nin üç başarısız göz testinden sonra donanmaya katılma çabası gibi görünüşe göre bu da başarısızlığa mahkûmdu. Yine de öylesi coşkun bir tutkuyla dolup

taşıyordu ki Anna yarı yarıya onun başarılı olabileceğine inanıyordu. Bu çabalar birbirine geçmişti; Bascombe donanmaya katılırsa, Ruby'nin babasının kendisini farklı biçimde göreceğine emindi.

Anna, Atlantic Bulvarı'nda indi. Sabahtan beri ilk kez kendi başına kalmıştı ama haftalar önce onu çepeçevre saran yalnızlık artık bunaltıcı değildi. Kafası çok meşguldü. Bir akşam gazetesi ve açılmamış mektuplarla mutfak masasına oturup Dexter Styles'ı düşündü. İşteyken aklına nadiren geliyordu, donanma muhafızları onun Tersane'ye girişini yasaklamıştı sanki. Ama evdeyken, onun babasına ne olduğunu kesinkes bildiği hissiyle yeniden baş başa kalıyordu. Adam bu meseleyi kurcalamamasını tembihlemişti – hatta onu uyarmıştı.

Yangın merdiveni penceresini yukarı kaldırıp açtı ve sert kış havasına çıktı. Babasını hatırlamaya çalıştı – onu kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan herhangi bir erkek gibi *görmeye* çalıştı. Geceler boyu onun şimdi oturduğu yere oturmuş, sigara içmiş, aşağıdaki caddeyi seyretmişti. Düşünürdü – neyi acaba? Onunla geçirdiği tüm o zaman boyunca Anna'nın bu konuda hiçbir fikri olmamıştı. Sanki onun kızı olmak Anna'yı emsalsiz bir körlüğe sürüklemiş, sanki başka herhangi biri –herkes– onu kendisinin göremediği biçimde görüp, bilemediği biçimde tanımıştı.

Bir şeyler olacaktı; Dexter Styles'la aralarındaki iş henüz bitmemişti. Bunun kaçınılmazlığı Anna'ya, babasını unutmasına yol açan bir heyecan girdabı yaşattı. Özlediği kişi Dexter Styles'tı – gangster olan değil de sevgili olan. Gözünde canlandırdığı sahnenin bayağılığı bulanıklaşıp kayboldu, geriye sadece hissi kaldı. Ona kim olduğunu söylediğine hemen pişman olmuştu – Dexter'dan vazgeçmek istemiyordu. Banyo yapıp yatmak için tekrar içeri girdi, annesinin mektubunu hâlâ açmamıştı. Karanlıkta kendini Dexter Styles'ın hatıralarına bıraktı.

Dexter onu tehdit mi etmişti? Yoksa sadece uyarmış mıydı?

İki gün sonra Anna, mavnada dalış kıyafeti görevine verildi, Majorne'ye yardım ediyordu. Aşağı inmeden iki kez buraya kadar gelebilmişti. Yine de içeride çalışılan ya da Batı Caddesi İskelesi'ne demir atılan günlerin ardından, sadece açık denizde olmaktan mutluydu. Majorne'nin çıkardığı kabarcıkları izlerken, güneş ışığı Wallabout Körfezi'ne bir kaynak torcundan çıkan kıvılcımlar gibi vuruyordu.

"Kerrigan! Uyan!"

Bu Katz'dı, mavnanın bir köşesindeki motorlu lastik botta boş boş oturuyordu. Anna'ya ihtiyaç vardı. Ön yardımcı, içinde giysisinin ağırlık parçaları olan sandığı kaldırıp lastik bota koymasına yardım etti, lastik bot ağırlık yüzünden yalpaladı. Katz buzlu çamurlu suyun içinde motoru çalıştırırken, 6. Kuru Havuz'dan J İskelesi'ne giden savaş gemisinde bir vidanın –pervanelere böyle denirdi– sıkıştığını anlattı. Müttefik gemilerinin kimliği belli olmazdı ama Anna, Tersane ofisindeki kaptana yaptığı ziyaretlerden bunun USS *South Dakota* olduğunu biliyordu – güvenlik sebebiyle gazetelerde "Savaş Gemisi X" olarak geçerdi. Santa Cruz muharebesinde yirmi altı Japon uçağı batırmıştı.

Savaş gemisi nefes kesen bir karaltı gibi görünüyor, Anna'nın etrafındaki her şeyi, çekiç başlı vinci bile önemsiz bir boyuta indirgiyordu. Savino ile Grollier çoktan J. İskelesi'nin kenarında duran bir hava kompresörünün volanlarına geçmişti. Savino hava embolizmi geçirdiğinden bu yana hâlâ dalmamıştı; daha o sabah dalmış olan Grollier'in giysileri kısmen üstündeydi. Anna'nın işi savaş gemisinin dört pervanesini kontrol etmek, sorunun yerini belirlemek, geminin bordasına dönmek ve yapılması gerekenleri anlatmaktı. Kısa süre önce ocakçılık eğitimi alan Grollier aşağı inip tamiratı yapacaktı.

"Yapabilirsem ben tamir etmeyeyim mi?" diye sordu Anna, niyetlendiğinden daha hevesli görünme hatasına düşüp.

"Senin dalmanın tek sebebi elimizde başka kimsenin olmaması," dedi Katz.

Anna kızardı. "Bunu sormamıştım."

"Sadece sana söyleneni yap."

İnişi için bir iskele –halatlarla indirilen bir platform– hazırlanmıştı. Su etrafını sararken, ağırlıksız olma hissini yeniden keşfetti. Geminin rüzgâr altında bile East Nehri'nin kötü şöhretli akıntılarının çekişini hissetti. Gün ışığının yumuşak katmanları arasından, geminin heybetli gövdesi boyunca aşağı indi. Ebadının büyüklüğü şiddeti çağrıştırıyordu. Anna ona dokunmak istedi. İskelenin halatına tutunup bedenini geminin gövdesine doğru savurdu ve iskele onu aşağı çekerken, eldivenli elini dış kabuğu üstünde kaymaya bıraktı. Tüyleri diken diken oldu. Gemi tetikte, canlı gibiydi. Parmaklarından koluna tırmanan bir mırıltı yayıyordu: Binlerce ruhun titreşimiyle dopdoluydu. Yan yatmış bir gökdelen gibiydi.

Sonunda sancak pervanesinin arkasındaki sarmal şekilleri fark etti ve ona ulaştığına dair Katz'a işaret verdi. İniş halatları hareketlerine yardımcı olmak amacıyla asılmıştı ve pervanelere doğru yüzmek için bunları kullandı. Dört buçuk metre yüksekliğindeydi; beş kanadı, bir deniz kabuğunun iç kısmı gibi kıvrılmıştı. Anna onların arasında hareket etti, eldivenlerini her bir kanadın kenarından ortada buluştukları halkaya kadar gezdirdi. Onları tıkayan hiçbir şey yoktu. Kendi halatlarının düğümlenmemesine dikkat edip pervanenin etrafından, onu motora bağlayan şafta tırmandı. Bunun peşinden öndeki sancak pervanesine geçti, bunun beş değil de dört kanadı vardı. O da temizdi. Şimdi gemi dümeninin ön kenarına tutundu –bir banka kasasının çelik kapısı gibiydi– ve onu geminin, nehre bakan iskele tarafına geçerken dönmek için kullandı. Geçen gemilerin dalgaları, akıntılar onu sarsıyordu. Sorunu, öndeki iskele pervanesinde buldu: Kolu kalınlığında bir halat kanat-

ların arasına sıkışmıştı. Birkaç metre aşağıda sallanan o berbat demiryolu traverslerinden biri onu sıkı sıkı tutuyordu.

Katz halatı bir kez çekti. Anna da cevaben çekti. Grollier engelleyen halatı oksi-hidrojen kaynak torcuyla kesebilsin diye artık bordaya dönmesi gerekiyordu. Ama neden gerisingeri yukarı çıkmalıydı ki? Alet çantasındaki demir testeresini kullanarak halatı neden kesmeyecekti? Anna bunun kesinlikle yanlış tercih olduğunu bile bile bu seçimi yaptı. Kurallara uymak ona bir şey kazandırmamıştı. Sınavları geçmek ona bir şey kazandırmamıştı. Hiçbir şey kazanamadığı bu süreçte, iyi olmaya ve memnun etmeye çalışmaya dair daha büyük bir vizyondan vazgeçmesi çok mantıklıydı. Eline fırsat geçmişken, alabileceğini neden almasındı?

Sıkışmış pervane kanatlarının etrafından dolandı, halatı uzun uzun çekiştirdi. En gergin kısım ortaya yakın yerdeydi, en dikey duran iki kanat arasına, sekiz rakamı gibi sıkışmıştı. Anna demir testeresini manila kordonundan çıkardı ve halatın bu kısmını kesmeye başladı. Ağır ilerleyen bir işti. Katz yeniden işaret verdi, sonra bir kez daha. Her seferinde Anna karşılığında halatı bir kez çekti *–iyiyim–* ve işine devam etti.

Katz aşağıya bir iskele gönderdiğinin işaretini verdi. Anna işareti tekrarladı ama tahtaya yazmak için sancak tarafına gitmedi. Kızın bulduklarını okur okumaz bordaya çıkması emri verilir, başı çoktan belaya girmiş olurdu. Neden aşağıda kalıp başladığı işi bitirmeyecekti? Alarm ötmeye başlamadan önce bir kasayı açmaya çalışan hırsız gibi, Anna yarı karanlıkta testereyle kesti; tamamen bencillik olduğunu, sonunda ona zarar vereceğini bile bile yabani bir kararlılık onu ele geçirmişti. Umurunda değildi. Halat kestiği yerden gerilmeye başladı; geriliminin, sapasağlam dururken keman telleri gibi titreşmeye başlayan, azalan iplik sayısına geçtiğini hissetti. Sonra halat, havasının tıslaması içinden duyabildiği bir tıngırtıyla koptu. İki ucu karanlığın içinde asılı kaldı, kendir iplikler uzantılar gibi sallanıyordu. Anna pervaneye tırmandı, halatın diğer parçaları-

350

nı çekiştirip gerginliği dağıtmaya çalıştı. Bu uğraşı başını döndürdü. Halatlar kaymaya başlar başlamaz, demiryolu desteğinin büyük yükü onları ağır ağır pervane kanatlarından uzaklaştırdı. Ardından hepsi döküldü, halat fırfırlar karanlığın içinde titreşerek gözden kaybolurken dalgalandı.

Yükselme iskelesine yeniden çıkan Anna, ilk pişmanlık sıkıntısını hissetti. Grollier'in kaynak torcuyla kolayca yapabileceği bu mütevazı başarı, işlediği suçun büyüklüğü karşısında küçücük kaldı. İskele daha yukarı tam çıkmadan, Katz'ın üst dudağındaki kıpkırmızı yara izini gördü. "Tamamdır," dedi hemen, onlar yüz camını açar açmaz. "Pervane temiz."

"Emirlerime ne cüretle karşı gelirsin?" diye kükredi Katz, o daha iskeleden inmeden.

"Bitti," deyip yutkundu. "İş bitti."

"Ne halt olduğunu zannediyorsun sen? Aşağı yazı tahtası gönderdim ve sen tahtayı göz ardı ettin."

Anna'nın giysisi içinden, amonyak gibi hayvani bir koku yükseldi. Korkmuştu. "Beni rahat bırak," dedi.

Ama Katz aklını kaçırmış gibiydi. "Bunu teğmene anlatana kadar bekle hele, seni rezil orospu," dedi bağıra çağıra, başını kızın yüzüne o kadar yaklaştırmıştı ki Anna ağzının içindeki altın dolguları gördü ve nefesinden salam kokusu aldı. "Seni öyle bir sepetleyecek ki yıldızları sayacaksın."

Adam onu öldürecekti; bunu istediğini hissedebiliyordu. İskelenin halatlarına tutunarak geriye doğru eğildi.

"Düşüyor," diye bağırdı birisi. "Tutun onu, tutun onu!"

Sabitlenmemiş giysinin ağırlığı yakalanamayacak kadar fazlaydı; Anna'nın sol eldiveni halattan kaydı ve yerçekiminin onu ayaklarından ittiğinin farkında ama düşüşüne mâni olamayarak bir ağaç gibi devrildi. Dönen gökyüzünü gördü, çığlık atmıştı mutlaka. Veya çığlık atan belki de Katz'dı.

Ardından asılı hâlde kaldı. Katz onun kılavuz halatını yakaladı ve botlarının topukları iskeleden ayrılmadan önce, suya

düşmesini son anda engelledi. Anna bedenini iyice kasmıştı, her şeyi yerli yerine sabitlemeye çalışıyordu. Ayakkabıları köşeden kayacak olursa, elbisenin ağırlığı onu dosdoğru körfezin dibine fırlatırdı – bırakmayacak olursa, Katz'ı da beraberinde. Kılavuz halatı kaskının arkasındaki halkalara bağlıydı ve göğüs plakasının önündeki küçük deliklerden geçiyordu. Devrilmekten çok korkan Anna, eldivenli bir elini ihtiyatlı biçimde uzatıp yüz camını kapatmaya çalıştı.

"Hayır. Hayır," dedi Katz onun üstünden nefes nefese. "Kıpırdama."

Bir elini öbürünün önüne atarak, titreyen kollarla kızın kılavuz halatını çok zorlu açılarla kendine doğru çekmeye başladı, Anna'nın 160 kiloluk kaskatı kütlesini dikey bir pozisyona getirmeye çalışıyordu. Suratı ter içinde kalmıştı, gözleri Anna'nınkilere kilitlenmişti, sanki bu çabanın gerçekleştiği yer orasıydı. Kız bükülmemeye konsantre olmuştu, sırtında büyük bir ağrıya sebep olan bir mecburiyetti bu. Kaskının içine kusmaktan korkuyordu. Gözlerini kapamayı çok istedi ama Katz'la göz temasını sürdürmek çok önemli geldi. Yerçekimi ağır ağır giysisinin ağırlığını ayakkabılarında toplamaya başladı. Sonunda dizlerini büküp kendini öne attı, az kalsın iskeleye yüzüstü yapışacaktı. Katz onu yakalayıp kaldırdı, sonra da dikkatle iskeleye götürdü.

Savino ile Grollier onu dalış bankına götürüp kaskının çıkardılar. Anna dizlerine doğru eğilerek oturdu, hâlâ kusabileceğini hissediyordu. Hepsinin çevresini bir sessizlik kaplamıştı. Dondurucu körfeze yüz camı açıkken düşmüş olsaydı, onlar onu yukarı çekene dek boğulup gidebilirdi. O aşağıdayken göğü kaplamış olan ıslak gri bulutlara baktı. Bir açıdan, hiçbir şey hissetmiyordu: Buradaydı, her şey yolundaydı. Ama düşebilme ihtimali hâlâ mümkün görünüyordu.

Katz ötede durdu. Ellerini saçından geçirip başını sağa sola salladı, sonra nöbetçi denizciyle konuşmak üzere iskele merdivenine yürüdü. Grollier ve Savino Anna'nın kemerini, göğüs

plakasını ve ayakkabılarını çıkardı. Anna, düşüşüne mâni olan bunlarmış gibi kendini Tersane'nin aşina seslerine –motorlar, makineler, bağırışlar– bıraktı.

Katz nihayet döndü ve ekipmanı kamyona yüklemeye başladı. Yaldızlı düğmeleri ve altın apoletleri olan kruvaze paltolarıyla üç donanma subayı geminin iskele merdiveninden ona doğru yürürken, Anna hava kompresöründeki volanları parçalarına ayırıyordu.

Kıdemli subay zayıf, uzun boyluydu; altın şeritli tertemiz şapkasının altından kır saçları bile özenli görünüyordu. "Size şahsen teşekkür etmek istiyorum beyler – hanımefendi," dedi, her birinin elini sıktı ve Anna'yı görmekten dolayı hiçbir şaşkınlık sergilemedi. "İyi iş, Bay Katz. İyi, randımanlı bir iş."

Katz bu övgüyü, kelimeler birer boynuz darbesiymiş gibi ürkek ürkek kabul etti. Sulu kar yağmaya başlamıştı ama Anna subayların önünde bunu pek fark etmedi. Gökdelen gemiden gelmişlerdi; onu muharebeye yüzdüreceklerdi. Onun gövdesine dokunmakla Anna savaşa ilk kez doğrudan temas etmiş oldu – onun zonklayan hararetini hissetti.

Subaylar gidince günün griliği etraflarını çepeçevre sardı. Anna kendini sakin hissediyordu ama Katz ciddi ve dalgındı. Gözleri kızınkilerle buluştu ve hiç niyeti olmasa da Anna ona gülümsedi. Katz da çekine çekine ona gülümsedi. Her biri kompresörün bir yarısını alıp kamyona yükledi.

Anna Ruby'yle kol kola Navy Caddesi'nde yürüyordu ki Dexter Styles'ın Cadillac'ının Richard's Bar and Grill'in önünde rölantide durduğunu gördü.

"Affedersin," dedi arkadaşlarına. Onların tanışmasını, hatta Dexter Styles'ı görmelerini bile istemiyordu. "Biriyle konuşmam gerek."

Arkadaşlarının meraklı bakışları onu izlerken, Sands

Caddesi'nde karşıya geçti. Dexter Styles otomobilinden inip yolcu kapısını açtı. Aşina deri kokusu Anna'yı çepeçevre sardı.

Yanına oturur oturmaz Anna onda bir farklılık, sıradışı bir sakinlik hissetti. Teninin üstünde sakalının gri gölgesi vardı. Dexter arabayı sürüp kaldırımdan uzaklaştı, Tersane işçilerinin ve denizcilerin oluşturduğu kalabalığın yanından geçti. Anna pencereden onları özlemle seyretti. Bir dakika önce onların arasındaydı, arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu. Bir kuyudan mağaraya benzer, kasvetli bir yere düştüğünü hissetti.

"Öldü," dedi sessizce bir sokak kadar gittikten sonra. "Öyle değil mi?"

"Evet."

Yutkundu. "Nerede?"

"Öğrenebilirim."

Arabaların camlarını silenlere, onların trafik ışıklarını akışkan renkli bir şuruba çeviren ileri geri hareketlerine baktı. Dexter Styles'a duyduğu açlık, yanındaki adama hiçbir sevgi beslemeden hissettiği sıtmalı bir enerji alanı içinde hâlâ canlıydı. O farklı bir erkekti, sakin ve içine kapanık. Ama değişen Anna'ydı. Geri dönen. Şuna benziyordu: Uzun, bölük pörçük bir güzergâh sanki onu nihayet tanıdık bir manzaraya ulaştırmıştı. "İyi, yap o zaman!" dedi, sesi gittikçe yükselerek. "*Öğren!* Neyi bekliyorsun?"

Dexter, Navy Caddesi'nde boş bir kaldırımın yanına çekti arabayı. Tersane'nin tuğla duvarı tam olarak Anna'nın oturduğu tarafın camı önündeydi. Dexter ona bakıp, "Dalgıç giysine ihtiyacın olacak," dedi.

"Benim... Ne?" Saçmalıyordu. Bu kelimelerin anlamı kafasına dank edince, Anna adamın üstüne atladı.

Dexter Styles onun ellerini, başkalarını savunmasız bırakmak için eğitim almış birinin ustaca hızıyla yakaladı. "Kes şunu," dedi nefes nefese. "Yoksa parmağımı bile kıpırdatmam."

Kız onu itip bulunduğu taraftaki cama bastırdı. Adamın şakağında açtığı bir çizikten kan sızıyordu. Anna onun tanıdık

kokusunu içine çekti, içinde bir iştah kabardı. Çarpan kalbini paltosunun üstünden hissetti. Yüzleri neredeyse birbirine değiyordu; Dexter onu öpmek üzereydi. Anna bunu yapması için ölüp bitiyordu. Ama onu ısıracağını da biliyordu – tekmeleyeceğini, tırmalayacağını, çığlık çığlığa bağıracağını.

Bunu Dexter da biliyor olmalıydı ki kızın ellerini sabit hâlde tutarak onu kendinden ağır ağır uzaklaştırdı. "Evet mi hayır mı," dedi.

Anna zar zor derin bir nefes aldı. "O kadar kolay değil," dedi nihayet mırıl mırıl konuşarak. "Dalmak için bir tekne dolusu ekipmana ihtiyaç var."

Dexter başıyla duvarı işaret etti, hâlâ onun ellerini tutuyordu. "Oradan ne kadarını alabilirsin?"

"Bilmiyorum. Birazını."

"Neyi getiremezsen, ben bulurum."

Onun bu özgüveni kıza hakaret gibi geldi. "Gerçekten mi? Bir tekne. Bir hava kompresörü. Hortumlar. Bir dalış merdiveni."

"Tekne kolay. Gerisini bulacak adamlarım var."

"Her şeyi yapabilecek adamların var, öyle değil mi?"

"Hemen hemen."

"İkinci bir dalgıç gerekecek," dedi Anna. "Normalde iki kişi olmalı ama sadece biriyle de idare edebiliriz."

Dexter uyaran bakışlarla onun ellerini bıraktı. "Aklında biri var mı?"

Böyle bir teklife Bascombe'nin vereceği yanıtı tahmin etmeye çalıştı. "Belaya bulaşmak istemez."

"Kimse istemez."

Manalı bakışları buluştu. Ne de olsa birlikte çalışıyorlardı.

"Ne kadar tehlikeli? Bilmedik bir yere dalmak?" diye sordu Dexter.

"Bilmiyorum. Umurumda değil." Tepetaklak olmuş göğün altında askıda kalışını, körfezin dibini boylayacağına inandığı ânı hatırladı. Şimdi ona düşmüş de sağ kurtulmuş gibi geliyordu.

"Benim umurumda," dedi Dexter Styles.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kaptan Kittredge *Elizabeth Seaman*'ı Cape Town'a 25 Şubat'ta, planlanandan sekiz gün önce ulaştırdı; on iki deniz mili ortalama hızı tutturacağı konusunda böbürlenmesinin hakkını
356 vermişti. Sarı saçları ve asilzadelere mahsus elleriyle köprüde kumanda ederken o kadar etkileyici görünüyordu ki Eddie bazen *Elizabeth Seaman*'ın, o ve çocuk yurdunda kalan diğer oğlanların yazın yüzmeye gittiği Bronx mendireğinden seyrettiği, Long Island Boğazı'nda yarışlar için toplanan yatlar gibi olduğunu hissetmişti. Kittredge, tenis raketleri ve binici kırbaçlarıyla Central Park'ta gülüp oynayan gençlerin yetişkin versiyonuydu sanki. Kaptan çok şanslı, fazla fazla şansı var, dedi Eddie kendi kendine – bu şansın elli altı adama yetecek kadar bol olduğunu umuyordu.

Karanın görünmesine günler kala, karaya ayak basacak olmanın heyecanı herkesi sardı. Farmingdale örgü bebeklerini sakladı ve saatini öyle sık kurmaya başladı ki Eddie onun dişlileri kıracağına emindi. Sonunda palamarlar depodan çıkarıldı ve yük indirmek için vinç kolları kaldırıldı.

Elizabeth Seaman karantinadan sonra boksit yükünü boşaltıp taze gıda ve su stoku yapmak için Table Rıhtımı'nda doka

çekildi. Cape Town sevilen bir limandı ve limanda işi olmayanlar geçip giderken onun günbatımında uzaklaşmasını seyrederdi: Ticari tayfa ile donanma nişancıları, liman bürosu çalışanının orospularına karşı özellikle uyardığı Malay Mahallesi'ne; Farmingdale gibi kendini bilmez tinerciler en ucuz meyhanelere giderdi. Donanma subaylarının limanda farklı bir çevresi olurdu; silahlı güvenlik komutanı Teğmen Rosen ve yardımcısı Asteğmen Wyckoff, iskele köprüsünde arabayla karşılanmış ve özel bir eve yemeğe götürülmüştü.

Ticaret gemisindeki stajyerler olan Roger ve Stanley, ütülü akademi üniformaları içinde, donanma subaylarının çarçabuk götürülüşünü kimsesiz kalmış gibi izlediler. Genelevler konusunda fazla deneyimsizdiler, nereye ait olduklarından emin değillerdi. Eddie, Cape Town'dan ayrılmalarından önce onları bir gece kulübüne götüreceğine söz verdi.

Telsiz operatörlerinin limanda birkaç görevi vardı ve genellikle gözden kaybolurlardı, ama Telsizci gemide kalmayı seçmişti. Limandaki ilk gecede onu yalnız bırakmamak için gemide kalan Eddie'ye, "Cape Town'da ne halt edeceğim ki?" diye sordu. "Bu boktan bacağı oraya buraya sürükleyip, 'Çok teşekkür ederim, bir bardak süt istiyorum' mu diyeceğim? Onların o meşhur siktiğimin Masa Dağı'nı lombarımdan görebiliyorum – bak, işte orada, turistlik edeceğim diye sürünmeye gerek yok. Artık bu telsizi Tanrı'nın onu yaratma amacına uygun kullanabilirim."

Telsiz susması yüzünden haber dinlemeyeli haftalar olmuştu ve o susturulmuş BBC spikerlerinin bildirdiği haberler de büyük oranda iyiydi: Rommel'in tankları Tunus'ta palas pandıras kaçıyordu; Ruslar Krakov'a akın ediyordu; Müttefikler Messina kapılarına dayanmıştı.

"Siktiğimin savaşını kazanıyoruz Üçüncü," dedi Telsizci. "Ne dersin buna?"

"Şu konuşma biçimine bakınca, kimbilir," dedi Eddie. "Be-

nim ölü bir adam olduğumu söyleseler iyi bir şey duydum zannederim."

Telsizci küçümseyerek tepki gösterdi. "Üçüncü," dedi. "Süslü aksanlardan bu kadar çekindiğini hiç bilmezdim."

Eddie lostromonun kırık çemkirişini taklit ediverdi. "Ay ben de bilmezdim," dedi.

Telsizci'nin fincanını mutfağa bırakmak için boş geminin içinden aşağı indi. Lostromo oradaydı, kahve içip kitap okuyordu. Eddie'yi görünce ayağa kalktı, kaldığı yere iki parmağını sokup kitabı pat diye kapattı. Eddie de afallamıştı.

"Karaya çıkmamana şaşırdım lostromo," dedi.

"Şaşırmış olmak için nasıl bir makul sebebin var Üçüncü?" dedi lostromo yumuşak bir sesle. Belli ki kimseyi görmeyi beklemiyordu ve keyifsiz gibiydi.

"Daha önce birlikte yolculuk ettik," diye hatırlattı Eddie ona. "O zaman bulduğun her fırsatta karaya çıkardın."

"Hafızam yanıltmıyorsa, sen de öyle yapardın," diye çıkıştı lostromo. "Belki rutinindeki değişimin sebebi baş döndürücü yeni itibarındır. Ama unutma ki sadece tahminde bulunuyorum. Kendi izninde ne yaptığın –ya da yapmadığın– beni hiç ilgilendirmez, benim benimkiyle ne yaptığımın seni hiç ilgilendirmediği gibi."

"Sinirlerine hâkim ol," dedi Eddie. "Sohbet ediyordum."

Lostromo kitapta kaldığı yeri tutmaya devam edip ona şüpheyle baktı. Eddie, teninin mavi-siyah yanardönerliğine karşın avcunun şaşırtıcı pembeliğini fark etti. Lostromonun altında çalışırken, o pembenin anlık görünüşü Eddie'yi bir kanat çırpışı gibi büyülerdi.

"*Sohbet etmenin* kendine has bir manası vardır, seni temin ederim," dedi lostromo. "Ancak mevcut durumda bu açıklama bizim her daim tersleşen kişiler olduğumuz gerçeğini göz ardı etmek gibi basit bir nedenden ötürü samimiyetsiz geliyor bana.

Âdeta *sohbet etmenin* ötesine geçmiş gibiyiz. Bu hakikatten ötürü de senin ifaden şu hâliyle kabul edilebilir değil."

"Herkesle böyle mi konuşuyorsun?"

"Sorunun amacı nedir Üçüncü?" diye patladı lostromo, kitapta kaldığı yeri kaybetti ve ellerini öfkeyle savurdu. "Öylesine mi soruyorsun yoksa gerçekten cevabı duymak mı istiyorsun?"

"Cevabı duymak istiyorum," dedi Eddie, aradaki farkın tam ne olduğundan pek emin değildi.

"Peki o zaman. Sen düz bir adamsın Üçüncü, ben de seninle düz konuşacağım ve müsaaden olursa, bunu destekleyen samimi bir yanıt vereceğim." Lostromo bir adım yaklaşıp sesini alçalttı. "Herkesle böyle *konuşmuyorum.* Benim entelektüel çapımın çok dışında kalan insanlar normalde geniş çaplı ve tekrarlayan etkileşimleri senin kadar arzulamaz. İtiraf edeyim, senin bu uğraşı inatla sürdürme nedenini anlamıyorum. Tahminde bulunabilirim elbette ama bu abesle iştigal etmek olur – kısmen iç dünyalarımızın bir nebze dayanışma hâlinde olduğu iması yüzünden –ki bu konuda büyük şüphelerim var– ama ayrıca bunun seni harekete geçiren ve motive eden şeyi azıcık umursamamı ima etmesi ki, Üçüncü, umursamıyorum."

Eddie daha başta söylediklerinden kopmuştu ama horlandığını anladı. Kanı tepesine sıçradı. "Peki o zaman," dedi. "İyi geceler."

Arkasını dönüp mutfaktan çıktı, lostromonun bariz şaşkınlığından azıcık tatmin hissetti. Eddie dayak yemiş köpek gibi hissediyordu ama suçlanacak tek kişinin kendisi olduğunu da biliyordu. Lostromodan ne istemişti? Bilmiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, stajyerlerle birlikte Cape Town'u gezmek için gemiden çıktı. Eddie'nin beklediğinden daha büyüktü, Masa Dağı'nın toprak bakışlarının altına çömelmiş gerçek bir şehirdi. Stajyerler çikolata ve satsumalar aldılar. Eddie, Player's Navy Cut sigarası alıp sağlı sollu sütunlu binaların bu-

lunduğu çok büyük bir işlek cadde olan Adderly Caddesi'nde yürürlerken tüttürdü. Yirmi dakika geçmeden, lostromonun neden gemide kaldığını anladı. Zenciler her ortamda beyazlardan ayrı tutuluyordu: Otobüsler, dükkânlar, tiyatrolar, sinemalar. Eddie, Zencilere kötü davranıldığını görmeye alışkındı – Batı Yakası rıhtımlarında, İtalyanlar zenciden sayılırdı ve zenciler de daha kötü şeyler olarak görülürdü. Yine de bir polis, dinlenmek için alışveriş torbalarıyla birlikte bir banka oturan yaşlı bir zenci kadına kalkıp gitmesini söyleyince hayrete düştü. Emretmeyi seven lostromo böyle bir yere asla adımını atmazdı. Yine de Eddie, kırk yedi gün denizde kaldıktan sonra onun sırf prensiplerinden ötürü karaya temas etme arzusuna direnecek kadar nefsine hâkim olmasına hayran kalmadan edemedi.

Karanlık çökünce stajyerleri Teğmen Rosen'in o sabah yemekte bahsettiğini işittiği bir gece kulübüne götürdü. Eddie'nin beklediği gibi Rosen de Asteğmen Wyckoff'la birlikte oradaydı ve Eddie ile stajyerleri masalarına davet ettiler. Rosen yakışıklı bir Yahudi'ydi, reklamcılık alanında çalışmış bir yedek subaydı. Wyckoff hiç değilse on yıl genç görünüyordu: Tıknaz, çilli, meraklı biriydi. O öğleden sonra Güney Afrikalı mihmandarlarıyla birlikte şarap üreticilerinin üzüm bağlarına yaptıkları bir turu neşeyle anlattı. Üzüm hasadını izlemişlerdi ve Wyckoff iki kasa şarap almıştı.

"*Şarap mı?*" dedi Eddie. "Kafa buluyorsun benimle."

Wyckoff ciddiydi. Savaştan sonra şarap tüccarı olmayı umut ediyordu.

"Şarap hiçbir zaman ilgimi çeken bir şey olmadı," dedi Eddie, gerçi Guinness'le şampanyayı karıştırmayı severdi – kara kadife derlerdi ona.

"Fikrini değiştireceğim, işte şuraya yazıyorum," dedi Wyckoff, çoktan satıcı havalarına girmişti.

Büyük bir orkestra "White Christmas"ı çalıyor, müziğin sesi tuhaf biçimde olgun narenciye kokusuna karışıyordu. Me-

lez kızlar müttefik subayların masalarında oturuyor ve onlarla dans ediyordu. Bunlar fahişe veya hatta denizcileri kendilerine içki ısmarlamaya teşvik etmekle görevli konsomatrisler değildi. Daha çok kâtip ve tezgâhtar kızlardı. Bir para değiş tokuşu varsa, bu ücret değil de hediyeydi. Eddie yıllar içinde bu tür alışverişlere iştirak etmişti ama şu an tanık olduğu sahneyi aşağılayıcı bulduğunu fark etti. Sonra da bunun nedenini anladı: Bu durumu lostromonun gözleriyle görüyordu.

Denize açılmalarından önceki gün, Farmingdale görev yerine gelmedi ve hiçbir yerde bulunamadı. *Elizabeth Seaman* ikinci zabit olmadan açılamazdı, bu yüzden de pek çok Müttefik gemisinin Nazi denizaltı filosuna mağlup düştüğü, Madagaskar ile Afrika kıyısı arasında bir boğaz olan Mozambik Kanalı'ndan geçerken katılması gereken konvoyu kaçırdı. Farmingdale üç gün sonra askeri cezaevinde ortaya çıktı, suçu o kadar ağırdı ki ordu *Elizabeth Seaman* palamarlarını çözmeye hazır olana dek onu bırakmayı reddetti.

9 Mart günü askeri polis üçüncü zabiti iskele köprüsüne getirdi ve doğrudan kaptanın ofisine götürüldü. Kittredge'in tüm o güzel çocuk görüntüsüne rağmen, Farmingdale'e dünyanın kaç bucak olduğunu göstermediğini kimse söyleyemezdi. Bu kaptanın katlanamayacağı bir şey varsa o da arkada kalmaktı. Artık geride kalmış olan *Elizabeth Seaman* sadece Alman denizaltılarının en aktif olduğu geceler boyu değil, tüm gün boyunca kaçamaklı bir rota izlemeye mecburdu: On dakika yirmi derece sağa, sonra yirmi derece sola, ardından on dakika daha kendi orijinal rotasına dönüş ve benzeri. Filika vinçleri açık, gemi vurulacak olursa filikaları indirmeye hazır hâlde Mozambik Kanalı'ndan geçtiler.

Farmingdale dışlandı. İki gün boyunca yemeğe geç indi ve stajyerlerle birlikte onların küçük masalarında oturdu. Bu tecrit

nadir bir ayrıcalıkmış gibi, donkişotça bir gülümseme takındı. Üçüncü gün, Farmingdale sabah nöbetini ondan devralırken, Eddie bir affediş işareti vermeye çalıştı. Onu samimiyetle karşılayarak, hatta rotalarını ve konumlarını kaydederken omzuna hafifçe gönül alıcı biçimde vurarak bunu belli etti. Ama Farmingdale bu bariz çabalara tahammülsüz bir iç çekişle karşılık verip bakışlarını uzaklara dikti, gizli bir metanet hazinesiymiş gibi kır sakalını sıvazladı.

O öğleden sonra, Telsizci *Elizabeth Seaman* için ikinci bir doğrudan telsiz mesajı aldı ve rotaları değiştirildi. Gece yarısından hemen önce, Durban'ın kuzeydoğusuna elli mil uzaktaki bir buluşma noktasında, yetmiş yedi gemi ilahi bir müdahalede bulunacakmış gibi onların gemisi etrafında bitiverdi. *Elizabeth Seaman*'ı kıçlarındaki solgun bir ışık hariç hepsi tamamen kararmış olan diğer gemilere çarpmadan kendi konumuna çevirmek çok büyük çaba gerektirdi. Eddie kaptanla birlikte miyar güvertede kaldı, makine dairesindeki telgraftan aşağıdaki makinistlere hızı ve yönü bildirdi. Kittredge'e neredeyse doğaüstü güçler atfetmekten kendini alamıyordu. Amerikalı iyi şansı onları kurtarmaya gelmişti. Eddie tüm yaşamı boyunca böyle bir şansı arzulamıştı – elinden gelen her biçimde ona ulaşmaya çalışmıştı. Belki de şanslı olmak, ona ulaşmak için çabalamaya gerek kalmaması anlamına geliyordu.

Konvoyun rotası, jaluziler gibi çalışan işaret ışıklarının yanıp sönmesiyle aktarılan Mors alfabesiyle bildirildi. İlk sıranın ortasındaki tuğamiral gemisinden bu sinyal arkaya doğru, sütunlar hâlinde dizilmiş her bir gemiye aktarıldı; bu sürecin tamamlanması neredeyse otuz dakika sürdü. Ardından konvoy, görünmez tek bir kütle gibi, Mozambik Kanalı'na doğru kırk üç derecelik bir rotayla yola çıktı.

Gündoğumunda, savaş alarmı anonsu sırasında, Eddie birinci zabitle birlikte, satranç taşlarının geleneksel şaşaası gibi kocaman bir tasarımla dizilmiş neredeyse seksen geminin saplı

durduğu okyanusa baktı. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," dedi.

"Ortaya yakın daha da güzelleşir," dedi birinci zabit, çünkü onların bulunduğu nokta Alman denizaltılarına karşı en savunmasız "tabut köşeleri"nden birine tehlikeli biçimde yakındı. Önemli değildi. Bu farklı yönlerden birbirine yaklaşan dizilim hem ölçek hem yayılım bakımından o kadar büyüleyici, o kadar abideviydi ki onun bir parçası olmak Eddie'nin kendisini görünmez hissetmesine yol açtı. Portekiz, Özgür Fransa, Brezilya, Panama, Güney Afrika bayrakları olan gemiler görüyordu. Hollanda bandıralı yük gemisinin sancak tarafında, çamaşır ipine asılmış dalgalanan çarşaflar arasında koşturan iki çocuk gördü. Anlaşılan o ki geminin kaptanı Nazilerden kurtulmak için ailesiyle birlikte Hollanda'ya kaçmıştı.

On beş daha küçük, daha hızlı refakat gemisi –destroyerler ve korvetler– bir geçit törenindeki polis atları gibi yayılmış gemilerin yanından hızla geçiyordu. Her ne kadar bir konvoy manevra yapamayan gemi yüzünden durdurulamazsa da bir refakat gemisi geride kalıp tayfayı kurtarmaya yardım ederdi. Her şeyden daha fazla bu gerçek Eddie'nin içini rahatlattı.

Elizabeth Seaman'da bu yeni düzenlemeden hoşnut olmayan tek bir kişi vardı: Kaptan. Konvoylar en yavaş geminin hızında ilerlemek zorundaydı ve buna sebep kömür yakan Panamalı bir gemi olduğu için sekiz deniz mili hız yapmaya mahkûmdular. "Zigzag çizsek daha hızlı giderdik," diye homurdandı Kittredge, yemekte sağında oturan baş makiniste.

Gece yarısından sonra, Farmingdale (suratında hâlâ o acayip sırıtış vardı) nöbeti Eddie'den devraldıktan sonra, deniz astegmeni Wyckoff'un bir şişe şarapla kamarasının önünde oturduğunu gördü. "Açık havada içelim," dedi. "Mükemmel bir gece. Şarabı nerede içtiğin, şarabın kendisi kadar önemli."

İki numaralı ambar kapağının üstüne oturdular. Serin ve açık bir geceydi, kabuk kabuk soyulan bir ayın altında dalga-

lı deniz belli belirsiz görülüyordu. Eddie etraflarındaki gemileri göremiyordu ama baş ve kıç istikametinde yüz elli metre, omurgaya dik açıda üç yüz metre kadar uzakta olan, hayali bir sürü gibi hepsi de burunlarını dalgaların içinden kaldırmış yoğunluklarını duyumsayabiliyordu. Eddie, Wyckoff'un şişenin mantarını çıkardığını işitti, şaraptan mayhoş, odunsu bir koku aldı. Asteğmen iki emaye fincana biraz şarap doldurdu. "Hemen içme," diye uyardı, Eddie kendi fincanını kaldırırken. "Bırak nefes alsın."

Güneyhaçı takımyıldızı ufka yakın parlıyordu. Eddie güney göğünü yeğliyordu; daha parlak, daha gezegen doluydu.

"Pekâlâ. Şimdi," dedi Wyckoff birkaç dakika sonra. "Bir yudum alıp yutmadan önce ağzının içinde çevir."

Kulağa kaçıklık gibi gelse de Eddie söyleneni yaptı. Başta şarapta hiç sevmediği o küllü burukluğu hissetti sadece ama bu aroma yerini cazip bir aşırı olgunluğa, hatta neredeyse çürüğe yakın bir tada bıraktı. "Daha iyi oldu," dedi şaşırarak.

Şarap içip yıldızları seyrettiler. Wyckoff, savaştan sonra San Francisco'nun kuzeyindeki vadilerde bir asma ekim işi bulmayı umduğunu söyledi. Orada üzüm bağları vardı ama içki yasağı sırasında görevli memurlar onları yakmıştı.

"Peki ya sen Üçüncü?" diye sordu. "Savaştan sonra ne yapacaksın?"

Eddie söylemek istediği şeyi biliyordu ama emin olmak için birkaç dakika bekledi. "Memlekete, New York'a döneceğim," dedi. "Orada bir kızım var."

"İsmi ne?"

"Anna."

Eddie'nin yıllardır yüksek sesle söylemediği bu heceler, bir çift zil gibi birbirine çarpıp ardında çın çın bir yankı bıraktı sanki. Utanıp bakışlarını kaçırdı. Ama Wyckoff'tan hiçbir karşılık gelmeden geçen saniyelerde, Eddie bu söylediğinin önem-

sizliğini fark etti. Bugünlerde gemilerde olan erkeklerin çoğu ardında başka yaşamlar bırakmıştı. Savaş onu sıradanlaştırmıştı.

"Kaç yaşında?" diye sordu Wyckoff. "Senin Anna."

Eddie bir dakika kadar hesap yaptı. "Yirmi," dedi şaşırarak. "Geçen hafta yirmisine girdi."

"Büyükmüş!"

"Yirmi büyük oluyor galiba."

"Ben yirmi bir yaşındayım," dedi Wyckoff.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mozambik Kanalı'nda refakat gemilerinin sualtı bombaları attığı, geceyi ürpertici çatırtılarla doldurduğu geceler oluyordu. Savaş alarmı zili çalıp durdu, tüm adamlar güvertede toplandı
366 ve konvoy uzun mesafelerde zigzaglar çizdi. Eddie miyar güvertede mahmur gözlerle dikiliyor, karartılmış gemi sıralarının dönüşleri arasında *Elizabeth Seaman*'ın konumunu korumaya çalışıyordu. Yatağına kendini bıraktığında da bölük pörçük uyudu, Anna huzursuz bir ruh gibi düşüncelerinde dolaştı.

"Seninle gelmek istiyorum."

"Çocukları almıyorlar tatlım."

"Eskiden giderdim."

"Bunlar farklı yerler."

"*Daha geçenlerde* gidebiliyordum."

"Kusura bakma."

"Değiştim mi?"

"Yani, daha büyüksün."

"Aniden mi büyüdüm?"

"Büyümek öyle bir şey değildir. Kademelidir."

"Büyüdüğümü aniden mi *fark ettin*?"

"Öyle olabilir."

"Fark ettiğin *neydi?*"

"Lütfen Anna."

"*Ne zaman* fark ettin?"

"Lütfen."

Uzunca bir duraksamanın ardından, daha sert bir sesle şöyle dedi kız: "Ben de seni cezalandıracağım."

"Bunu tavsiye etmem."

"Tembel olacağım."

"Bu kendini cezalandırmak olur."

"Çok fazla şekerleme yiyeceğim."

"Sonun Bayan Adair gibi olur, dişsiz kalırsın."

"Giysilerimi kirleteceğim."

"Bu da anneni cezalandırmak olur."

"Hoppa olacağım."

"Efendim?"

"Hoppa olacağım. Brianne Hala gibi."

Eddie ona tokat attı. "Sakın. Bir daha söyleme bunu."

Anna yanağını tuttu, gözleri kupkuruydu. "O zaman bırak da seninle geleyim."

Konvoy yedi gün sonra, tek bir gemi kaybetmeden Mozambik Kanalı'ndan çıktı. Gemilerin dalgaları yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı – bazıları batıya Mombasa'ya, diğerleri doğuya Seylan ve Endonezya'ya doğru. *Elizabeth Seaman,* on sekiz gemiden ve dört refakat gemisinden oluşan küçük bir konvoyun içinde kaldı. Kömür yakan Panamalı gemi hâlâ onları yavaşlatıyor, şimdiyse doğrudan önlerinden gidiyordu. Ocakçı günde birkaç kez boruları temizlediğinde, *Elizabeth Seaman*'ın her bir santimine iri kurum tanecikleri dökülüyordu. Kaptan Kittredge fiskeyle bunları kollarından temizliyor, ağır ilerleyişlerine verip veriştiriyordu. Hint Okyanusu'nun sakin, masmavi sularından geçerlerken Eddie kaptanın gittikçe artan tahammülsüzlüğünü

eş derecede artan bir merakla izledi. Kittredge istediği şeylerin olmamasına alışkın değildi. Kömürlü geminin ardında haftalarca gitmeye nasıl katlanacaktı? Eddie bunu hiç öğrenemedi. Seyşellere yaklaşmalarından önce bir işaret flaması konvoyun dağılması sinyalini verdi. Gemiler ağır ağır, bir grup hayali ürkütülmüş kuş gibi birbirinden uzaklaşmaya başladı. Başta o kadar baygın bir yol alışları vardı ki birbirlerinin görüş açılarından hiç çıkamayacaklarmış gibi geldi. Yine de üç saat içinde, kömür yakan bile gözden kaybolup gitti.

Eddie, Dexter Styles'ın yeni ombudsmanı olarak karayolu dinlenme tesislerini, kumarhaneleri, restoranları, poker oyunlarını ziyaret etti. Cebinde parası olan, şehir dışından gelmiş bir ziyaretçi kılığında olursa, kimsenin bir adamı geri çevirmeyeceğini varsayıyordu. Tanıdığı biriyle karşılaşacak olursa, Eddie onu samimi biçimde selamlıyor, bir içki ısmarlıyor ve bundan kısa bir süre sonra da yanından ayrılıyordu. Ertesi gün tekrar gidiyordu. Bir mekânın dış görünüşünden fazlasını görmek için bir ziyaretten fazlasına ihtiyacı vardı ve Styles ona masrafları için bol bol nakit veriyordu. Eddie'nin hâlâ taşıdığı çantalar sadece bunlardı.

Başlarda Styles'la her birkaç haftada bir, öğrendiklerini ayrıntılı biçimde anlatmak için Manhattan Plajı'ndaki kayıkhanede buluşuyordu. Hileli oyunlar onun geçim kaynağıydı ama isabetli biçimde Styles'ın ilgisini çekeceğini tahmin ettiği başka şeyler de görmüştü: Sigara satan kızlara pezevenklik yapan bir aşçı, ücret karşılığı oyunları satan uyuşturucu bağımlısı kart dağıtıcılar, şantaja maruz kaldıklarından şüphelendiği ibneler.

"Çizgiyi aşıyorsunuz, Bay Kerrigan."

"İşin gereği bu değil mi?"

"Dikkatimi dağıtmak için hikâyeler uydurmayın bana."

"Bu nasıl yapılır bilmem."

Her ziyaretin sonunda, Styles ona bir-iki adres daha verirdi. "Bunları yazmanız gerekmez mi?"

"Gerek yok."

"O kadar akıllısınız yani?"

"Harvardlı değilim, kastettiğiniz buysa."

Styles güldü. "Öyle olsaydınız sizi yaka paça kovardım."

"Şöyle bir laf vardır," dedi Eddie. "Konuşabiliyorsan yazma, başını sallayabiliyorsan konuşma."

Styles'ın keyfi yerindeydi. "Bir İrlandalı söylemiştir bunu."

Eddie göz kırptı.

Dunellen'a, Büyük Buhran'dan önce olduğu gibi yine bir tiyatroda iş bulduğunu söylemişti – tiyatro Dunellen'ınkinden o kadar uzak bir dünyaydı ki bu masalın ne kadar uyduruk olduğunu fark etmedi. Eddie'ye artık maaş ödemek zorunda olmadığı için rahatlamış gibiydi, birbirine karışmış geçmişleri Dunellen'ın zalimliğini tam olarak göstermesine taş koyuyordu. Eddie'nin tahsildarlık görevlerini bir sonraki çaresiz adama, O'Bannon'a devretti, sonra da işi getirdiği hâlden hayıflanmaya başladı.

"Sendeki incelik onda yok Ed," diye sızlandı Sonny'nin Yeri'nde; Eddie hâlâ belli bir düzen içinde buraya geliyordu. "Banny bir odaya girdi mi tüm gözler onda oluyor. Dinty Moore'un yerinde bir zarf düşürdü, inanabiliyor musun bu saçmalığa? Yeşilsırtlar* etrafa saçılmış...gören mangırlar cüzamlı sanırdı, herkes o kadar hızlı geri çekilmiş, böyle anlattılar bana. Garsonlar zengin oldu. Ona dedim ki, 'Banny, bir daha böyle bir şey olsun, seni rıhtımdan denize kendim atarım. O zaman balıklara anlatırsın.'" Dunellen cüruf yığınına benzer gövdesini uzun, sıkıntılı bir omuz silkmeyle yükseltti. "Ama karısı kör-

---

Yeşilsırt (*Greenback*) ABD iç savaşı sırasında kullanılan bir para çeşididir. Abraham Lincoln savaşı finanse etmek için bu sistemi kurmuştur. Savaştan önce ABD'de altın standardı vardı, kâğıt dolarlar altın veya gümüşe çevrilebilirdi. 1862'den sonra ABD hazinesi kâğıt dolarların altına çevrilemeyeceğini ilan etti. –*çn*

leşiyor, beş de küçük çocukları var...onu aç açık bırakamam." Küçücük gözlerini göğe kaldırdı, sonra kapıda duran fedailerine baktı.

"Çok iyisin Dunny," dedi Eddie, gülmemek için kendini tutup. "Çok fazla iyisin. Ama kendine dikkat et dostum: Dünya seninki gibi bir kalbi olanlardan faydalanmaya çalışır."

"Böyle demişken Ed." Dunellen sesini alçalttı. "İtalyan'la ilgili tavsiyene uydum."

Eddie hangi İtalyan'ı kastettiğinden emin değildi, Dunellen'ın sinirini bozan çok İtalyan vardı. "Ve?.."

"Bir anlaşma yaptım. Tancredo'yla."

Eddie şimdi hatırlıyordu: Dunny'nin orta hafifsıkletleri. Tancredo müsabakaya girmeleri için ona baskı yapıyordu.

"O İtalyan'ın dizlerine kapanma mütevazılığı gösterdim. Suratımı tam çamurun ortasında çiğnemesine izin verdim."

Eddie endişeli endişeli dinliyordu. Dunellen'ın uysallığı sonunda şiddet doğuracaktı, bunu görebiliyordu. Sonra Dunellen'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şimdiye dek aldığım en iyi tavsiye."

"Dalga geçme," dedi Eddie, nefesini bırakıp.

"Benim çocuklar kazanıyor Ed," dedi sırlarını anlatan bir adamın mahcup edasıyla. "İçlerinden hayat fışkırıyor. Hepsinin ihtiyacı olan şey bir şans, bir adil muameleydi."

"Bunu duyduğuma sevindim Dunny."

"Evlatlarımız için her şeyi yaparız, öyle değil mi Ed? Bizi çiğneyebilirler, suratımıza tükürebilirler, üstümüze sıçabilirler, fena benzetebilirler. Onları mutlu edecekse bunların hepsine değer."

Mazoşizm hiç Dunellen'a göre değildi; Eddie buna bir son vermek istedi. "Elbette Dunny," dedi. "Ama bu kadar ileri gitmesine izin verme. Bir çıkış bul ve cehennem olup uzaklaş oradan."

Dunellen başını aşağı yukarı salladı, ciddi bir ifadeyle

Eddie'ye baktı. Gömülü bir hazine gibi hep aralarında duran daha derin hikâyeye yeniden daldılar: Girdap dalgası, panik, kurtuluş. Bir dönüş yolu arayarak, kıyıya paralel yüzmek. Aynı zamanda, Eddie neden Dunellen'dan kurtulduğunu anlatıyordu – *onu siktiğini,* Eddie'nin artık kimin için çalıştığı konusunda en ufak bir fikri olsa Dunny kesinlikle böyle söylerdi. Bu farklı ortamların belli bir kesinlikle hizalanması Eddie'nin her yönü aynı anda gördüğünü hissetmesine yol açıyordu.

"Tancredo'nun bilmesi gerekmez," diye uyarıda bulundu Eddie. "Asla bilmemeli. Kendine dikkat et."

Dunellen başını aşağı yukarı salladı, dinliyordu.

Eddie, Duesenberg'i ödünç alıp ailesini Paramus, New Jersey'deki tıbbi ürünler mağazasına götürdü, oradan Lydia'ya sandalyesi alındı. Bunun etkisi dönüştürücüydü: Dokuz yaşında, dikey dünyaya ilk kez katıldı. Yemeklerde masada oturdu. Agnes onu yürüyüşlere çıkardı. Anna onun yanında pencereye eğilip pervaza koyduğu ekmek kırıntılarını gagalayan serçeleri izledi. Arkadan bakınca, Eddie aralarında hiçbir bariz fark göremiyordu.

Bir defasında, Agnes Lydia'nın bezini değiştirirken, dondurmacı hiç beklemeden aracını sürüp uzaklaştı. Eddie karısına hemen elektrikli bir buzdolabı aldı, taksitle değil – sahip olmadığı şeylere sahipmiş gibi yapmakla işi kalmamıştı artık. Komşular günlerce bu lükse hayranlıkla bakarak mutfaklarına girip çıkmış, Lydia yeni sandalyesinden onlara sırıtmıştı.

Buzdolabı, Eddie'yi uyutmayan sinir bozucu bir vızıltı yayıyordu. Sonunda uykuya daldığında, rüyasında onu fişten çektiğini görüyordu.

"Bay Dunellen'a teşekkürlerimi ilet mutlaka," diyordu Agnes.

Ve: "Sendika olmasa ne yapardık?"

Ve: "Ah, biz şanslıyız Ed. Herkese baksana."

O böyle şeyleri sık sık söylüyor, Eddie de gülümseyip mırıl mırıl onaylıyordu. Ama karısının coşkusunda bir sahtelik, dile getirmediği her şeyin durduğu gizli bir bölme olduğunu keşfetti. Agnes her şeyin farkındaydı. Onun daha uzun saatler boyu çalıştığını, Duesenberg'i çok nadir ödünç aldığı gerçeğini, Anna'yı hiç yanında götürmemesini fark etmemiş olamazdı. Yine de iyi talihlerine dair usandırıcı nidaları sayılmazsa, bunların hiçbirinden bahsetmiyordu. Eddie karısının ikiyüzlülüğünü izlemekten marazi bir memnuniyet duyuyordu. Ama geceleri onu kollarına alıp bitkin yüzünü incelediğinde, orada hiçbir ihanet göremiyordu.

Styles onu Albany'ye, Saratoga'ya, Atlantic City'ye gönderdi. Eddie bir film kamerasıymış gibi, operasyonun her bir ayrın-
372 tısını bilmek hoşuna gidiyordu. Hiç isim telaffuz etmediler; Eddie'nin işi bir adamı tanınabilir kılan ana detayları seçmekti. Yara izleri kolaydı. Ama hep bir şeyler olurdu: Fazla briyantinlenmiş saç; özel bir yüzük; dizlerde potluk yapmış pantolon; ayıyı andıran bir yürüyüş. Kızlar daha zordu. "Sarışın," "kumral" ve "güzel" elinden gelenin aşağı yukarı en iyisiydi. Önemli olan onların birlikte geldiği erkeklerdi.

Eddie, Styles'ın kendisinin derin kayıtsızlığını bu kadar doğru tespit edebilmesine çok şaştı. "Sen benim gözüm kulağımsın," diyordu sık sık ve böyle görülmek Eddie'nin hoşuna gidiyordu. Gerçeklere uzanan bir kanaldı sadece, daha fazlası değil. Bütün sohbetleri, o konuşmaları yapan kişileri tanımadan anlatıyordu. Hem onları tanısa bile, iki yıllık bir zaman dilimi içinde, kaçınılmaz biçimde bunun bir anlamı kalmayacaktı. *Benimle hiçbir ilgisi yok,* diyordu kendi kendine. *Orada bulunsam da bulunmasam da aynısı olur.* Sonuçlar onu ilgilendirmiyordu.

"Sen bir makinesin Kerrigan. Bir insan-makinesin," derdi

Styles hayretle. Bu bir iltifattı. Eddie onun gözü kulağı olduğundan herhangi bir yerde, her yerde olabilirdi. Sadece meraklı olması yetiyordu.

Styles'ın merakı kademe kademe Kartel'in içindeki rakiplerinin, hatta iş ortaklarının kontrolündeki işlerin ötesine uzandı. Ocak 1937'de Eddie kısa yolculuklar için yanına aldığı mukavva lütfen-yağmur-yağmasın valizini Vanderbilt Bulvarı'ndaki Eastern Havayolları ofisine getirdi. Orada başka birkaç adamla birlikte bir limuzine binip Newark Hava Meydanı'na gitti. Styles'ın hakkında bilgi sahibi olmak istediği bir adamı izlemek üzere Miami'ye gidiyordu. Bu onun ilk uçak yolculuğuydu.

Hava meydanında, Eddie şapkasını çıkarıp başını eğerek gümüşi uçağın kapısından girdi, kalbi güm güm çarpıyordu. Herkes binince pervaneler pencerelerin önünde dönmeye ve uçak karlı tarlaların arasındaki bir pistte tangır tungur ilerlemeye başladı, tekerlekleri yerden kopunca nefes kesici bir hıza ulaştı ve havaya fırlatılan kül gibi savruldu. Eddie küçük bir pencereden New York'un oyuncak bir temsiline dönüşmüş şehre nefesi kesilerek baktı: Küçücük caddelerde küçücük arabalar; karla bezenmiş evler, ağaçlar, sahalar; sonra da okyanus, dövülmüş kalaylı bir metal plaka – bu yükseklikten bile hâlâ sonsuz. Motor kulaklarında vınladı. Yanında bir kadın ağladı, dua ederken ellerini kenetlemişti. Dünyanın pervasız enginliğine bakan Eddie, çok büyük bir keşfin eşiğinde olduğunu hissetti.

Uçak Washington D.C.'ye, Raleigh'ye, Charleston'a, Jacksonville'e, Palm Plajı'na uğrayıp en sonunda, Miami'ye vardı; orada göz seviyesindeki ay, kara kadife okyanusun üstüne vuruyordu. Havanın kokusu bala benziyordu. Havalimanında bile Palm Plajı tarzı capcanlı gözler önündeydi: Beyaz yemek ceketleri, mat renkte ipek gömlekler. Saat dokuz olunca, Eddie Styles'ın adamını gördü: Bir kumarhanenin arka tarafında bir yerde oturuyordu, suratı kül rengiydi, gözkapakları düşüktü, kavgacı birinden ziyade muhasebeciye benziyordu. Eddie, ada-

mın masasına gelip gidenlerin sırasını aklında tutmaya çalışırken, rulet tekerliğinde ne kâr ne zarar etmemeye çalıştı. Bununla meşgulken, rulet masasında ona yaslanan kızın bunu kazara yapmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Kızın şimdiye dek yaptığı işin karşılığı olması düşüncesiyle içkilerini kendi hesabına ekletti. Ya da o yüzden yaptığını söyledi kendine. İzlediği adam kumarhaneden çıktığı sırada, Eddie çoktan kızı otel odasına götürme kararı vermiş gibiydi.

Güneş doğarken, çarşaflarında tanımadığı bir parfüm kokusuyla uyandı. İğrenti ve yalnızlık her yanını sarmıştı. *Önemli değil,* dedi kendi kendine. *Erkekler bunu hep yapar. Kimse asla öğrenmeyecek.* Ama bu beylik laflar, aptalın biri onu teselli ediyormuş gibi hissetmesine yol açtı. Otelden çıkıp çimento rengi kumlarda yürüdü, sigara izmaritlerini fiskeyle köpüklü dalgaların içine attı. Orospuyla birlikte olanın *kendisi* olmadığını düşünerek rahatlayabildi ancak. O, Dexter Styles'ın gözleri ve kulaklarıydı, daha fazlası değil. Birden fazla kez, "Şu an burada değilim," dedi Eddie yüksek sesle, bu laf her seferinde bir anestezi etkisi yarattı.

O gece, poker masasında adamını farklı bir açıdan gözlemeyi başarmışken, Eddie dikkatinin aşina bir yürüyüşe kaydığını fark etti: Çok fazla alışveriş torbası taşıyan, ayağı mantarlı bir kadının yürüyüşü. John Dunellen. Eddie'nin daha önce hiç görmediği bir aksayışla kumarhanede paytak paytak yürüyordu – ama Dunellen'ı son günlerde pek görmemişti. Onun burada olması Eddie'yi o kadar hayrete düşürdü ki birkaç dakika arkasını dönmeyi unuttu. Çünkü Dunellen tam havasındaydı, çok uzun süredir de böyle olabilirdi ama o hiç havasında değildi. Aksaya aksaya Eddie'nin seyrettiği masaya geldi –Tancredo'nun, diye fark etti Eddie, belki de zaten biliyordu– bir sandalyeye çöktü ve Eddie'nin gizlice bile olsa görmeye katlanamadığı bir bayağılık maskesi takınmış koca kafasını eğdi. Bu eski dostu nasıl bu kadar düşmüştü? Buluşma hakaret derecesinde kısaydı; Tancre-

do Dunellen'ı kısa, kaba bir kafa sallayışla gönderdi, bunun saygısızlığı Eddie'nin irkilmesine yol açtı. Dunellen sendeleyerek ayağa kalkıp aksaya aksaya uzaklaştı, oyun masalarının arasından öyle dengesiz bir sallantıyla geçiyordu ki Eddie bunlardan birinin üstüne devrilip oyun fişleriyle sandalyeleri etrafa saçacağını düşündü. Eddie oturup hiçbir şey yapmaması gerektiğini bilerek, bundan dehşete düştü.

Dunellen uzaktaki çıkışa yaklaşırken aksayışı seyreldi ve Eddie onun yüzünde bir keyif pırıltısı yakaladı. O anda Eddie, arkadaşının bu gösterisindeki alaycılığı göz ardı ettiğini gittikçe artan, şaşkın bir keyifle fark etti. Topallayış sahteydi. Ricacılık sahteydi. Dunellen neredeyse abartı derecesinde yalakalık yapmıştı – ama Eddie de bu numarayı yutmuştu. Dunny İtalyanlara boyun eğmiş değildi; onun o kötü, acımasız yüreğine sağlık. Hepsi başka bir sonuca varmak için yapılan bir dalavere, rol kesmeydi. Eddie'nin tavsiyesine uymuş, çıkış yolunu bulmuştu. Dunellen'ın yaptığı zırvalığın görüntüsünden daha şaşırtıcı olansa, onun bunu başardığını Eddie'nin görmesiydi. Dunny'yi çok seviyordu – onun kazanmasını istiyordu! Eski dostunun yanına koşup sarkık yanaklarını şapur şupur öpebilmeyi dilerdi.

Styles'a verdiği raporda, Eddie Dunellen'dan hiç bahsetmedi.

Eddie hiç gitmediği, dolayısıyla rahibini de tanımadığı bir kilisede günah çıkardı ve rahibin önerdiği kefaret, tespih çekmesi oldu. Çok kolaydı. Umutsuzluk onu siyah pelerinine sardı, sert küçük tekerler düşüncelerinin içinde eze eze dönmeye başladı. Sonu fahişelerle tepişmeye varıyorsa, şimdiye dek veya şu anda yaptıklarının ne anlamı vardı? Hepsi sona götüren birer araçtı – ama hangi sona?

İçgüdüsel olarak, alışkanlıkla Anna'yı düşündü. "Tatlım, canım kremalı pasta çekti," dedi bir cumartesi günü, Agnes Lydia'yla birlikte dışarı çıkmıştı. "Ne dersin?"

"Ben sevmiyorum babacığım."

"Ne? Eskiden bayılırdın."

"Fazla tatlı."

Çok şaşırdı, okul kitaplarını etrafına yaymış hâlde mutfak masasında oturan Anna'ya, bir süredir ona dikkatle bakmadığı hissiyle inceleyerek baktı. Kızı on dört yaşındaydı, uzun boylu ve sevimliydi ama bir zamanlar olduğundan daha muğlaktı. Dexter Styles'a tarif etmekte güçlük çektiği kadınlar gibiydi daha çok.

"Yine de gel benimle," dedi. "Başka bir şey yersin."

Anna kalkıp paltosunu giydi. Merdivenden inerlerken Eddie, kızın yapmak istediği aslında başka bir şeymiş gibi tahammül ettiğini hissetti. Aklı karıştı. Anna hep onunla birlikte gitmek isterdi! Onu kendi işine dahil etmeyi kesince çok karşı koymuştu. Bu bir süre önceydi elbette – Styles için çalışmaya başladığı ayları sayınca, Eddie hayretle iki yıl olduğunu fark etti. Eddie ta en başından beri Anna'yla kendisinin istediği zaman eski düzenlerine dönebileceğini varsaymıştı. Şimdiyse ilk kez bundan şüpheliydi.

White'ın Yeri'nde tezgâhına oturdular. Anna çikolatalı kup griye ısmarladı; Eddie kremalı pasta kararına sadık kaldı, Bay White pastayı vitrinden çıkarıp getirdi. Siparişlerini beklerken, Eddie bir sigara yaktı ve paketin içinden kuponu çıkarıp kızına uzattı. Kız ona tuhaf tuhaf baktı, sonra inanamadığını gösteren bir kahkaha atıp, "Babacığım, bunları biriktirmiyorum artık," dedi.

"Biriktirmiyor musun? Tüm o sakladıklarına ne oldu?"

"İstediğim şeylere yetecek kadar birikmediler hiç."

"Şimdiye dek birikmiş olabilirlerdi."

Kız meraklı meraklı ona baktı. "Bu niye umurunda olsun ki?"

Umurunda değildi. *Kızının* umurunda olsun istiyordu. "Ziyan olmuş gibi geldi."

"Sigaranı her halükârda içecektin zaten," dedi Anna. "Yoksa benim için fazladan mı içtin?" Kız ona sevgiyle, anlayışla gülümsedi: Bir kadının gülümsemesi.

Eddie içinde huzursuz bir kıpırtı hissetti. "Kupon toplamayı ne zaman bıraktın?"

Kız omuz silkti, bu Eddie'nin hiç sevmediği bir hareketti.

"Yeni mi?" diye sordu sertçe.

Kızın yüzü düştü. "Hayır. Uzun zaman oldu."

Aniden Eddie'nin yanında haşarı bir hayalet belirdi: Hayat dolu küçük Anna'sı. Yanında oturmuş, camdan dışarı bakmamak için kendini zorlayan hâlsiz, kayıtsız kızın içindeki o lafazan, kıpır kıpır peri neredeydi? Böyle şeyleri hissetmek Eddie'nin göreviydi. Kızı kimi görmek için bakınıyordu?

Bay White tezgâhın karşından çikolatalı kup griyesini kızın önüne itti ve sessizce yediler. Eddie'nin aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Düşünceleri sadece geriye gidiyordu – kartopu, hırsızlama öpücük. Anna'ya o zamanları hatırlayıp hatırlamadığını sormak istedi ama hatırlamamasından korkuyordu – daha da kötüsü, bunların onun için hiçbir anlamı olmamasından.

Peki ya tüm o diğer günler? Birlikte geçirdikleri yüzlerce başka gün; Eddie neden onları hatırlayamıyordu?

"Kremalı pasta konusunda haklıymışsın," dedi sonunda. "Fazla tatlı."

Sonrasında eczanenin önünde dikildiler. Anna, Stella'lara gideceğini söyledi ama Eddie bir yalanın kokusunu alıp soğuğa rağmen terlemeye başladı. Anna'da bir şeyler geri döndürülemez biçimde, kökten değişmişti – bundan emindi. Bakışlarını kızından kaçırdı –Styles'ın ona bakması için para ödediği yere baktı– ve kız yürüyüp ondan uzaklaştı.

Hayalet peri Eddie'nin elinden tutmuş hop hop zıplıyor, çekiyor, sallanıyordu. Başını kaldırmış ona bakıp durmaksızın konuşuyordu: Saatlerce süren, bir köpeğin kuyruğunu sallaması

gibi hiç düşünmeden, oradan oraya gidip gelen tutarsız bir konuşma.

Eddie o küçük periyi bulma umuduyla Anna'nın gür kirpiklerinin altındaki koyu renk gözlerine baktı. Ama o kadar uzun süre uzaklara bakmıştı ki peri yok olmuştu. Onun yerinde Eddie'yi neredeyse hatırlamayan, sadece ondan uzaklaşmak isteyen bir kız duruyordu.

Dunellen'a Sonny'nin Yeri'nin önünde gece yarısından hemen sonra hareket hâlindeki bir otomobilden on beş kez ateş edildi. Nisan 1937'de, Eddie'nin onu Miami'de görüşünden üç ay sonra. Tanıklar vardı elbette –Dunellen kendi başına su dökmeye bile gitmezdi– ama kimse tek kelime etmedi. Düşmanı boldu, işe alımlarda ve rıhtım kontrolünde rakipleri vardı ama bu kan davaları yıllar boyunca içten içe kaynayıp ciddi bir mesele hâlini almıştı. Bu, İtalyan tarzı bir infazdı.

Saint Vincent Hastanesi'nin yoğun bakımında üç gün dayandı. Aynasızlar gelip gitti ama komadan çıkıp da boğazını delip geçen tüpün etrafından konuşabilecek olsa bile Dunny'den tek kelime alma beklentisinde olmadılar hiç.

Çocuk esirgeme kurumundan tanıdıkları ikili, üçlü gruplar hâlinde hastane lobisinde toplandı, hepsi de seyrelmiş saçları ve eksik dişleriyle kırklarında ya da o yaşlar civarıydı. Eddie onların kollarında hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ona en yakın sendin," diye tasdik ettiler. "En çok seni severdi. Pek tabii; sen onun hayatını kurtardın. Bir erkek asla unutmaz." Eddie'nin böyle onaylara çok ihtiyacı vardı ama sadece geçici bir avuntu oluyorlardı. Dunny'yi kendisi vurmuş gibi hissediyordu.

Bart Sheehan'ı hemen fark etti, gerçi bu eski dostunu yirmi yıldır görmemişti. Sheehan'ın hâlâ saçı vardı, kısmen kırlaşmıştı ve kestirme vakti gelmişti. Düzgün bir yaşam süren bir adama benziyordu. "Hayatımızı kurtarmıştın Ed," dedi ağlayarak, İr-

landalı kara suratı kederden darmadağındı. "Dalgaların içinden çekip çıkardın bizi. Tanrı şahidimdir, bugün burada olmayabilirdim."

Ölü olmak, Dunellen'ın iki gün süren kendi cenazesini yönetmesine mâni olmadı, silueti çok büyük bir tabuttan bir töz yığını gibi çıkıp salona hâkim oldu. Şakağındaki, alnındaki ve boynundaki kurşun delikleri pudra ve macun gibi bir şeyle yapılmış makyajın altından görülebiliyordu. Karısı Maggie, tesellisi imkânsız biçimde uluya uluya ağlasa da pek az duygudaşlık görebildi. Mateminin hararetı büyük oranda –kocasını vaktinden evvel barlardan çekiştire çekiştire çıkarma alışkanlığı gibi– "Dunny'nin azıcık eğlenmesine izin verme" gönülsüzlüğü olarak karşılandı.

Eddie cenazede Sheehan'la daha sakinleşmiş hâlde konuşabildi. Eski dostu üç çocuklu bir duldu, hiç evlenmemiş kız kardeşiyle birlikte hâlâ Bronx'ta oturuyordu.

"Avukat olmuşsun diye duydum," dedi Eddie.

"Eyalet savcısının bürosunda. Ya sen Eddie?"

"Ah, biraz şundan biraz bundan."

Eddie'nin konuşmasındaki muğlaklığı işsizlik olarak yorumlama yanılgısına düşen Bart, "Zor zamanlar," dedi. "Devlette çalıştığım için şanslıyım ben."

"Polis olmaya benziyor mu, ne iş yapıyorsun?"

"Temizlikçilik," dedi Bart ve güldüler.

Dev bir matemli dalgası pazar sabahı Dunellen'ın cenazesi için Guardian Angel Kilisesi'ni doldurdu – pek çoğu hâlâ sarhoş, geri kalanlar akşamdan kalmaydı. Eddie kilisenin arka sıralarından gelen fısıltılar işitti: *Joe Ryan kilisede.* Dunny'nin gücünü, en yozlaşmış kilit adamın, Uluslararası Liman İşçileri Sendikası'nın başkanının cenazesine katılmasından daha iyi ne gösterebilirdi?

Agnes Eddie'nin koluna sıkı sıkı yapışmıştı. Kilisenin merdivenlerinde biri gayda çalıyordu ve Eddie yaşların yeniden

gözlerini doldurduğunu hissetti. "Bundan sonra bize ne olacak aşkım?" diye sordu Agnes, gözlerinde öyle bir ifade vardı ki Eddie onun sandığından daha azını anladığını fark etti. Belki de hiçbir şey anlamıyordu.

"Bize bir şey olmayacak," dedi mırıltıyla.

Sheehan Eddie'nin öbür yanına geçti, kol kola girip kilisenin merdivenlerini çıktılar. Kapıdan girince, Eddie eski dostunun kulağına eğildi. "Bir süre önce, sen Kartel'i incelerken, kuşlar işi halletmişti," diye fısıldadı.

Sheehan'ın hayretten irkildiğini hissetti. İhtiyatlı biçimde o da ona fısıldadı: "Bunda gerçek payı var."

"Ben...katkıda bulunabilirim."

Bart dönüp şüpheli şüpheli Eddie'ye baktı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum," dedi Eddie.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Red Hook kayıkhanesinin yirmi dakika güneyinde buluştular, herkesin "reis" dediği çok yaşlı bir adam konuşmaya benzer birtakım sesler çıkarmaya başladı. Küçük bir dümen köşkünün dış duvarına yaslanmış, birisi saçından tutup geriye çekiyormuş gibi kavruk suratını gökyüzüne dönmüştü; sızlanıyor ve saçılmış yıldızlara ağıt yakıyordu – Anna'nın şimdiye dek hiç görmediği kadar çok, karanlık sahilden görebildiğinden bile fazla yıldız vardı.

"Erkeğğ...sağiff...göğünk..."

Anna, her bir ıstıraplı gevelemede telaşla reise döndü. Dümenci hariç kimse dinlemiyor gibiydi: Ağızdan çıkan bir her bir sese karşılık olarak bir çarka küçük küçük, tık tık vuran ifadesiz suratlı uzun boylu bir adamdı. Ama reisin kafasının içinde çevirdiği bir maniveladan daha fazla insanmış gibi görünmüyordu.

Saat on birdi. Gece açık, hava sıcaklığı yedi dereceydi –mart başı için sıcaktı– ay pırıl pırıl ve alçaktı. Projektörlerin ışıkları uçak aranarak gece göğünü tarıyordu. Liman görünmeyen teknelerle doluydu. Ara sıra heybetli bir şekil mavnaya doğru yaklaşınca reis dümenciye uluyor, o da şiddetin sillesini yemek

üzere olan bir kelebek çevikliğiyle tehlikeden uzaklaşıyordu. Özgürlük Anıtı, alevinde belli belirsiz tek bir ışık olan, karanlık bir siluetti.

Doğu'da Fort Hamilton'ın ve batıda Staten Island'daki Fort Wadsworth'un gözetlediği Lower Körfezi'nin girişi Narrows'a yaklaşırlarken reis bile sessizliğe gömüldü. Dexter Styles, mavnanın durdurulacak olursa Sahil Güvenlik'ten işleri yoluna koyacak biriyle "görüştüğünü" söylemişti ama böyle bir taleple karşılaşmadılar. Çünkü belki de on dakika boyunca mavnadaki tek ses motorundan gelen çalkalama sesiydi. Anna, mavnanın su kesiminin denizaltıların ağlarının üstünden geçecek kadar sığ olup olmadığını merak etti, ardından geçidin açık olması gerektiğini fark etti. Lower Körfezi'ne girerken diğer gemileri –belki de bir konvoydu– takip etmişlerdi. Korna ve siren sesleri gittikçe uzaklaştı, rüzgârın ve dalgaların güçlendiğini hissetti. Dexter Styles'ın "özel birliği" (Bascombe böyle diyordu) şapkalarını tutarak küpeşteden eğildi. Hava kompresörünün volanlarını çevirsinler diye buraya getirilmişlerdi ama mavnada bulunmalarının meşum bir etkisi vardı.

Sadece Marle ve Bascombe çalışmayı sürdürdü, Dexter Styles'ın mavnaya yüklenmesini ayarladığı hava kompresörünü kontrol edip hazır hâle getirdiler. Bu bir Morse Hava Pompası No: 1 idi, Donanma Tersanesi'ndeki kompresörlerin aynısıydı. Onu pruvaya sabitlemişlerdi ve şimdi hava haznelerini temizliyor, yağ ve grafit karışımıyla piston çubuklarını ve pompa mili kulplarını yağlıyorlardı. Donanma Tersanesi'nden bir çift dalış sandığının –her birinde yüz kiloluk giysi vardı– yanı sıra altı adet on beş metrelik hava hortumu, dolu bir alet edevat çantası, iki dalış bıçağı ve bir yedek parça kutusu aşırmak tuhaf biçimde çok zor olmamıştı. Neredeyse fazla kolaydı, diye böbürlendiler Red Hook kayıkhanesinin önünde Anna'yla buluştuklarında. Tatlısu boru hattına o kadar çok dalgıç gelip gidiyordu ki ekipmanları sürükleye sürükleye Marshall Caddesi'nden Marle'nin

amcasından ödünç aldığı küçük bir açık kasa kamyona götürürlerken deniz piyadeleri neredeyse onların farkına bile varmamıştı.

Narrows'tan geçen mavna doğuya döndü ve biraz sonra, dönme dolap ile hız treninin yanı sıra paraşütle atlama kulesinin hafif silueti de sol tarafta belirginleşti. Sonra güneye, ardından batıya döndü; o zaman Anna yön kavramını kaybetti. New York Limanı'ndan Atlantik'e doğru açılıyor olabileceklerini düşündü. Ne kadar derine inmesi gerekecekti?

Dexter Styles, bir eli fötr şapkasında, teknenin arka tarafında duruyor, asık suratı Anna'nın korkusunu artırıyordu. Arabayla Red Hook'a gelirken pek konuşmamışlar, o zamandan beri de Anna hep Marle ile Bascombe'nin yanında durmuştu. Onların neşesi, içindeki kötü hisleri bastırıyordu. Bu projeyle ilgili onlara çok dikkatle yaklaşmış, onunla alay etmelerinden ya da polisi aramalarından korkmuştu ama görünüşe göre, New York Limanı'nın dibindeki bir ceset –kimin olduğunu hiç sormadılar– için dalmak, her ikisinin de yaşamında eksik kalmış çok ilginç bir maceraydı. Anna onlara olası riskleri ve gizli tehlikeleri hatırlatmak zorunda hissetmişti kendini ama bunların hiçbiri fıldır fıldır dönen gözlerine işlemedi – veya belki de asıl can alıcı olan riskler ve gizli tehlikelerdi.

Mavna nihayet yavaşlamaya başlayınca, Anna paltosunu, ardından ayakkabılarını çıkardı ve tulumunun üstüne yün kazak giyip sıcak tutacak yün eldiven ve şapka taktı. Hiç yardım almadan güçlükle branda bezinden giysinin içine girdi, bu sırada Bascombe ile Marle kaskları ve hava hortumunun birleşme yerlerini kontrol ettiler. Ay suyun üstüne belli belirsiz, tüylerden oluşan bir patika sermişti. Dümenci bir dizi ayarlama ve düzeltmeye girişmişti ki reis en sonunda Anna'nın kafa derisinin karıncalanmasına yol açan bir uğultu koyuverdi ve motor durduruldu. Mavnanın iki denizcisi –iş tulumları güvertenin altında kazana yığıp durdukları kömür yüzünden kapkaraydı– onu

sabit tutacak, her biri mavnanın bir ucunda olan ilk çapa çiftini indirmeye başladılar.

"Nerede olduğumuz konusunda fikriniz var mı?" diye sordu Anna arkadaşlarına.

"Nereden bileyim," dedi Bascombe.

"Staten Island," dedi Marle. "Güneybatı sahili."

"Bunu biliyordum," dedi Bascombe. "Seni deniyordum."

Neşeli hâllerini sürdürmek zorlaşmış gibi kahkahalarının asabi bir tonu vardı. Anna'yı giydirdiler: Önce ayakkabılar, bağlandı ve tokaları takıldı; sonra kask yastığı. Bu adımlar artık o kadar yerleşmişti ki bunları yapmak içinde bulundukları yabancı ortamı neredeyse aşina kılıyordu. Zırh; göğüslük; vidalar; yaka; contalar. Kask hariç her şey yerine yerleştirilince, Marle özel birliktekilere kompresörün volanlarına geçmelerini söyledi. Onları cansiperane çevirmeye başladılar, yorulmaz oluşlarını gösterme gayretiyle birbirlerine dirsek atıyorlardı. Dexter Styles tüm bunları uzaktan izledi, yüzü Anna'nın endişesini gösteren bir aynaydı. Kız ona bakmamaya çalıştı.

Çapaların her ikisi de iyice gerginleşip tekne sabitlenince, Marle derinlik ölçümü yaptı. Halatın ıslak düğümleri, on iki metrelik bir derinliğe, kum ve çamurdan oluşan yumuşak bir tabana işaret ediyordu. Ardından Bascombe ile Marle elli kilo ağırlığındaki dalış halatını, teknenin sağından, dalış merdiveninin yanından sarkıttılar. Anna ve Marle, Bascombe'nin ikinci giysiyi giymesine yardım etti – ağırlık parçaları olmadan, sadece branda bezinden olan kısmı. Arkadaşlarının coşkusu geçmişti ve artık işçi gibi çalışıyorlardı. Anna, kaskı hariç her şeyi tamam olan giysisiyle dalış taburesine oturdu. "Bay Styles'la konuşmam gerek," dedi.

Bir dakika sonra Dexter yanındaydı, yüzüne bakabilmek için diz çökmüştü. Kendi gözleri çok karanlık görünüyordu.

"Ne arayacağım?" diye sordu Anna.

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Yani, başka ne."

Bir an durdu. "Halatlar herhalde. Bir tür ağırlık. Muhtemelen bir zincir."

Anna sesini yükselterek Marle ve Bascombe'ye, "Hazırım," dedi.

Tabureden kalkıp tökezleyerek merdivene yürüdü. Kaskını taktılar ve hava hortumuyla kılavuz halatını boynundaki yerlerine takıp havasını test ettiler. Marle kılavuz halatını onun sağ kolunun, hava hortumunu ise sol kolunun altından geçirdi, bunları göğüs plakasının önündeki kopçalara tutturdu. Tam merdivene çıkmak üzereyken, Bascombe onun açık yüz camından içeri baktı, kızınkilerle buluşan kısık gözlerinde alışılmadık bir telaş vardı. "Bu hoşuma gitmiyor," dedi.

"Özür dilerim."

Bascombe alaycı alaycı güldü. "Hey, aşağı inen ben değilim."

"Ne ters gidebilir ki?" dedi Anna, onu güldürerek.

Bascombe onun yüz camını kapadı ve havanın serin kimyasal tıslaması Anna'nın ağzıyla burnunu doldurdu. Merdivenden aşağı geri geri indi, sonra kılavuz halatına tutunup limanın onu yutmasına izin verdi. Akıntı çok güçlüydü, ardında okyanusun çekim gücü vardı. Su onu gerisingeri itmesin, dalış halatından uzaklaştırmaktansa ona doğru itmesin diye Teğmen Axel'in akıntılarla ilgili dersini hatırlayarak kendini konumladı. Gittikçe daha fazla aşağı kaydı. Gece dalmanın, sınırlı görüş alanıyla Wallabout Körfezi'nde dalmaktan hiçbir farkı olmayacağını sanmıştı. Ama körfezin çamurlu opaklığının *gördüğü* bir şey olduğu ortaya çıktı. Buradaysa gözlerini açık tutmakla kapalı tutmak arasında hiçbir fark yoktu. Bu ürkütücü bir altüst olma hissi yarattı, sanki hiçliğe doğru kayıyor ya da bir boşlukta süzülüyordu. Nihayet dibe ulaştığında, aşağıya fazla hızlı inip inmediğini merak ederek halata sıkı sıkı tutunup karanlığın içinde gözlerini kırpıştırdı. Kılavuz halatındaki bir çekiş onu yerine sabitledi ve o da karşılık olarak halatı çekti. Akıntı aşağıda daha

hafifti. Anna gözlerini kapadı ve hemen sakinleştiğini hissetti. Burada tahammül edebileceği bir körlük vardı.

Alet çantasından on sekiz metre çevre kılavuz ipini çıkarıp ağırlığın hemen üstünden onu dalış halatına geçirdi. Ardından Teğmen Axel'in onlara anlattığı bir püf noktasını hatırlayıp (Bascombe kulağına mırıl mırıl bir şeyler anlatırken bile onu bu kadar dinlemiş olması tuhaftı) eldivenli parmaklarını ağırlığın kenarından geçirip onu yukarı çevirdi, böylece artık arama halatı ağırlığın altına tutturulmuş oluyordu ve limanın tabanına daha yakın kayabilirdi. Diğer ucu sağ bileğine sarıp yürüyerek ip sıkı sıkı gerilene dek ağırlıktan uzaklaştı. Ardından alet çantasını çemberinin başlangıç noktasını işaretleyen yere bıraktı, dörtayak üstüne çöktü ve çevre kılavuz ipi çapında saat yönünde liman tabanında emeklemeye başladı. İp hemen limanın dibindeki kabartılara takıldı. Anna başta bu her bir engeli incelemesi gerekirmiş gibi hissetse de ağır ağır nesneleri topografyadan ayırabilir oldu. Gözlerini kapalı tutup etrafını saran uçsuz bucaksızlığı, onun içindeki kendi ufacık yalnızlığını unutmaya çalıştı. Staten Island'dan gelen tatlı su boru hattında çalışan dalgıçlar, liman tabanındaki gemi enkazlarından, devasa deniz kabuklarına boğulmuş yüz yıllık istiridye yataklarından, on beş metre boyundaki yılanbalıklarından bahsederdi. Bu görüntüler Anna'nın parmaklarının ulaşamayacağı bir yerlerde titreşiyordu sanki. Marle'nin kılavuz halatını ve hava hortumunu tuttuğunu, o hareket ettikçe onları toplayıp saldığını düşünerek kendini rahatlattı. Onu her an yukarı çekebilirlerdi. Tek gereken dört sert çekişti.

Dexter bir saatin üstündeki maket figürlermiş gibi adamlarının hava makinesini çalıştırmasını izledi. Bu işe başladığından beri kötü olduğu tek işi yapmaktan dolayı ciddi sıkıntı çekiyordu: Yani hiçbir şey yapmamaktan. Bu atalet, etrafındaki her şeyi

bezdiriciden katlanılmaza uzanan bir ölçekte görmesine yol açıyordu: Devasa ayakkabılarının içinde ayağa kalkmasına yardım etmek için Anna'yı bileklerinden tutan arkadaşları; emniyet kemerini veya her ne haltsa artık onu takarken Zenci'nin kızın çenesinin altındaki eli. Onların böyle ortamdan kopuk görünmesi onu kıskandırdı – sadece erkeklerin değil, üçünün birden. İki erkek bir kız, bariz bir rahatlık içinde birlikte çalışıyorlardı. Dalgıç giysisini giydikten ve artık hiç de bir kıza benzemezden sonra bile onların ortak bilgisi, kullandıkları terimler ve uzmanlıkları sinirini bozdu. Kızın geri geri suya inmesine yardım ederlerken, Dexter beş yılın ardından ilk sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına koydu. Enzo onu yakmak için ânında gölgelerin arasından fırladı.

Uzun süre bıraktıktan sonra sersemlemiş hâlde sigara içen Dexter, reisin yanına bir sandalye çekti ve ihtiyar adamın arazlı boynuyla dayanışma hâlinde başını geriye attı. Bir felç. Soğuk olmasına rağmen, reisin yüzünde bir ter katmanı parlıyordu. Dexter neredeyse sürekli içtiği domates suyunun (onu da üstüne başına döküp duruyordu) kokusunu alabilecek kadar yakındı – ülser için demişti, gerçi Dexter'a göre bu kadar domates suyu pekâlâ ülsere sebep olabilirdi. Oradaydı işte, yanındaki bir teneke kutuda. Tepelerinde bir yıldız ayaklanması pırıl pırıl parlıyordu. "Kim derdi ki Reis," dedi Dexter. "Tüm bu yıldızları New York şehri üstünde göreceğiz."

Reis öksürdü, hiç umurunda değildi. O New Yorklu bir reisti, karasal işaretlere ve kıyı ışıklarına göre yolunu bulmaya alışkındı. Yıldızlar kafasını karıştırırdı. Ama mesele liman ve onun rüzgârları, akıntıları, ustalık isteyen geçitleri oldu mu her çıkıntıyı ve deliği bilir, akıntıların uğramadığı anaforların yerlerini – batıp da kıyıya vurmayan nesnelerin yerlerini bilirdi. Ve buraları yeniden nasıl bulacağını da bilirdi ya da öyle iddia ederdi.

"Amma yaptın Reis. Yıldızlara alışkınsındır sen."

Dexter'ın savaşın biteceği, ışıkların yeniden yanacağı ve

New York göğünün yeniden eskisi gibi görüneceği anlamına geldiğini sandığı, yadsır gibi bir öksürük.

"Haklısın elbette," dedi Dexter. Sonra çok yumuşak bir sesle, "Baksana, buranın orası olduğundan emin misin?"

Reis bu soruya gücenmiş gibi öksürdü.

"Bu karanlıkta her şey çok farklı görünürken nasıl bilebiliyorsun?"

Denizci teknedeyken hep taktığı, temizliği domates lekeli pasaklılığıyla tuhaf bir tezat oluşturan beyaz kasketinin altından şakağına pat pat vurdu. "Hiçbir şey yer değiştirmez," dedi, bu kadar anlaşılır biçimde konuşması Dexter'ı çok şaşırttı. "Burada."

"Anlıyorum."

Biraz sonra huzursuzluk Dexter'ı yeniden ele geçirdi. Dümenci Nestor'la konuşmaya çalışmayı düşündü ama işe yaramazdı. Bir zamanlar çenesi düşüğün teki olan Nestor, yaşadığı bir dehşetten ötürü birkaç yıldır ağzını açmıyordu. Bunun yerine, Dexter adamların hava makinesi başında ter döktüğü teknenin ön kısmına ilerledi. Donanma Tersanesi'nden gelen adamlardan biri oradaydı, bu işi hiç onaylamadığı her hâlinden belli turşu suratlı bir sarı kafaydı. Bakışları hava makinesinin önündeki iki göstergeye sabitlenmişti.

"O çarkları yeterince hızlı çeviriyorlar mı?" diye sordu Dexter ona.

"Şimdilik öyle."

"Ah, bırakmazlar merak etme."

"Bırakmasalar iyi ederler."

Bir tahrik. Elektrik akımı gibi çarptı, öyle kavrayıcı ve davetkârdı ki Dexter bu ahmağa patronun kim olduğunu hemen oracıkta göstermemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, teknenin öbür ucundaki dalış merdiveninin yanında duran, Donanma Tersanesi'nden gelen diğer adama, Zenci'ye gitti. Anna'ya bağlı halatlar avuçlarının içinden geçip ayaklarının dibindeki makaralara uzanıyordu. Bakışlarını suya kilitlemişti.

"Tam olarak neyi izliyorsun?" diye sordu Dexter.

"Hava kabarcıklarını," dedi Zenci, aynı yere bakmayı sürdürerek. "Yüzeye çıkışlarını görüyor musun? Akıntı taşıyor onları; kızın tam olarak orada bulunması gerekmez." Dostane görünüyordu, tarafsız, Zencilerin çoğu zaman olduğu gibi çözülmesi güç – başka Zenciler hariç, diye düşündü Dexter.

"Nerede olduğunu nasıl biliyorsun?"

Zenci, elindeki halatları kaldırdı. "O hareket ettikçe bunları çekip salıyorum, böylece hiç fazla gevşeklik olmuyor. Böylece işaret için çektiğinde hissedebiliyorum."

"Tehlikeli mi? Onun bu yaptığı şey?"

"Biz işimizi doğru yaparsak değil."

Hava kabarcıklarını, rıhtımın mürekkebe benzer yüzeyindeki solgun fokurtuyu izlediler. "Partnerin," dedi Dexter. "Neden dalgıç giysisi giydi?"

"Halatların karışma ihtimaline karşı hep ikinci bir dalgıç olur. Ya da bir şeyler ters giderse diye."

"O aşağı inerse hava makinesi göstergelerini kim takip edecek?"

"Gönüllü müsünüz efendim?"

Dexter güldü, etkilenmişti. Bu adam birkaç basit kelimeyle hem şakacı bir samimiyet kurmuş hem de patronun kim olduğunu kesinlikle bildiğini Dexter'a göstermişti. Tam bir diplomat.

"Bir makine iki dalgıca yeterince hava sağlayabilir mi?" diye sordu Dexter.

"Ona göre yapılmıştır. Tersane'de her dalgıca bir tane kullanıyoruz ama bunun gayet randımanlı olduğu test edildi. Çarkları çeviren o beylerle en üst seviyeye ulaşıyoruz."

Aradığı iltifatı nihayet işiten Dexter gülümsedi. "Mesela, diyelim ki makinenin çalışması durdu. O zaman ne olur?" diye sordu.

"Bunun olması için hiçbir sebep yok," dedi Zenci sakince

ama Dexter onda yeni bir ihtiyatlılık hissetti. "Öyle olsa bile giysisinin içinde sekiz dakika yetecek kadar hava kalır. Bu da yukarı çıkmasına haydi haydi yeter."

Tuttuğu halattan bir işaret gelmiş olmalı ki birkaç kez onu sertçe çekti, bekledi, sonra yeniden çekti. Ardından gerisingeri küpeşte boyunca yürüyüp ilerledikçe halatı salarak, gözlerini kabarcıklardan ayırmadan pruvadaki partnerinin yanına gitti. Kısa bir konuşmanın ardından sarı kafa hava makinesinden uzaklaştı, ağır halatı kaldırdı ve hızlıca onu mavnanın pruvasına, hava makinesinden çok uzak olmayan bir noktaya götürdü. Dexter Zenci'nin yanına sokuldu, o da ona "dalgıç"ın –kız diyordu ona– halat etrafında tam bir dönüş yapıp hiçbir şey bulamadığını açıkladı. Şimdi yeni bir yerde ikinci bir çember çizmeye başlamıştı.

"Bu çok uzun sürebilir," dedi Dexter. "Aşağıda ne kadar süre kalabilir?"

"Rahat rahat iki saat. Daha uzun kalırsa, yukarı çıkarken basıncın azaltılmasına ihtiyacı olur. Bunun için sadece bir lostromo oturağımız var ama hallederiz." Zenci bileğine baktı, Dexter orada üç saatin olduğunu gördü. "Otuz sekiz dakikadır aşağıda."

"Aşağı inmek istiyorum," dedi Dexter. "Aramasına yardım etmek için."

Bu hiç düşünülmeden edilmiş bir laftı; bir tekliften ziyade genel bir sabırsızlığı sözle ifade etme teşebbüsüydü. Ama Dexter bu sözleri eder etmez, zihni bu fikri sarıp sarmaladı. "Ciddiyim."

Zenci başını nazikçe eğdi. "Daha önce hiç daldınız mı efendim?"

"Hızlı öğrenirim."

"Saygısızlık etmek istemem ama güvenlik açısından bu söz konusu bile olamaz."

"Her şey söz konusu olabilir," dedi Dexter sevimli sevimli, "söz konusu etmek isteyen biri olduğu sürece."

Zenci kabarcıklara baktı. Dexter bekledi, bu adamın onu fazla uzun süre göz ardı edemeyecek kadar nazik olduğunu biliyordu. Beklediği üzere, yumuşak makul bir sesle yeniden konuştu: "Aşağı inmeden önce iki hafta eğitim aldık biz."

"Yine de bir ilk sefer oldu," dedi Dexter. "Daha önce yapmamıştın ama sonra bir gün yaptın."

Zenci onu çözmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Benim için de bugün o gün."

Beyaz dalgıç hava makinesinin göstergelerine bakıyordu, bu konuşmayı işittiğine dair hiçbir belirti yoktu. Dexter ona yaklaşıp hafifçe öksürdü. Dalgıcın onu duyabileceği ama çarkları çeviren delikanlıların işitemeyeceği kadar hafif sesle konuştu. "Senden o giysiyi alıp aşağı kendim inmek istiyorum."

"Bu işler böyle yapılmaz," dedi dalgıç mırıl mırıl, gözleri kadranlardaydı.

"İşler çok çeşitli biçimde yapılabilir," dedi Dexter. "Her şey gibi."

Adam ona bakmadı.

"Sadece yardım etmek istiyorum. Bu ona zaman kazandırır. Hem sana burada ihtiyaç var."

"Hiçbir faydan dokunmaz."

"Bak şimdi bu kalbimi kırdı."

"Sadece riske girmek olur, dikkat dağıtır."

"Endişe ettiğin şey hava mı? İki insana tek makineden hava sağlamak mı?"

"Başka şeylerle birlikte."

"Eğer sıkıntı çıkarsa benim hortumumu kes," dedi. "Yukarı yüzerek çıkarım. Sekiz dakikam olacak, öyle değil mi?"

Şimdi iki dalgıcın da dikkatini çekmişti. "Senin ebadında mı?" dedi Zenci. "Daha az."

"Yine de yapın."

Beyaz dalgıç kibirli kibirli güldü. "Sonunda cesedinle kalakalırsak bu bize iyilik olmaz."

"Ceset falan olmayacak."

Adamlar birbirine baktı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Zenci.

"Reis," diye bağırdı Dexter. Denizci suratına bir tencere su dökülmüş gibi sıçradı. "Buraya gelsene biraz."

Reis ezilmiş böcek gibi ağrı sızı içinde aksaya aksaya geldi.

"Bu beyleri bir konuda temin etmeni istiyorum," dedi Dexter. "Bu rıhtımda dalarken bir şekilde cavlağı çekersem, ellerini kollarını sallayarak yürüyüp gideceklerinin garantisini verebilir misin şunlara? Kanunla, hâkimle ya da postacıyla başlarının belaya girmeyeceğinin?"

Reis hızlı hızlı soluyarak başını aşağı yukarı salladı. Dexter onun anlayıp anlamadığından tümüyle emin değildi.

"Saygısızlık etmek istemem," dedi Zenci, "ama cesetler öylece ortadan kayboluvermez."

"Ah, kaybolabilir," dedi Dexter. "Kaybolurlar. Artık farklı bir dünyadasın dostum. Tanıdığın dünyaya benziyor, öyle kokuyor, sesi öyle çıkıyor olabilir ama burada olup bitenler sonraya taşınmayacak. Yarın sabah uyandığında bunların hiçbiri yaşanmamış olacak."

Aklını kaçırmış gibi baktılar ona. Karanlık dünyanın işlerini onları ikna edecek biçimde nasıl açıklamalıydı? Böyle bir mecburiyeti yoktu elbette ama Dexter konuşmayı kaba kuvvete her zaman yeğlerdi. "Farklı kurallarımız olduğunu söylüyorum," dedi. "Farklı uygulamalar olduğunu. Sizin dünyanızda olamayan şey, benimkinde olabilir. Cesetlerin ortadan kaybolması dahil."

"Bizim dalgıç burada hangisine giriyor?" diye sordu Zenci. "Ya başına bir şey gelirse?"

"Ona hiçbir şey olmayacak," dedi Dexter. "Hepimiz bunda

hemfikiriz. Ama ben farklıyım. Ben...bir yansıma gibiyim. Bir gölge." Daha önce dile getirmediği, tamamen anlayamadığı bir şeyi bulmaya çalışıyordu.

"Yeterince süslü laf ettik," dedi beyaz dalgıç, ilk kez dosdoğru Dexter'ın suratına bakıp. İçe göçük sert bir yüz. "Benim kitabımda sadece bir dünya var, onda da oksijensiz hiçbirimiz fazla yaşamayız. Kahraman rolü oynayan amatörler tam bir baş belasıdır ama bir şeyler ters gitti mi onların işleri berbat etmesine izin veren mankafalar suçlanır. Hayır diyorum ahbap. O rıhtıma dalasın diye ekipman vermeyeceğim sana."

Dexter derin bir nefes aldı. "Seninle mantıklı biçimde konuşmaya çalıştım," dedi. "Ama bu işe yaramadı galiba."

"Duyduklarım arasında mantıklı tek laf yoktu."

"Sana emrediyorum: Çıkar şu dalgıç giysisini."

"Ben ABD Donanması'nın emrine uyarım. Senin değil."

Bir öfke patlaması Dexter'ın sinirlerini zıplattı. "ABD Donanması şu an burada değil," dedi yumuşak bir sesle. "En azından ben görmüyorum."

"Ah, buradalar. Bu rıhtımı kontrol ediyorlar. Her yanımızdalar."

Dexter Zenci'ye döndü. "Arkadaşının birkaç tahtası eksik mi?" diye sordu, sarı kafanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Adamlarımın onu hamamböceğini ezer gibi kafasından vurup balıklara yem olsun diye denize atabileceğinin farkında değil mi?"

Sesini yükseltmemiş olsa da tüm tekneye, rüzgârın içinden bile hissedilebilen bir gerginlik yayıldı. Enzo uzun adımlarla meraklı meraklı geldi. "Bir sorun mu var patron?"

"Bilmiyorum," dedi Dexter, Zenci'ye bakarak. "Var mı?"

Dünyanın kendisine diz çöktürdüğünü bir zenciden daha iyi kim anlayabilir? Sakin sakin partnerinin yanına gidip kulağına bir şeyler söyledi. Dexter bölük pörçük bir şeyler duydu:

"...çok zor olmaz eğer o..."

"...aslında Savino yaptıysa..."

"...donanma bunu hep yapıyor...

Dexter kazandığını biliyordu; kontrol Zenci'deydi. Beklendiği üzere Dexter'ın yanına gelip, "Sorun çıksın istemeyiz efendim. Hem de hiç," dedi.

"Ben de istemem," dedi Dexter. "Bu yüzden partnerine onu korkudan altına sıçtıracağım kısımdan kaçmak için son bir şans veriyorum. Seni temin ederim, hiç hoş bir şey değil."

Beyaz dalgıcın beti benzi attı. Refleks olarak hava makinesinin üstündeki göstergelere baktı. Dexter adamın zihninin içinde, kafatasında muhakkak hissettiği basıncı hayal etti. Başka birinin ne hissettiğini bilmek hiç hoşuna gitmezdi.

"Yüce İsa," dedi beyaz dalgıç partnerine, sesi dehşetten hırıltılı çıktı.

"Burada onu da göremiyorum," dedi Dexter.

Anna ikinci bir dalgıcın aşağı indiğinin işaretini alınca, yanlışlıkla bu talepte bulunup bulunmadığını merak etti. Sonra bir şeylerin ters gitmiş olabileceği geldi aklına – kılavuz halatının üç kez çekilmesi (sonuncusu mavnanın öbür ucu civarındaydı) ve sadece kırık bir varille bir ağaç kütüğü bulmuş olması gerçeğinden başka. Diğer dalgıç inerken emeklemeyi sürdürdü, ardından onun çevreleyen halatı kaldırdığını ve onu takip ederek kendisine doğru geldiğini hissetti, ayağa kalkmak zorunda kaldı. Anna içgüdüsel olarak gözlerini açtı ama hiçbir şey göremedi elbette.

Derste, iki dalgıcın kasklarını değdirecek olurlarsa sualtında birbirlerini duyabileceklerini öğrendiğini hatırladı. Bascombe beklediğinden daha uzundu ve eğilmesini sağlamak için biraz kolunu çekiştirmesi gerekti. Kaskını onunkine bastırıp, "Neden buradasın?" diye sordu.

Yanıt uzaktan, incecik, bir battaniye altında çalan radyo gibi geldi. "Dexter," dendiğini duydu.

"Ne olmuş Dexter'a?"

"Benim. Ben Dexter."

Bir an Bascombe'nin şaka yaptığını düşündü ama böyle bir zamanda onun şaka yapabileceğini sanmıyordu. "İmkânsız."

"Belli ki değil."

"Bu – tehlikeli," dedi tükürükler saçarak.

"Yukarıdaki beyler de bunu açık seçik ifade etti."

Dexter Styles'ın dalgıç giysisi içindeki Bascombe'nin yerini almasından önce yaşanmış olma ihtimali yüksek rezaleti aşağı yukarı tahmin etti. Birden düşüncelerinin yönünü değiştirdi; sakin kalması gerekiyordu. "Kompresör ikimize yetecek havayı basabilecek mi?"

"İyi nefes alabiliyor musun?" diye sordu Dexter.

Anna derin bir nefes aldı, bu ona biraz güç verdi. Gerekli eleme sürecinin ilk adımı olarak, donanmanın bazen erkekleri dalış giysisiyle doğrudan suya indirdiğini duymuştu. Kaskın içine dolan hava serin ve kuruydu, düşüncelerinin netleştiğini hissetti. "Evet," dedi. "Yeterince havam var. Ya senin?"

"Daha iyisi olamazdı."

Bunda bir gerçek payı vardı. Hava valfini Zenki'nin söylediği gibi ayarlar ayarlamaz omuzlarındaki yük hafifleyen Dexter, ağır ayakkabılarla devasa, basınçlı karanlığın içine çekilirken garip bir zindelik hissetti. Tam farkına varamadan yerine getirdiği muazzam bir çabanın karşılığını nihayet alıyordu sanki. Nefes alabiliyordu. Denizin dibinde nefes alabiliyor ve yürüyebiliyordu.

"Korkarım hiçbir şey bulamayacağız," dediğini duydu kızın. "Buranın doğru yer olduğunu nereden biliyoruz?"

Sesi uzak mesafe bir telefon bağlantısı gibi belli belirsizdi. Telefondayken uzaktaki bir insan doğrudan düşüncelerine fi-

sıldıyormuş gibi geldiğinde Dexter'ın sık sık hissettiği o tuhaf şefkat ve mesafe karışımıydı. Buna karşılık, "Onu bulacağız," dediğinde sesi gümbür gümbür çıktı. "Reis bilir. O burada."

Bu söyleyiş Anna'nın kafasını karıştırdı; reis burada mıydı? Kasklardan geçip gelen sesler sadece yüksekliğinden değil herhangi bir duygu emaresinden de kaybediyordu. Bir makine konuşabilseydi sesi böyle çıkardı. Yine de kelimeler havada kaldı. *O burada.* Birdenbire babasını açık seçik gördü: Sabah yüzmelerinin birinde Coney Island'ın suyundan yükseliyor, bedeninden ışıl ışıl sular damlıyordu. O suda açıldıktan sonra görev yerlerine gelmiş cankurtaranlara göz kırpıp el sallayışı, giysileri ve cüzdanıyla birlikte kumda Anna'nın yanına bıraktığı havluyla kurulanması. O yüzmelerden sonra, taşıdığı bir kederi üstünden atmış gibi göz alıcı mutluluk yayılırdı babasından hep.

"Ben buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de buradayım."

Dexter Styles kaskını onunkine bastırdı. "Başka bir halatın varsa onu aramızda tutup daha geniş bir alanı tarayabiliriz," diye duyuldu sesinin mekanik tercümesi.

"Var."

Anna onun eldivenli elini tutup birkaç dakika önce başladığı noktaya götürdü, alet çantası oradaydı. Çantanın içinde her bir ucunda bir çengel olan yaklaşık on metrelik bir halat vardı. Çengellerden birini kendi serbest sol bileğine, diğerini Dexter'ın sağ bileğine, bilek bandının hemen altına geçirdi. Kendi kaskını onunkine bastırıp, "Halat gerilene dek yürüyüp benden uzaklaş, sonra da emeklediğimi hissettiğin yönde emekle. Kaskın her zaman bedeninden yukarıda olmalı; sakın düşmesin."

"Tamam."

Dexter kendisine söyleneni yaptı, halat gerilince acemice dizleri üstüne çöktü. Dalgıç giysisinin branda bezi üstünden rıhtımın yumuşak tabanını hissetti. Başını yukarıda tutmaya dikkat ederek –böyle yapmazsa ne olacağını sormayı unutmuş-

tu gerçi– eldivenli ellerini toprağa indirdi. Emeklemek tuhaf biçimde hiç doğal gelmedi – en son ne zaman emeklemişti Tanrı aşkına? Ama halat bileğine bağlıydı ve başta temkinli biçimde, başını aşağı düşürmekten korkarak emekledi. Halatın her bir hafifçe takılması bir şey bulduklarını inanmasına yol açtı ama bunların rıhtım tabanındaki çıkıntılar ve bitki kümeleri olduğunu fark etti. Bu hareketin ilkelliği ağır ağır zihninin boşalmasını sağladı. Karanlığın içinde emekliyordu. Karanlığın içinde emeklemek. Emekliyordu. Emeklemek. Bir süre sonra, bunu neden yaptığını hatırlayamadı.

Anna'yla Dexter Styles'ı birbirine bağlayan dış halat boyunca bir engele takıldılar. Anna, iç kısımda kalan çevreleyen halatı – onu ağırlığa bağlayanı– Dexter'a doğru emeklemek için çözdü. Ancak o zaman bu planındaki kusuru fark etti: Serbest bıraktığı halat onların tekneyle tek bağlantısıydı. İlk dalışını hatırladı – yürürken hissettiği kafa karışıklığı, yönünü şaşırmışlık, sualtı. Nispeten loş ve sığ Wallabout Körfezi'nde bile 8 santimlik manila halatını bulmak imkânsız olmuştu. En kötü ihtimalle, Marle ve Bascombe onu kılavuz halatından yukarı çekebilirlerdi. Ama Dexter Styles'ı yukarı çekebilirler miydi?

Başka hiçbir çare bulamadığından iç halatı bileğinden çıkarıp dış halat boyunca engele doğru ilerledi: Kalın bir zincirin takılı olduğu bir beton bloktu. Dexter Styles'ın öbür yönden emekleyerek geldiğini hissetti, hemen sonra suyun içinde yanındaydı. El fenerini yaktı, onun soluk ışığı karanlık körfezin belki altmış santimlik bir mesafesini aydınlattı. Zincirin yedi santimlik halkaları, uzun zamandır yerlerinden kıpırdamamış gibi yosun tutmuştu. Anna başka şeyler görebileceğinden korkarak ışığı söndürdü. Kaskını Dexter Styles'ınkine bastırıp, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Bu gibi görünüyor," diye geldi belli belirsiz yanıt.

Tüm gece hissettiği o önsezi daha da yoğunlaştı. "Korkuyorum," dedi, iki kask arasındaki geçitten Dexter'ın sesinin geçtiği monotonlukla. Bu dümdüz ifade ediş tarzının, hissedebileceği duygular üstünde tuhaf bir etkisi vardı. Geriye sadece kelimeler kalmıştı.

"Onu neden öldürdüler?" diye sordu.

"Kızdıklarında böyle yaparlar."

"Suçlu muydu?"

"Hayır."

"Neden kızdırdı onları?"

"Bunu ancak kendisi bilir."

"Işığı açmadan arayacağım."

Anna, belki onu biraz yalnız bırakmak istediği, belki de bulduğu şeyin ne olduğunu bildiğini belli etme gönülsüzlüğüyle Dexter'ın ayağa kalktığını hissetti. Zincir dolanmış, katı bir kütle olduğunu gösteren biçimde yeniden üstüne sarılmıştı. Anna çekine çekine zincirin katlarını açmaya ve aralarını yoklamaya başladı. Kocaman bir asma kilit birkaç halkayı birbirine bağlayıp bunları bir mapayla beton bloğa tutturmuştu. Anna parmaklarını halkaların arasından geçirdi, organik bir şeyler arıyordu: Kumaş, deri, kemik. Eve dönmediği gün babasının ne giydiğini hiç hatırlamıyordu ama bir takım, bir kravat, bir şapka vardı muhakkak. Ayakkabı. İçinde dehşet ve iğrenme barındıran kara bir yumurtanın göğüs kafesine bastırdığını hissetti. Anna bu hislerden nefret ederdi, yine de bunları açığa çıkaracak bir keşifte bulunmayı çok istiyordu: Babasının uzaklara gitmediğine dair bir kanıt bulmayı. Onu asla terk etmediğini. Anna'nın bu kesinlik ihtiyacı eldivenli parmaklarını çamurdan, kumdan, zincirin kaygan halkalarından geçirmeye itti onu. Ama hiç ayakkabı, hiç kumaş, hiç kemik bulamadı. Tüm bunlar sürüklenip gitmiş olabilir miydi?

Cansız cansız kendine şimdiden ne kadar yaklaştığını hatırlattı. Burada olması mucize gibi bir şeydi; bu onun tek şansıydı.

Bu fark ediş yeni bir kazma coşkusunu ateşledi. Tersane'de erkeklerin yaptığı gibi ağzının içinde küfretti: *Lanet olası! Siktir git!* Gözkapaklarının ardında gezinen ışıltı dikkatini dağıtana dek kazdı. Onu dağıtmak için gözlerini açmayı denedi, ardından gözlerinin zaten açık olduğunu fark etti. Işık dışarıdan geliyordu – suyun kendisinden. Kazdıkça yoğunlaştı: Pek renge benzemeyen metalik turuncu, mor, yeşil renkler, bir zamanlar gördüğü bir negatif fotoğraftaki tonlar gibi. Yeni kazdığı topraktan yükseliyor ve etrafını saran suda pırıl pırıl parlıyordu.

Anna, Dexter eğilene dek giysisinin şeritlerini çekiştirdi. Dexter kaskını onunkine dayadı. "Bu da ne böyle?"

"Fosforesans. Sudaki canlı şeyler." Bunu dalış derslerinde öğrenmişti.

Dexter da kazmaya başladı. Fosforesans bulut hâlinde etraflarında parlıyor, yanındaki Dexter Styles'ı suyun içinde loş biçimde aydınlatıyordu. Parmaklarının altından, kumun altından sıcaklık yayıldı. Gömülü bir zincir halkasının içine takılmış küçük yuvarlak bir nesne hissedip kaba eldivenleriyle etrafını açmaya başladı, onu sıkı sıkı tutan ince zinciri kırmadan yerinden çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda diski yerinden söküp ellerinde çevirdi. Metal parçası; hayal kırıklığına uğramıştı. Yuvarlak kenarını saran bir çıkıntı ya da bir cıvata vardı. Ardından buz gibi bir şok hissiyle birlikte nesne daha seçilebilir bir hâl aldı: Bir cep saati. Anna çığlık attı, bu ses kaskın içinde kulaklarında patladı. Saati yüz camına kaldırdı. Dexter Styles hâlâ kazıyordu ve o parlaklığın içinde, bir yabancının baş harflerinin o tanıdık aşinalığını güçbela seçebildi.

Babasının saatiydi.

Ağlamaya başladı. Kazınmış harflerin girintilerini eldivenlerine rağmen hissedebiliyordu. JDV: Jakob De Veer, küçükken babasına yardım eden adam. Saati sıkı sıkı kavrayıp kaskın içindeki rutubet onu sersemletene dek ağladı. Havasının tazyikini artırdı ve kaskıyla giysisinin içinde devir daim olması için

tükürük anahtarını açtı. Hâlâ ağlayarak kaskını Dexter'ınkine bastırdı, kelimelerinin mekanik yankısından başka hiçbir şey duymayacağını biliyordu.

"Onu buldum," dedi. "Burada."

Aşağı inerken kullandıkları halatı aramaya koyulduklarında, Dexter çoktan daha fazla havaya ihtiyacı olduğunu hissetmeye başlamıştı. Emeklemek yürümekten daha zordu, başının dönmesine, bacaklarında dermanın kesilmesine yol açmıştı. Halatı aralarında gergin tutarak ağır ağır Anna'nın düşey halatın olduğuna inandığı yere doğru yürüdüler. Neyse ki onu buldular.

Anna yukarı çıkarken Dexter dipte bekledi. Elleri halattayken Anna'nın basıncı azaltmak için yol ortasında birkaç dakika beklediğini hissetti; sonra da halattan merdivene geçerken bir çekiş oldu. Sonra da hiçbir şey. Halat ellerinin içinde kıpırtısız kaldı ve Dexter sadece ona çarpıp geçen akıntıları hissetti. Kaskındaki hava düğmesini, tam Zenci'nin söylediği gibi saat yönünde azıcık çevirdi. Doya doya nefesler alıp verdi, büyük bir susuzluğun ardından hızla içilen soğuk su gibi, tıslayan havanın verdiği hazzı doya doya hissetti. Baş dönmesi geçti, duyuları keskinleşti. Denizin dibinde bir başınaydı. İçinde bulunduğu durumun aşırılığı Dexter'ı büyüledi. Karanlığı hep sevmişti ama şimdiye dek onun bildiği tek türü geceydi. Bu ise kâbusların kadim karanlığıydı. Sırları açığa çıkamayacak kadar gaddarca örtüyordu: Boğulmuş çocuklar, batmış gemiler. Halatı bırakıp birkaç adım uzaklaştı, tüm bağlantısının koptuğunu ve bu ıssız yerde tek başına olduğunu hayal etti. Uzun, pürüzsüz bir şey dalgıç giysisinin üstünden sürtünüp geçti – bir yılanbalığı? Bir balık? Panik ihtimali hissetti.

Ama o boğucu karanlığın içinde dikilirken Dexter bunun yerine Ed Kerrigan'la geçen yıllara dair ilk net anıyı hatırladı. Şapkasının kenarı altından görülen ironik bir asimetrik gülüm-

seme. Harika bir tüyü olan hep iyi bir şapka. Bu adam giyinmeyi biliyordu. Manhattan Plajı'nda yürürlerken rüzgârda şapkasını eliyle tutardı. Dexter onu nasıl da sevmişti! Kerrigan'ın uzlaşmacı hâli tavrı; işleri hızlı biçimde, neye mal olduğunun havasını atmadan bitirme tarzı. Bir İrlandalı. Aralarında bir anlaşma vardı, Dexter içgüdüsel olarak hissetmişti bunu. Daha sonraysa merak etmişti: Neyin anlaşması?

Kerrigan'ın şifreli mizacı bu iş için elzemdi. Her yere gidebilir, her şeyi öğrenebilirdi. Onun aracılığıyla Dexter zaman ve mekân sınırlamaları içinden özgürlüğü tattı. Hiç beklenmedik yerde ortaya çıkabilir, bilmesi istenmeyen şeyleri dinleyebilirdi. *Yakınlık* – Kerrigan ona bunu sağlamıştı. Her şeyi bilmek. Görünmezlik. Dexter da buna gittikçe alışmıştı – buna bağımlı olmuştu. Erişimin de her şey gibi bedeli olduğunu düşünemeyecek kadar bu bilgi akışı karşısında fazla rahat, fazla açgözlü olmuştu.

Dexter'ın işinde kuralları göze batacak şekilde çiğneyen adamlar tabiri caizse bir geziye çıkarılırdı. Herkes ne olacağını bilir ve bundan pek bahsetmezdi. Kesinlikle Kerrigan da bunu biliyor olmalıydı.

O zaman neden? Bir zamanlar çalışanı olan kişi ötüp de bunun bedelini ödediğinden beri Dexter'ı rahatsız eden soru buydu: Bunu *neden* yapmıştı? Para mı? Dexter ona gayet iyi ödüyordu – Kerrigan istemiş olsa fazlasını da öderdi.

Artık adamın mütevazı evini, sakat kızını gördükten sonra Dexter bunun nedenini daha bile az anlıyordu. Ailesinin ona bu kadar ihtiyacı varken neden öldürülme riskine girmişti? Birinin –sağlıklı kızın belki– araştırabilme ihtimalini neden göze almıştı?

Bunların hiçbir yanıtı yoktu. Denize bakarken çarpık gülümsemesiyle duran adam vardı sadece. "Görünürde tek bir gemi yok," demişti bir defasında, suskunluğu öyle az şeyi açık ediyordu ki Dexter bu haberin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu

bilemedi. O da uzaklara bakmıştı ve doğruydu: Tek bir gemi yoktu.

Dexter aşağı indiği halata sıkı sıkı tutundu, Zenci'nin söylediği gibi sağ koluyla bacağını ona doladı ve dalgıç giysisini şişirmek için hava valfini açtı. Hemen şaşırtıcı biçimde yükselmeye başladı. Coşkun bir anda Dexter kendini tanrısal hissetti; uçuyor, yüzüyor, suyun altında nefes alıyordu – bir insanın yapamayacağı tüm bu şeyleri yapıyordu. Kör edici bir kavrayış hissi her yanını sardı: *"Evet!"* Sonunda çok önemli bir şey aşikâr olmuştu onun için, her şeyin altında yatan bir şey. Sürat kazanıyordu, halattan yukarı doğru uçarken dalgıç giysisi kontrol edilemez biçimde balon gibi şişiyordu, kolları o kadar sertleşti ki kaskındaki kadranlara dokunamaz veya hatta halatı artık tutamaz oldu. Pek de umurunda değildi; çok büyülenmiş hâldeydi. *Tabii ya,* diye düşündü, nihayet anladığı o çok önemli şeyi zihnine mühürleme ihtiyacından dolayı çok hızlı yükseldiğinin farkında değildi.

Yüzeye bir patlamayla, mavnanın 15 metre ötesinden fırlayarak çıktı. Marle haydutlara bağırdı, ikisi en yüksek kenara doğru koşup kılavuz halatını çekmeye başladı. Bascombe gözlerini kompresör göstergelerinden ayırmıyor, sinkaflı küfürler savuruyordu. Paniklemiş bir konsantrasyon havası acayip birliklerine bir uyum getirdi, hepsi tek kişi gibi hareket ediyordu. Anna merdiveni indirdi, giysisi içindeyken başka faydası olmazdı ve adamlarının, bacakları açık yüzüstü yatan Dexter Styles'ı kendisine doğru çekmelerini bekledi. Ölmüş gibi görünüyordu. Yanına geldiğinde Anna onu çevirmeye çalıştı, yüz camını açmak istedi ama Marle bağıra çağıra onu bırakmasını söyledi.

"Onu güverteye çıkarmamız gerek," dedi. "Basınç kaybederse batar."

Doğruydu – o dehşet hâlinde Anna bunu düşünememişti. Şişmiş bedenini kenardan güverteye çekmek için elinden gel-

diğince yardım etti, iki adamı onu koltuk altlarından yakaladı ve iki kişi daha onlara yardım etti. Anna merdivenin üstünden atlayıp adamlar onu çevirirken yanında diz çöktü. Dexter Styles'ın dalgıç giysisinden sular ayaklarının etrafına döküldü. Titreyen ellerle onun yüz camını açtı. Gözleri cam gibiydi, koskocaman açılmıştı.

"Beni duyabiliyor musun?" dedi.

Adam gözlerini kırpıştırdı, sonra da sırıttı. Büyük bir rahatlama dalgası neredeyse hepsini sarstı.

"Sen...yukarı çıkarken nefeşini tuttun mu?" diye sordu hava embolizmini düşünerek.

"Tutmadım elbette," dedi. "Zenci arkadaşın tutmamamı söyledi."

YEDİNCİ KISIM

Deniz, Deniz

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dexter ancak Red Hook kayıkhanesinin önündeki arabasına dönünce keşfini yeniden düşünecek rahatlığa ve yalnızlığa kavuştu. Cadillac'ın hoş kokulu deri koltuğu onu bir çift kol gibi sardı ve o da kendini bitkin hâlde onun kucaklayışına bıraktı. Sıkıntılı bir çekişmeyi "infilak"ı izlemiş, onu sadece Donanma Tersanesi adamlarıyla Kerrigan'ın kızının önünde değil, kendi adamlarının ve hatta reisin önünde bile küçük düşürmüştü. Arkadaş olmaktan çok uzak bu insanlar yeniden dibe inip sonra vurgun yememesi için duraklamalar yaparak ağır ağır yukarı çıkması konusunda fikir birliği etmişti. Dexter elini sallayıp onları savuşturdu. Kendini iyi hissediyordu, hiçbir ağrısı yoktu – aslında dalma işini yüzüne gözüne bulaştırdığı ve tam da birkaç saat önce kendisine itaat etmeye zorladığı adamlar tarafından bez bebek gibi rıhtımın sularından çekilip çıkarıldığı düşünülecek olursa acayip iyi hissediyordu. Hiç umurunda değildi. Tüm bunların ardında çarpıcı keşfinin etkisi sürüyordu. Yolculuklarının geriye kalan kısmının her adımında, ta sonuna dek, Kerrigan'ın kızıyla ve onun meslektaşlarıyla el sıkışıp hiç kuyruk acısı hissetmeden gözlerinin buluştuğu bu adamların kendi dengi olduğunu fark ederken de bunun bilincindeydi.

En sevdiği saat gelmişti: Hiçbir görünür işaretin olmadığı bir şafak sezgisi. Arabayı ısıtmak için çalıştırdı, sonra nihayet yüzeye çıkışı sırasında zihnine hücum eden aydınlanmayı düşünmeye başladı. Ama tek hatırlayabildiği anlayışın, aydınlanmanın anlık ortaya çıkışıydı.

Hayretten sersemlemiş hâlde, Dexter keşif ânına döndü: Karanlık suyun içinde gittikçe daha hızlı yükselirken, halatın sürtünüşü eldivenlerinin ortasında sıcak bir şerit oluşturmuştu. Bu esnada Brooklyn göğünün kenarından şafak sızıyordu ve rıhtıma, mavnalara ve römorkörlere sessizlik çökmüş, soluk ışığın içinde bir an görünüp kaybolan dubalar bir asansördeki yabancılar gibi yüzüyordu.

Gerçekten unutmuş muydu?

Gün doğmadan evde olabilirdi hâlâ. Bu istek –bugünü sıradan, herhangi bir gün kılmak– bir zorunluluk hâlini aldı. Kaldırımdan uzaklaşıp güneşe karşı yarışarak Sunset Park'la Bay Ridge'den geçerken hızını artırdı. Arabayı sürerken riskler artmış gibi geldi, ta ki her zamanki saatte, her zamanki yerde başlayabilirse bir şeylerin onarılabileceğine inanana dek. Başarı ritme ve zamanlamaya bağlıydı, tıpkı hareket hâlindeki tramvayların altına peni yerleştirme oyunu gibi. Peniyi tam olarak ne zaman bırakacağını bilmek gerekiyordu.

Manhattan Plajı'na vardığı sırada, Flatlands'in üstünde keskin bir parlaklık birikmişti. Güneşe galip gelmişti. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, evinin sessizliğine girince büyük bir rahatlama hissetti. Milda'nın bıraktığı kahveyi ısıttı, kendine bir fincan doldurdu ve tam hayal ettiği gibi yüzüne rüzgâr vururken onu verandada içti. Güneş denizin üstüne zayıf ışıklar saçarak, mütevazı biçimde yükseldi. Şafaktaki mayın tarama gemileri ona bir lobinin zeminini cilalayan kapıcıları hatırlattı. Breezy Point'in ötesinde bir dizi gemi birbirinin yanından geçip duruyordu. Martılar havada uçurtmalar gibi dingindi. Tüm bunlar bir sıhhat hissi verdi, denize olan yakınlığı her

şeyi –Kerrigan'ın kızı, dalış, hatta yaşadığı aydınlanma– önemsizleştirmişti sanki.

Tabby'nin kendisine katılıp katılamayacağını merak etti. Neredeyse üç hafta önce Grady'nin gemiyle yola çıkmasından beri kederlenmekten ve bunalıma girmekten başka pek bir şey yapmamıştı – on altı yaşında matemli bir dul. Dexter da yeğenini özlerdi, ondan kurtulduğu için bu kadar rahatlamış olmasaydı.

Fincanını iki kez daha doldurup güneş ışığı uyku ihtiyacını iyice belli edene dek kahve içti. Harriet'ı yataklarında rüya görür hâlde gözünde canlandırıp onu –özellikle karısını– haftalardır olmadığı kadar arzulayarak yatak odasına girdi.

Yatak odalarında karartma perdelerinin açık olduğunu gördü. Bunun yol açtığı güçlü parlaklık, hayalini kurduğu yumuşak karanlıktan sonra hakaret gibi geldi. Banyo kapısının ardından gelen akan suyun sesini duydu. Cumartesi. Ne diye bu kadar erken kalkmıştı ki?

Tam kapıyı tıklatıp bu soruyu sormak üzereydi ki bir şey onu durdurdu. Giyinme odasına gitti, tabancasını çıkarıp kilitli dolaba koydu, çoraplarını diz bağlarından çıkardı ve dalış giysisinin altına taktığı kol düğmelerini çıkardı. Banyo musluğu kapanınca kapıdan seslendi: "Erken kalkmışsın sevgilim."

"Kulüpte briçe gideceğim," diye seslendi karısı. "Tabby de geliyor."

Dexter Styles yavaşça kapı kolunu çevirdi ama kilitliydi. İkizlerin öylece içerilere dalıvermek gibi bir huyları vardı. "O uyandı mı?" diye sordu.

"Geceyi başka kızlarla birlikte Lucy'lerde geçirdi. Carmen Miranda* partisi yaptılar." Onun banyo yaptığını duyabiliyordu. "Meyveden başlıklar yapıp perde halkalarını kulaklarına taktılar ve 'Güney Amerikalı Tarzında' dans ettiler. Ben öyle anladım."

---

* *Carmen Miranda (1909-1955):* Portekiz asıllı Brezilyalı şarkıcı, dansçı ve Broadway aktristi. *–çn*

Bu apaçık detayın darbesi, güneşin rahatsız etkisiyle aynı oldu. "Bunu yapacak keyfinin olmasına şaşırdım," dedi sonunda, kapının öbür tarafından. "Grady gittikten sonra."

"Ah, bence atlatıyor o meseleyi."

Karısının küvetten çıktığını işitti. Birkaç dakika sonra mercan rengi saten sabahlığının içinde banyo kapısını açtı, ardındaki buharın içinde pahalı kokular tütüyordu. Dexter, *Arjantin Yolu** filmi ilk gösterime girdiğinde Carmen Miranda'yla tanışmıştı ve karısıyla aşık atamazdı. Harriet'a yaklaştı, alnının saç hizasındaki nem damlaları onu tahrik etti. Karısı yanından geçip giyinme odasına girdi, kapıyı yarı yarıya kapayıp sabahlığını üstüne attı. Dexter kendini ikinci kez bir tahta plakanın ardından konuşurken buldu. "Tabby ne zamandan beri briç oynuyor?" diye sordu.

"Onu Felicity alıştırdı."

"Felicity."

"Booth'un kızı."

"Ah." Pantolonu ve gömleğiyle yatağa oturdu. Güneş gözlerine battı. "Boo Boo'dan bahsetmemiştin."

"Günler önce söyledim sana. Berabere kalırsak bir el daha oynayıp öğle yemeği yiyoruz, sonra ben kızları arabayla *Bundles for Britain* için palto paketlemeye Squibb Binası'na götürüyorum."

Bu planlar teranesinde tumturaklı bir mazeret havası vardı. Dexter yatakta sırtüstü uzanıp Harriet'ın kulübe giderken normalde giydiği spor kıyafetlerle gelmesini bekledi. Yüzünü çevreleyen kısmı mink kürk olan yeni şapkalı atkı "pelerin"iyle, muhtemelen aynaya bakmak için geldi – hemen evden çıkacak gibi görünmüyordu.

"Boo Boo'nun benzinimizi iyi amaçlar için kullandığına sevindim," dedi.

Down Argentine Way: Başrollerini Betty Grable, Don Ameche ve Carmen Miranda'nın paylaştığı, yönetmenliğini Irving Cummings'in yaptığı, 1940 tarihli bir film. –*çn*

"Booth."

"Sen ona Boo Boo diyorsun."

"Ben onu daha yakından tanıyorum."

"Gittikçe de daha iyi tanımaya devam ediyorsun. Benzinimi kullanarak."

"Söyleyene bak."

Dexter kalkıp oturdu. Harriet pencereleri açtı, rüzgâr daha fazla güneş ışığıyla birlikte içeri doldu. Dexter yataktan kalkıp karısına yaklaştı. Her iki elini ellerine alıp onun telaşını böldü. "Harriet," dedi. "Ne demek istiyorsun bununla?"

Kadın gözlerini kaçırdı. "Gidip Tabby'yi almam gerek."

"Ne geçiyor aklından?" Ellerini tutmuş onun gözlerinin kendisininkilerle buluşmasını bekliyordu. *Söyle gitsin*, diye düşündü, karısının tahmin ettiği her neyse; hiç olmamış gibi yapalım.

"Sigara içmek istediğimi *düşünüyorum*."

"Başka?"

"Arabaya benzin lazım."

"Başka?"

"Bugün bir tuhafsın Dex. Geriyorsun beni." Nihayet Dexter'ın oval minkin içine bakan gözlerine baktı.

"Başka?" dedi Dexter hafifçe.

"Huzursuzsun. Mutsuzsun. Aylardır böylesin."

"Başka?"

"Yetmez mi?" diye sordu, tahammülsüzdü. Ama onun gözlerine bakmaya devam etti.

"Şayet başka hiçbir şey yoksa."

"Formunda değilsin. Babam da öyle söylüyor." Ondan uzaklaştı, çekmeceli masasındaki gümüş tabakadan bir sigara alıp dudaklarının parlak şeritleri arasına yerleştirdi.

"Öyle mi diyor," dedi Dexter, onun oniks çakmağıyla sigarayı yakarken.

"Sana bunu söylememeliydim," dedi Harriet bir duman bulutunun içinden. "Beni sen zorladın."

"Baban böyle mi söyledi?"

"Ona söylemeyeceğine söz ver."

"Söylemem." Tekrar yatağa oturdu, hissettiği büyük huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. Yani, ihtiyarın bu cümleleri düşünmüş olması – hiç önemli değildi. Bu kadarını Dexter da tahmin ediyordu. Ama Harriet'ın olduğu ortamda bu lafları telaffuz etmesi –konuşması– tamamen başka bir meseleydi. Dexter'ın bir konu hâline geldiği bir aile sohbetine işaret ediyordu.

Harriet'ın dumanını içine çekti, kendisinin de canı istedi. "Ne zaman?"

"Sadece laf arasında."

"Yakın zamanda mı?"

"Hatırlamıyorum. Unut gitsin."

"Amma da hatırlamıyorsun."

İhtiyar adamla yıllar önce avcılık kulübünde ilk tanıştığından bugüne dek iletişimleri samimi ve açık sözlüydü. Hangi koşullar altında Dexter'dan konuşmaya ihtiyaç olmuştu? Kırılmış hissediyordu ve karısının bunu fark etmesini istemedi.

"Neden bizimle gelmiyorsun?" dedi Harriet, yatakta yanına oturup.

Dexter alay eder gibi dudak büktü. "Booth'la briç oynamaya mı?"

"Tabby oynayabilir. Benim oynamama gerek yok." Karısı elini tuttu. Gözlerindeyse kaçamak bir sakınım vardı.

"Gerginsin," dedi Dexter.

"Eskiden oraya gitmeyi severdin."

"Neden gerginsin?"

"Kalbinin kırıldığını görmek üzüyor beni, hepsi bu."

"Yorgunum sadece."

Aralarında neler olup bittiğinden emin olamıyordu – önemli bir şey miydi yoksa hiç önemli değil miydi? Bunu ancak uyursa anlayabilecekti.

Ayağa kalkıp güneşlikleri indirmeye başladı. Harriet siga-

rasını söndürdü. "Ben de uzanacağım," dedi, ona yaklaşıp uzun parmaklarını göğsüne bastırdı. Dexter gömleğinin üstünden bu parmakların serin inceliğini hissetti. Kadın şapkasını çıkardı, kestane saçları döküldü.

"Gitmen gerek sanıyordum."

"Geç kalmamın Tabby için sakıncası olmaz."

Harriet'ın gülümsemesinin, ona haylaz bir ifade katan aşağı yönde bir eğimi vardı. Bu gülümsemeye her zaman nasıl da hayran olmuştu! Dexter onun saçının kokusunu içine çekti, azıcık bir kuşku hissetti. Bu kadar yakınında durup onu baştan çıkarmak için asabi bir çaba gösterirken çok yabancı geldi. Dexter düşündü: *Bu kadına tekrar dokunamayacağım asla.*

"Sen git bebeğim," diyebildi samimi biçimde. Karısından böyle aniden tiksinmesi tehlikeli göründü – ta ki karısı da hissedene dek atıl hâlde kalacak bir zehirdi.

Gözlerini kapatıp uzandı ve ön kapıyı dinledi. Onun gittiğini anlayınca çok ihtiyaç duyduğu, kesik kesik bir uykuya daldı. Her zamanki gibi öğlen uyandı, banyo yapıp giyindi ve Heel'in mekânına gitmeye hazırlandı. Başı ağrısa da daha iyi düşünebildiğini hissediyordu. Tam olarak Harriet'ın sorunu neydi? Şimdilik çok kötü bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Portmantodan paltosunu alırken evde başka birinin olduğunu hissetti ya da işitti. "Merhaba," diye seslendi.

Uzaktan bir karşılık: İkizler. Günlerden cumartesiydi. Dexter üst kattaki odalarına çıktı ve kapıyı çalmadan, oğullarını habersiz yakalama alışkanlığıyla itip ardına dek açtı. Şaşkın suratları utandırdı onu. Philip bir gömlek giymeye çalışıyordu; Dexter bir an apandisit kesiğinin izini gördü ve yüreği öyle derinden sızladı ki ona sarılma isteğiyle uzun adımlar atarak oğluna doğru gitti. Oğlan temkinli bakışlarla baktı ona. "Başımız belada mı?"

"Hayır," dedi Dexter. "Hayır. Hiç değil."

Haftalardır onların odasına girmekten kaçınıyor, manasız

yarışmalarda kazanma peşinde koştukları lüzumsuz ödüller canını sıkıyordu. Ama son geldiğinden beri bu oda değişmişti. Artık tekerlekli patenler, borazanlar, akordeonlar ve sapanlar görünmüyordu ortalarda. "Ne oldu tüm o ganimetlerinize?"

"St. Maggie Kilisesi'ne götürdük," dedi John-Martin.

"Askerlerin çocukları için," diye ekledi Phillip.

Dexter bir kez daha kendini ondan kaçar görünen olayları kovalar hâlde buldu. Bu beklenmedik yardımı almak için ellerini uzatmış, sırnaşık papaz yardımcısının görüntüsü geçti zihninden. "Ne zaman?"

Çocuklar birbirine sordu. "Geçenlerde," dedi John-Martin.

"Yakın zamanda mı demek istiyorsun?"

"Yakın zamanda," dediler hemfikir olup.

Yataklarının arasındaki dar bir masa onları aynı zamanda çalışma sırasına çeviriyordu. John-Martin kendininkinde oturmuştu, önünde balsa ağacı parçaları, lastik yapışkan tüpleri, mumlu kâğıt ve bahriyeli eğitim broşürleri vardı.

"Uçak mı?" diye sordu Dexter.

"Niye herkes böyle sanıyor?" dedi John-Martin oflaya puflaya.

"Gemi," diye açıkladı Phillip. "Yeni başladık." Bir an durduktan sonra, "Yakın zamanda," diye ekledi.

Dexter, John-Martin'in çemkiren ses tonunun tam olarak Phillip'in sesindeki özür yumuşaklığıyla telafi edildiğini ilk kez fark etti. Yeni olan neydi? "Neden uçak değil?" diye sordu.

Çocukların ikisi de ona baktı; apaçık bir şeyi ıskalıyordu. "Grady," dediler.

"On altı yaşına gelince biz de denize açılacağız," dedi John-Martin umursamaz bir edayla.

"Sen izin verirsen," dedi Phillip. "Ve savaş hâlâ sürüyorsa."

Dexter çocukların kıpır kıpır kahverengi gözlerinin onun tepkisini ölçüp biçtiğini hissetti. Belli ki sandığından daha fazla, herkesin Grady'ye taptığının farkındaydılar. "On altı çok genç bir yaş," dedi.

"Hazır olacağız."

"Oyun oynamayı kesersek."

"Geçen hafta kestik!"

"Bu sabahı saymazsak."

Pencereleri denize bakıyordu. Dexter'ın gözleri alışkanlıkla Breezy Point'ten geçen gemilere baktı. "Bakın," dedi. "İşte bir tanker geliyor."

"Verandadan daha iyi görünür," dedi John-Martin.

"Verandadan gemileri mi seyrediyorsunuz?" Dexter şaşırmıştı; bunu yaptıklarını hiç görmemişti.

"Evde kimse yokken," dedi John-Martin.

"Bu da çok sık oluyor," diye ekledi Phillip.

"Hadi gidip bakalım," dedi Dexter. "Ben de yapmak isterim bunu."

Merdivenden inerlerken telefon çaldı ve Dexter ön holdeki paralel telefonu açtı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Dexter.

"Frankie Q. bu sabah erken Pines'ı aradı," dedi Heels. "Kayıkhanede bir şeyler döndüğünden bahsetti. Oraya giderken bakmak isteyebilirsin."

Bay Q.'nun oğlunun telefon etmesi alışılmadık bir durumdu. "Birkaç hafta önce biri gitmiş oraya," dedi Dexter düşünceli düşünceli.

"Frankie, seni nerede bulacağımı bilmediğime...şaşırmış gibiydi," dedi Heels. "Ona ilişkimizin güven üstüne kurulu olduğunu söyledim."

Dexter güldü. "O ne dedi?"

"Ölüm sessizliğine büründü."

"Pekâlâ. Şimdi çıkıyorum."

İkizler verandanın tırabzanında yan yana duruyordu. John-Martin dürbünü ona uzattı. "Al da bir bak baba," dedi. Biraz sonra ekledi: "Otur."

"Böylece ellerimiz sabit duruyor," diye açıkladı Phillip.

"Sabit değiller mi ki?"

"Titriyorlar."

Dexter bir çarpıntı hissetti. Herkesin yalvarmasını dinleyip deniz dibine yeniden inmesinin iyi olup olmayacağını merak etti bir an.

"Benimki de titriyor," diye temin etti onu Phillip.

Dexter dirseklerini verandanın tırabzanına dayayıp dürbünden baktı. Çocuklar pervasız kollarını onun omuzlarına attılar. Onların bedenlerinden yayılan sevginin, kemiklerinin içindeki yakınlığın farkındaydı. Harriet bu manzarayı görmekten mutlu olurdu; Dexter bir sözü yerine getiriyordu. Bekledi, dürbündeki bakışlarının bulanıklaştı, oğullarına gitmek zorunda olduğunu söylemeyi ertelemeye karar verdi.

Dexter daha kayıkhaneye varmadan bir bit yeniği sezdi. Bir kumpas vardı – nasıl bildiğini bilmeden anladı bunu ve titreyen ellerine, gözlerinin ardındaki çiğ, keskin ağrıya rağmen duyularının hâlâ keskin olduğunu görmekten memnun oldu. Normalde birkaç adam toplayıp yanında getirirdi ama bu bilgi Frankie Q.'dan gelmişti – yani aslında Bay Q.'nun kendisinden. Bu da bildik manada bir kumpas olmadığı anlamına geliyordu; bir tiyatroydu. Dexter'ın oynayacak bir rolü olacaktı ve Bay Q. onu önceden hazırlamaya gerek olmadığını biliyordu. Dexter hızlı düşünüp davranmayı severdi.

Bir sokak öteye park etti, yeni bağcıklı ayakkabılarının tozunu sildi, kravatını düzeltti ve kayıkhaneye yürüdü. Hemen önüne bir siyah sedan park edilmişti, içi tamamen sessizdi. Tüm bunlar sürpriz bir doğum günü partisinden bile yapmacıktı.

Kapıyı iterek açıp da Badger'ı iki haydutla iskambil oynar bulunca keyfi ânında kaçtı. Dexter, bu çocuk iki küçük kulüpte ağırlığını koyduğundan beri eski çömezine pek dikkat etmemişti. Şimdiyse Dexter onu renkli kravatı, inci kravat iğnesi ve fötr şapkasıyla görüyordu. Badger, New York'a geldiğinden bu

yana kalkınmıştı. Yine de görünüşe göre daha fazla şey öğretilmesine ihtiyacı vardı.

Badger ile ekibi jilet gibiydi; yıkanmış, tıraş olmuş, sabah kahvelerini içmişlerdi. Bu tuhaftı. Dün gece burada değillerse o zaman Frankie Q. kayıkhanede kimi görmüştü?

"Badger," dedi Dexter. "Ne zevk."

"Otursana," dedi Badger, kendisinin patron olduğuna inanan bir adamın çevik alicenaplığıyla. Dexter bunu göz ardı etti. Bay Q.'nun bu toy akrabasına bakıp hadsizliklerinin birikmesini bekledi. Badger'ın adamları duvar diplerine çekilince Dexter birinin sandalyesini aldı.

"İçki?" diye sordu Badger. Bir şişe *Haig and Haig* viskisi vardı masada.

"Teşekkürler, istemem."

"Yani, bir adamı tek başına içmeye bırakmak hiç dostane bir davranış değil."

"İçme o zaman."

Dexter sandalyesine yaslanıp hem ne kadar rahat olduğunu göstermek hem de bileğindeki tabanca kılıfını kolay ulaşılabilir bir noktaya getirmek için bacak bacak üstüne attı. Bacak bacak üstüne atarken, *déjà vu* denen o hissi yaşadı: Bu aynı kayıkhanede Kerrigan'ın karşısında oturmuş, onun kukla bacaklarını üst üste atmasını izlemişti. Şimdi Dexter'ın oturduğu yerde oturuyordu. Ama Kerrigan içkiyi kabul etmişti.

"Seni dinliyorum Badger," dedi Dexter. "Kafanda ne var anlat bakalım."

"Artık Jimmy'yi kullanıyorum."

"Yok canım?"

"Badger, Chicago'ydu. Jimmy, New York." Şehirleri iki greyfurt tutarmış gibi yapıp sol ele karşılık sağ eli gösterdi.

Kerrigan'ın hiçbir korkusu yoktu, gerçi neyin yaklaşmakta olduğu konusunda az da olsa bir fikri vardı muhakkak. Dexter bir insanın korkusunun kokusunu bir oda öteden alırdı: Biraz

pislik biraz cinsellik içeren hayvani bir kokudur. Bu bazı erkekleri tahrik eder, kurbanları ağlayıp yalvarırken ereksiyonları pantolonlarının düğmelerini gerer. Ama Kerrigan hiç titremeyen eliyle kadehini kaldırıp çarpık gülümsemesiyle gülerken, Dexter'ın tek hissettiği rahatlamaydı. "Daha güzel günlere," dedi, on yıldır hep yaptığı gibi. İçkilerini içip bitirirken Dexter arkadaşının gözlerine bakamadığını fark etti.

"Chicago'ya deli oluyorsun sanıyordum," dedi Badger'a.

"Ah elbette, amatörler için gayet iyi bir yer."

Umutsuz vakaydı: Filmlerdeki kabadayıları taklit eden paçalı donlu bir oğlandı. Yürüyen bir hedefti. "Büyüdün," dedi Dexter, ifadesiz bir yüz takınmayı becererek. "Jimmy."

Böylece kabul gören Badger samimi bir hâl aldı. "Hatırlarsın, birkaç ay önce beni arabandan atmıştın."

"Şöyle böyle hatırlıyorum."

"Yapabileceğin en iyi şeydi."

Dexter daha ihtiyatlı bir hâl aldı. Yaltakçılık insanı uyuştururdu, neredeyse her zaman daha nahoş bir şeyin girizgahı olurdu.

"Bana çok fazla konuşmamayı öğrettin," dedi Badger.

"Bu da senin teşekkür etme tarzın mı?"

"Öyle galiba."

"Eh, çok duygulandım. Ve vaktimiz de doldu. Yetişmem gereken bir randevum var."

"Bekleyebilir."

Dexter ona uzun uzun baktı. "Bana ne zaman gideceğimi sen söyleyemezsin Badger," dedi alçak sesle. "Ben sana söylerim."

"Jimmy."

Dexter ayağa kalktı, buradan gitmek için sabırsızlanıyordu. Beklendiği üzere Badger'ın adamları ağır ağır kapının önüne geçip ellerinde sopalarla ona baktılar, suratlarında iğrenti ifadesi vardı.

Dexter'ın yıllar içinde buna benzer müdahalelerde her zaman kullandığı ilhamın hemen gelmesi gerekiyordu. Herhangi bir ölümcül yaralanmaya maruz kalmadan düzeni ve otoriteyi –sopalama, mütevazılık, had bildirme– nasıl yeniden kurabilirdi? Ezilmiş bir parmak, olur. Kırık bir bilek. Ama ciddi bir şey olmamalıydı.

Dexter Badger'a gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim diye sordum daha önce," dedi. "Ağır silahlara bürünmeden yanıt veremiyor musun?"

"Ben de sana bir şey öğretmek istiyorum," dedi Badger. "Tabiri caizse, iyiliğe karşılık vermek."

İçki Kerrigan'ı hemen çarpmıştı – ince bir yapısı olduğundan belki. Önce şaşkın, sonra yolunu kaybetmiş görünmüştü; ardından sadece oturup muğlak bir sessizlik içinde Dexter'a baktı. Dexter şaşırmış numarası yapma zahmetine girmedi. Aralarındaki bakışma ihtiyaçları olan tek sohbetti: Hiçbir karşılıklı suçlama, hiçbir açıklama olmadı. Kurallar herkes için açıktı. İçkiyi tepesine diktikten sonra beş dakika geçmeden Kerrigan'ın kafası masaya çarptı. Omuzlarının duruşundaki bir şey, Dexter'ın onun yeniden kalkıp oturabileceğini düşünmesine yol açtı. Bekledi, sobadaki odun alacalı bulacalı yanarken arkadaşının soluğunun hafiflemesini izledi. Ancak Kerrigan'ın omuzlarını sarsıp da bedeninin uyuşturucu bağımlılarının çok derin uykusuyla yere düşmek üzere olduğunu anlayınca Dexter sandalyesinden kalktı ve teknede bekleyen reisle adamlarını çağırmak için cama vurdu.

"Senden üstünü yok sanıyorsun," dedi Badger.

"Tanrı'dan başka herkesten üstün biri vardır," dedi Dexter. "Bu da seni o kişi yapmaz Badger."

"*Jimmy!*" diye kükredi Badger, her iki avcuyla masaya güm diye vurarak. "Kaç siktiğim sefer söylemem gerek bunu sana? Sinema artistleriyle düzüşmek kuş beyinli mi yaptı seni?"

"Badger sana daha uygun."

Tanrı biliyor ya, sopalarla dolu bu odadan tekme tokat, fırtına gibi çıkabilirdi. Ama bir süredir böyle değildi. Daha genç, daha ayağına çabuk, birkaç kilo daha zayıf, perde erken kapandığında kaybedecek çok şeyi olmadığı zamanlarda. Burada mesele hayatta kalmak değildi; mesele ders çıkarmaktı. Kimseyi öldürmeden emsal olmaktı mesele.

"Sana dokunamam sanıyorsun," dedi Badger. "Yüzünden anlıyorum bunu."

"Benim ne düşündüğüm konusunda hiçbir fikrin yok." Ama doğruydu. Badger dokunamazdı.

Dexter'ın aklına bir uyumsuzluk geldi yine: Frankie Q.'nun telefonu erken saatlerde gelmişti, o sırada Badger hâlâ güzellik uykusundaydı. Bay Q. Dexter'ın kayıkhaneye hemen gelmeyeceğini nereden anlamıştı? Dexter'ın bunun yerine yaptığı şeyden haberdar olabilir miydi?

Eğer böyleyse, o zaman durumu geriye doğru okumalıydı: 420
Haddi bildirilecek olan *kendisiydi* ve Bay Q.'nun ondan istediği şey ders vermesi değil de özür dilemesiydi. Bu amatör kumpas kendisinin korunması içindi: Aile içinde tut, herkesin önünde fırçalamaktan veya herhangi bir gerçek tehlikeden kaçın. Dexter'ın bu olasılığı düşünememiş olması ondan beklenmeyecek bir hataydı – belki de buna sebep zonklayan kafası olmuştu. Dalmak düşünme kabiliyetini köreltmiş miydi? Bu işin nasıl ilerleyeceği aşikârdı artık: Badger'ın önünde el pençe olacak ve bu itaatin haberi, işler tersine dönecek olduğunda onun asmalarını kundaklamayacağı konusunda Bay Q.'yu temin edecekti. Dexter eskisi gibi, tasması biraz daha sıkılmış hâlde işine bakacaktı. Badger onun dengi, yani Jimmy olacaktı.

Bir taraftaki her şey gündoğumu kadar öngörülebilirdi. Öbür taraftakilerse daha belirsizdi: Işıkları titreşen, karanlık, parlayan tozların kapladığı dipsiz bir manzara. Bir gizem.

Bay Q. yaşlı bir adamdı. Artık çok yaşlanmıştı.

Dexter el pençe olmaktan bıkmıştı. Hayatının büyük kıs-

mında itaat etmişti. Ve gerçek şuydu ki buna mecbur değildi. Bunu biliyordu, Bay Q. da öyle.

Hâlâ içinde taşıdığından habersiz olduğu bir çabuklukla her bir eliyle Badger'ın adamlarını boğazlarından yakalayıp kıkırdağın kırıldığını hissedene dek sıktı. Deli gibi kaçıştılar. Biri Badger'a çarpmış olmalıydı, çünkü birisi bağırdı ve oda büyük bir acıyla doldu. Sonra Dexter karnını tutarak yere yığıldı, Zenci'nin mide krampları konusunda onu uyardığını hatırladı.

Ama bu vurgun değildi. Badger onu sırtından vurmuştu.

Çocuk üstüne eğildi, şenlik ateşi seyreden birinin tutuk hayreti yüzünü kaplamıştı. Dexter o an cinayetine izin verildiğini anladı. Ama nasıl olurdu? Dünyanın nasıl bir kökten yeniden düzenlenişi böyle bir eylemi olanaklı kılmıştı? Bunun yanıtı buz gibi bir kesinlikle geldi: Kayınpederi onu yüzüstü bırakmıştı. İhtiyar adam ipini çekmişti.

Badger tabancasını kaldırmış, hazır hâlde tepesinde dikiliyordu. Her lafazan katil gibi o da işini bitirmeden önce kurbanının onu dinlemesini istiyordu. Dexter dinler göründüğü sürece hayatta kalacaktı. Bakışlarını suikastçısının yüzüne kilitledi, bu esnada yaşanan şeyin hatları sis içinden görünen bir binanın kısımları gibi ortaya çıktı: Öncelikle George Porter deşifre olma korkusuyla boşboğazlık etmişti. Dexter'ın ihtiyar adam ile Bay Q. arasında kurmayı çok istediği bağlantı gerçekleşmişti – belki de yıllardır vardı zaten. Ve her iki adamın da onunla işi bitmişti.

Badger hevesli hevesli konuşuyor, görünüşe göre Dexter'ın ilgisini çektiği için kendini bir şey zannediyordu. Dexter tek kelime duymadı. Bir limandan halatları sökülüp ağır ağır uzaklaşan bir tekne gibi kendi kafatasının içlerine çekilmişti. Kısa süre sonra kendini açık sularda buldu, yüzünde gecenin nemi vardı. Reis yanındaydı, dimdik durmuş emirler yağdırıyordu, felç onu mahvetmemişti henüz. Kerrigan teknenin dibinde iki büklüm yatıyordu.

"Nerede olduğumuzu hatırlayabilecek misin?" diye sordu Dexter reise.

"Hep hatırlarım."

"Sana hatırlamamanı söylemişlerdir herhalde."

Reis ellerini kaldırdı, yeni doğmuş buzağılar gibi buruşuk ve hamdı. "Onlar, bunların sahibi," dedi. Sonra kafasına pat pat vurdu: "Bunun değil."

Dexter'ın adamları Kerrigan'ın etrafına bir zincir dolayıp ona bir ağırlık taktı. Kimse nisanda buzlar eridiğinde yüzeye çıkmasını istemiyordu. Artık zinciri gördüğünden, Dexter onun içinde arkadaşından geriye hiçbir şey kalmadığını anladı – ne tek bir kemik, giysi, şapka ya da ayakkabı derisi. Bu aykırılık içini umutla doldurdu. Bir gece önceki keşfi net biçimde gözünde canlandı hemen: Karanlık rıhtımda yükselirken, kendi vurgunlarının çözündüğünü hissetmiş ve içinden fışkıran güçlü bir akıntı geleceğe ait pırıl pırıl bir haber taşımıştı. Yapmak için çok uğraştığı şeyi çoktan yapmıştı! O bir Amerikalıydı! Damarlarında kaynayan şehvet ve arzu, gelecek şeylerin biçimlenmesine yardım etmişti.

"Gülümsüyorsun," dedi Badger. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Dexter bakışlarını Badger'dan ayırmadan bunun ardından gelen bir duraksamanın içine düştü; önce yarıya, sonra tekrar yarıya bölünen, karşı kıyıya varmamaya kararlı bir hâle. Durgunluğa kendini bıraktı, karanlık rıhtımın suyu gibi bu hâl her yanını kuşattı, aynı esnada adamlarının teknede Kerrigan'ın zincirlenip ağırlık takılmış bedenini küpeşteye kaldırıp öbür tarafa devirmesine yardım etti.

Eddie, tekneden bakan herhangi birinin onun gözden kaybolduğunu izlemesine yetecek kadar bir süre kıpırdamadan durdu. Sonra bilincini kaybetmiş gibi yaptığı dakikadan itibaren gözünde canlandırdığı spastik eğilip bükülmelere başladı – başta tereddütlüydü, Styles'ın ayağa fırlayıp neler olduğunu

sormasını bekliyordu biraz. Neler olabileceğine dair Eddie'nin azıcık bir fikri vardı ve kayıkhaneye vodvil günlerinden kalma birkaç numarayla donanmış hâlde gelmişti: Pantolonunun astarında jiletler, çenesiyle dişeti arasına sıkıştırılmış bir maymuncuk. İçki içer gibi yaparken maymuncuğu yutmaktan korkmuştu ama olay aynında rol yapması gerekmemişti. Sytles başka tarafa bakmış, Eddie de içkiyi omzunun üstünden döküvermişti.

İşlerini toparlamıştı, çalışma masasına hiçbir şeyden haberi olmayan Agnes için bir banka cüzdanı bırakmıştı. Bart Sheehan'a getirdiği tek koşul buydu: Karısı asla bilmeyecekti, en kötüsü olsa bile. Özellikle de öyle olursa. Bilgi eylemi doğururdu ve Eddie, Agnes'in ona bir şey yapanın kim olduğu sorusu peşine düşmesindense sıçanın teki olarak hatırlanmayı tercih etmişti. Fazla tehlikeliydi. Erkekler her gün ailelerini terk ediyordu – vicdansızların hapse atılması gerektiğini söylerdi hep. Yine de öldürülecek olursa Eddie böyle bir adam olarak hatırlanacaktı. Kendine bu gerçeği o kadar sık hatırlattı ki hâlâ hayatta, hâlâ varlığının ihtiyaç duyulmadığı bu evde olduğunu görmekten hayrete düşüyordu. Bir zamanlar Anna için önemli biriydi ama artık değil. Ondan kurtulmak kızını rahatlatabilirdi.

Ağırlık takılı zincir onu öyle bir hızla aşağı çekiyordu ki kafatasının suyun basıncıyla bir çizmenin altındaki ceviz gibi ezileceğini düşündü. Kıvranıp durması bir bacağın, sonra da bir kolun serbest kalmasını sağladı ve en sonunda zincirle ağırlık bedeninden ayrılıp hızla dibe inmeye devam etti. Kimse bilinçsiz bir insanı, o insan uyanık olsa yapacağı kadar dikkatle zincirlemezdi.

Çoraplı ayaklarıyla deli gibi tekmelemeye başladı, kulaçlar atıyor ve hava olsun diye dua ettiği yönde ilerliyordu ama su vardı, hâlâ suydu, ta ki kazara yanlış yöne yüzmüş olması gerektiğini düşünene dek. Kalbi yavaşladı, bilinç kaybı acımasız, yumuşak dokunuşuyla onu ele geçirmeye başlarken bacakları ağırlaştı. Sonunda yüzeye çıkabildi, hâlsiz hâlsiz soludu. İşte

o zaman boğulmaya en yakın noktaya geldi çünkü hiç gücü kalmamıştı. Sarımsı gece göğünün altında sırtüstü uzandı, su üstünde kalmak için ellerini solungaçlar gibi hareket ettirdi. Durmaksızın nefes aldı ve kaldırma gücü yüksek tuzlu su onu kurtardı.

Bir kıyı aranmak için yeterli gücü toplayana dek hayli zaman geçti. Burası Brooklyn değildi. Yüzmeye başladı, yazın yumuşak dokunuşu vardı suda hâlâ. Eddie son enerjisinin tükenmesinden çok sonra da yüzmeye devam etti, boş bir kabı bir şekilde içinde daha fazlası olabileceği umuduyla kaşıklamak gibiydi, *birazcık daha, birazcık daha, birazcık daha* ve mucizevi biçimde her seferinde bir kulaç için daha enerji bulabildi.

Staten Island'ın güney kıyısında, küçük dok yakınında kıyıya vurdu. Bir balıkçı bir levrek sürüsünün peşinde normalden uzun süre suda kalmıştı ve bu yüzden çamurlu sığ sulardaki dalgaların içinde bir adamın bedenini seçebilecek kadar ışık vardı. Bunun bir ceset olduğunu sandı ve polise bildirmek için en yakın telefona uzun bir yürüyüş yapmak hiç hoşuna gitmedi ama teknesini bağlayıp tekrar bakınca o insan bedeninin titrediğini gördü.

Karısı küveti doldurup su az buçuk sıcak olana dek kaynar su ekledi. Eddie'yi suya soktular ve adam onu koltuk altlarından tutarken karısı da kaynar çaydanlıktan saatler boyunca, su artık sıcak denecek bir noktaya gelene dek ağır ağır su eklemeyi sürdürdü. Eddie nihayet titremeyi kesip yanaklarına biraz renk gelince onu kuruladılar, lanolinle yağladılar, tüylü battaniyelere sardılar ve sobanın önündeki bir mindere yatırdılar. Balıkçı kulağını Eddie'nin kalbine dayayınca ritminin öncekinden daha güçlü, daha düzenli olduğunu fark etti.

Eddie ateşler içinde uyandı, aşina bir yüz arandı ama sadece saçının ayrımında gri bir şerit olan bir kadın gördü. Zaman zaman balık kokan elleri Eddie'nin alnına ve göğsüne dokunan bir adam geliyordu. Eddie bu ikisine çok kızmıştı – onun

cep saatini çalmışlardı. Onu hastaneye götürmekten bahsettiler. *Hayır,* dedi mırıltıyla. *Hayır!* Ve kendini o cep saatinden bir daha bahsetmemeye zorladı.

Ateşi düşünce mutfak sandalyesinde, tüylü battaniyelere sarınmış hâlde oturdu. Harlan, balıkçı olan, her birine bir bardak tadı çavdar ekmeğine benzeyen şeffaf bir içki koydu. Torunu sobanın yanındaki masada ev ödevini yapıyordu. Harlan Norveçli'ydi, burada doğmuştu. Çocukken babasıyla birlikte ıstakoz satan lokantalar için, Rector's ve Cafe Martin, Shanley's gibi balıkçıların Diamond Jim Brady ve Lillian Russell'ın* açık iştahlarına dair dedikodularla birbirini eğlendirdiği yerler için balık tutmuştu: İkisi bir gecede on dört ıstakoz yiyordu ve hanımın korsesini çıkarması gerekiyordu. Eddie hazırda kendi hikâyesiyle *–bir gemiden düştüm–* onları dinliyordu ama neden rıhtımda olduğu sorusu hiç sorulmadı. Anlıyordu. Başka bir adamın derdini öğrenmek onu kendinizin kılardı ve Harlan güçbela geçinen, ailesini beslemek için balık tutan ve komşularıyla yumurta, elma, süt için bunları takas eden bir adamdı.

Eddie çok yakındaki hayatının sıkıntısının her geçen gün biriktiğini hissetti. Zihni bir sonraki adımın ne olması gerektiğini düşünemeyecek kadar zayıftı. New York'a kaçmaları gerekiyordu – ama nereye gideceklerdi? Ona tepeden bakan, Agnes'in Minnesota'daki ailesine mi? Denizden yüzlerce kilometre uzakta, bağırıp duran hayvanlarla dolu o çamurlu memlekette yok olup giderdi. Kimsenin kendilerini tanımadığı bir yere mi? Eddie nekahet hâline sıkı sıkı tutundu, gözlerini kapatıyor ve uyumaya çalışıyordu.

Ama Harlan anladı. "İyisin," dedi. "Yarın seni nereye götürmemi istediğini söyle bana."

Gündoğumunda Eddie'yi feribotla Batı Yakası rıhtımına

---

* *Diamond Jim Brady (1856-1917):* Amerikalı işadamı. *Lillian Russell (1860-1922):* Amerikalı aktris ve şarkıcı. İkisinin yaklaşık kırk yıl süren bir ilişkileri olmuştur. *–çn*

götürdü. Brezilya'dan gelmiş bir yük gemisi karantinadan yeni çıkmıştı, yüzlerce heyecanlı erkek sabah işe alımını bekliyor, nehrin üstünde kaşınıp, sigara içip, öğürüyordu. Dunellen artık olmadığı için Eddie işe alacak hiçbir patron tanımıyordu. 1937 Eylül'üydü.

Harlan'ın ona verdiği büyük gelen pantolonun ceplerine ellerini sokup geride durdu, gözlerinin üstüne bir kasket indirmişti. *Sea Cow*'un paslı gövdesi, bir itin apseli yarasını ağaca sürtmesi gibi iskeleye çarpıp duruyordu. Herhangi bir planlanmış rotası olmayan bir tarifesiz gemi olarak kavun, kauçuk ve hindistancevizi yükünü isteksizce boşalttı. Piyasayı ele geçirmiş ihtiyar bir orospu gibi tembel bir rahatlık edası vardı. Sabah yük boşaltması bitince, Eddie suçluları, holiganları ve uyuşturucu bağımlılarını seyrederek iskele merdivenini tırmandı, bir adamı böyle bir adım atmaya yönlendirenin ne tür bir çaresizlik olduğunu hep merak etmişti. Şaibeli bir personeldi, hiç eşyası yoktu ve iş de kazana kömür atmaktı: Makine dairesindeki tüm işlerin en aşağılığı. Ama Eddie kaygan merdivenlerden geminin kavurucu cehennemine inerken kendini şanslı saydı. Eve gitmekten işte bu kadar korkuyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Konvoy dağıldıktan üç gün sonra –kaptanın siniri tüm gemiye yayılana dek gece gündüz, bulutsuz gök altında ve yumuşak denizde zigzag çizmeyi gerektiren sinir bozucu günler– şükürler olsun ki barometre düşmeye başladı. Telsizci günlük hava raporunu daktiloyla kâğıda yazıp Kaptan Kittredge'in ofisine götürdü. Büyük bir fırtına bekleniyordu. Eddie kaptanın ta kaptan köşkünden gelen sevinç haykırışlarını işitti.

Savaş alarmı çaldığında göğü bulut kaplamıştı ve güçlü bir esinti vardı. Kaptan, birinci zabite fırtına ertesi sabahın erken saatlerine dek beklenmese de rotalarının kaçamaklı gidişatına son vereceklerini söyledi.

"Deniz hâlâ sakinken bile mi efendim?" diye sordu birinci zabit.

"Tam olarak bu sebepten," dedi Kittredge. "Kötü hava bizi yeniden yavaşlatacak; böylece biraz zaman kazanma şansımız olur."

Eddie'nin sekiz-gece yarısı nöbeti sırasında *Elizabeth Seaman* on iki deniz mili hızla yol alıp her zamanki sihrini gösterdi. Barometre düşmeyi sürdürdü ve güçlü dalgalar gemi ortasına girmesin diye kapılar sıkı sıkı kapatıldı. Farmingdale gece yarı-

sı güverte stajyeri Roger'la birlikte nöbeti Eddie'den devraldı; Roger artık Farmingdale'le birlikte nöbet tutuyordu. Bu değişikliği Eddie ile güverte zabiti yapmıştı; Cape Town'dan beri hiçbiri ikinci zabite güvenmiyordu.

Eddie'nin yatma vakti geldiğinde gemi rüzgâr hızıyla yol alıyordu. Deniz tutması yaşayan ve *Elizabeth Seaman*'ın Kükreyen Kırklar'la mücadelesinde çok korkan Roger'ı son kez kontrol etmek için köprüye çıktı. "Sert denizleri sevmediğini biliyorum," dedi stajyere. "Ama unutma ki Alman denizaltıları da sevmez."

"Ben değiştim," dedi Roger ona mahcup bir gururla. "Senin de dediğin gibi denize alıştım artık."

Eddie stajyerde bir şeylerin değiştiğini fark etti – Roger sakar dengesizliğini üstünden atmıştı ve daha uzun boylu görünüyordu veya belki de bu yolculuk esnasında gerçekten de büyümüştü. Eddie onun yanında durup ileri baktı. Hızlanan

rüzgâr stratüs bulutlarını süpürüp götürmüş, kümülüs kuleleri hâlinde esiyordu. İlk dördün evresindeki ay, yanıp sönen bir Mors alfabesi gibi parça parça görünüyordu. Eddie köprünün iskele tarafına, Farmingdale'in olduğu yere geçti ve ikinci zabitin kasıldığını hissetti. Onun bu bariz rahatsızlığı ayın sıkıcılığıyla birleşip Eddie'yi huzursuz etti. Farmingdale bakışlarını ötelere dikmişti ama ne gördüğünü –ya da bir şey *görüp görmediğini*– anlamak zordu. Dürbün boynunda asılıydı.

"Dürbünü alabilir miyim, ikinci?"

Farmingdale onu uzattı. Eddie miyar güverteye çıkıp geminin bacası etrafından döndü, dürbünü gözlerine bastırmıştı. Ay bulutların ardında gözden kayboldu, okyanusun dalgalarına pek ışık düşmüyordu. Geminin iki kerte kıç tarafında dümdüz karanlık bir hat gördü. Eddie gözlerini kırpıştırıp dürbünü indirdi, sonra yeniden kaldırdı. Hâlâ oradaydı: Doğada bulunmayan dümdüz bir çizgi. Bir gözetleme kulesi olmalıydı –bir denizaltının yükselmiş yapısı– yine de merdivenden aşağı Roger'a

bağırırken kuşku Eddie'yi ikircikli kıldı: "Kaptanı çağır. Ben de savaş alarmını çalacağım."

Kaptan Kittredge hemen köprüye geldi. Dirseğiyle Farmingdale'i kenara itip dürbünü gözlerine tuttu. Ardından dümendeki usta gemici Red'e bağırdı: "Tam sağ." Artık makine dairesi telsizinde olan Eddie'ye, "Tam hız. Elinden gelen en iyi dönüşü yap," dedi.

Eddie emri makine dairesine iletti ve makinistler istimi açarken ayaklarının altındaki iletişim titreşimlerini hissetti. Gemici dümeni çok sert çevirdi. Savaş alarmı herkesi güverteye topladı ve adamlar Mae West'leri* içinde –can yeleklerine böyle diyorlardı– alelacele silah başı yaptı. Miyar güvertenin ses gücüyle çalışan telefonunu kullanan Teğmen Rosen, gözetleme kulesine ateş etmek için 38 kalibrelik makineli tüfek getirilmesi emrini verdi. Bir patlama rüzgârlı karanlığı deldi ve suya batık kule hiç isabet almadı. Yine de denizaltılar sualtında sadece yedi deniz mili hızla gidebilirdi. *Elizabeth Seaman* onu rahatça geçebilirdi.

Eddie, telgraf cihazını kullanmaya hazır hâlde bekledi. Aniden Roger onun suratına doğru bağırmaya başladı. Stajyer eliyle işaret edince Eddie ikinci bir gözetleme kulesinin tamamen açıkta olduğunu gördü, sancak baş omuzluğun üçüncü kertesindeydi. Tam sağ yapmak onları onunla karşı karşıya getirmişti. Aynı anda bir patlama gemiyi sarstı. Ambar kapakları patladı ve tepedeki serenler güverteye düştü. *Elizabeth Seaman* sarsıldı ve bacası, turuncu alevleri güvertedeki herkesi aydınlatan ve sonra çözünen, devasa bir güneş gibi çatırtılar çıkaran bir ateş topu kustu. Yanmış yağın pis kokusunu, geminin motorları dururken derin bir sessizlik izledi.

Eddie hızla geminin orta kısmından geçen merdivenlerden

---

* *Mae West (1893-1980):* Amerikalı aktris, şarkıcı, komedyen, senaryo yazarı ve seks sembolü. Kariyeri yetmiş yıllık bir zaman dilimine yayılır. İngilizcede yelek anlamına gelen *"vest"* sözcüğüyle kelime benzerliği dolayısıyla bu sözcük oyunu yapılmıştır. –*çn*

inip makine dairesine yöneldi. Doksan derece açıyla çevirdiğinizde geminin bölmelerindeki acil durum ışıkları yanardı ve geçerken bunların birkaçını çevirdi, ağzının içinde yağlı toz birikmişti. Makine dairesinin kapısından duman çıktığını gördü. Üçüncü makinist Ochylski kapıdan sendeleyerek çıktı, kanaması vardı ve yağa batmıştı. "Kazan patladı," dedi nefes nefese.

Eddie onu itip yanından geçti, aşağı inerken eli tırabzanda kayıyordu, ayakları basamaklara neredeyse değmiyordu. Ama makine dairesi güvertesine ulaşamadı; alevler çok yüksekti. Orada nöbette olan kimse sağ kalmış olamazdı. Kamarasına koştu, Mae West'ini üstüne geçirdi ve gemiyi terk etme paketiyle el fenerini aldı. Öndeki otuz sekizlik kalibrelikle birlikte elli kalibrelik topun da ateşlendiğini duydu ve denizaltıların vurulmamak için daldığını ve hiç isabet almadan denizi kabarttığını tahmin etti. Gemi güvertesinde içinde giysi, sekstant, sigara, brendi ve *Gemi Nasıl Terk Edilir* broşürü olan çantasını, kendi dört numaralı filikası içine bağladı. Filika vinçleri çoktan açılmıştı ama Eddie henüz gemiyi terk etmek için hiçbir emir verilmemişken filikaları fırtınanın içine indirmekte tereddüt etti. Palavara altındaki yangın orada kaldığı ve *Elizabeth Seaman* sağlam durduğu sürece fırtınada geminin içinde yol almak filikalardan çok daha güvenliydi.

İkinci torpido, Eddie'nin göğüs kemiğinde patladı âdeta. İlk denizaltıdan gelmiş olmalıydı veya muhtemelen henüz görmedikleri üçüncü bir denizaltıdan, çünkü iskele tarafındaki su hattının altına, geminin ortasındaki üçüncü bölmenin kıç tarafına, dördüncü ve beşinci ambarın arasına isabet etti. Bunun ardından geminin derinliklerinden titreşimli bir gümbürtü geldi. Eddie bu sesi daha önce hiç işitmemişti ama *Elizabeth Seaman*'ın ambarlarını işgal eden okyanusun gürültüsü olduğunu anladı. Neredeyse ânında, arka tarafı denizde yan yatmaya başladı. Kaptan Kittredge gemiyi terk etme emri verdi ve rüyaya benzer bir ortam oluştu, karanlık ve bitkin bir fareyi ayağa kaldırma-

ya çalışan bir kedi gibi bordayı tokatlayan dalgalar karmaşayı büyüttü. Çok yaşlı üçüncü aşçı Pugh hâlâ miyar güvertedeki silahın başındaydı. Eddie yaşlı adamı kolundan yakalayıp onu iki numaralı filikasına doğru çekti – filika listesini ezberlemişti. Miyar güvertede, kod çizelgelerini batmalarını sağlayacak delikli metal kutulara dolduran Telsizci'ye baktı.

"Filikana binmen gerek," dedi Eddie. "Bir numara."

"Ne diye bu kadar acele ediyorsun Mac?" diye sordu Telsizci bir kahkaha atıp. "O götverenlerin hiçbiri bana yanıt vermedi henüz; bir kez daha SOS sinyali göndereceğim." Artık yedek güç kaynağıyla çalışan telsiz yanıp kül olmuş gemide şüpheli biçimde canlı görünüyordu. Acil durum telsizini Telsizci için kaptanın filikasına taşımayı teklif etti. Telsiz operatörü onu yanağından öptü. "Hay yaşa be Üçüncü," dedi.

Eddie kaptan köşkündeki koca acil durum telsizini kucağına aldı. Zaman ona yanlara doğru yollar açıyor, dümdüz olduğu kadar yanlamasına ilerlemeye de imkân tanıyor, böylece *Elizabeth Seaman*'ın güvertesi gittikçe daha fazla eğilirken her türden hareket mümkün oluyordu. Kalabalık güvertede telsizi kaptanın bir numaralı filikasına koydu. Onun karşısındaki iskele tarafında, birinci zabitin filikası çoktan açılmıştı: İki adam kürek çekiyordu, geri kalanlar filikayı gerisingeri geminin gövdesine iten güçlü dalgaları dengelemek için alt kısma çömelmişti. Lostromo yekeye diz çökmüştü ve fırtınaya rağmen Eddie onun böğürerek verdiği emirleri duyabiliyor ve iki numaralı filikanın açılıp kurtulacağını biliyordu.

Kendi filikasının olması gereken yerde kendi muavini Ochylski'yi buldu, vinç tellerinin durmuş aşağı bakıyordu. Filika bomboş suya düşmüş, *Elizabeth Seaman*'ın rüzgâr altına nafile çarpıp duruyordu.

"Ne halt oldu böyle?" diye bağırdı Eddie rüzgârın içinden üçüncü makiniste.

"Sadece...düşüverdi," dedi Ochylski. Bir yakıt parıltısı altın-

daki yüzü ölümcül biçimde bembeyazdı, ağzında piposu olmayınca bomboş görünüyordu. Şoka girmiş, diye düşündü Eddie – belki de filikayı kazara salmıştı.

"Zararı yok," dedi, suçlu tarafı bulma alışkanlığını bastırmaya çalışarak. Her iki yönde gidebilen filikalar kullanışlıydı ve geriye kalan iki tanesinde herkes için fazla fazla yer vardı. Hemen karşıda, iskele tarafında Farmingdale'in filikası çalkantılı denize indiriliyordu, bir sürü adam suya indirmek için vinç telleriyle boğuşuyordu. Bir numaralı filika, kaptanınki, indirilmek üzereydi. Eddie şiddetli yağmurun altında dikildi. *Elizabeth Seaman*'ı terk etme konusunda tuhaf bir tereddüt yaşıyordu. Deniz suyu geminin aralıklarından girip sıcak kazana çarparken, ayak tabanlarında sualtında gerçekleşen patlamaları hissetti. Ara sıra geminin taşıdığı yükten küller yükseliyordu, bunun yükleyip sabitlemek için çok uğraştıkları güverte kargosundan geldiğini anladı: Sherman tankları, cipler. Bunca çaba, endişe, masraf. Sadece canlarını kurtarmaları yeterli gelmeyecekti sanki.

Aklına bir şey geldi: Telsizci. Telsiz görevlisi birinci filikadaydı, kaptanınkindeydi, ama Eddie kaydıraklardan aşağı inmeyi bekleyen insan kalabalığını gözleriyle tarayınca onu göremedi. Artık acayip bir açıyla çarpılmış geminin orta bölümüne başını eğip girdi ve güverte köprüsüne tırmandı. Telsizciyi sandalyesinde, telsizi kadar uyuşuk hâlde buldu ve onu çekip ayağa kaldırdı.

"Siktir git rahat bırak beni," dedi Telsizci bitkin hâlde.

"Hadi bakalım seni topal bok çuvalı." Çok öfkelenen Eddie Telsizci'yi omzuna attı, onu merdivenden aşağı yavaş yavaş taşıyıp geminin güvertesine indirdi.

"İşgüzar piç," diye homurdandı Telsizci.

Dört filika da gitmişti, geminin güvertesi boştu. Sağanak yağmurun içinden Eddie *Elizabeth Seaman*'ın kıç tarafının mizana direğine dek yarı yarıya battığını gördü, dalgalar arkadaki

silah yuvasını dövüyordu. Rüzgâr altında bir sal takımı otomatik olarak yerinden çıkmış ve şimdi güvertenin yanında yüzüyordu. Metal bacak kayışı topuklardan çatırdayan Telsizci'yi hâlâ sırtında taşıyan Eddie bir merdivenden tutuna tutuna ana güverteye indi ve San Francisco yokuşlarını aratmayacak derecede eğilmiş bir açıda, kaygan demir güvertede kaymamaya çalışarak yürüdü. Telsizci'yi sal takımının yüzdüğü yere götürdü, pruva halatıyla onu kendine doğru çekti ve yarı yuvarlanıp yarı fırlatarak Telsizci'yi küpeştenin üstünden onun ahşap ızgarasının üstüne attı. Eddie korkuluğun üstünden sal takımına atlarken yukarıdan gelen çok şiddetli bir gümbürtü duydu: Geminin neredeyse dikey pruva güvertesindeki kargo kopup düşmeye başlamıştı. Tanklar ve cipler zincirlerinden kopmuş, koca kayalar gibi yuvarlana yuvarlana iniyor, geminin direklerini paramparça ediyor, geminin orta kısmındaki kamaraya çarpıp sekiyor ve metal parçaların patlamasıyla arka güverteye düşüp denize uçuyordu. Eddie sal takımını tutan pruva halatını kesmeye çalıştı, bu şiddetli hücumda kendisinin ve Telsizci'nin ezileceğinden emindi. Ama halat telden yapılmıştı ve av bıçağı bile ona işleyemiyordu. Eddie her sal takımında bulunan baltayı almaya çabalarken, *Elizabeth Seaman* işkence gören çeliğin ıstırabıyla feryat edip titredi. Ama Eddie pruva halatını kesmeyi yeniden deneyemeden geminin devasa cüssesi acı dolu, gıcırtılı, ilkel bir inleme koparıp onların sal takımını da kendisiyle birlikte çekerek suyun altına kaydı. Eddie ve Telsizci suyun içinde kalakaldılar. Telsizci'yi göğsünden kavrayıp kendini girdaba hazırladı, birden beden hafızası Rockaway Plajı'nda el ele tutuşmuş çocukları hatırladı. "Nefesini tut," diye bağırdı Telsizci'ye. Ama girdap olmadı. Deniz, geminin bulunduğu yerde kabarcıklar çıkarıp köpürdü, Eddie'yle Telsizci'yi uzaklara itti.

Eddie filikaları aranarak çılgınca etrafına bakındı ama yağmurun, karanlığın ve yüksek dalgaların içinde hiçbirini göremedi. Mae West'lerden yayılan bir kırmızı ışık yığını seçti:

Muhtemelen insan dolu bir başka saldı. Telsizci'yi göğsünden tutan Eddie sırtüstü uzandı ve onlara doğru ilerlemeye başladı. Telsiz operatörü o kadar hafifti ki üstünde değil can yeleği, bir palto bile olmadığında kuşlara benzer bir kemik ve et yığını gibiydi. Gemi batışını sürdürürken, Eddie denizin altlarında sarsıldığını hissetti. Su yüzeyi yağ kaplıydı – tadını alıyordu, gözlerinde, burun deliklerinde hissediyordu. Ayaklarını çırpıp çevirdi, hâlâ doğru yönde ilerleyip ilerlemediğini görmek için ara sıra kontrol ediyordu. Nihayet biri onu çekip sudan çıkardı, hâlâ Telsizci'yi tutuyordu. Eddie sala uzandı, Telsizci'nin hayatta olup olmadığından emin değildi. Nihayet gözlerini açınca, yanında donanma topçusu Bogues'u gördü. "Amma esaslı yüzücüymüşsün," dedi Bogues.

Eddie salın kafes işi keresteleri üstüne kusmaya başladı. Telsizci de öğürüyordu, bu da muhtemelen yaşadığı anlamına geliyordu. Eddie yağ kokulu kusmuğu yağ kokulu denize boca ederken zihni açılmaya, düşünmeye başladı: Bogues, Farmingdale'in filikasındaydı, üç numaradaydı. Neden saldaydı peki? Üç batmış mıydı? Sal, aralara yüzen çelik silindirler sıkıştırılmış üç metreye dört metre, birbirine eş kerestelerden kafes işi yapılmıştı. Dalgalar çok yüksekti ama gemi yağının kayganlığı onları koruyor ve salın yüzmesini sağlıyordu. Eddie gemiye bakmak için kafasını kaldırıp durdu ama otuz dakika önce dokuz bin tonluk kargosuyla yüzen yedi bin tonluk kaynaklı çeliğin olduğu yere dair hiçbir iz yoktu – ne bir çöküntü, hatta ne de bir parça köpük, onları dünyanın yarısı boyunca taşıyan bu sihirli kızı anımsatacak hiçbir şey.

Yanında yatan Bogues'tan yavaş yavaş üç numaralı filikanın dalgalar yüzünden geminin yan tarafına çarparak parçalandığını öğrendi. Dalgaların içinde kaybolan yaralı makinist hariç herkes sala binmeyi başarmıştı. "Ochylski boğuldu mu?" dedi Eddie telaşla. Ama topçu onun ismini bilmiyordu ve Eddie onun Ochylski olduğuna inanmak istemedi. Üçüncü ma-

kinistin salın çeperindeki bir cankurtaran halatına tutunmuş, onların bu varsayımına kıs kıs güldüğünü hayal etti. Eddie ile Telsizci'yle birlikte salda yirmi dokuz adam olduğunu söyledi Bogues – salın taşıyabileceğinden dört kişi fazla.

Artık fırtına ciddi ciddi bastırmış, dişleri arasına sıkışmış yemek parçaları gibi onları saldan sökmeye çalışıyordu. Eddie şimşek çaktıkça, bir kumarbazın yuvarlanan zarların ardından hissettiği yalaka umutla bekleyen insanları gördü –dört kere yedi– evet, bir de kendisi: Yirmi dokuz. Sal öyle dik dalgalara karşı koyuyordu ki gerisingeri yuvarlanmasından, insanları etrafa savurup kemeriyle kerestelere kendini bağlamış Telsizci'nin boğulmasından korktu. Sal her seferinde kaymayı ve yeni bir tırmanışa geçmeden önce düşmeyi becerdi. Bir süre sonra Eddie insanları saymayı bıraktı, Telsizci'nin protez bacak kayışını ayağında hissetti. Kalaslara geçirdiği kolu ölüm katılığı noktasına gelmişti sanki. Artık aşağıyı yukarıdan ayıramıyordu. Zaman zaman yoğun, parça parça bir uyku bastırıyordu. Denizden ışıltılar yayılıyordu: Plankton olduğunu biliyordu Eddie, Pasifik'te karşılaşmıştı bu doğa olayıyla. Artık onların ışığı okyanus tabanından yayılıyor gibiydi: *Elizabeth Seaman* ve başka kayıp gemiler, yüzyıllar boyu binlercesi, derinlerden yukarı işaret gönderiyordu.

Sabah busbulanık denize kirli bir ışık düşürdü. Fırtınanın en kötü kısmı geçmişti. Aralarından altı kişi kayıptı: Baş aşçı, Red ismindeki gemici, bir topçu, bir silici, bir kantinci ve güverte tayfasından sevilen biri olan yakışıklı miço Pelemonde. Bogues, Farmingdale'le birlikte hâlâ oradaydı, iki stajyer ve bir grup donanma muhafızı, miçolar, ateşçiler ve Eddie'nin kemeriyle yerine sabitlenmiş Telsizci. Deniz kurdu Pugh bir şekilde dayanmıştı. *Ahşap gemilerdeki demir adamlar.* Gemi yoldaşlarını kaybetmiş olmanın etkisindeki grup uzun süre pek konuşmadı. Eddie için onlara, hiçbir yerde bulunamayan Ochylski de dahildi.

En üst rütbeli zabit Farmingdale'di, bu da onu salın kumandanı yaptı; Eddie de yardımcısıydı. İkinci zabite dair tüm kuşkusuna rağmen, Eddie geminin seyir subayının salda olmasına memnundu. Daha da iyisi Telsizci SOS sinyallerine yanıt verildiğini bildirdi, bu da fırtına dindiğinde büyük ihtimalle kurtarılacakları anlamına geliyordu.

Gün ortasında, hâlâ ara ara yağmur yağarken, birisi dalgalar arasında uzakta bir filikanın denize iyice batık hâlde yol aldığını gördü – aşırı doluydu belki. Salın küreklerini çıkardılar ve Eddie her küreğin etrafına cankurtaran halatı sarıp ıskarmoz yaptı – bu numarayı broşüründen öğrenmişti. Bir topçu ile bir ateşçi dizüstü dikilip birer küreği tuttular, adamlar baştan kıça dek oldukları yere sabitlendiler. Filikayı daha yakından görmeyi başardıklarında onun boş ve su almış olduğunu anladılar. Bu Eddie'nin filikası olmalıydı, dört numara – vaktinden evvel yerinden kopan. Bu harika bir şanstı. Dümdüz salla kıyaslayınca, bir filika saray sayılırdı: Yelken ve yekenin yanı sıra 8,4 metreküplük barınma alanı, ekipman ve erzak. Eddie'nin gemiyi terk etme paketi de –bir sekstant, battaniyeler ve su geçirmeyen fazladan tayın– içinde olmalıydı. Sigaralar sırılsıklam olmuştu muhtemelen ama Güney Afrika romu şişesi yeter de artardı bile.

Salı filikaya bağladılar ve adamlar sırayla binip çember gibi dizildiler. Filikanın üstünde iki numara –birinci zabitinki– yazdığı için Eddie'nin kafası karıştı, yine de kendisininkini bağladığı aynı yere bir çanta bağlanmıştı. Şaşkın şaşkın bu çantayı açınca, su yüzünden hamur gibi olmuş kitaplarla tıka basa dolu olduğunu gördü. Bir korku sancısıyla anladı: Dünyada yalnızca bir adam batan bir gemiden kitap dolu bir çantayı kurtarırdı. Ve lostromoyu son kez, birinci zabitin yola ilk çıkan iki numaralı filikasının yekesinde görmüştü.

Bulduklarını Farmingdale'e açıkladı. "O filikada can yeleği olan on yedi adam vardı," dedi Eddie. "Hayatta kalanları aramamız gerek."

Farmingdale şüpheci bir hareket yaptı ama Eddie diğer adamlarının destek belirttiği bir koroyla ısrar etti. Farmingdale omuz silkti ve inat edip salda kaldı, diğerleri ise filikayı arama yapmaya hazırladı. Deniz kurdu Pugh, rüzgârın hâlâ yelken açılamayacak kadar şiddetli olduğunu söyledi. Filikadan bir dizi kürek ve ıskarmoz kaybolmuştu ama yedekler yerlerindeydi. Her bir yönde bin kez olacak şekilde kare biçiminde kürek çekecek, her beş hamlada bir Mae West'lerindeki düdükleri öttüreceklerdi. Farmingdale dahil herkes saldan filikaya geçti ama canlı kaç kişi bulacaklarından emin olmadıkları için salı bağlı tuttular. Eddie acil durum tayınlarının bulunduğu çelik silindiri dikkatle açtı ve her bir adama bir porsiyon kurutulmuş et ile iki maltlı süt tozu tableti dağıtıp –bunlar sadece dört gün önce değiştirilmişti– emaye bir ölçü kabıyla güğümden 180 mililitre su verdi.

Kürek çekme başlar başlamaz Eddie'nin kulakları bir tuhaf oldu. Her duraksamada insan çığlıkları duyuluyordu sanki ama karenin doğu kenarını hiç kimseyi görmeden tamamladılar. Yeni kürekçilerle güneye döndüler. Üç yüz hamladan sonra birkaç kişi belli belirsiz bir düdük sesi işitti ve Roger baş taraftan bağırdı. Eddie iskele tarafında su üstünde gemi enkazına benzer bir şey olduğunu ara ara benekler hâlinde gördü. Açık denizde o yönde ağır ağır kürek çekerken bunların birbirine iple bağlanmış lostromo ile Wyckoff olduğunu seçti. Kürekleri dikkatle suyun üstündekilere uzatıp onları filikaya çektiler. Adamların ikisi de yerde uzandı, tir tir titriyorlardı, sonra bilinçlerini kaybettiler. Telsizci protez kayışını çıkarıp onları ısıtmak için sırılsıklam olmuş ikilinin üstüne yattı.

Günbatımında gökyüzü ambar ağzı gibi açılıp pembe ve turuncu egzotik kargosunu gözler önüne serdi. Günün geri kalanında aramayı sürdürmüş ama başka kimseyi bulamamışlardı. Dalgalar hafiflemeye başladı ve Eddie bir tur daha tayın dağıttı. Wyckoff ile lostromo yiyip içebiliyordu, yine de Wyckoff'un

çok konuşmasına rağmen lostromo tek kelime etmedi. Düşmanının bu kadar sessiz olması Eddie'ye tuhaf geldi. Filikaya lostromonun hayaleti binmişti sanki.

Karanlık çöker hava sakinleşirken, herkesin keyfi yerine geldi. Görünüşe göre filikanın bulunması, onların *Elizabeth Seaman*'ın battığı yerin menzili içinde olduğunu kesinleştiriyordu; muhtemelen ertesi gün yardım ulaşırdı. Şimdi izlenecek en doğru yol, etrafı çok iyi gözlemek ve akıntı yönünde kalmaktı, arayanlar arama yapacakları yeri belirlerken bunu göz önünde bulundururdu. Kendilerini akıntıya sabitlemek için filikanın pruvasından, külah biçiminde branda bir çanta olan deniz demirini indirdiler. Uçakların onları daha iyi görebilmesi için salı bağlı tuttular. Sonra saatleri kurup cankurtaran simitlerinin içinde filikanın tabanında birbirlerine sokularak, oturarak ya da küpeşte trizini başlarına gölge yaparak sırayla uyudular. Eddie, *Elizabeth Seaman*'dan uzakta geçirdikleri yirmi dört saatlik zamanı işaretlemek için çakısıyla küpeşteye çentik attı.

Titreyerek uyandılar, ıslak giysilerinin üstünü çiy kaplamıştı. Eddie yiyecek ve su tayınlarını dağıttı. Güneş yükselirken Wyckoff onlara iki numaralı filikayı fırtınada alabora edip on yedi adamı birden denize yollayan sert dalgayı anlattı. Herkes borda tirizindeki cankurtaran halatlarıyla filikaya tutunmayı başarmış ve onu düzeltmek için bir fırsat beklerken bir köpekbalığı ikinci aşçıya saldırmıştı. Onun çığlıklarından panik olan birkaç kişi yüzüp uzaklaşmıştı; Wyckoff dahil diğerleri ve yaralı adam, güçbela alabora olmuş filikanın üstüne tırmanmıştı. Başka bir dalga filikayı düzeltince bunun hata olduğu ortaya çıkmış, çıldırmış köpekbalıklarının ortasına düşmüşlerdi. Wykoff bir şekilde kurtulmuştu. Yüzmeyi bilmezdi ama Mae West'i onu suyun üstünde tutmuştu. Gün aydınlanırken, ona doğru yüzen lostromoyu görmüştü. O zamandan sonra su almış filikaya ulaşmaya çalışmışlardı.

Wyckoff konuşurken Eddie gözlerini lostromodan ayırma-

dı, böyle bir adamı sessizliğe gömebilen dehşetin büyüklüğünü merak etti.

Güneş yükseldi, filikanın direğini diktiler ve Eddie filikanın acil durum malzemeleri arasından sarı bayrağı çekti. Öğle vaktinden hemen sonra alçaktan uçan bir uçak gördüler. Herkes bağırıp çağırmaya, gömleklerini sallayarak filikada ve salda zıplamaya başladı – filikanın tabanında sessizce oturan lostromo hariç. Belli ki onları görmeyen uçak uzaklaştı, bu hepsini tüketen bir darbe oldu. Yine de uçağın *Elizabeth Seaman*'dan sağ kurtulanları aradığına kimsenin şüphesi yoktu, gün hâlâ aydınlıktı. Her biri bir yöne bakan dört adam nöbet tuttu. Eddie ufuk çizgisine bakarak gözlerini kıstı. Sürekli bir gemi çıkıverecekmiş gibiydi ama sıcak, açık havada –mükemmel kurtarma havası– saatler boyu başka hiçbir şey görülmedi.

Günbatımında adamlar sinirliydi, kendi kendilerine söyleniyorlardı, açlardı. Bu siktirik uçakların derdi neydi? Onları uçuranlar kör müydü? Eddie hiçbir şey söylemedi. Kittredge'in orada olmasını dilerdi. Bir kurtarma uçağının şanslı kaptanlarının yanından geçip gitmesi imkânsız olurdu.

Lostromo boş boş bakarak filikanın tabanında oturuyordu. "Amma da yardımcı oldun, tembel piç," dedi Farmingdale kıkır kıkır, diğerlerine şöyle bir bakıp. Eddie onun lostromoyu konuşturmak için kışkırtmaya çalıştığını hissetti, bu şanslarını değiştirebilirmiş gibi. Eddie bunun gerçekten olup olamayacağını merak etti. "Konuşabildiğini biliyoruz," diye laf soktu Farmingdale ona. "En iyi de Üçüncü biliyor." Eddie'nin olduğu tarafa sinsi sinsi baktı – bu bir davetti. Eddie öylesine bir gülümsedi.

Üçüncü şafakta rüzgâr ancak hafif bir esinti hâlindeydi. Farmingdale, kara yönünde yelken açmadan önce bir gün daha akıntı yönünde gitmeleri gerektiğini düşündü. Çok uzakta bir gemi gördüler ama sıçramaları ve bağırışları hiçbir işe yaramadı. Gün ışığının son anlarında, ertesi sabah Afrika'nın uzun kum sahiline doğru yelken açmaya hazırlandılar. *Elizabeth Seaman*,

Somaliland'ın doğusunun bin mil uzağında batmıştı. Farmingdale akıntının onları kuzeye götürdüğünü tahmin etti, bu da karaya olan mesafeyi daha da kısaltmıştı. İyi bir batı rüzgârıyla yelken açacak olurlarsa, on beş günde ya da daha kısa sürede karaya ulaşabilirlerdi. Saldaki ve filikadaki toplam tayın –balık tutarak ve daha fazla yağmurla artırabilmeyi umuyorlardı– onları bu kadar süre idare etmeye yetebilirdi. Ayrıca yolda da hâlâ kurtarılma ihtimalleri vardı.

Gece çok soğuk ve sert geçti. Hem filikada hem salda eşzamanlı ateşler yakıp nöbet tutmaya devam ettiler, seyir ışıkları açık, tarafsız bir gemi görmeyi umdular. Eddie bir oturakta oturdu, uyuyamadı. Okyanusun kılavuz haritada görünümünü düşündü, derinlik çizgileri, ticaret yolları ve akıntı kavisleri. Bu görüntüler ile şimdi etrafını saran boşluğun hiçbir alakası yok gibiydi. Tepede yıldızlardan devasa bir sayvan vardı ve ilk denize açıldığında bu, Ali Baba'nın mağarasının içindeki abartılı yanardönerlik gibi büyülemişti onu. Bir geminin güvertesinden bakınca, bu gökyüzü onu görebilecek kadar ayrıcalıklı olanlara mahsus bir görsel şölendi. Şimdiyse yıldızlar sıradan, tesadüfi görünüyordu – denizin kendisi gibi. Anna rüyalarında ona görünmeyi kesmişti; kızının ulaşamayacağı bir yere gelmişti. Eddie yaşamın daha derin, daha soğuk ve daha acımasız bir katmanından geçtiğini anladı.

Küpeşteye üçüncü bir çentik attı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dalıştan sonra Anna, Lydia'nın yatağını yana çevirip duvara dayadı. Anne babasının yatak odasının kapısını kapadı, mutfak masasını oturma odasına getirip radyoyu da oraya sürükledi. Evin farklı görünmesini, kendisinin hissettiği değişimi –keşfinin ağırlığını– vurgulamasını istiyordu.

Babasının cep saatinden birkaç gün boyunca deniz suyu sızdı. Kuruduğunda akreple yelkovanı saat onu beş geçede durmuştu. Onun yassı ağırlığını avcunun içinde tutmak Anna'ya anlık bir güç, bir güvenlik hissi verdi. Riskli koşullar altında, sadece onu almak için bir kez gittiği bir yeraltı dünyasından bir kutsal emanetti. Onu yastığının altına koyup uyuyordu.

Dalıştan birkaç gün sonra, bu evden gitmek istediğini anladı. Bascombe'nin kaldığı pansiyonda kızlara oda verilmediğini biliyordu. Onun apartmanına yakın bir YWCA* vardı ama bekleme listesine girmek gerekiyordu – hem zaten Tersane'ye yakın olmayı isterdi. Sands Caddesi boyunca kiralık odalar vardı; bir barın ya da üniforma mağazasının camında elle yazılmış

* *The World Young Women's Christian Association (Dünya Genç Hıristiyan Kadınlar Derneği):* 100'ü aşkın ülkede, her yaştan, inançtan ve kültürden kadının güçlenmesi için faaliyet gösteren bir dernek. 1855'te Londra'da kurulmuştur. Genel merkezi halen Cenevre'dedir. *–çn*

tek tük kartlar görmüştü. Kimse orada kaldığını öğrenmeden o odalardan birini kiralayıp kiralayamayacağını merak etti. Ama böyle şeyleri kötü kızlar yapardı ve bunun öğrenilmesi de çok tehlikeli olurdu.

Bir akşam işten çıkarken Rose'a rastladı. Kol kola Sands Caddesi kapısından çıkarlarken, Anna yaşadığı ikilemden bahsetti – daha doğrusu, annesinin Ortabatı'daki hasta kardeşine bakmaya gitmek zorunda kaldığı ve doğal olarak Anna'nın da yalnız yaşayamayacağı versiyonunu. Rose ellerini çırptı: Annesinin yeni evlenen kiracısı kocasının peşinden Del Mar, California'daki donanma üssüne gitmeye karar vermişti. Onların Clinton Bulvarı'ndaki evlerinde kiralık bir oda boşalacaktı! Anna hemen oracıkta orayı tutmayı kabul etti.

Hem kendi evini tutup hem de Rose'ların binasındaki odanın kirasını ödemeye yetecek kadar para kazandığı için annesine ya da halasına taşındığını söylememeye karar verdi. Çok fazla açıklama yapmak gerekecekti. O ve Brianne artık daha seyrek buluşuyorlardı zaten ve bu da genelde sinemada oluyordu. Anna birkaç günde bir gidip postayı aldığı sürece komşular bile onun gidişini fark etmezdi.

Büyük bir mukavva lütfen-yağmur-yağmasın valizi (babası onlara böyle derdi) satın aldı, içine giysilerini, tuvalet malzemelerini ve Ellery Queens kitaplarını koydu, şişede kalmış sütü içti ve tereyağını bir kurulama bezine sardı. Artık yaşamının büyük kısmını –yemek yiyerek, dikiş dikerek, kasap kâğıdından kâğıt bebekler keserek– geçirdiği masaya bir kez daha oturdu. Yangın merdiveni güneş ışığını dilimlere bölüyor, her bir dilimde Wallabout Körfezi'nin suyundaki mika zerreler gibi parlayan tozlar uçuşuyordu. Bina ağır ve cansızdı. Mutfakta ellerini teneke kaplı lavaboda gezdirdi, sığamayacak kadar büyüyene dek o ve annesi Lydia'yı burada yıkamışlardı. Eskiden babasının karşısında tıraş olduğu aynaya baktı. Sonra daireden çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Altı katı inerken, meraklı bir komşunun onu durdurup soru yağmuruna tutmasını bekledi biraz. Ama kimse görünmedi veya hatta –öyle olsa duyardı– ayaklarını sürüye sürüye gelip gözetleme deliğinden bile bakmadı. Herkes uykudaydı belki. Mart ayı sonunun yumuşamış havasına çıktı ve sokakta yabancılar olduğunu gördü. Elinde bavul olan bir adam acele acele yürüyor, başını kaldırıp kapıların üstüne oyulmuş numaralara bakıyordu. Yeni gelen biriydi.

Anna'nın yeni odası Rose'un apartmanının arkasındaydı, halter kaldırıyormuş gibi görünen bir ağaca bakıyordu. Yaşlı bir adam atlı arabayla tereyağı ve süt getiriyordu. Eskiden Clinton Bulvarı'nda zengin insanlar otururdu ve en büyük evlerin kendi ahırları olurdu, şimdiyse boştular, bazıları otomobiller için kullanılıyordu. Rose'un iki erkek kardeşi ordudaydı ama en küçük olan Hiram hâlâ evdeydi, kitaplarını Anna'nın çocukken kendininkileri kaplamak için kullandığı aynı meyan kokulu mumlu kâğıtla kaplıyordu. Bu yeni yuvayı çok seviyordu.

Bazı akşamlar eski atölyesinin önünde Rose'la buluşuyor, bir akşam gazetesini paylaşarak Flushing Bulvarı'nı bir tramvayla birlikte geçiyorlardı. Daha birkaç hafta önce, Anna bu aynı tramvayın dışından Rose'u seyretmiş, yalnızlığında boğulacak gibi hissetmişti. Cep saatine dokundu.

Öğleden sonraları daldığında geç saatlere dek çalışırdı ve Rose beklememesi gerektiğini bilirdi. Böyle akşamlarda Anna, diğer dalgıçlarla birlikte Sands Caddesi'ne giderdi. Rose'lara dönerken tramvayda naneli şeker yemeye dikkat ederdi, Rose'un anne babasına iyi geceler derken bira kokmak istemezdi.

Rose'la yaşamak, hâlâ Rose'un şefi olan Charlie Voss'la zaman geçirmeyi tuhaflaştırdı. Anna bir akşam evliler evlerine gittikten sonra durumu açıklamak için onun bürosuna gitti.

"Anlıyorum elbette," dedi. "Yazık oldu."

"Seni özleyeceğim Charlie."

"Ara sıra uğrar mısın?" diye sordu. "Kimse yokken?"

"Söz veriyorum."

İşten sonra Tersane'den çıkarken hâlâ Sands Caddesi'nde Dexter Styles'ın otomobiline bakınıyordu – onu görmeyince hep bir hayal kırıklığı, sonra da rahatlama hissediyordu.

Rıhtımdaki dalıştan iki hafta sonra, diğer dalgıçların Oval Bar'dan yiyecek almasını beklerken, Anna görmeyi umduğu cesaretlendirici manşetlere bakmak için *Herald Tribune*'ü açtı: Rommel Tunus'ta çok zor durumdaydı; Rus ordusu Almanları Smolensk'e geri çekilmeye zorluyordu. Sayfayı çevirince, gözleri sol alt tarafta bir şeye takıldı:

KAYIP GECE KULÜBÜ PATRONUNUN

KURŞUNLARLA DELİK DEŞİK EDİLMİŞ BEDENİ

TERK EDİLMİŞ HİPODROM YAKININDA BULUNDU.

Anna fotoğrafa baktı. Okuduğunun farkında olmasa da kelimeler ağır ağır içine işliyor gibiydi: *Kayıp gece kulübü emprezaryosu Dexter Styles için yapılan iki haftalık arama pazar günü korkunç bir trajediyle son buldu; Sheepshead Körfezi'nde oturan Andrew Metuchen ile Sandy Kupech (her ikisi de on yaşında) cesedini eski hipodromun kalıntılarına yakın bir yerde buldu...*

Gazeteyi itip birasından bir yudum aldı. Körfez midyelerini ve sosisli börekleri mideye indiren etrafındaki dalgıçları seyretti. Kafası bedeninin birkaç metre üstünde havada yüzen bir balon gibiydi. Kırılan cam sesi duydu ve yere düştüğünü fark etti.

Amonyak koklatıp onu kendine getirdiler. Yan yattı, çenesinin altında talaş tozu vardı. Ruby'nin yüzü hemen onunkinin üstündeydi, dağılmış göz makyajı Anna'ya o kadar yakındı ki çiçeksi tatlı kokusu midesini bulandırdı. Kustu, ayağa kalkmaya

çalıştı. Sonunda Bascombe ve Marle birer kolunu boyunlarına atıp kalkmasına yardım ettiler. Onun sarhoş olduğunu sanıp alaycı alaycı sırıtan denizcilerin arasından geçirip bardan çıkardılar.

Soğuk cadde havası iyi geldi. Anna ağırlığının büyük kısmını onlara vermiş hâlde, gözleri kapalı yürüyordu. Uyurgezerlik gibiydi. Barda korkunç bir şey olmuş, ama o kaçmıştı. Pek çok sapma ve dönüşten sonra yeniden bir iç mekâna girdiler ve dalgıç giysilerinin tuzlu yanık-kauçuk kokusunu tanıdı. Onu basınç tankına getirmişlerdi.

Marle onunla birlikte tankın içine girdi. "Ağrın var mı?" diye sordu, göstergeyi ayarlayıp. "Bayılmadan önce var mıydı?"

"Vurgun değil," dedi Anna ona, sonra onu bayıltan şeyi hatırladı. Elleri titremeye başladı.

"Yardımcın kimdi?"

"Katz," dedi kız takırdayan dişleri arasından. "Ama aşağıda çok uzun kalmadım."

"Saatleri o takıyordu."

Anna yeniden kustu.

Basınç tankındaki işlem tamamlanınca Marle tankın kapısını açtı, dışarı çıktılar. Bascombe ile Ruby bekliyordu. Bascombe kıstığı gümüşi gözleriyle Anna'ya uzun uzun baktı ve kız onun manşeti görmüş olup olmadığını merak etti. Tersane'den arakladıkları ekipmanın kazasız belasız yerlerine geri konulduğuna dikkat etmenin dışında, yasadışı dalışları konusunda yeniden konuşmamışlardı. Anna o geceden sonra arkadaşlarının kendisine mesafe koymasından korkmuş ama bunun tersi olmuştu: Artık aralarındaki bağ aile gibi ve karmaşıktı.

Marle, doğrudan hastaneye gidip de hayati bulgularını kontrol ettirirse Anna'nın semptomlarını ya da rekompresyonunu dalış defterine kaydetmemeyi kabul etti. Bir donanma muhafızı motosikletiyle onu tepeye çıkardı. Bir hasta kabul hemşiresine olanları anlattı ve beklemesi söylendi. Gazetenin

manşeti Anna'nın zihninde saçma bir şekilde uçuşup duruyordu. Gerçek olamazdı ama bunu inkâr edip durmak da onu çok yorgun düşürmüştü.

Sonunda bir donanma hemşiresi onu uyandırdı; başını duvara dayayıp bir sandalyede sızıp kalmıştı. Kol saatine göre dokuzu geçiyordu. Hemşire Anna'dan pek büyük göstermiyordu; kepinin ardında sarı bir topuz vardı. Onun ateşini ölçtü ve Anna'nın hayran kaldığı çok büyük bir konsantrasyon ifadesiyle bir tansiyon aleti manşonunu koluna geçirdi. Küçük bir parlak ışıkla Anna'nın gözlerinin ve kulaklarının içine baktı. Soğuk bir stetoskopu kalbine bastırıp her bir sonucu elindeki not panosuna kaydetti.

"Her şey iyi görünüyor," dedi. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi," dedi Anna. "Yorgun sadece."

"Doktor, evli olup olmadığınızı sormamı istedi."

"Değilim," dedi Anna, şaşırmıştı. "Neden?"

"Evli olsaydınız, bir hamilelik testi yapmayı önerecekti. Bazı kızlar erken dönemlerde bayılır."

"Ah."

"Dalmak için yüzüğünüzü çıkarmış olabileceğinizi düşündü."

"Siz...bana test yaptınız mı?"

"Hayır, elbette yapmadım. Bunun için kan almam gerekir."

"Gerek yok," dedi Anna.

Hastaneden çıktı, geçen sonbaharda Rose'la birlikte kan verdikleri çimenlik oval alanın karşısındaki beyaz kare sütunlar arasından geçip birkaç alçak basamaktan indi. Gözlerini o günden hatırladığı soluk renkli sütunlu heykele kilitleyip gölgelerde oyalandı. Heykelin en üstünde bir kartal vardı. Dalış programına katıldığından beri âdet görmemişti – iki aydır. Bunun sebebinin dalmak olduğunu düşünüp rahatlamıştı, bir sorun olmasından çok korkuyordu. Bu yeni açıklamaysa bir ihtimalin değil de kesinliğin habercisiydi.

Anna eve dönünce oturma odasında Rose'un babasının yeşil masa lambasının yanında *Forward* dergisini okuduğunu gördü. Bir an geç kaldığı, dağınık göründüğü için bir hoşnutsuzluk – belki sadece endişe– ifadesi gördüğünü sandı. Kendi odasında ellerini karnına koyup yatağına uzandı ve gözlerini penceresinin önündeki ağaca dikti. Kesin olarak bilmediğini hatırlattı kendine. Ama biliyordu. Nihayet başı beladaydı.

Ertesi sabah bir şey yemeden, erkenden çıktı. Onun koruyucu güçlerinin sınırına ulaştığına dair uğursuz bir hisle cep saatini çantasına koydu. Flushing Bulvarı'ndan tramvayla geçerken aniden çok büyük bir açlıkla katlanan bir mide bulantısı baş gösterdi. Flushing'le Clinton'ın köşesindeki bir kafeteryada yumurta, kızarmış patates, kahve ve kuru kızarmış ekmek için –tereyağı ve diğer "yenebilir yağlar"da kısıtlama uygulaması vardı– sıraya girmiş Donanma Tersanesi kalabalığına karıştı. Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissetti ve kalan yolu yürüyerek işe gitti. Günaydın demek için Teğmen Axel'in bürosuna uğradı. İlk gelen hep o olurdu.

"Kerrigan," diye seslendi teğmen. "Ben de seni bekliyordum. Bir dakika buraya gel." Onun masası önünde dikilirken, şöyle dedi: "Bugün gelecek beş yeni öğrenci var, hiçbir bok bilmiyorlar. Senin programında ne var?"

"Sabah yardım edeceğim, öğleden sonra dalacağım."

"Pekâlâ, bu ahmakları da yanına göndersem izlerken birkaç şey öğrenirler mi acaba?"

"Elbette efendim."

Teğmen Axel'le ilişkileri belki üç hafta kadar önce değişmişti. Anna'ya alışmaya başlamış gibiydi, bu alışkanlık değişimi önyargı iskelesinin eşzamanlı biçimde paramparça olmasına yol açmıştı âdeta. Çok çarpıcı, neredeyse büyülü bir dönüşümdü, Anna saatin bu dönüşümü âdeta hızlandırdığını hissetti. Şimdi hiç olası olmayan bir favori –*gözde*– rolünde bulmuştu kendini; kendisi ile Teğmen Axel arasındaki husumet samimiyete dö-

nüşmüş gibiydi. Kızla çok az konuşuyor, o da onu anlıyordu. Teğmenin kızları küçümseyen lafları Anna için iltifattı çünkü o başka kızlar gibi değildi. "Bana bir iyilik yapsana Kerrigan," demişti ona bir hafta önce. "Mavnada saçını ört, yoksa bu lanet olası Tersane'deki her kuş beyinli sekreter gelip kapımızı çalar."

"Onlar dalmak istemeyebilir efendim."

"Muhtemelen öyle. Senin kadar delisi az bulunur. Ama seni uyarıyorum, sürü hâlinde gelmeye başlarlarsa onları paketleyip göndermek sana düşer."

"Eğer işe uygun değillerse," dedi Anna. Ama teğmen, kızın da beklediği gibi sadece alaycı alaycı güldü – daha sonra Anna onun bunu yapmasını istediğini de fark etti, ikiyüzlülüğünden utandı.

"Yeni adamları bir tart bakalım," diyordu teğmen ona şimdi. "Herhangi birinde iş varsa söyle bana. Bir de Kerrigan." Sesini alçalttı, kapıya şöyle bir baktı. "Biraz da damarlarına bas. Anlarsın işte. Erkek olanları çocuk olanlardan ayırmak için."

Teğmenin ofisinden böbürlene böbürlene ve bu hoşuna gittiği için suçluluk hissederek ayrıldı. İş kıyafetlerini giyip dışarı, iskeleye çıktı. Güneş ışıkları binaların arasından akıyordu ve gözlerini kapatıp bunun sıcaklığını yüzünde hissetmeye bıraktı kendini. Çektiği sıkıntının baskısı, ağrısı nihayet kesilmiş taze bir yumruk gibi hafiflemeye başlamıştı. Çözüm açıktı: Dalmak onu sonlandıracaktı. Onunkine benzer dertler bu işe uymazdı; âdeti başlayacaktı. O öğleden sonra, torpillenmiş bir muhrip geminin gövdesini incelerken kramplar hissetti, beş öğrenci de onu mavnadan seyrediyordu. Dalış giysisinin kirlenmesinden korktu – bu korkunun lüksü, kaskının mahremiyeti içinde gülümsemesine yol açtı. Sonunda Greer'den tuvaletin önünde beklemesini isteyip de yanıldığını gördüğüne çok şaşırdı.

Her sabah, sorununun o gün sona erdiğine emin hâlde uyanıyordu. Akşamları, sıkıntının devam ettiği gerçeği üstünde duramayacak kadar yorgun oluyordu. Havalar yeterince ısındı-

ğından, o ve Rose ikinci tramvaya binmektense Flushing'den Clinton Bulvarı boyunca eve yürümeye başlamışlardı. Yahudiler için Sebt günü olan cumaları Rose'la ailesi akşam yemeğinden sonra iki mum yakıyor ve masada bir somun ekmeğin etrafında toplanıyorlardı. Onlar ordudaki Sig ve Caleb için fazladan dualar ederlerken, Anna kendi hararetli duasına başlıyordu: *Lütfen derdime son ver.* Bu dertten kurtulamazsa tüm bunlar yakında yok olacaktı: Mumlar, ekmek. Rose ve ailesi. Başı dertte olan kızların yaşamaya gittiği başka tür evler vardı.

Anna'nın kafasının içindeki başka bir odada bir saat işliyordu. Eğer dalmak işe yaramazsa başka bir yol daha vardı ama fazla uzun bekleyemezdiniz. Bayılmasının üstünden iki hafta geçtikten sonra, Anna bir sabah gözlerini açıp, *Bir şeyler yapmam gerek,* diye düşündü. Nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama cevap, ta en başından planlıyormuş gibi geliverdi: Nell'i bulacaktı. Nell ne yapılması gerektiğini bilirdi. Bunu Nell'in kendisi de yapmıştı.

İşten sonra Union Meydanı'na gitmek üzere metroya bindi. I. Dünya Savaşı'nda savaşmış yaşlı adamlar ağır paltoları, rozetleri ve şapkalarına takılmış madalyalarıyla satranç oynuyordu. Taşınabilir bir pikapta "Bu Şarkıyı Daha Önce Duydum"* çalıyor ve ergenler paltoları üstünden birbirine sarılmış müzikle dans ediyordu. Anna onları izlerken çok büyük bir özlem hissetti. Brooklyn Üniversitesi'ndeyken oğlanlarla böyle danslar etmişti ama bu ergenlerin göründüğü kadar masum hissetmemişti hiç. Daima bir şeyler gizlemişti. Şimdi de bir şey gizliyordu.

Yirmi-bir Güney Gramercy Park. Nell'in bunu ona tekrarlatmış olması çok tuhaftı.

Nell'in ilk adını söyleyince –bu Anna'nın hâlâ bildiği tek isimdi– askeri üniformalara benzeyen gri kıyafetli bir kapıcı

"I've Heard That Song Before": 1942 tarihli popüler bir şarkı. Sözleri Sammy Cahn'a, bestesi Jule Styne'a aittir. –ç.n

duvara monte bir panoya gidip bir kabloyu taktı. Anna cep saatine dokundu. Nell'in evde akşam için hazırlanmakta olmasını ummuştu ve görünüşe göre haklıydı. Bir asansörcü onu sekizinci kata çıkardı ve büyük bir gül demetinin hemen arkasına asılmış aynayla aralarındaki mesafe olduğundan geniş görünen karşılıklı iki ahşap kapının olduğu bir girintide indirdi. Anna soluk yansımasını görünce irkildi. Nell sol kapıdan üstünde, yakası sabun köpüğü gibi incecik tüylerle bezenmiş saten bir sabahlıkla göründüğünde, renk gelsin diye yanaklarını çimdikliyordu. Bir an Anna'nın kim olduğunu hatırlamaya çalışır gibi durdu; sonra onu yakmasın diye sigarasını uzakta tutarak hemen sarıldı. "Nasılsın canım?" dedi heyecanla. "Ne zamandır görmedim seni yaramaz şey. Nerelerde saklanıyordun?" Anna bu tiz sesle söylenen laflara öylesine bir mırıltıyla karşılık verdi ve bu karşılıklı paslaşmanın ardından Nell'in aklına bir şey gelmiş gibi oldu. Geri çekilip gözlerini kısarak Anna'ya baktı.
450 "İçeri gir de sorun nedir anlat bana," dedi.

Anna pazar sabahı erkenden Gramercy Park'a gitti yeniden. O ve Nell Park Bulvarı'na yürüdüler, Nell'in sivri topukları çakılan çiviler gibi kaldırıma vuruyordu. Peroksitle açılmış saçı sabah güneşinde beyaz gibi görünüyordu ve gözlerinin altında mavi gölgeler vardı. Yapay ışıkta çok daha iyi görünen bir insana dönüşmüştü.

Bir taksiye bindiklerinde Anna, taksi şoförü işitmesin diye alçak sesle yeniden fiyat konusuna döndü. Bu işlemin ne kadar tutacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve zaman içinde ağır ağır ödeyebilmeyi umuyordu.

Nell de fısıldayarak, "Hammond ödüyor," dedi. "Kendim için olduğunu söyledim."

"Ya öğrenirse?"

"Bir şey olmaz," dedi Nell, "bana borçlu."

"Teşekkür ederim," dedi Anna derin bir nefes alıp ama bu söz yeterli değildi sanki. "Benimle birlikte geldiğin için de. Senden bunu asla istemezdim."

Nell omuz silkti. Onun gösterdiği bu özende şahsi olmayan tuhaf bir şey vardı; Anna başı sıkışıp da ona gelecek her kız için aynısını yapacağından gayet emindi.

"Dexter Styles'ı duydun mu?" diye sordu Nell.

Anna bakışlarını camdan dışarı, yüksek gri bina bulanıklığına dikti. "Gazetede gördüm," dedi. "Korkunç."

"Herkes bunu konuşuyor."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı? Ya da neden olduğunu?"

"Binlerce söylenti var. Bazıları Chicago Karteli'nin işi olduğunu söylüyor. Denildiğine göre, New York'takinden daha acımasızlarmış."

"Neden öldürmüşler onu?" diye sordu Anna.

"Yürütülen bir soruşturma var ama kimse konuşmuyor. Başlarına aynı şey gelmesin diye."

"Dexter Styles konuşmuştu belki."

Nell bunu düşündü. "Ama neden?" dedi. "İnsanlar onun dörtte üç meşru çalıştığını söylüyor. Sekizde yedi! Neden bütün bunları riske atsın?"

"Çocukları var mıymış?" Anna bunun yanıtını biliyordu ama sohbetin sürmesini istedi. Dexter Styles'tan konuşmak onu rahatlatmıştı.

"İkiz oğullar, bir de kız. Afet gibi bir karısı varmış – sosyete kızı, zengin aile. Mutlu ve başarılıymış, herkes böyle düşünüyor."

"Çok üzücü," dedi Anna, içinde büyük bir kederin yükseldiğini hissetti. Bakışlarını cama dikmişti, Nell'in anlamasından korkuyordu.

"Kulüpteki insanlar ağlıyordu," dedi Nell.

Onun ölümü pek çok insanı yasa boğdu – yüzlerce insan, diye düşündü Anna ve kendini onların arasında kaybolmuş

hissetti. Dexter Styles'ı o insanlardan çok daha az tanımıştı. Neredeyse hiç. Yine de aniden bastıran anılar onun direncini kırıyordu: Onu kollarında hissedişi; boğuk fısıltısı. Ve şimdi yapacağı şey.

Taksi onları Doğu Yetmiş Dördüncü Cadde'ye, Dr. Deerwood'un muayenehanesinin birkaç sokak ötesine getirdi. Bu tesadüf Anna'yı afallattı. Daha geçen nisandı – birkaç hafta içinde Lydia'yı bir sonraki randevusuna getireceklerdi. Nell'in doktorunun da Dr. Deerwood'la aynı binada, aynı muayenehanede olup olmadığını merak etti – onun aslında Dr. Deerwood *olup olmadığını.* Ürpertici güneş ışığı kavşakta parlıyordu; göğü güvercinler doldurmuştu. Nell bir film yıldızıymış gibi güneş gözlüğü taktı. Açık renk yün mantosunun omuzlarında altın işlemeli apoletler vardı. Kilise çanları çalmaya başlamıştı.

"Muayenehane nerede?" diye sordu Anna.

"Caddenin sonunda. Hafta sonları kapısının önünde taksiler dursun istemiyor. Dikkat çekiyormuş."

Madison Bulvarı'na doğru yürüdüler. Anna'nın başı ağrıyordu, çanların durmasını istedi. Caddenin ortasında Nell çizgili tenteleri olan, çalıları biçimli kesilmiş bir ev sırasına döndü. Birkaç basamak inince, dikdörtgen pirinç bir plaka üstünde DR. SOFFIT, DOĞUM UZMANI yazısını gördüler. Nell bir zile bastı ve bir otomatik kapı açılınca, dekoru farklı olsa da pahalı görüntüsüyle Dr. Derwood'unkine benzeyen bir bekleme salonuna geçtiler. Bu muayenehanenin gümüşi duvardan duvara halısı ve gri kadife döşemeli hilal biçiminde bir kanepesi vardı. Anna terlemeye başladı. Kilise çanları kafasının içinde çalıyordu sanki. "Keşke dursalar," diye fısıldadı.

Nell irkildi. "Kim?"

Havada belli belirsiz bir kimyasal koku hissediliyordu, bunca halının ve kadifenin ardında bir hastane odası vardı sanki. Öyleydi de mutlaka. Hilal biçiminde bir kanepenin üstünde ameliyat edilemezdiniz.

"İlk seferimde ben de gergindim," dedi Nell. Artık sesi gergin çıkıyordu.

"Kaç kez yaptırdın?"

"Üç. Şey, iki. Bu üçüncü olacaktı."

"Peki ya sonrası?"

"Uyuşuk olacaksın," dedi Nell. "Krampların olacak. Ama iyi olacaksın aslında. Ertesi güne hiçbir şeyin kalmaz."

Anna tam olarak bunu kastetmemişti ama pek de önemi yoktu. Korkusu bir yığın umuda karışmıştı, Lydia'yı Dr. Deerwood'a getirdiği yıllardan bu hisse aşinaydı. Doktor gelecekti. Doktor gelecekti! Dergiler lake sehpanın üstüne tam olarak aynı biçimde yayılmıştı: *Collier's, McClure's, The Saturday Evening Post.* Nell *Silver Screen*'i açtı ve Anna onun omzunun üstünden sarışınlara baktı: Betty Grable, Veronica Lake, Lana Turner, hepsi bir anda Lydia'nın olası versiyonları gibi göründü. Anna bu odayı yandakine bağlayan kapıya gözlerini dikti. Kapı döşemeliydi. Güzel bir kapı. Nell'in eline sıkı sıkı yapışmış olduğunu fark etti.

"Acımıyor," dedi Nell. "Sana kloroform veriyor ve uyuyorsun." Film yıldızlarının saç modelleriyle –rulolar, dalgalar, bukleler– ilgili bir yazıya bakıyordu ama gözleri sayfanın üstünde hareket etmiyordu. Anna onun bu işin bitip gitmesini dilediğini hissetti. Doktor birazdan gelirdi. Anna'nın midesi korku ve istekle altüst oldu.

Kapı açıldığında o da oraya bakıyordu. Dr. Soffit beklediğinden daha gençti – yani, Dr. Deerwood'dan daha gençti. Uzun boylu, sarı saçlıydı ve alyansı vardı. Nell'i samimiyetle selamlayıp nazik bir ciddiyetle, gözlerinin içine bakarak Anna'nın elini sıktı. Onları döşemeli kapıdan Anna'nın korktuğundan daha az hastaneye benzer, küçük meyve resimleri asılı bir odaya aldı. Yüksek bir yatak beyaz çarşafla kaplıydı. Yandaki odada Anna kombinezonunu çıkarıp sutyeniyle külotunun üstüne yumuşak, keten bir önlük giydi. Kaslı düz karnı bu işlemle dalga geçer

gibiydi. Ya bu gerçek bile değilse? Ya başı hiç de belada falan değilse? *Test yapmadan nasıl bilebilirdi?*

Yoksa ona test yapmışlar mıydı?

Nell, Anna'nın başını koyacağı yerin yanında bir sandalyede oturuyordu. "Bayan Konopka hiçbir şey görmeyecek," dedi Dr. Soffit. "Siz uyurken hemen yanınızda olup elinizi tutacak. Öyle değil mi Bayan Konopka?"

"Öyle elbette," dedi Nell. Doktorun orada olması içini rahatlatmış gibiydi.

Konopka. *Bir sarı mezgit*, dediğini duydu babasının sesinin ve ağlamaya başladı. Masaya sırtüstü uzandı, bacakları hemen önündeydi, kalça kemiği çarşafın altındaydı. Nell Anna'nın bir elini alıp kendi titreyen elleri arasında tuttu. "Otuz dakika içinde bu iş bitmiş olacak," dedi ama ânın ağırlığı Nell'i hep saran yapmacıklık katmanlarını yakıp kül etti, stresli hâli tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. "Şimdi kloroformu getiriyor. Sonra uyuyacaksın."

"Rahatlamaya çalışın Bayan Kerrigan," dedi Dr. Soffit.

Doktor Anna'nın arkasındaydı, onu göremiyordu, sesini Dr. Deerwood'unkinden ayırt etmek olanaksızdı. Anna aniden doğrulmaya, onu görmeye çalıştı. Kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu.

"Rahatlayın," dedi Dr. Soffit yumuşak bir sesle. Onun yanına oturdu, ellerinde bir şey tutuyordu. Doktor gelecekti. Doktor gelmişti! Her şeyi yoluna koymak için buradaydı.

Ama o zaman Anna'nın aklına gelen Dr. Soffit değildi; kardeşiydi. Dexter Styles'la geçirdiği geceden beri duymadığı bir berraklıkla Lydia'nın süte, kurabiyeye benzer kokusunu, teninin ve saçının yumuşaklığını hatırladı. Onun kıvrılmış, yarım kalmış hâlini. Kalbinin pır pır eden ısrarını. Ve incecik bir örümcek ağı gibi hep etrafını saran, onun olabileceği kişinin hayalini.

Rüya: Koşan çok güzel bir kız, güneş dizlerinde yansıyor.

Göz ucuyla fark edilen bir kız. Şu anda o kızı dünyaya getirebilirmiş gibi geliyordu Anna'ya.

Doktor ağzının üstüne bir külah yerleştirdi. Ondan tatlı buharlar yayılıyordu, bekleme odasında hissettiği yoğun kimyasal koku. "Hayır," dedi.

Nell ona doğru eğildi ve Anna kendi büyük korkusunu arkadaşının gözlerinde gördü. Buharlar beynine dokundu, uykulu bir gölge boşalmak üzere olan bir yağmur bulutu gibi toplandı. Doktorun muayenehanesinden kimsesiz, hiçbir şeysiz ayrıldığını hayal etti. Bir şeyin olması gereken, içinde bir yerde bir boşluk.

Koşan bir kız. Rüya.

"Hayır," dedi yine Nell'e. "Durdur onu." Ama külah sesini boğuyor, kendini duyamıyordu.

Nasıl olduysa Nell anladı – belki Anna'nın yukarı kayan gözlerindeki anlamı okumuştu.

"Durun," dedi Nell hemen ve külahı yüzünden kaldırdı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eddie sala yayılamadan sadece filikaya mahkûm kalmanın fena hâlde sıkışmışlık hissettireceğinden korkuyordu. Farmingdale'in Pugh'un yelkenin sorumluluğunu üstlenmesine izin vermemesinden korkuyordu. Rüzgârla birlikte kalmak için rotalarından çok fazla sapmaya mecbur kalmaktan korkuyordu; ve hepsinden de fazla tayınlardan korkuyordu: Günde üç kez paylarına düşen yüz seksen mililitre suyu içmeye devam etmeliler mi yoksa birini kesmeliler mi; Telsizci'nin balıkçılığının bir lokma bir şey getirip getirmeyeceğini; kaptan ile birinci zabitin 1923'te *SS Travessa*'yla yaptıkları gibi bir şekilde bir adaya varıp varmayacaklarını merak ediyordu. O beyler Hint Okyanusu'nda iki filikayla yedi yüz mil yol kat etmişti ama aletleri ve haritaları vardı. Eddie'nin bir pusulası vardı sadece.

Yelken açmalarından bir gece önce uyanık oturur, canı fena hâlde bir sigara –sadece bir ya da daha iyisi elli– çekerken düşünmediği şey, rüzgârın kesilebileceğiydi.

Dördüncü şafaklarında, hava sıcak ve durgun, deniz bir ter parıltısı gibiydi. Topçular sırf bir şey yapmış olmak için kürek çekmek istedi ve Farmingdale de onlara katılınca Eddie elinden geldiğince saygılı biçimde kürek çekmenin sebepsiz yere

enerji ve kaynak israfına yol açacağını söylemeye mecbur kaldı. Afrika sahilinden en az bin mil uzaktılar – kürek çekilebilir bir mesafe değildi. Eddie'nin itirazına diğer adamlar da katıldı ve Farmingdale şakacı bir kapris şovuyla pes etti; Eddie onun yenilgiyle bu şekilde yüzleşmesine alışmaya başlamıştı.

O günü boş, ertesi gün yelken açmadan önce iyice dinlenecekleri bir gün olarak geçirdiler. Nöbet tutmayanlar filikanın üstüne muşamba gibi açtıkları serpinti perdesinin ya da filika örtüsünün altına uzandı. Geceleyin son işaret fişeklerini ateşleyip nöbet tutmayı sürdürdüler. Soğuk hava Eddie'yi uyutmuyordu. Bir rüzgâr, bir dalga sıçraması hissettiğini sandı ama sonra bunun rüya olduğunu anladı.

Ertesi gün de aynıydı, sonraki gün de. Sadece güneşin filikalarından çiyi emdiği ve soğumuş bedenlerinde leziz bir his yarattığı sabahın erken saatleri katlanılabilir oluyordu; bir de akşamları, soğuk iyice çöküp de onları filikanın altı battaniyesi altında birbirine yapışmış hâlde tir tir titretmeden önce ilk serinlik iması kavrulmuş uzuvlarını bir hemşirenin dokunuşu gibi rahatlattığında. Eddie tayınları bu rehavet zamanlarında dağıtıyor, hepsi gelip geçici bir memnuniyet yaşıyordu. Bir teknenin yol almak için alize rüzgârlarına güvenemeyeceği bir bölge olan ekvatora girdikleri belliydi. Bu sakin havalar asla uzun sürmez diye temin etti Pugh onları, bir veya iki gün, nadiren daha fazla sürerdi. Ama rüzgârsız geçen her gün on güne bedeldi. Ara sıra ortaya çıkan hafif esintilerde umut dolu hâlde yelkeni açıp da rüzgâr yirmi dakika sonra kesilince cesaretleri adamakıllı kırılıyordu. Karaya çıkacak kadar şanslı olabilirlerse ihtiyaç duyacakları tayınları tüketiyorlardı. En büyük ümitleri onları başka bir geminin bulmasıydı. Uzakta üç gemi daha gördüler. Her seferinde bağırıp çağırdılar, zıpladılar; ardından oldukları yere çöküp ölü gibi yattılar. Başka uçak geçmedi; karadan çok uzaktılar. Önceki kurtarma uçakları bir gemiden gelmiş olmalıydı.

Üçüncü rüzgârsız günde –*Elizabeth Seaman*'ın batmasının üstünden altı gün geçmişti– tayınlarını üçte bir oranda azaltmaya karar verdiler. Eddie'nin kalın pamuklu pantolonu kalçasından aşağı kaymaya başlamıştı. Kemerini üç delik daha sıktı. Yetimhanedeki çocukların seksten konuşması gibi ve aynı sebepten, süslü detaylarla yemekten bahsediyorlardı: Ellerindeki tek şey konuşmaktı.

Gün ortasında beklenecek tayın kalmayınca çok hâlsiz düştüler. Eğitimli bir gemici olan Ostergaard saatlerce güneşin altında uyuyor, onu kapatmaya çalıştıkları her türlü örtüyü itiyordu. Akşam olduğunda güneş çarpmasından sıtma nöbeti geçiriyordu. Roger ilkyardım kursu almıştı ve teknenin ilkyardım çantasından çıkardığı ıslak sargı bezleri ve kalamin losyonuyla gemiciye bakım yapıyordu. Gemici su için öyle yürek parçalayıcı bir yalvarış koparıyordu ki Roger ile Eddie onunkini iki katına çıkarabilmek için kendi akşam tayınlarının yarısını feda ediyordu. Ertesi sabah, Ostergaard filikadan kayboldu. Başka birkaç kişiyle birlikte salda uyuyan Eddie, filikadaki on üç adamdan hiçbirinin gemicinin suya düştüğünü duymadığına ya da görmediğine inanmakta zorlandı. Şüpheyle inceledi onları – özellikle de Farmingdale'i. Sabah tayınlarını dağıtırken, Eddie sevdiklerini kayırmasından ya da kendi payından fazlasını almasından şüpheleniyorlarmış gibi adamların *onu* incelediğini hissetti. Eddie, filikada hayatta kalmak için moralin elzem olduğunu biliyordu ve morali yükseltecek şeyleri yoktu tabii: Yani, içki ve sigara. Ama bunun en büyük suçlusu liderleri Farmingdale'di. Huzuru sağlamaktan ziyade en çok kusur bulan oydu, özellikle de lostromoya karşı. O aynı sabah, lostromonun koyulaştırılmış süt tayınını verirken Eddie'nin önünü kesti.

"Konuşmayana mama yok," diye buyurdu Farmingdale, etrafındaki buğunun içine bakıp kendine taraftar arandı. "Bakalım ne kadar suspus oturabilecek."

Eddie lostromoya payını yeniden uzatmayı deneyince, Farmingdale bileğini yakaladı. "Çok yumuşaksın Üçüncü. O sana hiç yumuşak davranmazdı."

"Herkesin güçlü olmasına ihtiyacımız var," dedi Eddie.

"Tek bir kasını kımıldatmıyor. Güçlü olmuş, zayıf olmuş fark etmez. Burada olup olmaması bile fark etmez."

Bir günah keçisine duyulan kolektif ihtiyacı tatmin edecek bir provokasyonda Eddie'ye rol teklif ediyordu. *Elizabeth Seaman*'da yolculuk eden herkes lostromonun Eddie'yi aşağıladığını görmüştü. Şimdiyse lostromo arazlı bir adamdı, gururunun son emaresi şu an yapılan konuşmalara kayıtsız görünmesiydi. Eddie hep lostromonun hakkından gelmek istemişti ama bunu şimdi Farmingdale'in müttefikliğiyle yapma düşüncesi tiksindirici geliyordu.

"Onu rahat bırak İkinci," dedi ciddi ciddi ve lostromoya sütünü uzattı.

Farmingdale Eddie'den lostromoya, sonra yine Eddie'ye baktı. Tuhaf bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Anladım seni," dedi.

O andan itibaren Farmingdale Eddie'yi takip etmeye başladı – onların içinde bulunduğu sınırlı ortamda bir insan diğerini ne kadar "takip" edebilirse tabii. Eddie her neredeyse kır saçlı, nazik ikinci zabit de hemen arkasında oluyordu. Hasmane bir izleyişti –gözetlemeydi– bunun altında Farmingdale'in, Eddie'nin ona düşman kesilip diğerlerini de aynı şeye kışkırtmasından korkması olduğunu hissetti. Daha önce aklına hiç gelmemiş olan bu düşünce ona cazip görünmeye başladı.

O öğleden sonra, kemerinin boşta sallanan ucunu kesip, filikanın kancasıyla ipinin ucuna yem olarak bir kumaş parçası takan Telsizci'ye verdi. Deriden yem olunca Telsizci gün batmadan hemen önce küçük bir tonbalığı yakalayabildi. Balığı filikanın yanında tutmaya çabalarken Eddie ona yardım etti, Bogues da av bıçağını onun kalbine soktu. Eddie suya doğ-

ru eğilip hayvanın kuyruğuna bir halat dolamaya yardım etti, küpeştenin üstünden balığı filikaya çektiler. Farmingdale onu porsiyonlar hâlinde dilimledi, her bir adamın arkası dönük hâlde başka birinin alacağı porsiyonun numarasını söylemesi yöntemiyle dağıttılar. Herkese iki büyük porsiyon düştü ve balığın içindeki sıvı açlık kadar susuzluğu da bastırdı. Daha sonra aralarındaki güvensizlik silinip gitti. Gaz lambasını yakıp gecenin geç saatlerine dek savaştan sonra ne yapacaklarını konuştular. Herkes uykuya, doygun bir sessizliğe dalınca, lostromo Eddie'nin koluna dokundu, bir oturağın üstündeki balık kemiklerine işaret edip kimse duymasın diye çok alçak sesle konuştu. Eddie bir dakika sonra bunun kendisi olup olmadığından şüpheye düştü.

"Güzel," dedi lostromo.

460 Zalim, alaycı alizeler sayılmazsa üç gün daha rüzgârsız geçti ve susuzluk iki kat kötülükle geri döndü. Tükürüklerini artırmak için giysilerindeki düğmeleri söküp emdiler. Eddie'nin dili ağzının içinde ayakkabı derisi gibi yatıyordu; onu kesip atmak istiyordu. Rüzgârsız altıncı günde, Hummel ve Addison deniz suyunu öyle bereketli bir nimet gibi yudumladılar ki Eddie'nin aynı şeyi yapmasınlar diye diğerlerine bağırması gerekti. Akşam olduğunda adamların ikisi de halüsinasyonlar görüyordu ve ertesi sabah Hummel öldü, karnı kocaman şişmişti. Onu denize yuvarladıklarında Addison Eddie'ye, son bir arzu ve vasiyet olarak onun tayın payını kendisine bıraktığını söyledi. Eddie bunu yapmanın Hummel'in elinde olmadığı karşılığını verince, Addison yumruklarını kaldırıp ona saldırdı. Farmingdale her zamanki gibi Eddie'nin yanındaydı ama Addison'ı savuşturmak için hiçbir şey yapmadı; onu topçular tuttu. Akşam olduğunda ölmüştü. Uyumak için sala geçmeden önce (Farmingdale yanında horlamak üzere peşindeydi) Eddie, filikanın küpeştesin-

de tuttuğu gün kaydına, ölen her bir adamı gösteren özel işaretle birlikte bir çentik daha attı.

Rüzgârsız yedinci günde –toplam on olmuştu– Eddie günbatımında salda uzanmış, sıcağın ıstırabı ile soğuğun ıstırabı arasındaki kısacık rahatlama ânının tadını çıkarıyordu. Tam olarak anlamını kavramadan önce birkaç saniye yanağında rüzgârı hissetti ve o zaman bile bunun başka bir rüzgâr rüyası olduğunu varsaydı. Günler boyu çok az hareket etmişlerdi ve hepsi de tepki göstermekte yavaştı. Ama bu su götürmez biçimde rüzgârdı – öyle aniden ortaya çıkmış şiddetli bir rüzgârdı ki hâlsiz nöbetçiler fark edememişti. Herkes bayram etmeye başladı. Filikada Pugh ve diğerleri deniz demirini çekip yelken açmaya hazırlandılar. Deniz çoktan dalgalanmaya başlamıştı. Bogues yeniden filikaya atlayıp saldan ayrılsınlar diye itmeleri için adamların ellerine yapıştı. Roger saldan filikaya geçerken onları bağlayan pruva halatı koptu ve denize düştü, düşerken de yüzünü filikanın küpeştesine çarptı. Bogues stajyerin tutması için bir kürek uzattı ama Roger paniklemiş görünüyordu ve gerisingeri sala doğru düştü. Eddie atlayıp onu sala kaldırdı. Stajyerin yüzü bembeyazdı, bir elmacık kemiğinin üstü boydan boya kesilmişti.

Bu sırada sal ciddi bir hızla filikadan uzaklaşıyordu – hiçbir yükü yoktu. Bogues Eddie'ye başka bir halat atmaya çalıştı ama kısa geldi. Sağanak yağmur başlayınca vazgeçtiler. Farmingdale felç geçiriyor gibiydi. Eddie hâlâ salda olan adamlara çiftler hâlinde filikaya yüzme emri verdi, böylece filikada olanların onları yukarı çekmek için vakti olacaktı. Lostromonun yüzücüleri dalgaların içinden çekmeye yardım ettiğini hayretle gördü, onu kurtardıklarından beri ilk kez bir şey yapıyordu.

Farmingdale yüzmeyi reddetti. Eddie'nin en son Roger'la gitmesi gerekiyordu; gözlerini kapatıp sala uzanmış Roger'ın yüzündeki kesik kanıyordu. "Pekâlâ İkinci. En son sen geleceksin herhalde," dedi Eddie ona, herkes gittikten sonra. Roger'a

dönüp, "Senin yüzmene gerek yok ama benim yüzmeme yardım etmelisin. Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Stajyer başını aşağı yukarı salladı. Filika ile sal arasındaki mesafe sadece on beş metreydi ama her dakika açılıyordu. Eddie kendini yağmurun delik deşik ettiği suya bırakmak üzereyken Farmingdale onu omuzlarından yakalayıp geriye, salın ortasına çekti. Abuk sabuk yalvarıyordu, kendinde değildi. Eddie onu kendine getirmek için yüzüne sert bir tokat attı. "Yüzebilirsin İkinci. Neyin var senin?" diye bağırdı.

Farmingdale Eddie'nin çenesine bir yumruk attı ve dizüstü düşüp salın yağmur yüzünden kayganlaşmış ızgara zemininde güreşmeye başladılar. Eddie salın dalgalar üstünde, bir çocuğun mantar gemisi gibi savrulduğunu hissetti. Filikaya bakmayı her başarabildiğinde onu daha uzakta görüyordu. Filikadaki adamların gergin bakışlarını gördü –Telsizci, Wyckoff, lostromo– aralarındaki bağ öyle güçlüydü ki mesafeyi ortadan kaldıracak, çöken karanlığı aydınlatacak gibi hissetti.

Eddie cebinden av bıçağını çıkarmayı becerebildi, Farmingdale'in gırtlağını kesmeye niyetliydi. İkinci zabit bıçağı elinden zorla alıp denize attı. Sonra tüm cüssesiyle Eddie'nin üstüne çöktü, onu öyle hareketsiz hâle getirdi ki Eddie hiçbir şey göremedi, daha büyük bir adamın sırılsıklam, pis kokulu cüssesinin onu itmesinden başka hiçbir şey hissedemedi. Roger uyanmış, Farmingdale'i üstünden kaldırmaya çalışıyordu. İkinci zabit bir iniltiyle nihayet yana devrildiğinde Eddie filikayı neredeyse göremiyordu artık. Ağlamaya başladı, yoldaşlarını kaybettiğini bilmekten kaynaklanan öfke ve hayal kırıklığıyla hıçkırdı; günlerin kaydı da –kazaları ve olayları tuttuğu kayıt– kaybolup gitmişti. Başını geriye atıp ağzını açtı, birkaç dakika boyunca yağmurun boğazını ıslatmasına izin verdi. Sonra yeniden baktı. Filikayı hâlâ görebiliyordu – görüyor ya da gördüğünü sanıyordu, adamların gözleri ona kilitlenmişti. Eddie kendine filikanın ulaşılabilir olduğunu söyledi. Böyle coşmuş bir denizde bile o

kadar uzağa yüzebilirdi – hatta belki Roger'ı da taşıyabilirdi. Bu mümkündü. Ama tam da bu düşüncenin aklından geçmiş olması, ikinci zabitin gergin dikkatini çekmiş, geride bırakılma korkusunu uyandırmış gibiydi. Eddie o zaman tek umudunun suya yalnız, Farmingdale'in onu yakalayamayacağı kadar hızlı atlamak olduğunu anladı. Stajyeri geride bırakması gerekecekti. Kimse böyle bir hamleyi sorgulamazdı; ölüm kalım meselesiydi. Ama bu fikirden caydı. Roger'ı Farmingdale'e bırakamazdı.

Karanlığın içinden görmeye çabalarken, bir yüzücüye benzeyen bir şey gördü. Gözlerini ovuşturup yeniden baktı. Hayır. Evet. Tek bir kafa dalgaların arasında mantar tıpa gibi yükselip alçalıyordu. Bogues mu? Başka kimin bunu yapacak gücü ve cesareti olabilirdi? Ve neden? Roger da fark etmişti ve o şekil yaklaşırken işaret edip gösterdi. Yüzücü nihayet sala ulaştığında Eddie bunun lostromo olduğunu görüp hayrete düştü. O ve Roger onu sala çektiler. Lostromo toparlanmak için bir an bekleyip sonra ayağa kalktı, sallanıp duran salda bir şekilde dengesini sağlayabiliyordu. Bir kordonla beline bağladığı filika baltasını çözdü, başının üstüne kaldırıp baltayı Farmingdale'in kafasına indirdi, kafatası yarılıp tabak gibi açıldı, beyin parçaları ve kan salın keresteleri üstüne saçıldı. Lostromo Farmingdale'in kemerinden çakısını aldı, cesedini salın kenarından suya itti ve ceset dalgaların içinde gözden kayboldu. Bir dalga lapaya benzer kalıntıları silip götürdü.

Tüm bunlar bir dakikadan kısa sürede gerçekleşti. Farmingdale'in artık onlarla salda olmadığı gerçeği –bu büyük rahatlık– olmasa Eddie halüsinasyon gördüğünü sanabilirdi. Bir saat içinde yağmur kesildi ve etraf karanlığa gömüldü, gökyüzü açıktı, ay yoktu. Eddie uzakta bir ışık lekesi gördü: Filikanın feneri. Salda kürek yoktu, filikaya işaret gönderebilecekleri hiçbir şey yoktu. Değerli olabilecek her şeyini almışlardı: Yiyecek, su, pusula, bir insanın hayatta kalmasına yardımı dokunabilecek her şeyini.

O kadar uzun süre, yoğun biçimde yağmur yağmıştı ki giysilerindeki su sadece birazcık tuzluydu. Her bir damlasını birbirlerinin ağızlarına sıktılar ve uyumaya çalıştılar. Eddie sık sık uyandı, filikayı görebilme umuduyla günün ilk ışıklarını bekledi. Nihayet tan ağardığında filika görünürlerde yoktu. Bomboş okyanusa baktılar. Eddie korkudan ne yapacağını bilemez hâldeydi ama içinde bulundukları bu kötü koşullar sadece bir aksaklıkmış gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Lostromo boğazına dokunup başını sefil hâlde sağa sola salladı.

"Biliyorum," dedi Eddie. "O güzel cümleleri özlüyorum."

Lostromo buna inanmadığını gösterircesine başını yana eğdi.

"Ciddiyim," dedi Eddie. "Artık duymadığım için onları geri istiyorum."

Lostromo kendine işaret etti. "Luke."

"Hayır. Benim için sen her zaman aynı lostromosun. Öyle değil mi Roger?" Ama Roger gözlerini dikmiş denize bakıyordu.

Lostromo tayının olduğu kutuyu açınca, içinde filika örtüsünü buldu; bir gün önce onu güneşten korunmak için kullanmışlardı. Kopmuş pruva halatını denizden çekti ve bu ikisiyle bir şeyler yapmaya koyuldu.

Eddie, "Deniz demiri yapıyor," diye açıkladı Roger'a, stajyerle sohbet etmeye çalışarak. Yanağı fena hâlde şişmiş, sağ gözünü kapatmıştı. Yara derin ve kıpkırmızıydı. "Kendimizi akıntıya sabitlememiz iyi olur," diye devam etti Eddie. "İşimize yarayacak bir rüzgâra denk gelene dek, bunun bizi karaya ulaştırma ihtimali daha yüksek. İyi düşündün lostromo."

Lostromo onun lafını sert, tanıdık bir bakışla kesince, Eddie'nin ağzından bir kelime silsilesi döküldü: "Biliyorum, benim gibi bir cahil cühelanın senin gibi ulu bir denizciye iltifat etme cüretini göstermesi, hele de düşüncelerin konusunda bunu yapması büyük ayıp, ama sen orada acayip bir Latince

konuştuğun için zihnini okumaya çalışmaktan başka seçeneğim yok – bu vazife için kesinlikle yetersizim gerçi."

Lostromo ona bön bön baktı. Roger bile kafasını kaldırdı. Eddie hayatı boyunca hiç böyle konuşmamıştı; bu kelimeler lostromonun zihninden çıkıp dosdoğru onun kendi boğazından geçerek söylenmişti sanki. Lisanın böyle rahatça, yüce bir söyleyişin yabancı zevkiyle akmasına bayıldı.

Lostromo onu denizden çekip çıkardıklarından beri ilk kez sırıttı. Eddie bu gülümseme karşısında kendini öyle çok kurban gibi hissetmişti ki mükemmel beyaz dişlerin hilal güzelliğini fark edememişti.

Salın kenarında yeni bir gün kaydına başlamak için Farmingdale'in çakısını kullandı. Birinci günden başladı çünkü filikada geçirdikleri zaman şimdiden gerçek dışı ve hayalet dolu gibi geliyordu. Yeni yaşamlarında rüzgâr güçlü, su ağır ve kapkaraydı. Doğa olaylarına karşı onları koruyacak hiçbir şey yoktu – rüzgâr, güneş ve yağmur da canı istedikçe taciz edip pençesini vuruyordu. Hem yıldızlar hem de ay yakın ve savunmasız görünüyordu, deniz kabuğu ya da parlayan kaya parçalarıydı da Eddie isterse aralarında ağır ağır gezinebilirdi sanki. Gece gökkuşakları* gördüler. Gündüzleri Eddie ile lostromo gemi ya da kendi kayıp filikalarını görmek için ufku tarıyordu. İkinci gün sala iki uçanbalık düştü, üçü bunları paylaştılar; önce yumuşak kemiklerdeki her bir lifi emdiler, sonra da dişlerinin arasında kemikleri öğüttüler. Üçüncü gün, başka bir sağanak yağmur susuzluklarını hafifletti ama yağmuru biriktirebilecekleri hiçbir şeyleri yoktu.

Roger kafasını filikaya çarptığından beri gittikçe aptallaşmıştı, zihni bulanıktı. Yüzünün yaralı tarafındaki gözü hâlâ kapalıydı ve şişlik artmıştı. Eddie gömleğinden bir şerit yırtıp

---

* *Moonbow* ya da *ay kuşağı* olarak da bilinir. Güneşin değil de ayın ışığı dolayısıyla oluşan gökkuşaklarıdır. *–çn*

deniz suyuna batırdı ve onu yaraya bastırdı. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Kesik irin toplamaya başladı, kırmızı halkası Roger'ın yüzüne daha fazla yayıldı. Geceleyin biçare hâlde titriyor, Eddie'yle lostromo onu ısıtmaya çalışarak kollarını her iki yanından ona doluyorlardı. Her gün doğumunda Eddie salın kenarına bir çentik daha atıyordu: Dört gün; beş gün. Roger fısır fısır korgi köpeğinden; gazete dağıtıcılığı yaparak on sekiz dolar biriktirdiğinden; Paskalya kazağı üstünden memelerine dokunduğu Anabelle adında bir kızdan bahsediyordu. Annesini çağırıyordu. Eddie kavrulmuş dudaklarını oğlanın yüzüne bastırıp fısıldıyordu: "Seni seviyoruz tatlım; her şey yoluna girecek." Çocuğu rahatlatmak için her şeyi yapardı. Bir yerlerde bir çocuğa gösterilen böyle bir sevgiye tanıklık etmişti ama nerede ya da ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Altıncı gece, Roger burnundan sığ, hummalı nefesler alıp vererek, ateşler içinde mosmor yattı. Eddie'yle lostromo her iki yanından kollarını ona doladılar. En sonunda çocuk upuzun bir nefes verip kıpırtısız kaldı. Tüm sıcaklığı gidene dek ona sarıldılar. Güneş doğunca cesedini nazikçe denize yuvarladılar. Ama Eddie onun gittiğine inanmak istemiyor, gözleri onu arıyordu.

Artık yaşam dolu stajyerin de aralarına katıldığı, onun erişemediği hayalet kalabalığının olduğu bir yaşama daha alışması gerekiyordu. Kavurucu güneş, soğuk geceler, insanı ezip geçen, fethedilemeyen açlığın baskısı. Eddie bedeninin kendi kendini yiyip bitirdiğini, kemiren dişler gibi bir ıstırabı hissediyordu. Salın üstünde, yiyecek arayamayacak ya da gemilere bakınamayacak kadar zayıf hâlde yüzükoyun yattılar, ara sıra bastıran kısa süreli sağanaklar susuzluklarını hafifletti. Eddie iskelete dönmüştü ve çok güçsüzdü; en son ne zaman işediğini hatırlayamıyordu. Bir cesetti, birazcık fazlası, yine de bedeni çökerken düşünceleri yepyeni şen bir özgürlükle vızır vızır geçiyordu aklından. Şangay'ın esrarkeş kahvelerinde gördüklerini anladı: İnsanlar çökük ve uyuşuktu ama zihinleri şimdi kendisininki-

nin olduğu gibi hızla işliyor, ses ve renk bulutları arasından ipini koparmış bir ruh gibi hızla geçiyor olmalıydı.

Lostromonun bariz küçülmesinde Eddie'ninki yansıyordu, karman çorman saçlarıyla sakalları, içe çekilen etlerinin gülünç bir taklidi gibiydi. Lostromo, Eddie'nin paramparça giysileri arasından tenini örseleyen güneşten daha az etkileniyordu. Denizin üstünde öylece yüzüyor olmak içini rahatlatan tek şeydi. En azından gündoğumu ile günbatımı arasında deniz demiri halatına tutunarak kendini suya indirecek kadar felç hâlinden çıkabiliyordu. Sadece böyle zamanlarda Eddie, onu kaldırımda ezen bir topuk gibi kırılgan kemiklerine çöken yerçekiminin saldırısından kaçabiliyordu. Yüzmenin, suya batmanın keyfi, yaralarında kuruyan tuzun sebep olduğu sonraki sızılara bile değiyordu. Lostromo onu yeniden sala çekmeye yardım ediyordu; Eddie'nin gücü yoktu. Hiç konuşmadılar. Upuzun süreler yan yana yatıyor, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Eddie arkadaşına Lagos'u ve neden denize açıldığını, Katolik olup olmadığını, en iyi ve en kötü hatıralarını sorma şansını kaybettiğine pişmandı. Hikâyeler için çok geçti. Lisanı geride bırakmışlardı, hatta denizin kök dilini bile.

Bir defasında, gün ışığında salın zeminine uzanmışlarken, Eddie yanlarında hafif bir ağırlık olduğunu fark etti. Gözlerini açınca bir albatros gördü, beyaz ve hantaldı, kocaman kanatları yanlarında ressam sehpası gibi katlı duruyordu. Lostromo uykudaydı. Eddie, kalan çok az gücünü kullanarak çakıyı kuşa savurdu, kafasını boynundan ayırmaya çalıştı. Albatros ondan kolayca kurtuldu, ayaklarını şöyle bir havaya kaldırıp gerisingeri yerine oturdu. Başını yana eğip parlak kara gözleriyle onu meraklı meraklı seyretti.

Ertesi gün Eddie, güneş sıcak olmasına rağmen titreyerek yatıyordu. Lostromo ona sarılıp ısıtmaya çalıştı. "İyi insansın," dedi ve Eddie bunun, uzun zaman önce can çekişen stajyere kendisinin gösterdiği sevginin bir benzeri olduğunu fark etti.

İtiraz etmek, lostromoyu bir dizi gerçekle düzeltmek istedi ama bu gerçekler o dillendiremeden renkler arasında solup gitti. Eddie kıpırdamadı, nefes almadı, son kalan enerjisini korumaya çalıştı, bir saat daha yaşayabilmek için her şeyi neredeyse ölüm noktasına dek yavaşlattı. Hayatta kalmak, düşüncelerinin henüz algılamadığı bazı gerçekler yönünde duyumsal dörtnala koşusunun tadını çıkarmak için ölecekti. Artık gündüz mü gece mi, tek başına mı yoksa lostromoyla birlikte mi bilmiyordu. Küçük kızını hatırladı – onun zihni, durağanlığa mahkûm bir bedenin içinde kilitli kalmıştı. Benzerliklerini fark edişi öyle derinden Eddie'nin içine işledi ki bağırdı ama hiç ses çıkmadı. Yüzme özlemiyle sala yapışmışken, Lydia'nın banyo yapmasını, sıcak suda asılı kalmanın ona verdiği rahatlamayı ve keyiften attığı kahkahaları hatırladı. Ama Eddie onun biçimsizliğinden dehşete düşüp sırtını dönmüştü. Ve ilk kez, sadece bir kez, bu terk ediş suçu Eddie'yi kuşattı ve bağırdı, "Lydia! Liddy!" terk ettiği çocuğa –terk ettiği aileye– uzanmaya çalışırken çıkan hırıltılı boğuk sesi onu şok etti.

Eddie acılar içinde yattı, Lydia'nın ismi ağzının içinde bir bozuk para gibiydi. Sonra hafif, esinti gibi bir ses kulaklarını doldurdu, belli belirsiz hatırladığı bir sesti – Anna'nın sesi değildi, kesinlikle lostromonunki de değildi ama bir kuşun neşeli saçma gevezeliği gibi köpüren, uçarı bir aceleyle çocuksu konuşmalardı. Eddie saldaki bedenden ayrılıp bu sesin kaynağına gitti, açık bir pencereden yayılan müzik gibiydi. Dinlemek için durdu, rüzgârda savrulan parlak bir kurdeleyi yakalamak için iki elin birbirine çarpılması gibi bir kıkırtı köpüğünü yakalamak için uzandı. Lydia'nın peşinden gidiyordu ve kız nefes nefeseydi, gülüyordu, kelimeleri cümlelerden çok dalgalar hâlinde, bir zamanlar dikkate almadığı ama şimdi, nihayet anlayabildiği bir lisanda çıkıyordu, *Baba Anna koş Anne gördü deniz Anne el çırptı Anna gördü deniz Baba öptü Anna koştu gördü deniz gördü deniz deniz deniz denizdenizdenizdenizdenizdeniz,* kelimeler tekdüze,

basit bir ileri geri tempoda, bir ipin çekilmesi, bir kalbin atması gibi bir hâl aldı: Eddie'nin kalbi, Lydia'nın kalbi, tek bir kalp. Buradaydı işte, her şeyin altında yatan gerçek, deniz tabanındaki akıntılar gibi: Ve Eddie ancak şimdi lostromonun kollarının onu hâlâ sardığını hissetti – tüm bu zaman boyunca orada olmuştu, hiç gitmemişti. "Az kaldı," dedi lostromo. "Az kaldı, dostum. Neredeyse bitti. Tanrı henüz bizimle."

SEKİZİNCİ KISIM

Sis

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Gelmeden önce biraz daha düşünseydin ya!"

Nell, Dr. Soffit'in muayenehanesinden bir sokak ötede, sabah güneşinde sinirli sinirli söyleniyordu. Central Park'ta kilise şapkalarını takmış gezinen anneler ve çocuklar olmasa bağırırdı.

"Onu durdurduğun için teşekkürler," dedi Anna.

"Durdurmamalıydım. Şimdiye dek bitmiş olurdu, geçip giderdi. Hatta biz..." Beşinci Bulvar'a doğru baktı. "Muhtemelen yine de geri dönmeliyiz."

"Hayır. Lütfen." Soğuk kuru havayı içine çekmek bile ona keyif vermiyormuş gibi geldi Anna'ya. "Lütfen, hayır."

"Şunu söylemeyi kes!"

Anna bu huysuz, göz kamaştıran koruyucuya sevgi gibi bir şey hissederek arkadaşının kolunu sıktı. "Teşekkür ederim Nell."

Nell kaskatı kesildi, sonra yumuşadı. Anna'nın minnettarlığını sürekli belirtmesi onu ağır ağır yatıştırmış gibiydi. Veya belki de Nell'in öfkesi, Anna'nın başındaki belanın aldığı yeni boyutun ilginçliğiyle kıyaslanınca onu sıkmaya başlamıştı. "Yani. Sonuna kadar götüreceksin bu işi," dedi yumuşak bir sesle. "Uzaklara gitmen gerekecek. Ama seni uyarayım: İyi yerler pahalıya patlar."

"Biraz para biriktirdim."

Nell güldü. "Canım, para *adamdan* gelsin. Dosdoğru söyle ona: Sen ve karısı arasında, yuvasındaki işleri kızıştırması muhtemel sohbetler geçmeden güzel yaşamına devam etmek istiyorsa ödeyecek. Bu kadar basit."

"O gitti."

Nell başını yana eğdi. "Kimse ölene dek gitmiş olmaz. O iblisi bul ve parayı ödet yoksa sonunda kendini rahibelerin arasında bulursun, ki bunu tavsiye etmem," dedi. "Rahibeler bizim gibileri pek sevmez. Güvenilir kaynaktan biliyorum."

"Yani, o...gitti." Nell'in anlayamamasından cesaret alıp şöyle eklerken buldu kendini: "Başka ülkelere."

"Ah, asker ha. Neden böyle demedin?"

Anna'nın hiçbir yanıtı yoktu ama yanıt da gerekmiyordu; Nell düşüncelere dalmıştı. "Bir *çalınmış zamandı,*" Anna'nın içinde bulunduğu kötü durumu tamamen yeni bir kategoriye sokarmış gibi söylemişti bunu. "Sen ânı yaşıyordun, o da öyle. Sonuçlarını hiç düşünmediniz."

"...Doğru," diye itiraf etti Anna.

"Ama otuz dakikada kurtulabilecekken, neden vücudunu ve yaşamının bir yılını mahvediyorsun? Eğer...o dönmeyecekse tabii..."

"Dönmeyecek. Buna eminim."

Fazla ileri gitmişti. Yine de Nell nedense bu lafının saçmalığını fark etmedi. "Bu durumda, çocuk onun soyunu sürdürebilir," dedi düşünceli düşünceli. "Kimse çocuğun ona ait olduğunu bilmese bile. Bir şekilde, *o hâlâ* hayatta olur – onun çocuğunu taşıyarak askerini hayatta tutacaksın. Düşündüğün şey bu!"

Anna aslında Nell'in fena hâlde yapmacık bir romantik rolüne büründüğünü düşünüyordu. Belli ki arkadaşı çok fazla aşk tefrikası dinliyordu. Ama Nell'in soruları birer yanıtmış gibi dile getirmesinin kullanışlı bir şey olduğu ortaya çıktı.

"Rahibeler o zaman," diyerek bağladı lafı. "Gülümseyip bir

yıl boyunca buna katlanacaksın. Onlar da oğlana iyi bir Hıristiyan yuva bulacaklar."

"Veya kıza," dedi Anna.

Akşam yemeğinden sonra Anna, Rose ve ailesiyle oturma odasında oturdu ve gramofondan Mozart dinledi. Rose'un babası *Forward* dergisine dalmıştı; annesi oğullarının eve güvenle dönüşünü kutlamak için yaptığı masa örtüsüne tığla bir kare daha örüyordu. Hiram ödevini yapıyordu. Küçük Melvin tekerlekli atını koltukta ve nihayetinde Anna'nın üstünde, bacaklarından başlayıp kollarına çıkarak, oradan omzuna geçip sonra da itiraz etmezse başının tepesine dek sürüyordu.

"Terbiyesizlik etme Melly," dedi Rose.

"Hoşuma gidiyor," dedi Anna. Atın tekerleklerinin yuvarlak kenarları tenini ve kafa derisini nazikçe yoğuruyordu. Yarattığı bu narin, kıymetli yaşama dair her şey hoşuna gidiyordu. Sonraki günlerde ve haftalarda memnuniyeti büyük bir sevince dönüştü. Clinton Bulvarı'ndaki ağaçlar bir gecede çiçek açtı. Anna kollarını sallaya sallaya altlarından geçerken, *Yakında bu ağaçları artık görmeyeceğim ya da dallarının gıcırtısını işitmeyeceğim,* diye düşünüyordu. Rose'un annesinin kareleri birbirine dikmesine yardım etti. "Bu örtüyü kullandığımızda bizimle olacaksın Anna," dedi Rose'un annesi. "Ailemizin bir parçasısın – annen de öyle olacak, kardeşine bakmaktan döndüğünde." Anna ona teşekkür etti, felaketin yaklaşmakta olmasından kaynaklanan titrek bir sevinçle doluydu. Rose'un annesi sırrını öğrenecek olursa Anna'yı evinden kovardı. Ama bilmiyordu – hiçbir fikri yoktu! Kimsenin yoktu!

Böylece Anna çoktan bitmiş –yine de mucizevi biçimde hâlâ kendisinin olan– bir yaşamın tortusunun keyfini çıkardı. Limonataya aşeriyordu. Herkes yattığında mutfak lavabosunda limonları soğuk suya sıkıyor, eksikliği hissedilmesin diye kendi

karnesiyle satın aldığı şekerden ekliyordu. Tatlı-mayhoş karışım keyiften içini ürpertiyordu. Penceresinin önündeki ağaç yeni yapraklarını süngüler gibi uzatırken onu odasında kana kana içiyordu. Bu tada erişmek için bir gün daha beklemeye dayanmak imkânsızdı. Sadece bir! Sonra bir gün daha! Ama günler uç uca eklendi ve hemen mayıs ayı geldi, martta olduğundan daha fazla bir planı da yoktu. Karnının alt kısmında hafif bir tümsek belirdi ama onu saklamak kolaydı; işteyken bol tulumunu ya da dalış giysisini giyiyordu ve erkekler birbirlerine karşı olduğu gibi onun fiziksel varlığına da gittikçe kayıtsızlaşmıştı. Rose'un annesi, harika yemeklerinin Anna'nın kupkuru bulduğu bedenini "doldurmasına" katkısı olduğu konusunda kendine pay çıkarıyordu. Fazladan ücret talep etmeden Anna'ya öğle yemeği paketleri hazırlamaya başlamıştı.

Artık kaynak yapmayı öğrendiğinden, Anna'nın dalma işine, diğer dalgıçlarla savaş gemilerinin altına gerilen paletler üstünde çalışarak gemi gövdelerine yamalar yapmak ve pervane işleri de eklenmişti. Kocaman gemi gövdeleri elleri altında tıkır tıkır edip vızıltılar çıkarıyordu. Ağırlıksızlık hiç bu kadar keyifli olmamıştı. Pervanelere tutunuyor, akıntının ayakkabılarının altından geçişini hissediyordu. Zaman zaman başındaki belanın bu şekilde doğal biçimde son bulup bulmayacağını merak ediyordu hâlâ ama artık öyle kolayca rahatlamayı beklemiyordu; aslında istemiyordu da. Bascombe dalgıçların Kızıl Haç'a kan bağışında bulunmasını ayarladığında, Anna karnının ağrıdığını bahane edip son dakikada itiraz etti.

Normandie'nin gemi kurtarma dalgıç tayfası, Manhattan'daki 88. İskele'den Tersane'yi ziyaret etti ve Teğmen Axel dalış programının turunu yaptırması için Anna'yı seçti. Fotoğrafı *Brooklyn Eagle* gazetesine basıldı. KADIN DALGIÇ NORMANDIE KURTARMA DALGIÇLARINA BROOKLYN TARZINI GÖSTERİYOR, diye manşet atıldı. Anna fotoğrafta gülümsüyordu, tulumu üstündeydi, şapka-

sızdı, rüzgâr saçını tokalardan savurmuştu. Gazete yayınlandıktan sonra bir gün içinde, fotoğraf çok eskilerden bir eser gibi kaldı. Onu yatağının yanına koydu ve uyumadan önce her gece baktı. *En fazla bu kadar mutlu olabileceğim,* dedi kendi kendine. Yine de o mutluluğun keyfini bir gün daha çıkarabilirdi – çok güzel bir rüyadan uyanıp da onun birazcık daha sürmesine izin vermek gibi.

"Seninle ne halt edeceğim ben Kerrigan?" dedi Teğmen Axel bir akşam, Anna dalış giysisini çıkarırken.

Anna ihtiyatlıydı. "Ne yaptım ki efendim?"

"Ruslar Kafkaslar hattını geçmiş. Birkaç gün içinde Tunus ve Bizerte bizim olacak. Yakında delikanlılar buraya dönüp işlerini geri isteyecek."

"Ah," dedi içi rahatlayarak. "O mesele."

"Göz açıp kapayana dek kıçıma tekmeyi yiyeceğim. Kayığıma dönüp oltama yayınbalığı takılsa diye bekleyeceğim." Anna'ya bakıp gözlerini kıstı. "Sen ne yapacaksın Kerrigan? Fırfırlı bir önlük takacağını düşünmek zor."

"Teşekkür ederim efendim."

Teğmen kıkırdadı. "İltifat olsun diye söylemedim ama yine de rica ederim."

Teğmen sırrını bilse onu kovardı. Ama bilmiyordu. Çalıntı, riskli bir mutluluktu bu.

Anna'nın ikiyüzlülüğü sadece annesine mektup yazarken canını yakıyordu. Donanma Tersanesi'ndeki yaşamın dedikoduları mazeret gibi geliyordu ve gerçeği bir bir anlatmayı düşünüyordu – mektupla bunu yapmak daha kolay olurdu. Ama bu haber annesini mahvederdi ve Anna'yı yalnız bıraktığı için kendisini suçlardı. Annesinin sırrını paylaşabileceği kimse yoktu; Anna'nın teyzeleri ya da büyükannesiyle büyükbabası bunu öğrenecek olursa, Anna'yı bir daha asla evlerinde görmek istemezlerdi. Bir çürük çocuk daha. Çok fazla şey kaybetmiş olan annesini daha fazla utandıramazdı.

Haziran ayının ilk cumartesi günü –Anna'nın o haftaki tatili– Rose ile ailesi Sebt ayinine gittiğinde sabahleyin postayı almak için eski binasına uğradı. Giriş kapısının önünde, her zamanki mektupların ve askeri postaların ortasında egzotik pulların olduğu bir uçak postası gördü. Önüne sarsıcı biçimde aşina görünen kıvrık, yana yatık el yazısıyla kendi ismi yazılmıştı. Bunun babasının yazısı olduğuna yemin edebilirdi.

Anna taşındığından beri ilk kez eski apartmanının altı katını çıktı, eskiden kızböceği gibi uçarcasına çıktığı bu merdivenlerdeki hareketinin ağırlığının farkındaydı. Daire, eski bir buz kutusu gibi kokuyordu. Anna bir pencereyi açtı ve gizemli mektupla birlikte yangın merdivenine çıktı. Babasının cep saati çantasındaydı – onun hayatta olmadığına dair New York Limanı'nın dibinden çıkarılmış bir kesin kanıt. Yine de bu mektubun ondan geldiğini biliyordu. Biliyordu.

Britanya Somalisi'ndeki bir hastaneden azıcık dağınık bir el yazısıyla yazmıştı. Bir torpido gemisini batırdıktan yirmi bir gün sonra denizden kurtarılmıştı. 1937'den beri ticaret filosundaydı. Tüm bunlar Anna'nın beynini kaplayıp geri çekildi, onu bomboş bıraktı. Babasının sağlığı kötüydü, ne zaman dönebilecek kadar iyileşeceğini bilmiyordu. *Siz kızları çok özledim ve yeniden görmeyi çok istiyorum,* diye yazmış, San Francisco'daki bir posta kutusunun adresini eklemişti.

Anna o kadar uzun süre, öyle kıpırtısız oturdu ki bir serçe ayaklarının dibinde yangın merdiveninin basamaklarında uçuşup ötmeye başladı. Babası yaşıyordu, tüm bu zaman boyunca hep hayattaydı. Bu gerçeğin bariz imkânsızlığına rağmen, tam olarak şaşırmış hissetmiyordu. Daha çok ne zaman yere çakılacağını hiç bilmeden tehlikeli biçimde tepe üstü düşüş hissi vardı. Yangın merdiveninin tırabzanını her bir eliyle kavradı. Bina etrafında hareket ediyormuş gibi dikkatle yeniden içeri girdi. Güneş pencere pervazlarına çekilmişti. Neredeyse öğlen olmalıydı. Mutfakta annesinin alışveriş listesi için bir ipin

ucunda duvardaki bir çiviye astığı kalemi buldu. Anna mutfak tezgâhında babasının mektubunu düzleştirip üstüne kötü bir yazıyla *LYDIA ÖLDÜ* yazdı, kalemin ucu kâğıdı yırttı. Sonra eski odasına gidip yatağına uzandı ve uykuya daldı.

Uyandığında ışıktan öğleden sonra olduğunu anladı. Artık Clinton Bulvarı'na dönmek mümkün görünmüyordu. Hareket geçmek zorundaydı. Radyoyu açtı, mutfak masasına oturdu ve düşünmeye çalıştı. Nell'in bahsettiği rahibeler kimdi ve insan onları nasıl bulurdu? Telefonları var mıydı? Nell'e gitmek için çok geçti; kimden yardım isteyebilirdi? Tuhaf biçimde, aklına Charlie Voss geldi, gerçi Rose'lara taşındığından beri onu neredeyse hiç görmemişti. İçgüdüleri ona Charlie'nin hâlden anlayabileceğini söyledi ama bunu tam olarak bilmesinin imkânı yoktu ve risk alamazdı.

The Roy Shields Show başladı, bu programı genellikle Brianne Hala'sıyla dinlerdi. Halasının aklına gelmesi bile yetti. Elbette. Anna'nın erdemi ve iyi huyu, annesi kadar Brianne'in de kesin kabul ettiği bir şeydi ama hayal kırıklığı onu yıkmazdı. Hiçbir şey Brianne Hala'yı yıkamazdı.

Halasını arayıp not bırakacak olursa beklemesi gerekecekti ve Anna bekleyecek hâlde olmadığını hissediyordu. Bunun yerine, adresi bilmese de doğrudan Sheepshead Körfezi'ne gitmeye ve halasını oradan aramaya karar verdi. Brianne hep bir posta kutusu kullanırdı; ikamet adresi sık değişir ve zaman zaman da hiç olmazdı; kürklerle ve tüylerle dolu sandıkları, bazen de Anna'nın anne babasından aldığı birkaç parça mobilyayı emanete bırakırdı. Anna çalışma masasındaki ıvır zıvır yığınına baktı. Halasının Lydia'nın cenaze yemeğine getirdiği kokteyl peçetelerinden birini mutlaka saklamış olmalıydı. *Dizzy Swain, Emmons Bulvarı, Sheepshead Körfezi.* Oradan başlayacaktı.

Mutfak dolabının içine yapıştırılmış Seamen's Bank ulaşım haritasına bakınca BMT Broadway metro hattının doğrudan

Sheepshead Körfezi'ne gittiğini gördü. Anna evden çıkıp metro istasyonuna yürüdü.

Sheepshead Körfezi'ne babasıyla "ufak tefek işler" için gitmişti ve çürüyen dokları, küçük balıkçı tekneleri hengâmesini hatırladı. Babası onu birkaç adamın tezgâhtaki kâselerine yalaktaki hayvanlar gibi eğildiği bir barakaya götürmüştü. Babası işini görürken, işletme sahibi Anna'ya da bir kâse balık çorbası vermişti. Tadını hatırlıyordu: Kremalı, yağlı, balık dolu. Bunu hatırlayınca midesi buruldu.

Emmons Bulvarı umduğundan daha genişti, ev vazifesi gören tıkış tıkış dokların yerini birbirine eş biçimde körfeze uzanmış bir dizi heybetli iskele almıştı. Bulvarın kuzey tarafındaki bir kafeteryaya yürüdü, peçeteyi kaldırıp boyalı siyah saçı ve yüzüne yapıştırılmış gibi duran bir bıyığı olan kasiyere gösterdi. "Burayı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette," dedi adam. "Emmons'un hemen doğusunda. Buradan otuz metre ötedeki tramvaya binebilirsiniz."

480

Anna tramvayın camından öğleden sonranın geç saatlerinde sahilde dolaşanlara baktı – subayların keplerindeki kartal sembolü gümüş değil de altındı, bu da donanmadan değil de Sahil Güvenlik'ten olduklarını gösteriyordu. Sheepshead Körfezi'nin karşısında evler yerlerini askeri binalara bırakmıştı – halasının bahsettiği Denizcilik Eğitim Merkezi bu olmalıydı. Anna tramvaydan inince, Sands Caddesi'ne gelmiş gibi oldu: Kalabalık barlar, altmış dokuz sente on iki poz teklif eden bir fotoğraf stüdyosu. MADAM LAROUSSE: KARTLAR, RUH ÇAĞIRMA TAHTASI, KRİSTAL. Bir sokak kadar ötede Dizzy Swain'i gördü, tabelası elinde kokteyl *shaker*'ı tutan sevdalı çobanın bir kopyasıydı.

Swain, Oval Bar'a çok benziyordu, biralı talaşın pis kokusu deniz ürünlerinin kokusuyla keskinleşmişti. Üniformalı olmayan erkeklerle tıklım tıklım doluydu, Anna bunların ticaret gemilerinde çalışan denizciler olduğunu tahmin etti.

Mekân halasının seviyesinin altında gibi görünüyordu ama Brianne oradaydı işte, hemen bardaydı! Anna hemen ona doğru seğirtti ama halasının barın arkasında olduğunu gördü – o, barmaiddi! Anna şaşkın hâlde, yarı yarıya Brianne'in onu tanımamasını umarak kalakaldı, bu karşılaşma o kadar olmayacak bir şeydi ki. Ama halası çığlık attı. "Ha, tam zamanında! Görünüşe göre yeğenimi görmek istiyorsam *Brooklyn Eagle*'ı açmam gerekiyormuş. İki haftadır hiç aramadın, üstelik White'lara üç kez mesaj bıraktım, kayıplara karıştığını söylediler. Aç mısın? Yeğenime balık çorbası getir Albert, deniztaraklarını da esirgeme."

Bu neşeli itham fırtınası Anna'nın kekeleyerek özürler dilemesine neden oldu. Âdemelması burnundan daha ileri fırlamış olan Albert onu bara oturttu ve bir kâse dumanı üstünde çorba getirdi. Bir avuç istiridye krakerini içine ufalayıp dolu dolu bir kaşık aldı. Gözlerini kapadı: Balık, krema, yağ. Hatırladığı çorbaydı bu, daha bile iyisiydi – o an ağzının içinde olduğu için daha iyiydi. Karnını katman katman ısıtıp kollarıyla bacaklarına yayıldı. Yerken tuhaf bir hisse kapıldı; çorbadan bir balık karnının içinde yüzüyordu sanki. Bunu ikinci kez hissedince, balık çorbasının midesine dokunup dokunmadığını merak etti. Ama olan bu değildi. İçinde canlı bir şey hareket etmişti.

Boğazı tıkandı, kaşığını bıraktı. Başına gelmesine izin verdiği felaketin dehşeti ilk kez Anna'yı tüm şiddetiyle sarstı. Neredeyse iki aydır kendi dikkatini dağıtmıştı – bir şekilde hâlâ kaçabileceği bir yerler olduğuna inanmıştı. Artık felaket tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. Mahvolmuştu.

Brianne denizcilerle şakalaşıyor, hırpani bir batakhane patroniçesiymiş gibi onların bardaklarını dolduruyordu. Anna'nın pek bir şey işittiği yoktu. Kendisi ile sevdiği her şey arasında açılan aşılamaz bir mesafeyi izliyordu; Marle'yle, Bascombe'yle ve diğer dalgıçlarla; Rose'la ve ailesiyle. *Brooklyn Eagle*'daki fotoğraf: İyi bir kız; gülümseyen, masum bir kız. Ama Anna o kız

değildi. Hayatı boyunca kendi yolunu kandırmacalarla açmış, herkesin işine burnunu sokan, ahlaksız bir kızdı.

Çorbasını tadını hiç almadan bitirdi. Yaratık yeniden hareket etmedi ama içinde kıvrılıp yattığını hissedebiliyordu: Çocukluğundan beri gizlediği bir karanlık şimdi canlı, cismani bir biçim kazanmıştı. Onun yoldan çıkmışlığını ve düşük ahlakını ancak babası görebilirdi; sadece o kızının dönüştüğü kişiyi fark edebilirdi. Anna'ya olan inancını yitirmesi onun uzaklaşmasına yol açmıştı. Bunu hep biliyordu.

Halası yanındaydı, bir elini omzuna koymuştu. "Francine erken başlamayı kabul etti, böylece yukarı çıkıp sohbet edebiliriz," dedi Brianne. Anna, tüm özelliği çilli dekoltesi olan Francine'e teşekkür etti ve Brianne'in peşinden Dizzy Swain'den çıktı. Bir yan kapıdan girip, oymalı meşe tırabzanı daha iyi zamanlardan kalma bir yadigâr gibi görünen merdivenle yukarı çıktılar. Soğan ve haşlanmış patates kokan lambri kaplamalı bir koridordan geçtiler. Halasının yaşam koşullarının karmaşıklığı Anna'nın dikkatini dağıttı. Istakoz Kralı buraya uygun muydu ki?

İkinci kez merdiven çıktıktan sonra Brianne göğsünden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Anna halasının peşinden, bir penceresi çok az ışık alan bir odaya girdi. Bakışları çocukluğundan hatırladığı mobilyalara takıldı: Kırmızı döşemeli bir şezlong; bir paravan; bir askılık. Odanın duvarlarıyla tavanı mobilyayla tezat oluşturuyor, onu olduğundan büyük ve fazla eşya dolu gösteriyordu. Halası lambaları yakınca küçük bir lavabo, üstünde bir cezve olan bir gaz ocağı, üstünde kuşaklar ve sutyenler olan bir kurutma askısı ortaya çıktı.

"Istakoz Kralı...yakında mı oturuyor?" diye sordu Anna.

"Gitti," dedi halası, dudaklarının arasına bir Chesterfield sıkıştırıp Alaaddin'in lambasına benzeyen bir aletle yaktı. "Diğer hepsi gibi işe yaramazın tekiydi."

"Peki...hiç arkadaşın var mı?"

Brianne sigaradan nefes çekti, sonra onu dikkatle gümüş bir

küllüğe koydu. "Pek çok arkadaşım var ama onlar kadın," dedi bir duman bulutunun içinden. "Ev sahibim Bay Leontakis hariç. O Swain'in sahibi. Yunanlı," diye ekledi özür diler gibi.

Kırmızı şezlonga oturup yanında koltuğun kumaşına pat pat vurdu. Otururken Anna'nın bacakları titredi. Brianne, Anna'nın terli ellerini sıkı sıkı kendi küt ve yumuşak ellerine aldı. *Tek kötü tarafım,* derdi eskiden elleri için. *Şükürler olsun ki yüzüm değil.* Anna halasının gözlerine baktı ve onun tahmin ettiğini fark etti.

"En son ne zaman kanadın?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum."

"Aşağı yukarı."

"Bu, dokuz şubatta oldu."

Brianne ıslık çaldı. "Daha sık ziyaretine gelmem gerektiğini biliyordum."

Tek pişmanlık ifadesi bu oldu. Yeniden konuştuğunda, bir doktorun samimi tarafsızlığıyla bir dizi pratik soru yöneltti. Anna tekdüze bir sesle bunları yanıtladı. Hayır, kandırılmamış ya da kendisinden istifade edilmemişti. Kimse durumunu bilmiyordu. Babanın ismini söylemek istemiyordu ve onu tekrar görmeyecekti. Çocuğu evlatlık vereceğini sanıyordu ama buna kesin karar vermiş değildi.

"O kararı artık vermen gerek. Bugün," dedi Brianne. "O iki seçenek zıt yönlere götürür."

Eğer bebekten vazgeçecek olursa, mesele sadece bunu nerede yapması gerektiğine karar vermekti. Brianne birkaç yer biliyordu, hepsinde de rahibeler vardı. "Önce seni iyice bir bozarlar," dedi. "Sonra sıra burnunun sürtülmesine gelir. Günah çıkar, tövbe et. Günah çıkar, tövbe et. İnsanın kafasını allak bullak ederler."

"Sen nereden biliyorsun?"

Bir sessizlik oldu. "Herkes bilir," dedi Brianne.

Eğer bebeği tutmak isterse, bir an önce evlenmesi gerekiyordu. Bu fikir üstüne Anna kahkahayı koyuverdi. "Halacığım, kim benimle evlenmek ister ki?"

"Orası hiç belli olmaz," dedi Brianne. En yaygın sebep karşılıksız sevgiydi. "Böyle bir derdin olmasa hiçbir şans bulamayacak bir erkek, sana sahip olma karşılığında başka bir adamın çocuğunu büyütmeye razı gelebilir."

Anna böyle hiçbir adayın olmadığı konusunda halasını temin edince, Brianne ikinci bir olasılık ortaya attı; bu "farklı" erkekleri içeriyordu. "Bu gayet işe yarayabilir," dedi. "Ve koca ile karısı arasında zamanla bir tür sevgi gelişebilir."

"*Farklı* derken?"

"Homoseksüel. Bilirsin, ibneler işte."

Anna böyle bir şey olduğunu biliyordu ama sadece kulaktan dolma. "Böyle bir erkeği nereden bulacağım yahu?"

"Sandığından daha fazla var etrafta."

Anna başını sağa sola sallayıp kaşlarını çattı ama nedense Charlie Voss geldi gözlerinin önüne. Bu mümkün müydü? Yoksa çaresizliği mi bunu aklına getirmişti?

"Birini tanıyor olabilirim," dedi. "Ama ya yanılıyorsam?"

"Ondan hoşlanıyor musun? O senden hoşlanıyor mu?"

"Hem de çok."

"Tam isabet. İşte aradığın yanıt bu. Düzgün bir işi de vardır herhalde."

"Ama bu nasıl olur?"

"İhtimal, daha çok. Şu sıralar herkesin bir işi var."

"Öylece gidip soramam ki."

"Onu hemen yarın sabah göreceksin. İçinde bulunduğun zor durumla ilgili git danış ve çok etkilenecek olursa, teklifte bulunmayı ona bırak."

"Ya sonra?"

"Hemen küçük bir törenle evlenirsiniz. Normalde zamanı bulandırmak için uzaklaşmanız gerekir ama bu aptal savaş yüzünden evlilik tarihi ve çocuğun doğum günü konusunda net konuşmayın, bunları sonradan belirlersiniz. Çocuğunun –daha

fazlası olursa çocuklarının– bir babası olur. En önemli şey bu: Meşru olurlar."

"İnsanlar böyle yaşıyor mu gerçekten?"

"Bildiğim birkaç çift var. Genellikle banliyölerde, Long Island'da veya New Jersey'de. Adam iş için şehre gelip gidiyor, bir garsoniyer kiralıyor ve her hafta iş için birkaç gece şehirde kalıyor. Ayrı yatak odaları. Kız arkadaşınla yaşamak gibi, sadece o kişi kocan oluyor."

"Kulağa çok çirkin geliyor," dedi Anna.

"*Çirkin* mi? Şu hâline baksana."

"Öyle yaşamaktansa yalnız kalmayı tercih ederim."

Brianne sigarasını gümüş küllüğe bırakıp onu paylamak üzere dikeldi ve buz gibi bir sesle konuştu. "Ah, bir güzel yalnız kalacaksın," dedi. "'Dışlanmış' daha doğru bir kelime ve çocuğun da piç damgası yiyecek. Şunu söylememe izin ver canım: Dünya, evlenmemiş anne ve onun gayrimeşru çocuğu için kapalı bir kapıdır. Eğer o çocuğu doğurur ve evlenmezsen, gölge gibi yaşarsın, piçin de öyle. Bunun halledilebileceği zamanda bana neden gelmedin hiç bilmiyorum ama aptallık edemeyecek kadar akıllısın Anna. Homoseksüel arkadaşını düşün – muhtemelen homoseksüel olan arkadaşını. Ondan bir evlenme teklifi koparabilecek kadar şanslıysan, bu senin mutlu olmak için en iyi fırsatın olabilir. Bebeği tutmak istiyorsan."

Anna, bebekten vazgeçmesi gerektiğini anladı. Uzaklaşması gerekecekti ama daha sonra şimdiki yaşamını sürdürebilirdi. Onu nelerin beklediğine dair hızlıca bir sayım yaptı: Bir kiralık oda; savaş bittiğinde kaybedeceği bir iş. Kaybedeceği arkadaşlar. Başka bir deyişle, hiçbir şey. Onun yaşamı, savaş zamanı geçerli bir yaşamdı; savaş onun *yaşamıydı*. Bundan önce başka bir yaşamı –aile, mahalle– olmuştu ama o zamana ait herkes ya ölmüş ya taşınmış ya da büyümüştü. Son kalıntısı da babasının ölümüne dair o tuhaf karanlık mucizeydi.

"Yürümem gerek," dedi Anna, aniden ayağa kalkıp. "Düşünmeye ihtiyacım var. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ah, hayır," dedi Brianne, oflayarak şezlongdan kalktı. "Çok uzun zamandır yalnızsın, orası belli artık. Tek kelime etmemiz gerekmez ama net bir planımız olana dek yanından ayrılmayacağım."

Emmons Bulvarı'nın doğusu yönünde yürüdüler. Güneş batmış, göğü dalgalı bir pembeliğe bırakmıştı. Anna körfezin, yağlı iskelelerinin kokusunu içine çekti. Küme küme martılar sahilde beyaz tavşanlar gibi sıçrıyordu.

"Babam hayatta," dedi Anna, uzun bir sessizliği bölüp.

Halası ona baktı. "Öldüğünü mü sanıyordun?"

"Bir mektup aldım. Ticaret gemileriyle denizdeymiş." Brianne bu beklenmedik açıklama karşısında bariz bir şaşkınlık göstermeyince Anna hızla ona döndü. "Sen bunu biliyor muydun?"

"Bir tahminim vardı." Sonra, Anna'nın patlamasının önüne geçmek için, "Sana ve annene yardım etmek için parayı nereden buluyordum sence? O ucuz mekânda çalışarak mı?"

"Ama... Istakoz Kralı?"

"Istakoz Kralı falan yok. Ah, hadi ama, bu kadar şaşırmış görünme – o hikâye üçkâğıttı. Benim gibi bir ihtiyar, havalı bir erkekle birlikte ha? Buna inanmandan onur duydum."

Anna'nın içini büyük bir öfke kapladı. Yürümeyi kesip yanlarından geçenlerin dönüp onlara bakmasına yol açan bir sesle halasına ciyak ciyak bağırdı. "Ona Lydia'dan hiç bahsetmemişsin! Hâlâ yaşadığını sanıyor!"

"Bende adresi olmadı hiç," dedi halası yumuşak bir sesle. "Bir posta kutusu bile. Her yıl iki kez posta havalesi gönderdi, birazını kendime harcayıp kalanını Agnes'e vermemi söyledi."

"Keşke ölseydi," diye bağırdı Anna. "Bu beni daha memnun ederdi."

"Eğer dilemek erkeklerin ölmesine yetseydi, hiçbiri canlı kalmazdı."

Anna'nın öfkesi ortaya çıktığı gibi ani bir hızla nefrete dönüştü. "Sen de ondan nefret ediyor musun?" diye sordu yeniden yürümeye başladıklarında.

Brianne derin bir iç çekti. "O benim tek abim," dedi. "Kimbilir, belki savaş biraz olsun aklını başına getirmiştir. Savaşların buna sebep olduğu bilinen bir şey."

"Savaşın şaka gibi bir şey olduğunu söylemiştin. Delikanlıların birbirlerini sopalarla dürttüğünü."

"Savaşları *çıkaran* erkekler, evet. Ama savaşanlar, o güzel çocuklar...onlar masum."

"Babam asker değil hala – ticaret gemilerindeymiş!"

"Ve onlar da asker değil, öyle mi?" diye karşılık verdi Brianne öfkeyle. "Hiçbir zafer umudu olmadan her riski alıyor onlar: Madalya yok, beş pare top atışı yok. Sonunda onlar sadece ticaret gemilerinde çalışan denizciler, dünyaya göre otlakçıdan başka bir şey değiller. Bence onlar gerçek kahramanlar."

Halasının sesindeki titremeyi fark etmemek imkânsızdı. Belli ki Brianne'in saçma bulmadığı tek şey kahramanlıktı.

"Babam bir kahraman mı? Söylediğin bu mu?"

Brianne hiçbir şey söylemedi. Anna babasının mektubunu düşündü: Torpil, sal, hastane. Halasına anlatacaktı, ama şimdi değil. Kafası nihayet çalışmaya başlamıştı, öfke düşünceleri arasında yaka yıka bir yol açmıştı sanki.

Askeri çitin kapattığı sahil tarafına vardıklarından geri döndüler. Yol boyu ikisi de tek kelime etmedi. Brianne'in odasına çıkan merdiveni tırmandıktan ve montlarını askıya astıktan sonra Anna, "Babamın gönderdiği paradan ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Aşağı yukarı iki yüz dolar. Neden?"

"Bir planım var."

Halası bir bardağa Four Roses viskisi doldurup Anna'ya uzattı, Anna onu geri çevirdi – şimdi bile halasının önünde içki içemiyordu. Şezlonga oturdular ve Brianne bir sigara yakıp viskiyi bardağın içinde döndürdü.

"Trenle California'ya gideceğim," dedi Anna. "Yolda bir alyans takıp siyah bir elbise giyeceğim. Bir savaş dulu olarak oraya varıp Mare Island Tersanesi yakınına taşınacağım ve orada dalgıç olarak çalışacağım. Brooklyn Tersanesi'nden tayin yaptırabilirim sanıyorum."

Brianne alaycı alaycı güldü. "California'ya bir kuşetli vagonun yüz elli dolar tuttuğunun farkındasın herhalde."

"Bankada beş yüz kırk iki ve milli savunma tahvillerinde üç yüz yirmi sekiz dolarım var. Ayrıca yolcu vagonunda gideceğim."

"Senin durumundayken olmaz!"

"Hala, suyun on metre altında kaynak yapıyorum ben!"

"Sefalete düşersin," dedi Brianne. "Aç kalırsın."

"Savaş tahvillerimi satabilirim."

"Sokaklara düşersin."

"Saçmalama."

"Kime güvenebilirsin? California'da kimi tanıyorsun?"

Anna acı acı güldü. "Eh, çok çaresiz kalırsam babama yazarım herhalde," dedi. "Anladığım kadarıyla o bugünlerde bir kahraman."

Lundy'nin meşhur restoranında deniz ürünlerinden oluşan bir yemek ve yabanmersinli turtanın ardından Anna halasının, koltuk altları lekeli eski saten geceliğini giydi. Brianne üstüne suni ipekten ağırbaşlı bir sabahlık geçirip boynuna kadar ilikledi. Dizzy Swain'den yükselen cumartesi gecesi cümbüşüyle sarmalanmış hâlde, Brianne'in sayvanlı karyolasında yan yana uzandılar. Anna alçı güllerle süslenmiş tavan ışıklandırmasına bakarak uyanık kaldı. Yaptığı plandan ötürü çok heyecanlıydı – nihayet bir planı olmasının getirdiği rahatlıktan ötürü. Halasının uykuya daldığını sanıyordu, bu yüzden onun karanlığın içindeki sesine hazırlıksız yakalandı.

"Baba konusunda..."

"Hayır hala."

"Bir soru."

"*Hayır.*"

"Yanıt vermen gerekmez. Sadece sorarak anlayabilirim."

"Hiçbir şey anlayamazsın."

"Asker miydi?"

Anna hiçbir şey söylemedi.

"O üniformalar," dedi halası kıkırdayarak. "Kim karşı koyabilir ki?"

OTUZUNCU BÖLÜM

"Korkarım mektup hiçbir halta yaramaz," dedi Teğmen Axel. "Yaramalı ama yaramaz."

"Bir tayin olması gerekiyor," diye açıkladı Anna. "Brooklyn
490 Donanma Tersanesi'nden Mare Island'a."

"Kusura bakma ama tayin saçmalığın daniskası. Onaylanması çok uzun sürer, bu sefil yerdeki her şey gibi. Şunu yapabilirim..." Masasında oturduğu yerden Anna'ya baktı. "Uzun mesafe telefonu açıp oradaki yetkili adamla konuşurum."

"Ah, teşekkür ederim."

"Eğer gerçekten dalmış biriyse, muhtemelen onu zaten tanıyorumdur." Kara haber suratını takınmıştı ama normalde gözlerinde pırıldayan o yaramazlık keyfi ifadesi yoktu. "Otur Kerrigan."

Anna oturdu, gergindi. Artık her hareketi itibarına leke sürülmeden kendini California'ya atma amacı taşıdığından, gerçeğin öğrenilmesi korkusu peşini bırakmıyordu.

"Benimle çalıştığın için korunduğun talihsiz bir gerçek var. Ama seni California'da koruyamam." Derin bir nefes alıp sır verir gibi Anna'ya doğru eğildi. "İhtiyarların çoğu...çoğu geri kafalıdır. Dalış programlarında bir kız istemezler. Bu düşünceye kişneye kişneye gülerler."

Anna'yı ciddi bir suratla süzdü ve Anna'nın kafası daha fazla karıştı. Teğmen dalga geçiyor olabilir miydi? Ona hiç uygun olmayan şekilde kendi kendini tiye mi alıyordu? Yoksa nasıl başladıklarını unutmuş olabilir miydi?

"Elbette, sen çoğu kız gibi değilsin," dedi. "İkimiz de bunu biliyoruz."

"Çoğu kızın nasıl olduğunu bilmek zor," diye mırıldandı Anna.

"Mesele şu ki erkek erkeğe bir konuşma yapmam gerek: *Bu kızı işe al. İki adamın yaptığı işi yapar.* Eğer seni oraya sadece bir mektupla gönderirsem, onu yazmak için güçlü sebeplerimin olmadığını, öylesine yazdığımı düşünür. Bu çirkin gerçeği açıklamak zorunda kaldığım için üzgünüm Kerrigan ama onların kafası böyle çalışır."

Anna hayretle dinliyordu. "Anlıyorum."

"Erkek erkeğe: *Bu, heriflerle işi pişirmeyi seven aptal bir sarışın değil*, demeliyim çünkü onlar böyle düşüneceklerdir. Şok oldun, bunu görebiliyorum ama dünya çirkin bir yer olabilir. *O benim birimimdeki en esaslı dalgıç, bu yüzden suratındaki o alaycı pis sırıtışı sil de onu kadroya al, Tanrı aşkına.*" Hayali muhatabının adi faraziyelerine karşılık verirken yanakları kızardı. "Kazanmamız gereken bir savaş var, lanet olası! En iyi adamlarımızın sahada olması gerek – yani, insanlarımızın. Benim için çalışan bir zenci var, Bay Marle. En iyi kaynakçım o. Zenci olmasının bence sakıncası var mı? Hadi oradan, suyun altında onun gibi kaynak yapabilen bir zürafa gönderseler onu da işe alırım."

Onun bu harareti Anna'nın belleğini altüst etti. Teğmenin başlardaki sertliğini abartmış mıydı? Aşırı hassasiyet mi göstermişti? Artık anımsayamıyordu. "Onları ikna edebilir misiniz sizce?" diye sordu.

"Onların dilinden, kafalarının nasıl işlediğinden anladığımı sanıyorum. İletişim kurmaya yetecek kadar."

"Teşekkür ederim efendim."

Teğmen bir an sessiz kaldı, gözlerini masanın üstünde kenetlediği ellerine dikmişti. "Bu yapılacak ilk şey," diye devam etti daha sakin bir sesle. "İkinci şey de şu: Pasifik köpekbalığı kaynar. Büyük beyazların San Francisco Körfezi'nde fokları şeker gibi yutmasını izleyebildiğin söylendi bana. Bu konuda ne yapmaya niyetli olduğunu sorabilir miyim?"

Anna'nın California'daki annesinin yanına gitmesi gerektiğini söylemesi ile yola çıkışı arasında sadece on iki gün geçti. Bu zaman zarfında –veya daha çok, işten sonra ve bu süredeki tek izin gününde– ev sahibine ayrılacağını haber verdi, annesinin giysileri ile örtülerini kutulayıp postaladı, eşyaları depoya koydu, Williamsburgh Savings bankasındaki hesabını kapadı ve bakiyeyi telgraf havalesiyle California, Vallejo'da bulunan Bank of America'ya gönderdi. Lydia'nın mezarını ziyaret etti, yerleştiğinde kardeşini yanına alacağına söz verdi. Bascombe, Marle, Ruby ve Rose (ailesi Anna'nın gidişinden çok üzgündü) hepsi yardım teklif ettiler ama kabul etme riskine giremedi. Annesine ve komşulara gidişi konusunda daha esaslı bir hikâye anlatması gerekti: İki haftalık flörtün ardından kendini bir anda kilisede bulmuş ve şimdi de yeni kocasının peşinden Mare Island Donanma Tersanesi'ne gidiyordu. Bir rehineciden bir alyans aldı ve eski apartmanına her gidişinde onu parmağına taktı. Bu yalan Anna'yı tüm o paketlemelerden ve taşımalardan daha fazla bitap düşüren heyecanlı, nefes nefese bir anlatımı gerekli kılmıştı. Bunu mektupla Stella'ya, Lillian'a, annesine ve askerde olan mahalle delikanlılarına yazmak bile tüm enerjisini almıştı. Kâğıtlara gül kokulu parfümler sıkıp ünlemlerle donattı. En zoru annesine yalan söylemekti ama bu sadece geçici bir durumdu – Minnesota'daki ailesine bir hikâye uydurma yoluydu. Yüz yüze görüştüklerinde Anna ona gerçeği anlatacaktı.

Kocasına Charlie ismini verdi. *Teğmen Charlie Smith!!!!!!*

Tutarsız iki yalanı sürdürmek sadece alyansını sürekli takıp çıkarma konusunda çok dikkatli bir kesinlik gerektirmiyor, aynı zamanda eski yaşamı –annesi ve mahallesi– ile Donanma Tersanesi'ndeki mevcut yaşamı arasında kesin bir ayrım yapmayı zorunlu kılıyordu. Bu Charlie Voss'a vedayı içermiyordu, Anna yüz yüzeyken ona yalan söyleyebileceğinden şüpheliydi. Ona California'dan mektup yazacaktı.

Oval Bar'daki son biralardan sonra arkadaşlarına Vallejo'daki Charles Hotel'in adresini verdi. Bascombe için Pasifik sahilini öpeceğine ve Ruby için bir palmiye yaprağı göndereceğine söz verdi. Savaştan sonra California'ya taşınmayı ümit eden Marle için en zenci dostu yerleri öğreneceğine söz verdi. Sonra Ruby'ye sarıldı, on altı dalgıçla tokalaştı, sonra da Rose ve ailesiyle son bir akşam yemeği yemek için Flushing Bulvarı'ndaki tramvaya yürüdü.

Brianne ertesi gün öğlen taksiyle geldi. Rose ve babası işe gittiğinden Anna'yı Rose'un annesi çoktan taksiye yüklenmiş valiz miktarına hayret ederek uğurladı: İki karton kutu, bir bavul, bir küçük valiz, bir kozmetik çantası ve büyük bir sandık – hepsi de Brianne'indi. Halasının Anna'nın taşınmasına dahil oluşu onu istasyondan uğurlama sözünden, Chicago'ya dek ona eşlik etmeye, Hollywood'daki arkadaşlarını ziyaret etmek için onunla birlikte California'ya gitmeye, yerleşmesine yardım etmek için bir süre Vallejo'da kalmaya, öyle bir zamanda kimse bir kızı yalnız bırakamayacağı için doğumu atlatana dek yanında olmaya, Brianne'i derin bir uykudan uyandıran (böyle söylemişti) ve sayvanlı yatağında bir anda tüm yüklerinden kurtulmasını sağlayan bir aydınlanmaya varmıştı: New York'tan bıkmış usanmıştı, California'nın havasını özlemişti ve oraya daimi olarak taşınmasının vakti çoktan gelmişti. Kendi mobilyalarını da Anna'nınkilerle birlikte depoya koydu.

Rose'un annesi küçük Melvin'i kucağına aldı ve taksi uzaklaşırken birlikte el salladılar. Anna kadının ağladığını gördü. Clinton Bulvarı boyunca uzanan gümüşi ağaçlar hafif bir çikolata emaresi de taşıyan kömür kokulu bir esintiyle sallanıyordu. Onlar gözden yitince Anna taksinin koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Bu yolculuğa çıkana dek pek çok adımı anormal enerjiyle aşmıştı. Artık bu adımlar tamamlandığından, heyecanı yerini bir boşluk hissine bıraktı. Gitmeyi hiç istememişti, şimdi de istemiyordu.

Brianne el boyaması Çin yelpazesini sallıyordu, elbisesinden bayat bir pudra kokusu yayılıyordu. Anna bir tiksinti sancısı hissetti. Gitmek istemiyordu – özellikle de bu küf kokan yaşlı kadının eşliğinde. Penceresini açtı, esintinin yüzüne çarpmasına izin verdi. Taksi Flushing'ten sola döndü ve Donanma Tersanesi yanından batıya doğru ilerledi – 77. Bina'nın önünden geçti, Anna onun yüksek pencerelerinden kuru havuzdaki gemilere bakmıştı; Cumberland kapısından geçti ve subayların büyük evleri tenis kortlarıyla birlikte arkalarında kaldı. Gemi bacalarının üstündeki bir tepede, yüksek duvarlı sarı kumandan malikânesini gördü.

Şoför Navy Caddesi'nde sağa döndü, Sands Caddesi kapısının ve bir zamanlar Nell'in çalıştığı 4. Bina'nın önünden geçtiler. Tersanenin en kuzeybatı ucuna yaklaşırlarken Anna göğsünde ve boğazında fiziksel bir acı hissetti. 569. Bina hemen o duvarın arkasındaydı! Sıradan bir gün, dalmak için mükemmel bir hava! Kendisi de o duvarın ardındaymış, arkadaşlarıyla ekipmanları mavnaya çekiyormuş gibi hissediyor, aynı zamanda da onlardan sonsuza dek uzaklaşıyordu. Bu ayrılık çok şiddetliydi – iç paralayan bir kopuştu. Bir yamacı kavrayabilirse kaymasını durdurabilirmiş gibi her şeye bakmaya çalışıyordu: Woolworth Binası! Eski Seaport iskeleleri! Brooklyn Köprüsü'nün arpa benzer telleri!

East Nehri'ni geçince Donanma Tersanesi yeniden göründü, *Missouri*'nin kara biçimi gemi inşa iskelesinin içinden seçiliyordu. Savaş gemisi planlanandan önce tamamlanmıştı; insanlar şimdiden onun denize indirilişini izlemek için hangi yerleri kapacakları konusunda entrika çevirmeye başlamıştı. En göz konulan yerler inşa iskelesinin üstüydü ve Charlie Voss Anna'ya bunlardan biri için söz vermişti. *Missouri*'nin denize indirilişini görmek için Brooklyn'e bir şekilde dönüp dönemeyeceğini merak etti; bunu kaçırmak Donanma Tersanesi'nde hiç bulunmamış olmak gibi bir şeydi.

Sonunda Anna bu denize indirilişi gemi inşa iskelesinden seyretti gerçekten – California, Vallejo'da, Empress Sineması'ndaki bir haber filminde. 1944 Nisan'ının sonlarıydı, denize indiriliş gerçekleştikten üç ay sonrası. Anna haber filmini o kadar çok izledi ki biletçi onu bedava içeri almaya başladı; asla onun ardından gösterilen filmi izlemeye kalmıyordu. Savaş gemisinin devasa yükseklikteki kıç tarafı kameranın açısından küçücük, oradan el sallayan denizciler minnacık görünüyordu. Geminin hamisi, Missouri senatörünün on dokuz yaşındaki kızı Margaret Truman'dı. Top atışı gibi bir patlama sesiyle geminin gövdesinde bir şampanya şişesi patlatıyordu ama Anna, güvenilir ve detaycı bir muhabir olduğunu kanıtlayan Marle'den Bayan Truman'ın şişeyi kırmak için üç deneme yapması gerektiğini çoktan öğrenmişti. *"Kerrigan olsa daha iyi yapardı," dedik hepimiz,* diye yazmıştı.

Şişe kırılır kırılmaz adamlar *Missouri*'yi sabit tutan ahşap takozlara vurup yerlerinden söküyorlardı. Birkaç saniye içinde "şimdiye dek yapılmış en büyük ve en güçlü savaş gemisi" kızaktan ipeksi bir yumuşaklıkla kayıyordu; bu kaymanın pürüzsüzlüğü ne zaman sekteye uğrasa bunun gürültüsü bando müziğiyle ve sunucunun yükselen sesiyle bastırılıyordu: "*Missouri* sürekli büyüyen Amerika Birleşik Devletleri Donanması'nın gücünün

sembolüdür." Adamlar şapkalarını tutup onun peşinden koştular ama gemiye yetişemediler – kıç tarafı raylardan hâlâ kaymayı sürdürürken, pruvası bir kedinin ortasına atladığı bir minder gibi ikiye ayrılıp sular sıçratarak, çoktan East Nehri'nin sularına girmişti. Ardından kıç tarafı yarı yarıya suyun içinde yüzerek uzaklaşıyordu, hiç karada bulunmamıştı sanki. Bir dakikadan kısa sürede bir yaratığın doğuşunu, büyümesini ve döndürülemez biçimde yüzüp gitmesini izlemek gibiydi.

Taksi batıda Grand Central yönünde Kırk İkinci Cadde'ye döndü, güneş ışığı İkinci Bulvar'ın çatıları arasından parça parça görünüyordu. Sonra gökdelenler güneşi kesti, birden düşen gölgeleri aniden çöken fırtına karanlığı gibiydi. Gazete satıcıları bağıra çağıra manşetleri ilan ediyordu:

"Amerikan uçakları Guadalcanal'da yetmiş yedi Japon uçağını düşürdü!"

"Şimdiye dek görülmüş en büyük Pasifik muharebesi! Sadece altı ABD uçağı kaybedildi!"

"Yüzüğüne bir bakayım," dedi Brianne.

Anna bulabileceği en ucuz yüzüğü alma niyetiyle Willoughby Bulvarı'nda, mahkeme binasına yakın bir rehineciye gitmişti. Ama oyalanmış, on dört ayar altına işlenmiş pırlantaları olan bir yüzüğü, yaprak desenli pirinç filigranlı bir başkasını denemişti. Ne kadar uzun bakarsa, bu karar daha kritik bir hâl alıyor gibi gelmişti. Ne de olsa onun evlilik yüzüğüydü; her gün takması gerekecekti. Neden parmağını yeşile boyayacak bereli bir bakır yüzük seçecekti ki? Anna uzun uzun düşünüp yüzükleri incelerken Dexter Styles aniden, berrak biçimde gözünün önüne geldi. İşlenmiş pırlantadan vazgeçtiğini hayal etti: *Bir pırlanta görülecek kadar büyük olmalı. Sürekli cilalarsan pirinci altından ayıramazsın.* Pirinç filigranlıyı seçti.

"Fena değil," dedi Brianne, parmağını Anna'nın daha o sabah cilaladığı yaprak desenin üstünde gezdirip. Sonra göz kırpıp, "Senin asker zevkliymiş," dedi.

Grand Central'a yaklaşırlarken Brianne göğüs dekoltesine parfüm sıktı. Az sonra zenci bir askeri polisle flört ediyordu. Adam Anna'nın bakışlarını yakaladı ve ikisi birlikte ellisine gelmiş, hâlâ *Lady of the Lake* parfümü kokan halasından dolayı gülümsediler.

Duman altı olmuş büyük yolcu salonundaki üniforma kalabalığı kıyamet gibiydi. Trenler tıka basa doluydu. Brianne'in çok kısa sürede Chicago'dan San Francisco'ya yataklı vagondan iki bilet bulabilmek için "tüm cazibesini kullanması" gerekmişti; Anna bu beceri için flört değil de rüşvet kullanıldığını tahmin etti. Tepedeki yarım pencerelerden giren puslu ışık şeritlerinin içinden geçerken, başarısızlık hissinin hafiflemeye başladığını hissetti. Her yerde kızlar vardı: Gönüllü Kadın Acil Yardım Görevlileri, Kadın Ordu Teşkilatı üyeleri, çocukları ellerinden çekiştiren anneler. Anna'nın gidişinin sıradışı hiçbir tarafı yoktu; bir göçün küçücük bir parçasıydı.

Chicago'ya giden Pacemaker treninin cam kenarında karşılıklı koltuklara oturdular. Yanlarına altı kişi daha sıkıştı. Artık gebeliğini saklamak zorunda kalmadığı için rahatlayan Anna gevşedi, karnının çıkabilmesi için hırkasını açtı. Görünüşe göre, diğer yolcular alyansı görene dek onun durumu dolayısıyla mesafelerini korumuştu. Meraklarının giderilmesi bir iç geçirme gibi oldu. Bu yüzüğün bir sihri vardı. Ona bir yelpaze, bir gazete, bir bardak su teklif edildi. İncecik bir yüzük için çok güçlüydü.

Sohbet etmek biraz daha ustalık istiyordu. Herkes donanmada birini tanıyordu ve Anna'nın Teğmen Charlie Smith'le ilgili belli belirsiz yanıtlar vermesi sadece daha fazla sorunun sorulmasına yol açtı. Bu sorunu da okuyarak çözdü: Önce *Times*, ardından *Journal American*. Sonra da Ellery Queen'in *The Tragedy of Z*.'si.

Alçak bir sesle halasına, "Elbiseyi getirdin mi?" diye sordu.

"Birkaç tane getirdim," dedi. "Hepsi birbirinden güzel. Ama

şimdilik buna ihtiyaç yok." Anna'nın kulağına fısıldadı: "Matem tutmaya başlamadan önce bir hafta evliliğin tadını çıkar."

Pacemaker kuzeye doğru hızla yol alırken küçük bir savaş gemisi filosu Hudson Nehri boyunca yalpa vuruyordu. Bu Anna'nın annesi ve Lydia'yla birlikte Minneapolis'e giderken geçtiği yoldu ama o trenlerin bu kadar hızlı gittiğini hatırlamıyordu. Pacemaker kavşaklardan geçerken kükrüyor, çamaşırlar onun peşinden korkmuş sığırcıklar gibi patır patır çırpınıyordu. Askerler koridorlarda dolaşıyor, iskambil oynuyor ve fiskeyle sigaralarını camlardan dışarı fırlatıyorlardı. Trenin hızı Anna'nın içinde bir beklentinin pır pır etmesine yol açtı. Penceresinden dışarı baktı: Kasabalar peş peşe kocaman açılıyor, sonra küçülüp kayboluyordu. Zıt yönde giden trenler geçerken birer darbe indiriyordu.

Kısa bir uykudan uyanınca Schenectady'ye geldiklerini gördü, akşamın ilk saatlerinin ışığı raylar boyunca uzanan tuğla fabrikalara tatlı bir renk vermişti. Brooklyn'de olsa bu saatlerde Rose'la birlikte Donanma Tersanesi'nden çıkıyor, belki de Oval'de diğer dalgıçlarla birlikte bira içiyor olurdu. Yaşamından koparılma hissi şimdiden bir sızıya dönüşmüştü. Bunun sebebi artan mesafeydi. Schenectady'den gönderilen bir mektubun New York'a varması bir gün sürerdi; telefon etmek birden fazla bozukluk ve bir operatörün sürekli araya girmesi demekti. Çok uzaklaşmıştı.

Anna ve Brianne, güneş Syracuse üstünde batarken yemekli vagona geçtiler. Tavuk pirzolalar üstünden fısıldaşarak planlarını gözden geçirdiler: Teğmen Axel, Anna'nın Mare Island Donanma Tersanesi'ndeki işini garantilemişti, durumunu gizlemesi imkânsız bir hâl alana dek orada dalacaktı. Ardından izne ayrılacak, bebeği doğuracak ve ona bakacak birini bulduğunda da bir dul olarak dönecekti. "Annem gelir umarım," dedi.

Brianne alınmış göründü. "Şu anda yanında olan kişide bir sorun mu var?"

Anna güldü. "Sen çocuklardan nefret edersin hala."

"Bütün çocuklardan değil."

"Piç kurusu diyorsun onlara."

"Belli istisnalara karşı son derece harika olduğum bilinir."

Anna başını yana eğdi. "Bir bebeğe bakmak istiyor musun?"

Nasıl olduysa bu bir teklife dönüştü. Anna, bunu düşünen halasını izledi, yüzünün keskin çizgileri nadir bir düşünüp taşınma ifadesine bürünmüştü. "Yapmadığım bir bu kalmış olabilir," dedi.

Rochester'a geldiklerinde günden geriye kalan tek şey batı ufkundaki turuncu bir parıltıydı. Ekilmiş tarlalar açık pencerelerden içeri keskin bir koku gönderiyordu. Sağda Ontario Gölü mor-siyah uzanıyordu. Anna Rose ile Melvin'i yatakta kıvrılmış yatar hâlde gözünde canlandırdı; Rose, Jack Asher macera romanının son bölümünü okurken ceviz kemiriyordu. Bascombe bu saatte Ruby'yi evine bırakmış olmalıydı, pansiyonuna dönerken bindiği tramvay geceyi dolduran rıhtım gürültülerinin arasından geçiyordu. Anna tüm bunları özlem dolu bir teslimiyetle hayal etti; çok kısa bir zamanda bu hayatı geçmişte bırakması gerekmişti. Onun katman katman silinişi o turuncu parıltıdan yayılan, içten içe yanan vaat her neyse ona hızla atılmanın bedeliydi. Onun açlığını çekiyordu, içerdiği geleceğe hasret duyuyordu. Tren gümbür gümbür batıya giderken, Anna aniden doğruldu. Babası gelmişti aklına. Sonunda anladı: *O da böyle yaptı.*

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Eddie, Empress Sineması'nın karşısındaki bir banka oturmuş onun kapısına bakıyor, Anna'nın çıkmasını bekliyordu. *USS Missouri*'yle, Brooklyn Donanma Tersanesi'nde inşa edilmiş bir
500 savaş gemisiyle ilgili bir haber filmi izliyordu; Anna evlenmeden önce neredeyse bir yıl orada çalışmıştı.

Eddie de onunla birlikte izlemek için içeri girmek istedi ama kızı buna mâni oldu. "Gitmiştin," dedi. "Sana bir şey ifade etmez."

"Bekleyebilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin."

Bu Eddie'yi cesaretlendirdi. Şimdiye dek bu ziyaret, geçen ekimde elektrikli trenle San Francisco'dan gelip hava kararduktan sonra kasvetli bir dairenin kapısını çaldığı ilk ziyaretinden daha iyi geçmişti. Bebeğin ağladığını duyabiliyordu ve bu ses onu ânında yerin dibine soktu. Kapı açıldığında oradan yavaşça uzaklaşmanın eşiğindeydi ama oradaydı işte –Anna, büyümüş– aralıktan ona bakıyordu. "Baba," dedi yavaşça, Eddie onun yüzünde hayretle karışmış bir merak gördüğünü sandı. Kapının eşiğindeki soluk tenli, kara gözlü kadını çok etkileyici buldu, uzun saçları sabahlığının üstünde açık bırakılmıştı.

Eddie'nin yüzüne öyle bir tokat patlattı ki yıldızları saydı. "Bir daha asla gelme buraya," dedi Anna ve yavaşça kapıyı kapadı – bebeği korkutmamak için, diye düşündü Eddie daha sonra.

İkinci ziyaretini ocak ayında, ikinci zabit olarak Gilbert Adaları'na gittiği üç aylık bir yolculuğun ardından yaptı – geçmek bilmeyen mide sorunları yüzünden, *Elizabeth Seaman*'dan bu yana ilk deniz yolculuğuydu. Bu kez Anna işteyken, Brianne'i görmek ve "küçük bey"le tanışmak için gelmişti – kardeşi, Eddie'ye bir sepetten sitem eder gibi bakan bu gürbüz, sert bakışlı bebeğe "küçük bey" demeyi seviyordu.

"Babası nasıl biriydi?" diye sordu, gözlerini bebekten ayırmadan. "Bir fotoğrafı var mı?"

"Hayır," dedi Brianne ciddiyetle. "Hepsi trende kaybolan valizle gitti."

Bebeğe bakanın Agnes olmaması Eddie'nin talihiydi. Brianne'in anlattığına göre Agnes geçen haziranda, on yedi yaşındayken New York'a kaçtığı gibi akrabalarını şok ederek aile çiftliğinden ayrılmıştı. Otostopla şehre gidip Kızılhaç'a katılmıştı. Şimdi denizaşırı ülkelerde, hemşire yardımcısı olarak çalışıyordu. Mektupları, Brianne'in onun nerede olduğunu anlayamayacağı kadar yoğun biçimde sansürleniyordu ama Agnes ormanlardan söz etmişti. Avrupa'da olduğunu tahmin ediyorlardı.

Eddie huzursuz bir hayvan yavrusu gibi tekmeler savuran bebeği seyretti. "Zavallı ufaklık," dedi.

"Hiç de zavallı değil," dedi ablası sinirlenerek. "Bu kadar şımartılmış ve sevilmiş bir küçük bey yoktur."

Tuhaf biçimde rahat görünüyordu, bu yavrucak kendisininmiş gibi besleyip gazını çıkarıyordu, evde alkolden eser yoktu. Ablasının yaşlanan bir kötü kızdan titiz bir dadıya olan dönüşümü, bir çiçek dürbününün çevrilmesi gibi neredeyse bir anda gerçekleşmişti.

"Bu annelik şevkini bunca yıl nerede sakladın acaba?" diye sordu Eddie.

"Saklamıyordum, boşa harcıyordum," dedi. "Bundan daha bebek olan sıçanlara ve zontalara!" Bebeği kollarına alıp kahkahalar atana dek yüzünü öpücüklere boğdu. "Hadi biraderciğim," dedi. "Torununu kucağına al."

Eddie onu incitmekten korkarak, ihtiyatla kollarını uzattı. Ama gürbüz bebek ona öyle nazik bir istekle sarıldı ki Eddie kucağa alınanın kendisi olduğunu hissetti.

"Ah hadi ama," dedi Brianne. "Sadece bebek ağlayabilir."

O ziyaretin sonunda, Eddie Anna'yı beklemek için Mare Island kapısına gitmişti. Önceden biraz keşif yapmıştı ve diğer Mare Island çalışanlarının oturduğu yerde, Brianne'le birlikte taşındıkları bungalova gitmek için tersaneden çıkınca hangi yolu izleyeceğini biliyordu.

Yolun biraz ötesinde, okaliptüs ağaçlarının dağınık yaprakları arasında durdu, keskin kokulu yapraklar tepesinde orak gibi sallanıyordu. Anna genel kalabalığın ardından göründü, başka bir kızla birlikte gülüyordu. Sporcuya benzer yürüyüşü Agnes'inkini öyle andırıyordu ki Eddie afalladı; hangisine bakıyordu? Anna arkadaşıyla vedalaşıp adımlarını hızlandırdı, şapkasının altında yanakları kızarmıştı. Yeni dul kalmış bir kız için fazla neşeli görünüyordu. Ama sonra Teğmen Smith'i çok kısa bir süre tanıdığı için özlemeyebileceğini düşündü – özellikle de evde küçük bey olduğu için. Kızının yaklaşmasını izleyen Eddie yıkıcı bir boşluk hissetti, o salda ölmüş de bir hayalet olarak dönmüştü sanki. Onu görünce, gerçekten orada olduğunu bilince kızının yüzünde nasıl bir ifade oluşacağını görmek için az kalsın gölgelerden çıkacaktı. Ama bu Anna'nın neşesini alıp götürürdü. Bu yüzden saklandığı yerde kaldı ve geçip gitmesini bekledi.

Daha sonra kendine, onun mutlu olduğunu bilmenin yeterli geldiğini söyledi. Üçünün de mutlu olduğunu bilmenin.

Yeterli gelmeliydi ama öyle olmadı. Ingrid'in kahkahalar atarak deyişiyle metresini (dul bir öğretmenin olmasının bekleneceği son şey) görme dürtüsüne karşı koyamayıp bu öğleden sonra yeniden denemek için dönmüştü. Bu kez Yeni Gine'ye yaptığı başka bir yolculuğu tamamlamıştı –teslim olmalarını sağlama ümidiyle Japonları memleketlerine doğru daha fazla geri çekilmeye mecbur bırakan bir birliğin parçası olarak. Bu yolculukta Wyckoff'la yeniden bir araya gelmiş ve güvertede, yıldızların altında bir şişe şarap daha içmişlerdi. Eddie bu merete alışmaya başlıyordu. Yüzlerine çarpan sıcak Pasifik esintisiyle *Elizabeth Seaman*'ın ıstırapları, bir kâbustan daha ciddi bir şey gibi görünmüyordu.

Yenilmez deniz kurdu Pugh filikayı Wyckoff, Telsizci, Bogues ve geri kalan diğerleriyle birlikte ta Britanya Somalisi'ne dek götürmüştü ve vardıklarında sağlıkları hiç de fena değildi. Kaptan Kittredge'in filikası bundan çok önce herkes tam kadro içindeyken bulunmuştu. Bu da *Elizabeth Seaman*'ın ticari ve donanma mürettebatının aşağı yukarı yarısının o enkazdan kurtulduğu anlamına geliyordu. Savaş Gemicilik İdaresi'nin gemi kazasından kurtulanların hemen görev başı yapması kuralı vardı – bunun sebebinin, onların dehşet hikâyelerini yaymasının önüne geçmek olduğu söyleniyordu. Kızıyla yaşamak için emekli olan Pugh ve hâlâ eskisi gibi konuşamayan lostromo hariç hepsi gemilere dönmüştü. Lostromo Lagos'a döndü, Eddie de savaştan sonra onu ziyaret edeceğine söz verdi. Sık sık birbirlerine "kardeşim" diye hitap ettikleri mektuplar yazdılar ve Eddie, lostromonun zengin üslubu karşısında kendi yazı tarzının bir öğrenci kekelemesine benzediğini marazi bir memnuniyetle fark etti.

Anna sinemadan çıktığında babasını görmeyince onun gittiğini sandı. Eddie caddenin karşısında bir banktan kalkıp da el sal-

layana dek bir sıkıntı çarpıntısı hissetti. İçinin bu kadar rahatlamış olmasına şaşırarak o da babasına el salladı. Eddie yanına gelene dek yeniden sinirlendi ve onu göndermeyi istedi. Ama ne anlamı vardı? Açıkça dönme niyetindeydi ve böyle dönüp duracaktı. Her seferinde vuramazdı ona.

Bungalovuna doğru yokuşu yürüyerek çıkarlarken, Anna onun ne kadar değiştiğini fark etti. Daha yaşlıydı, yüzü buruşmuştu, saçları kırlaşmıştı ama mesele bu değildi – aslında onun sıska yakışıklılığı en aşina yanıydı. Derin düşünceli dalgınlığı ortadan kalkmıştı ve artık o olmayınca, bunun babasının en önemli özelliği olduğunu anladı. Bu ve bir de sigara kokusu. Ama artık sigara içmiyordu ve rahatsız edici bir sükûneti vardı. Kurtarıldığında ölüme o kadar yakınmış ki, dedi Brianne, kalp atışını duyamamışlar.

Babası bir yabancıya dönüşmüştü: İlk kez tanıştığı ve herhangi birine yapabileceği biçimde ölçüp biçtiği bir adamdı. Anna onu böyle görmeyi isteyişini belli belirsiz hatırladı ama bu isteğin yerine gelmiş olması birbirleriyle konuşacak çok az şey bırakmıştı. Babası onun hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu; mesela daha dün Marle'den gelen bir mektuptan duyduğu memnuniyeti anlayamazdı:

Bir melek, dostumuz Bay Bascombe'nin yüzüne güldü: Donanma onu kabul etti. Büyük Göller'deki acemi birliğine gitmek üzere trene binmeden önce, Ruby'nin annesi ona yemek yaptı ve babası sağlığına kadeh kaldırdı. Görünüşe göre, "Erkeği gösteren üniformadır" lafı doğru. Keşke sana daha fazlasını anlatabilsem ama B. her zamanki gibi ketum, menüyü bile öğrenemedim. 569. Bina'nın onsuz tadı yok.

"Annemi biliyorsun," dedi Anna, sessizliği bozmak için.

Eddie başını salladı. "Yanlarında olduğu için şanslı o askerler."

Anna, California'ya taşınmasından hemen sonra, hamileli-

ğini söyleyemeden Kızılhaç'a katılan annesini özlemişti. Annesi talihsiz Teğmen Charlie Smith'e inanıyordu hâlâ. Anna artık ona gerçeği hiç söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu – savaş bittiğinde bunun bir öneminin kalıp kalmayacağını. Kesin olan bir şey vardı: Dünyanın yeniden küçüleceği konusunda Rose yanılmıştı. Veya en azından aynı küçük dünya olmayacağı konusunda. Çok fazla şey değişmişti. Ve tüm bu değişimler ve yeniden düzenlenmeler arasında, Anna bir çatlağın içinden kayıp kaçmıştı.

"Döndüğünde hemşirelik yapacak," dedi babasına.

"O uzun yıllardır hemşire zaten," dedi Eddie.

Nefeslerini yavaşlatmak için yokuşun tepesinde durdular. Mare Island Donanma Tersanesi aşağıda, San Pablo Körfezi'nin hemen dibinde uzanıyordu; burası savaş gemileriyle dolu bir kanalın yanı sıra iskelelerle kaplanmış bir yarımadaydı. Anna işe gitmeden önce her gün buradan aşağı bakmaya ve geceleyin hangi gemilerin açılıp hangilerinin limana girdiğini bilmeye bayılıyordu. İşini bir mucizeye borçluydu, çünkü o ve halası Vallejo'ya yerleştikleri sırada hamileliği dalamayacağı kadar ilerlemişti. Bunun bebeğe zarar vermesinden endişeleniyordu. O ve Brianne bir lokantada –Brianne garson, Anna kasiyer olarak– işe girdiler ve sıkış tıkış, pis bir dairede bebeğin doğmasını beklediler. Çok berbat zamanlardı.

Geçen kasım ayında, Leon'un doğmasından altı hafta sonra, Anna nihayet tayin evrakını Mare Island'a teslim edebildi. O sırada, Teğmen Axel'in telefon etmesi çoktan unutulmuştu. Ama bunun önemli olmadığı ortaya çıktı; şimdi Mare Island'da çalışan üç *Normandie* kurtarma dalgıcı vardı ve onlardan biri –bir müfettiş– Brooklyn Donanma Tersanesi'nde Anna'nın turuna katılmıştı. Üçü de onu *Eagle*'deki fotoğrafından hatırlıyordu. Haftada seksen dolarla işe başladı ve şimdi çoğu günler suyun altında çalışıyordu.

"Bu kadar çok destroyerinizin olması tuhaf," dedi babası aşağıdaki Tersane'ye bakıp, "Golden Gate'ten çok az konvoyun çıktığı düşünülünce."

"Sadece dört tane," dedi Anna.

"Altı."

Anna tekrar baktı. "Kendi gemilerinle karıştırıyorsun."

Babası işaret ederek saydı. Üçte Anna onu durdurdu. "O bir mayın tarama gemisi baba."

Eddie uzun uzun baktı, sonra gülümseyerek ona döndü. "Yanıldığımı kabul ediyorum."

Sis Pasifik'ten kendine yol açan yalnız bir uzantı gibi ağır ağır çökmeye başladı. Uzakta sis düdükleri öttü. Anna'nın tüm yaşamı boyunca duyduğu sis düdüklerinden daha derin ve daha yüksek bir ses çıkarıyorlardı. Ama gerçi bu sis de farklıydı, ellerinizle biçim verebileceğiniz kadar katı görünüyordu. Bir gecede her yanı doldurmuş, tüm şehri hafıza kaybı gibi içine çekmişti.

Ahhh Ohhh

Ahhh Ohhh

Gemiler birbirlerinden uzak durmak için ses çıkarıyordu ama bu Anna'ya hep kaybolmuşlar da dipsiz beyazlığın içinde kendilerine arkadaş arıyorlarmış gibi geliyordu. Bu ses içinde açıklayamadığı bir önseziyi harekete geçirdi. Geceleyin sis düdükleri yüzünden uyanınca Leon'un içinde uyuduğu sepete uzanıyor, kalbinin coşkun atışını aranıyordu.

"Bak," dedi babası. "İşte geliyor."

Onun sisi seyrettiğini görünce şaşırdı. Hızlı ilerliyordu: Fosforlu göğün altında yabani, uçucu bir siluet. Karanın üstünden kıyıya vurmak üzere olan bir dalga ya da sessiz, uzak bir patlamanın neticesi gibi çekiliyordu.

Hiç düşünmeden babasının elini tuttu.

"İşte geliyor," dedi.

TEŞEKKÜRLER

Manhattan Plajı'nda gezinerek geçirdiğim yıllar boyunca, bu çabadan onu araştırma zevkinden fazlası çıkmasa bile kendimi şanslı sayacağımı bilmek beni mutlu etti. Bu güzel zamanlar 2004'te New York Halk Kütüphanesi'nde başladı; Jean Strouse'nin yönetimindeki Dorothy ve Lewis B. Cullman Akademisyenler ve Yazarlar Merkezi'nde bir konuk yazar olarak bulunuyordum. Orada kütüphaneciler Rob Scott ile Maira Liriano, New York şehrinin kıyı egemenliğinin tarihini öğrenmeme yardım etti – orada yaşadığım uzun yıllar boyunca dikkatimden kaçmış bir doğal özellikti bu.

Brooklyn Tarih Derneği'nde, Brooklyn Donanma Tersanesi'nde çalıştıkları sırada tanışmış Alfred Kolkin ile Lucille Gewirtz arasındaki zengin bir savaş dönemi mektuplaşmasına rastladım. 2008 yılında doksan yaşındaki Alfred Kolkin'e, kızları Judy Kaplan ve Marjorie Kolkin'le birlikte Donanma'da eşlik etme fırsatı buldum.

Brooklyn Donanma Tersanesi'nde Andrew Kimball, Eliot Matz, Aileen Chumard ve bu projenin koruyucu meleği olan olağanüstü Daniella Romano'nun kucaklayışını ve teşvikini buldum. Brooklyn Donanma Tersanesi'nin bir sözlü tarihi

için Brooklyn Tarih Derneği'yle işbirliği yaptık. Sözlü tarihçi Sady Sullivan'ın uzmanlığından faydalanarak, çok sayıda kişiyle röportaj yapma imkânı buldum: Ellen Bulzone, Don Condrill, Lucille Ford, Mary ve Anne Hannigan, Pearl Hill, Sylvia Honigman, Alfred Kolkin, Helen Kuhner, Sidonia Levine, Audrey Lyon, Antoinette Mauro, Giovanna Mercogliano, Robert Morgenthau, Ida Pollack, Charles Rockoff ve Rubena Ross'la. Onların anlattığı hikâyelerden bazılarındaki detayları *Manhattan Plajı*'nda kullandım. Ayrıca Andrew Gustafson'ın Donanma Tersanesi 92. Bina'daki turlarından (ve sonraki yardımlarından), Donanma Tersanesi'nin sergi ve turist danışma bürosundan faydalandım; onların danışma kurulundan bilgi alma onuruna eriştim. Milli Arşivler'deki Bonnie Sauer bana "New York Donanma Tersanesi'ndeki Binaların, Tesislerin ve Gemilerin Yapımına ve Tamirine Dair Fotoğraflar (1903-1945)" koleksiyonuna fiziksel erişim imkânı sağladı.

Gemi tamiri ve derin deniz dalışı arasındaki bağlantıya merakım, Brooklyn Donanma Tersanesi'nde II. Dünya Savaşı'nda dalan bir sivil dalgıç olan Robert Alan Hay'ın kaleme aldığı bir makaleyle başladı. Başçavuş Stephen J. Heimbach ve emekli kıdemli başçavuş James P. Leville adlarında iki başka koruyucu melek, 2009'da misafirleri olma talihine eriştiğim Birleşik Devletler Ordusu Dalgıçlar Derneği'nde bana doksan kiloluk Mark V dalış giysisini giydirdi. II. Dünya Savaşı ordu dalgıçları James D. Kennedy ile Bill Watts'a hikâyelerini paylaştıkları için borçluyum; Bay Kennedy'nin etkileyici geçmişinin bazı detayları bu kitapta yer almaktadır. İlk kadın ABD Ordusu derin deniz dalgıcı, ABD ordusundan emekli Kıdemli Başçavuş Andrea Motley Crabtree bir kadın dalgıç olmanın zorluklarını anlamamı sağladı. San Francisco Milli Deniz Tarihi Parkı dalgıçlıkla ilgili nadir teknik kitaplara ve tarihi dalış eserleri hazinesine erişmeme imkân verdi. Staten Island dalgıcı Edward Fanuzzi, liman sırlarından birkaçını benimle paylaştı.

Ticaret gemisi denizcilerinin savaş zamanı deneyimleri, iki anlatı aracılığıyla dikkatimi çekti: Herman Rosen'in *Gallant Ship, Brave Men*'i ve Harold J. McCormick'in *Two Years Behind the Mast: An American Landlubber at Sea in World War II*'si – bunların ikisi de *Manhattan Plaji*'na doğrudan bilgi katkısında bulundu. Çalışan bir *Liberty* gemisi olan *SS Jeremiah O'Brien*'a birden fazla kez yapılan ziyaretler (ve bir kısa yolculuk), anıları ve bilgileri bu çaba için çok önemli olan II. Dünya Savaşı gazisi bir grup denizciyle tanışmamı sağladı: Telsiz Operatörü Angelo Damettei, Güverte Subayı James Rich, Makine Subayı Norm Schoenstein ve Silahlı Donanma Muhafızı John Stokes. New York'ta, Kings Point'teki Amerikan Ticaret Deniz Müzesi geçici direktörü Joshua Smith, okuma listesi ve doğruluk kontrolü için çok yardımcı oldu.

Daha fazla sahil bilgisi için Joseph Meany'nin harika New York Harbour during World War II monografına [II. Dünya Savaşı Sırasında New York Rıhtımı] çok şey borçluyum. Fort Hamilton'daki Liman Savunma Müzesi müdürü Richard Cox bir gezi düzenledi. McAllister Towing & Transportation'dan şilepleri 1864'ten beri New York sularında işleyen McAllister ailesi çok cömertti: II. Dünya Savaşı dönemi anılarıyla Brian McAllister ile günümüze dair bilgiler ve liman gezileriyle Buckley McAllister.

Küçük tekne uzmanlığı ve doğruluk kontrolü kadar sayısız okuma rehberliği dolayısıyla John Lipscomb'a borçluyum. Donanma bilgilerinin kontrolü için Koramiral Dick Gallagher'e minnettarım. Ekonomi tarihçileri Charles Geisst ile Richard Sylla savaş zamanında New York'taki bankacılığı anlamam için bana büyük yardımda bulundu. Kiralık Konut Müzesi'nden David Favaloro, harika bir tur düzenleyip harika bilgiler verdi. Alex Busansky yasal danışmanlık bilgilerini paylaştı.

Yaşayan bellekte hâlâ mevcut olan bir dönemi yazdığım için şanslıyım ve benimle bilgilerini paylaşan kıdemli New York-

lulara çok teşekkür ediyorum. Ressam Alfred Leslie pırıl pırıl hafızasıyla bana birkaç görüşme ayarladı. Ayrıca şu kişiler de aydınlatıcı oldu: Roger Angell, Don ve Jane Cecil, Shirley Feuerstein, Joseph Salvatore Perri ve Judith Schlosser. Condé Nast Arşivi'nden Marianne Brown savaş yıllarından pek çok düzenli yayına ulaşmamı sağladı.

Bir kaynakça iyi olabilirdi ama özellikle birkaç kitap çok önemli: *Paddy Whacked: The Untold Story of the Irish American Gangster* – T. J. English; *On the Irish Waterfront: The Crusader, the Movie, and the Soul of the Port of New York* – James T. Fisher. Bu kitapların ikisi de Eddie Kerrigan'ın kıyı portresini çizmek bakımından büyük öneme sahip. John R. Stillgoe'nun *Lifeboat*'u küçük teknede hayatta kalmaya dair son derece orijinal düşünceler içeriyor. The Center for Fiction [Kurgu Merkezi] yirminci yüzyıl başında New York'ta geçen roman ve öyküler için bir okuma listesi sağladı.

Bir grup zeki ve yetenekli insan araştırmama yardım etti. Sara Martinovich, DePauw Üniversitesi'ndeki öğrenciliği sırasında benimle birlikte çalıştı. Hunter College Güzel Sanatlar Programı'ndan Peter Carey, 2005'ten itibaren bana *üç* Hertog bursiyeri hediye etti: Jeffrey Rotter, Jesse Barron ve Sean Hammer, hepsi de başlı başına birer kurgu yazarı. Olağanüstü profesyonel araştırmacı Meredith Wisner, ayrıntılı bir dönem bilgisi sağladı.

The Corporation of Yaddo bana çok hayati bir son dakika konaklaması hibe etti.

Okurlarım olmasa hiçbir yere varamazdım: Monica Adler, Ruth Danon, Genevieve Field, Lisa Fugard, David Herskovits, Don Lee, Melissa Maxwell, David Rosenstock ve Elizabeth Tippens. Onların geribildirimleri ve soruları bu kitabı çok daha iyi kıldı.

Temsilcim Amanda Urban gerçek bir iş ortağı. Onunla ICM'deki ve Curtis Brown'daki ekibi –Daisy Meyrick, Amelia

Atlas, Ron Bernstein, Felicity Blunt ve pek çok başka kişi– en iyinin de iyisi. Editörüm Nan Graham, bu kitabın taslağı üstünde çok büyük bir tutku ve emekle çalıştı.

Anneme ve üvey babama, Kay ve Sandy Walker'a, sevgileri için teşekkür ederim.

Kocam David Herskovits'e (tekrar ve daima) ve oğullarımız Manu ile Raoul'a, gerçek yaşamımı çok eğlenceli kıldıkları için teşekkürler.

Son olarak, kardeşim Graham Kimpton'a (1969-2016) her türlü sanat eserinde "barut"un gerekliliği konusunda beni eğittiği için minnettarım; onun bilgeliğini ve sevgisini her gün içimde hissediyorum.

1994'te yayımlanan ilk romanıyla birlikte Amerikan edebiyatının yükselen yıldızlarından biri olarak gösterilen ve artık günümüzün en nitelikli kalemlerinden biri kabul edilen, *İt Kopuk Takımı* adlı eseriyle Pulitzer Ödülü ile birlikte Ulusal Kitap Eleştirmenleri Ödülü'nü kazanan başarılı yazar Jennifer Egan, 2018-2020 yılları arasında PEN Amerika'nın da başkanlığını yürüttü.

Egan'ın 2018 Andrew Carnegie Edebiyat Ödülü'ne layık görülen, Ulusal Kitap Ödülü'ne aday gösterilen eseri *Manhattan Plajı* ise New York'a nostaljik bir yolculuğa çıkarıyor bizi. Anna Kerrigan, 2. Dünya Savaşı'nda görev alan gemilerin bakımıyla ilgilenenler arasındaki ilk kadın dalgıçtır. Bir gece, çocukluğunda babası sayesinde tanıdığı gizemli Dexter Styles'la yine karşılaşır ve zamanında kayıplara karışan babasıyla ilgili bazı gerçekler su yüzüne çıkmaya başlar.

Manhattan Plajı, okurları geçmişe götürürken polisiye romanların heyecanını aratmayan unutulmaz bir tarihsel roman.

"Zengin, harikulade... Egan'da bir yazarda olması gereken bütün beceriler mevcut."

—USA TODAY

"Dünyayı Egan'ın gözünden görmek, dil aracılığıyla dünyaya yeni bir hayranlık duymaktır. Günümüz yazarları arasında ondan daha iyisini tanımıyorum."

—GEORGE SAUNDERS

www.ithaki.com.tr

9 786052 651407

/ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

İTHAKİ MODERN 85
ROMAN

ithaki